

Giới thiệu Cẩm Lý Tiểu Hoàng Hậu

Thể loại: Ngôn tình, cổ đại, He, ngọt sủng, cung đấu, nhẹ nhàng, sáng văn

Số chương: 123

Editor: Bồn cô Nương

Nàng sinh ra không rành thế sự, dù đã lớn nhưng tâm trí vẫn còn ngây thơ, Dương gia cũng vì thế mà bị cười nhạo. Nàng dần lớn lên nhưng vẫn non nớt như vậy, trở thành gái lơ đãng không ra, khiến làng trên xóm dưới đều trào phúng châm biếm

Mãi đến một ngày nọ, có quý nhân từ kinh thành tới, nói muốn đem nàng cho nhà giàu có làm thiếp xứng hi.

Năm nay, hoàng tử duy nhất của tiên đế đã đăng cơ, nhưng lại chuẩn ra căn bệnh lạ, Khâm Thiên Giám bói toán, phán rằng huyện Dân Trạch của một nữ tử kì lạ, nếu lập nàng làm hậu, tân đế có thể kéo dài tuổi thọ, quốc mệnh hưng thịnh.

Về sau, người dân của Dân Trạch huyện, mới biết được rằng gái lơ đãng Dương gia, là đem đi cho tân hoàng xung hi.

【 hung ác nham hiểm hung ác chiếm hữu dục cường đến bạo lều nam chủ X tiểu ngọc từ lớn lên cùng thiên tiên đường như nữ chủ 】

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Lý Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Lý gia ở huyện Dân Trạch là hộ giàu có

“Trần Châu lớn như vậy, người nhà họ dùng để nạm trên mặt giày. đã thấy qua chưa? Chưa thấy qua à?”

“Nha đầu nhà họ đi ra đều không giống nhau, trên đầu đầy trâm hoàn, trên người mặc tơ lụa, không giống như là nha hoàn, giống như là đại tiểu thư!”

“Họ phô trương không cần phải nói, nghe nói huyện nha trên dưới bày tiệc rượu, vì lão gia nhà họ mời khách từ phương xa đến dùng cơm tẩy trần... buổi tiệc đó ăn toàn là cái gì, hắc, nói ra bảo đảm người cũng chưa thấy qua!”

Người dân của Dân Trạch đang nghị luận về nhà họ Lý.

“Nếu có thể đến nhà này làm nha hoàn, không phải được đi theo tiểu thư thì cũng không tệ?”

“Hôm qua không phải nói sao? Muốn tìm mấy tiểu nha hoàn lớn lên xinh đẹp vào phủ làm nha hoàn. Vương đại gia, người có thể đưa nữ nhi của người đi!”

“Cái gì làm nha hoàn? Ta nghe nói là muốn tuyển mấy cô nương xinh đẹp, đưa đến kinh thành cho người ta làm thiếp!”

Dương thị hốt hoảng đi ở trên đường, bên cạnh phụ nhân đầm đầm vai nàng, nói: “Mới vừa rồi những lời này người nghe thấy sao? Nếu Lý gia thật là tuyển cô nương đưa đi kinh thành cho người ta làm thiếp, không bằng người đem yêu Nhi đưa đi! Những người nhà giàu tuyển thiếp, thông phòng, nhìn đẹp hay không, cái khác họ đều không nhìn... yêu Nhi tuổi tác cũng không nhỏ, tất nhiên phải gả đi. Gia đình đứng đắn không chịu cưới 1 đứa ngốc, nông phu cũng không can tâm tình nguyện lấy 1 người không đảm đương nổi việc nhà!”

Dương thị cúi đầu, sắc mặt trắng bệch, không nói một lời, chỉ nắm chặt tay đem gói thuốc trong tay siết chặt.

Phụ nhân không ngừng cố gắng khuyên nhủ: “Con trai nhà người Thành Từ tuổi cũng không nhỏ, tương lai còn phải thành thân, hiện tại..... Lý gia ở chỗ chúng ta muốn mở 1 trường dạy học nói đúng hơn là không câu nệ đất rẻ sang hèn, liền theo đọc sách..... Người không động tâm? Thừa dịp cơ hội tốt! không bằng đem yêu Nhi đưa đi, đổi một số tiền, Thành Từ nhà người có thể đi học, nói không chừng tương lai thành thân tiền cũng có!”

Bên cạnh có người cười nói: “Ta thấy Thành từ cùng tỷ của hán giống nhau đều ngốc, đưa đi đọc sách, chỉ sợ vô ích! Giữ lại tiền tương lai thành thân mới là chính sự!”

Phụ nhân cũng nói theo: “Đừng vậy! Số tiền này các người kiểm còn không ra, hiện tại nam nhân của người còn phải uống thuốc, về sau tiền đâu ra? Sớm chút đem người đưa đi, có lẽ yêu Nhi là cô nương xinh đẹp, nửa đời sau không lo ăn uống...”

Dương thị tay run run, trên mặt toát ra một tia do dự, trải qua một phen khuyên bảo, rốt cuộc cũng dao động.

Phụ nhân thấy nàng sau một lúc lâu không mở miệng, bĩu môi, cũng lười nói với nàng, liền quay đầu cùng những người khác nói Lý gia phô trương lớn như thế nào, nha hoàn xinh đẹp quý giá như thế nào, đi ra ngoài bằng xe ngựa đầu ít nhiều gì cũng vàng bạc châu báu.....

Dương thị bất động thanh sắc, trên mặt do dự dần dần chuyển thành kiên định.

Nàng siết chặt gói thuốc, nhanh chân về tới nhà.

Cửa viện Dương gia đang khóa.

Dương gia cô nương là 1 kẻ dằn, cả ngày ngơ ngác, Dương thị sợ nữ nhi chạy ra ngoài, ngã chết ở cái rãnh hồ nào đó, vì thế mỗi ngày ra cửa, dù chỉ là trong chốc lát, cũng muốn cửa viện được khóa chặt chẽ.

Lúc mở cửa, rào bước vào trong viện, liền thấy cô nương qua tuổi mười chín, lại như ngày thường như cô nương 15,16 tuổi, ngoan ngoãn ngồi ở ghế đầu.

cô nương này không ai chải đầu tóc thì rối tung không giống những cô nương trong thôn khác, bởi vì nàng ngốc nên ngày thường không đi đâu chỉ ngồi ở 1 chỗ vài canh giờ, lúc rời giường bộ dáng như thế nào thì cả ngày bộ dáng như thế lời thôi mất trật tự, nhưng ngược lại thì nhu thuận yên tĩnh ngồi đó.

Dương thị lấy thuốc sắc trước, hầu hạ nam nhân mình uống thuốc lại đi làm thức ăn đem cho tiểu nhi tử của mình ăn, lúc sau nàng đem chén cháo lại trước mặt yêu Nhi, Dương thị buông chén cháo bung lấy mặt Dương yêu Nhi sửa sang lại sợi tóc hai bên gò má nàng, nàng hoảng hốt lấy lại tinh thần nhìn thẳng Dương thị tươi cười sáng lạn gọi 1 tiếng: "Nương" thanh âm vừa kiều diễm lại vừa mềm mại đánh thẳng vào lòng người. Nụ cười đẹp rạng rỡ, phảng phất như từng nét bút miêu tả ra khuôn mặt đột nhiên linh động, nhìn đâu ra là 1 kẻ đàn? Ngược lại là không biết còn nghĩ là 1 tiểu tiên nữ. Dương thị bung mặt nàng không khỏi xuất thần nhưng chỉ 1 cái chớp mắt thì cũng chỉ có như vậy, thu lại nụ cười thì Dương yêu Nhi chỉ có như vậy chỉ là 1 kẻ ngốc.

Dương yêu Nhi nhìn chăm chăm Dương Thị không biết được bộ dáng ấm lạnh của Nương mình. Dương thị lấy tay nhẹ nhàng vuốt mặt yêu Nhi, nói giọng khàn khàn:" yêu Nhi có muốn ăn thịt gà, cá không? yêu Nhi có muốn mặc đồ tơ lụa mượt mà? Nương đưa ngươi đi vào ngày tốt... Được không?" Dương yêu Nhi nhìn chăm chăm nàng với ánh mắt ngây thơ, ngờ ngác hỏi:" Cha, Nương, đệ đệ sẽ cùng nhau đi sao?"

"không, chỉ có yêu Nhi đi, yêu Nhi đi trước về sau tốt rồi thì đón thêm cha và nương cùng đệ đệ đi"

Đối với Dương yêu Nhi mà nói 1 câu như vậy tiêu hoá rất khó khăn cho nên trên mặt nàng cũng không có biểu tình gì nhìn không ra hi vọng. Dương thị lúc này mới bung chén cháo lên cho Dương yêu Nhi ăn nhìn chăm chăm nàng một ngụm một ngụm từ từ ăn hết. Sau đó Dương Thị liền cẩn thận chải đầu cho Dương yêu Nhi còn cài cho nàng đóa hoa. Lại đem xiêm y lúc mình xuất giá trước kia cho Dương yêu Nhi thay, lại lấy khối than củi về chôn mả cho Dương yêu Nhi lúc này mới nắm tay nàng chậm rãi đi ra ngoài.

Lý Thiên Cát ở huyện Dân Trạch 1 tháng đã hơn, hẳn ở đây coi tên tuổi tuyển tỳ thiếp thật ra vì lựa chọn cho đương kim 1 người xung hi. Năm Huệ đế băng hà Thái tử 16 tuổi đăng cơ, đăng cơ xong liền mắc bệnh lạ không thể lên triều sớm được, trong triều các lão thần nóng vội liền nhờ Khâm Thiên Giám bói toán.

Theo như Khâm Thiên Giám bói toán ở phía nam huyện Dân Trạch có 1 nữ tử lập hậu vị tất nhiên sẽ khiến cho Tần đế kéo dài tuổi thọ, vận mệnh quốc gia hưng thịnh. Lý Thiên Cát chính là cháu trai (bà con xa) với Thục phi, hiện nay Tần đế đăng cơ Thục phi liền lên làm Hoàng Thái hậu, việc lựa chọn nữ tử để xung hi liền giao cho hắn.

Nhưng cái việc này, nhìn xem

Kỳ thật..... Kỳ thật muốn chết thật sự!

hiện giờ tần đế vừa mới đăng cơ, triều chính còn nằm trong tay của vài trọng thần cùng vài vị Vương gia.

Nhiều thế lực giằng co, ai cũng không muốn nhìn thấy tần đế bệnh chuyển biến tốt, cánh chim dần dần cứng cáp, trưởng thành 1 cách tự nhiên, không cho những người này có cơ hội tiếp tục nắm giữ quyền thế.

Cho nên tuyển dạng người gì tới xung hi liền trở nên trọng yếu nhất.

Lập những thôn phụ dân dã, tất nhiên sẽ trở thành trò cười, nhưng này còn chưa đủ, không chỉ có thôn phụ dân dã, còn phải đủ bản thi!

Đến nước này không được hi, thì việc này sẽ ném thế diện của Tần đế đi mất..... Thế nhưng là loại hành vi này không thể làm quá mức rõ ràng, nếu là diện mạo xấu xí lỗi thời thô lỗ haizz, những người khác không biết như thế nào trước tiên hẳn Lý Thiên Cát sẽ làm bộ làm tịch làm người tốt vì Hoàng thượng cho 1 ngụm nước phun chết, vì cái này mà hắn nửa tháng nay chưa từng được ngủ ngon. Hắn đang ngồi trong sảnh uống trà, giữa lòng mây nếp nhăn có thể kẹp chặt chết 1 con ruồi. Lúc này nha hoàn chạy vào hạ người báo: "Lão gia hôm nay còn chọn sao? Bên ngoài lại đưa người mới tới." "là ngày hôm qua đưa tới nhìn ư?" Lý Thiên Cát cau mày hỏi.

"không đâu"

" Cùng nhau mang lại đây đi"

"Là..."

không bao lâu, liền thấy mấy cô nương tuổi trẻ xinh đẹp tay chân run sợ bị mang vào cửa.

không, cũng là không đều là tay chân run sợ

Ít nhất có một vóc người nhỏ nhắn, khuất ở phía sau, nàng đi 1 cách thoải mái hào phóng.

Mọi người ở trước mặt Lý Thiên Cát đứng yên, Lý Thiên Cát liếc mắt một cái, ánh mắt liền bị tiểu cô nương cuối cùng hấp dẫn.

Thử nhìn xem bộ dáng cô nương ấy như thế nào, Lý Thiên Cát nhẹ hít vào một hơi. Nơi này là thâm sơn cùng cốc! Còn có cô nương xinh đẹp như vậy! không, vô cùng là xinh đẹp. Cho dù là nàng mặc xiêm y vải thô, tóc rối tung không ra hình dạng, chân mày cũng không biết là ai vẽ tócm lại vẽ không được tốt nhưng cũng không dấu được bộ dáng của nàng. Cái mũi đẹp tinh xảo, đôi môi anh đào, mày đẹp, má đào, thật sự xinh đẹp như hoa đào nở vào tháng 3 của mùa xuân. Trong đầu Lý Thiên Cát rung động 1 cái rầm, thậm chí có 1 chút tâm tư muốn đem người lưu lại cho mình nhưng đến cuối cùng vẫn phải kiềm chế loại xúc động này. Hắn nhìn quét qua các cô nương khác, lại tiếc nuối phát hiện những cô nương này cùng với những cô nương vài ngày trước bài kiến hẳn không ai bì kịp với tướng mạo của tiểu cô nương này. Hắn thờ dãi, vậy tay ý bảo đối phương đến trước mặt hắn. Gã sai vật bên cạnh khom người nói:" Nàng tên Dương yêu Nhi?" Lý Thiên Cát nghe lầm tưởng gọi "Dao Nhi" trong lòng nghĩ tên cũng đẹp. Hắn liền tươi cười nói : "Dao Nhi lại đây" Dương yêu Nhi chớp mắt không nhúc nhích, nơi này đối với nàng quá xa lạ, rất rất nhiều người xa lạ.... Làm cho nàng trong lúc nhất thời mất đi cảm giác. Lý Thiên Cát thấy nàng ngờ ngác bất động, đáy lòng có chút kinh động, hắn quay đầu hỏi gã sai vật:" Nàng đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ là 1 kẻ điên?" gã sai vật cười nói : " không phải, nàng tên Dương yêu Nhi cả thôn mướn dạm đều biết nàng là kẻ đàn, tâm trí không được đầy đủ, thật sự ngốc"

"kẻ ngốc?" Lý Thiên Cát mắt đi tất cả hứng thú, lại nhìn gương mặt kia trong lòng dâng lên nhiều tiếc nuối. Gã sai vật lại nói:" Bất quá vừa rồi nương nàng đưa nàng đến đây nói nàng rất ngốc lại nghe lời kêu nàng làm cái gì thì nàng sẽ làm cái đó, không giống như những đứa ngốc nước mũi nước miếng xen lẫn nhau." Lý Thiên Cát hoài nghi đem Dương yêu Nhi đánh giá từ đầu đến chân, còn Dương yêu Nhi ngoan ngoãn đứng đó không nhúc nhích chính xác là nghe lời thật sự, lại nhìn nàng không phải là thôn phụ dân dã thô lỗ, đáy lòng hắn xuất hiện 1 tia vui mừng. Kẻ ngốc, kẻ ngốc không phải vừa lúc sao? Dù xinh đẹp, dễ dàng hành sự, thực tế là một tiểu ngốc tử. Cái này không phải rất tốt như vậy thì trong đầu toàn bộ những gì người đó yêu cầu?

Lý Thiên Cát rút cuộc vỗ bàn 1 cái, chung trà đều run theo, hắn nói:"Chọn nàng, nhanh chóng mang nàng đi rửa mặt trang điểm thay xiêm y sạch sẽ. Ngày mai... không hôm nay! Hôm nay liền đem nàng vào kinh" Lý Thiên Cát cười cười lộ ra chút phân ưu với Tần đế, nói : "" Hoàng thượng thân thể bệnh không thể chậm trễ được, hiện giờ khắp thiên hạ đều để tâm long thế của Hoàng thượng""

Sau nửa canh giờ Dương yêu Nhi bị thay một thân phần, váy mới, hai bà nha hoàn đem nàng lên xe ngựa, con ngựa từ Lý gia chạy nhanh ra ngoài, ở góc tường Dương thị tìm đập loạn nhịp gương mặt nhìn theo chiếc xe ngựa chạy đi xa kia, dưới chân vấp ngã đầu bị đập u tím xanh cũng không để ý. Trong xe ngựa Dương yêu Nhi lôi kéo các tua rua tinh tế tỉ mỉ trên xiêm y, nàng đem đầu vươn ra khỏi rèm, nhìn lại lần nữa mơ hồ thấy thân ảnh của Dương thị quý rạp trên đất. Nàng ngờ ngác nhìn theo hướng đó một chuỗi nước mắt chảy xuống, bên cạnh nàng lại không thấy trên mặt của nàng biểu lộ gì. Hai bên nha hoàn gọi nàng lại càng hoảng sợ, nhìn chăm chăm bộ dạng nàng rơi lệ âm thầm hít vào. cô nương thôn này lớn lên thực sự quá đẹp... đến rơi nước mắt cũng giống như tiền từ rơi lệ như những hạt châu thủy tinh rơi xuống, khóc xinh đẹp như vậy lại chọc đến tâm người khác.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Lý Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Đình xe ngựa màu tương tử chậm rãi chạy vào kinh thành, lập tức đi tới Vĩnh Ninh.

"Xem như đã trở về." Nha hoàn nhìn phía trước không xa thấy Lý gia, nhẹ nhàng thở ra.

"Cô nương này quả thật là 1 kẻ ngốc, dọc theo đường đi chỉ lo ăn uống ngủ, ngược lại cũng bớt việc." một nha hoàn khác cười lên tiếng.

Chóp mắt xe ngựa tới ngoài cửa lớn Lý gia, bọn nha hoàn nhìn ra ngoài, liền thấy lão phu nhân mang theo các con dâu, dắt nha hoàn lớn tuổi, ở trước cửa đứng đợi. Mấy nha hoàn vội thu hồi tâm tư. Các nàng suýt nữa đã quên, bên trong xe ngựa là cô nương ngốc, chính là đưa đi tiến cung làm nương nương. Ngay cả lão phu nhân đều bày ra tư thế cung nghênh, các nàng còn treu ghẹo, nói lời nói vui đùa cô nương này, nếu mà chủ tử nghe thấy được, lột một lớp da đều là rất nhẹ. Bánh xe ngựa di chuyển kéo kẹt, cuối cùng dừng lại ở ngoài cửa Lý gia. Lão phu nhân cười hiền hoà mà đi lên trước, ngay sau đó hai đại nha hoàn vén rèm xe lên, đỡ cô nương ngồi bên trong ra.

Dương yêu Nhi ngẩng đầu, ngây thơ đánh giá dinh thự trước mặt. Cửa môn kia thật cao nha. Hai bên tượng đá ngồi xổm cũng thật lớn nha. Bên cạnh vây quanh cũng thật nhiều người nha. Còn không đợi nàng đang ngây thơ phục hồi tinh thần lại, lão phu nhân liền đỡ nàng cẩn thận, cười nói: "thật là 1 cô nương xinh đẹp, trên đường đi chắc mệt mỏi. Trước tiên tắm gội cho hết mệt, rồi đổi 1 thân xiêm y sạch sẽ."

Dương yêu Nhi không lên tiếng.

Lý lão phu nhân thấy sắc mặt nàng không sợ hãi, ngay cả ánh mắt cũng không có một tia biến đổi, lập tức càng cảm thấy tiểu cô nương này không thể đối đãi chậm trễ.

Mấy phụ thân Lý gia vây quanh Dương yêu Nhi đi về hướng Thu Hương viện, ngày thường khách quý sẽ ở đây.. Mấy nha hoàn lão mama hầu hạ nàng tẩy rửa đi một thân bụi đất, lại thay xiêm y mới tinh, rồi sau đó chải đầu cẩn thận cho nàng, búi tóc sơ thành song hoàn, lại cho nàng đeo thoa hoàn, vẽ chân mày, son môi. Dương yêu Nhi ngồi ở chỗ kia, tùy ý cho bọn họ đùa nghịch.

"cô nương thế nào lại không có lỗ tai? không thể nào mang hoa tai." Nha hoàn kinh ngạc nói.

Lão mama nghe vậy liền muốn đi lấy kim, Dương yêu Nhi thoáng nhìn cây kim, không chút nghĩ ngợi liền gợn tay bưng kín đầu.

"đã xong, đều đi xuống đi." Đại phụ thân Lý gia đi đầu đẩy cửa đi vào, đuổi lão mama cùng nha hoàn, sau đó nàng đi đến bên người Dương yêu Nhi, thân thiết đỡ lấy cánh tay Dương yêu Nhi, đem nàng nâng lên, nói: "cô nương có đói bụng không? không bằng trước tiên dùng chút thức ăn?" Dương yêu Nhi gật đầu.

Mấy phụ thân Lý gia, liền cùng nhau bồi Dương yêu Nhi dùng cơm.

Dương yêu Nhi ngốc vẫn là ngốc, nhưng bản thân mình ăn uống là sẽ nhớ, chỉ là động tác so với người khác chậm hơn một chút. Nàng nắm chiếc đĩa, ăn đồ ăn 1 cách chậm rãi. Các chủ tử, lão mama nhìn chăm bộ dáng của nàng, trong lòng không khỏi âm thầm nói, thật là không giống như là một cô nương lớn lên từ thôn dã, khó trách chọn người như vậy.

"Phu nhân, lão phu nhân bên kia sai người tới hỏi, hỏi cô nương ăn được không , tốt rồi liền lập tức đưa vào cung. Thái Hậu nương nương vẫn còn chờ gặp người." Nha hoàn ở ngoài cửa hành lễ, lên tiếng thúc giục.

Dương yêu Nhi nghe thấy thanh âm, liền nghiêng đầu nhìn theo hướng đó. Nha hoàn kia bị nhìn đến gương mặt đỏ lên, cơ hồ không dám cùng Dương yêu Nhi đối mặt, trực giác cho biết vị cô nương này thật sự thanh lệ bức người, làm người khác liếc mắt một cái là tự giác nín thở.

"Vậy liền thu thập một phen, đưa Dương cô nương tiến cung."

Dương yêu Nhi không biết hoàng cung là nơi nào, nhưng nàng biết, những người này muốn đưa nàng đi chỗ khác. Nàng nhìn trước mặt mình là một bàn đĩa với chén nhỏ, liếm môi nhìn xuống. Nàng còn chưa có ăn no đâu. Nàng nhấp môi dưới, rồi cuộc vẫn là ngoan ngoãn đứng dậy đi theo ra ngoài. Lúc sau lại là ngồi trên xe ngựa, xe ngựa chạy, cũng không biết chạy bao lâu, chạy đến cung thành cao cao ở ngoài. Tường cao kia nhìn đều phải tốn sức ngưỡng cổ lên. Dương yêu Nhi chỉ ngẩng đầu nhìn rồi không nhìn nữa. Nha hoàn mang cho nàng một cái mũ có rèm, đỡ nàng xuống xe ngựa, lúc sau liền đem nàng chuyển giao cho cung nữ thái giám do Hoàng Thái Hậu trong cung phái tới đón người. Dương yêu Nhi mơ mơ màng màng mà đi theo bọn họ vào bên trong, ngược lại không so đo bên người bị đối lại những gương mặt xa lạ. Thậm chí đối với nàng mà nói còn coi như là sự thú vị. Nàng trước giờ ở trong sân, ngồi ở đó rất là lâu, chỉ thấy được nhiều nhất là chim chóc bay từ tường viện phía đông bay đến phía tây, chưa có gặp qua nhiều người như vậy..... Thực phi là khi Huệ Đế còn tại vị, trong cung các phi tần phân cao thấp, ngay lúc đó mẫu thân Thái Từ mất sớm, vẫn luôn là Huệ Đế tự mình nuôi nấng. Sau khi Huệ Đế mất, tần để liền trước chúng thần ra chiếu, phong Thực phi là Hoàng Thái Hậu, Triệu phi là thái phi, Tần chiêu nghi là thái tần. Các phi tần còn lại, đến biệt cung phía nam. Hiện giờ Hoàng Thái Hậu, Triệu thái phi cùng Tần thái tần ngồi ở phía đông lục cung Vĩnh An Cung. Các cung nhân dẫn Dương yêu Nhi tới Vĩnh An Cung. Lão ma ma mặt lạnh đem nàng sờ từ đầu đến chân, rồi sau đó lại sai người coi nàng giày, làm chân nàng chỉ có vỏ không bước vào trong điện.

Dương yêu Nhi chạm đất cảm thấy thật sự lạnh, nàng theo bản năng rụt rụt chân, phía sau ma ma lại đẩy nàng, lạnh lùng nói: "Còn thất thân làm cái gì? Còn không mau đi vào? Đứng có làm cho các nương nương phải chờ người?"

Dương yêu Nhi nàng cũng nghe không hiểu lắm, chỉ cảm thấy đi vào nơi này, người xung quanh mỗi người đều trở nên hung ác lên. Đấy lòng nàng hiện lên 1 tia sợ sệt. Ngửa đầu nhìn lên, nơi này cửa thật sự cao, khí thế nơi này làm cho người vào cảm thấy sợ, chạy thẳng lên đầu, Dương yêu Nhi thu hồi ánh mắt, thuận theo mà đi vào trong điện. Chỉ thấy chính giữa chỗ ngồi là 1 người đã qua tuổi bốn mươi, lại trang điểm đẹp mắt vô cùng giống phu nhân, Dương yêu Nhi liếc mắt một cái liền nhìn thấy mấy mảnh dài trên các ngón tay của nàng, mang bộ giáp nhọn. Làm cho người nhìn liếc mắt một cái là cảm thấy khó chịu.

"Ra là cô nương dân dã..... Xuy." Người ngồi trên cao cười lạnh một tiếng, tựa hồ lấy con mắt khinh thường nhìn Dương yêu Nhi.

Bên cạnh bồi tọa là An Dương Hầu phu nhân cười cười, nói: "thật ra thần phụ nhìn vị Dương cô nương bộ dáng thật xinh đẹp, nghĩ đến Hoàng Thượng nhất định sẽ thích."

Hoàng Thái Hậu đấy mắt hiện lên một tia châm chọc, tay trái nàng đỡ lấy ly trà, nói: "Tự nhiên sẽ thích."

"Được rồi, ai gia cũng không cần nhìn. Đưa đến Dưỡng Tâm Điện đi." Hoàng Thái Hậu không có kiên nhẫn mà phát phát tay.

một bên ma ma khom người nói: "Nương nương, chuyện này còn chưa cử hành đại điển, đem Dương cô nương đưa đến Dưỡng Tâm Điện, chỉ sợ có điều không ổn."

một chút châm chọc ở đáy mắt của Hoàng Thái Hậu chưa tan, nàng phát tay nói: “Ai gia cũng là vì Hoàng Thượng suy tính, Hoàng Thượng còn đang mang bệnh, sớm chút đem Dương cô nương đưa qua, có lẽ lập tức liền khỏi sắc.”

Ma ma muốn nói lại thôi, nhưng cuối cùng nàng vẫn là đem lời của Hoàng Thái Hậu truyền đạt đi, sai người đem Dương cô nương mau chóng đưa đến chỗ của Hoàng Thượng.

Dương yêu Nhi hồ đồ mơ màng lại bị mang đi ra ngoài. Trong lòng nàng còn có chút cao hứng.

Xem như mang giày vào, không cần lại bị đông lạnh.

Dương yêu Nhi đi rồi, Hoàng Thái Hậu mới nói: “Lý gia đưa thư, nói đưa tới là 1 kẻ ngốc. không duyên cớ đưa tới trước mặt là 1 kẻ ngốc, chương mắt cũng liền thôi, hồng phong thủy Vĩnh An Cung của ai gia, như vậy thật sự không đẹp.”

An Dương Hầu phu nhân lộ ra vẻ kinh ngạc: “Là 1 kẻ ngốc?”

“Đúng vậy.” Hoàng Thái Hậu khước miệng hơi hơi nhếch lên, lại phun ra một câu khác nghiệt: “một kẻ quái bệnh. Đứng là trời sinh một đời.”

An Dương Hầu phu nhân nghe xong lời này, nhất thời liền tốt mồ hôi lạnh, cúi đầu không dám nói thêm 1 lời.

Dương yêu Nhi bị đưa tới một nơi hoàn toàn xa lạ. Nơi này lão ma ma sắc mặt càng lạnh lùng âm trầm, lời nói ra đều không biết nói như thế nào. Nàng nói với Dương yêu Nhi: “Ở ngoài cửa, gặp Hoàng Thượng dập đầu là được.”

Dương yêu Nhi hiểu được dập đầu là gì, nhưng lại không rõ, đang êm đẹp, vì chuyện gì phải dập đầu người ta? Nàng liền đứng ở 1 chỗ, không động đậy. Sắc mặt Lão ma ma trầm xuống, âm thanh lạnh lùng nói: “Lúc đến Lý gia không có ai dạy người quy củ sao?” Dương yêu Nhi nghiêng đầu nhìn nàng. Lão ma ma càng cảm thấy lửa giận bốc lên, gờ tay muốn tát Dương yêu Nhi.

Lúc này trước cửa treo rèm gọi người từ trong vén lên, một tiểu công công người thoát nhìn tuổi còn trẻ cất bước đi ra, nhìn chăm chăm lão ma ma, nói: “Nháo cái gì? Làm phiền Hoàng Thượng nghỉ ngơi, không phải muốn mất đầu à?”

Lão ma ma lúc này mới thu liễm 1 chút, khom người nói: “Triệu công công, Lý đại nhân đã từ Dân Trạch huyện tìm người đến, mới vừa rồi Thái Hậu nương nương lâm chủ, đem cô nương đưa lại đây. Lão nô chính là kêu cô nương ở bên ngoài phải dập đầu với Hoàng Thượng...”

Khi màn cửa bị xốc lên, lộ ra 1 cái lỗ, Dương yêu Nhi tò mò mà nhìn theo hướng đó. Hắc hắc...

Tất nhiên là cái gì cũng không nhìn thấy, nhưng lại có cỗ hương nhẹ nhàng bay ra, dễ ngửi vô cùng. Bên trong nhất định là 1 địa phương tốt, Dương yêu Nhi nghĩ thầm. Bên ngoài lão ma ma cùng Triệu công công nói chuyện, bên trong cung nhân quý xuống đất đứng dậy, đỡ thiếu niên trên long sàng dậy.

Các cung nhân còn lại vội đi thấp sáng nhiều đèn, trong phòng lúc này mới sáng bừng lên.

Về mặt của người trên giường ở dưới ánh nến trở nên rõ ràng.

Liền thấy được cặp chân mày như mực phác họa, như điểm tô cho cặp mắt hẹp dài thâm trầm, còn có cặp môi mỏng màu đào.

Đó là một khuôn mặt tuấn mỹ cùng sắc bén, Ánh nến chập chờn. Ánh mắt người này có chút biến đổi. Đáy mắt hần hung ác nham hiểm nhiều hơn, trên mặt sắc bén nhưng thật ra lại đẹp đẽ, nhìn qua gần giống như là 1 thân bệnh, cho nên tính tình âm trầm, nhưng kỳ thật là 1 thiếu niên vô lực.

“Bên ngoài là ai?” hần hỏi.

Triệu công công quay người tiến vào, khom người trước mặt hần, cung kính nói: “Bẩm Hoàng Thượng, vị kia.....cô nương huyện Dân Trạch, đã đưa tới.”

trên mặt thiếu niên không biểu hiện ra gì, hần sai người vén rèm trướng lên, đi ra khỏi bình phong, rồi sau đó nghiêng đầu nhìn ngoài cửa. hần lệch đầu về 1 bên, khóe mắt tựa hồ phát ra 1 tia sáng, quả nhiên là đẹp đến câu người.

Cung nữ bên cạnh âm thầm đỏ mặt, không dám nhìn nữa, vì vậy gất gao cúi đầu.

Thiếu niên nhìn chăm chăm vào cửa nhìn xem, ở cửa treo chiếc rèm mỏng. Hình ảnh dưới rèm liền hiện ra bóng dáng của thiếu nữ.

Thân hình thiếu nữ gầy, một mình đứng ở đó.

Chỉ thấy bóng dáng, thiếu niên nhìn cũng không thấy khác, hần chỉ nhìn thấy nàng búi tóc sơ song hoàn, song hoàn đứng ở trên đầu nàng, tựa hồ duỗi tay túm chặt nhẹ nhàng, là có thể đem nàng toàn bộ đều đem tới, Giống cái gì?

Thiếu niên nhớ khi bảy tám tuổi, phụ hoàng cho người xách con thỏ tới trước mặt hần.

Lỗ tai con thỏ vừa cao vừa lớn, đứng thẳng ngơ ngác ở trên đầu, ngốc không thể nào nói.

“không cần dập đầu, đưa nàng trở về đi.” Thiếu niên nói.

Tiếng nói của hần khàn khàn lại lãnh đạm, mang theo một cỗ lạnh làm cho người ta lạnh thấu tâm xương.

Tác giả có lời muốn nói: 【 hung ác nham hiểm hung ác chiếm hữu dục cường đến biến thái nam chủ X tiểu ngốc từ lớn lên cùng thiên tiên đường như nữ chủ 】

↑ như vậy ghép đôi ↑

*tương từ: màu tím

*bộ giáp: mấy cái ngón tay dài dài mà nương nương hay đeo lm trang sức

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Lý Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3

Dương yêu Nhi được an bài ở sau tấm cung Tây phòng của Đường An điện, Yến Hi Đường.

Lão ma ma phân phó hai cung nữ cùng một tiểu thái giám hầu hạ nàng. Hai cung nữ, một người là Xuân sa, một người kêu là Hạ Nguyệt. Tiểu thái giám không có tên, lão ma ma quán hần kêu hần là “Tiêu Toàn Từ”.

“Các người hầu hạ Dương cô nương, chớ để cho nàng chạy loạn.” lão ma ma nghiêm mặt, nói.

nói là hầu hạ, nhưng nghe khẩu khí này, ngược lại giống như là giám thị quán giáo nàng.

Xuân Sa cùng ba người vội đáp ứng, đưa lão ma ma rời khỏi nơi này. Trong phòng rất nhanh tĩnh lặng trở lại.

Dương yêu Nhi ngồi ở kia cầm tượng gỗ khắc hình chân gà ngồi trên ghế trúc, không làm gì, cũng không lên tiếng, nhìn cùng đũa đầu đất cũng không có gì khác nhau.

Hạ Nguyệt quay đầu liếc mắt nhìn nàng một cái, liền kéo kéo tay áo Xuân Sa, nói: “Bỏ đi, Chúng ta ra gian ngoài nói chuyện.”

Xuân Sa có chút do dự: “ cũng không thể không có người ở lại với cô nương này.”

“không nhìn thấy nàng ngồi ở chỗ đó không nhúc nhích sao?” Hạ Nguyệt dẩu đi ánh mắt ba phần đồ kị cùng hai phần châm chọc, nói: “Nàng sẽ không cần gọi người. Chúng ta cũng vừa lúc thừa dịp thoải mái chút không phải sao?”

Xuân Sa lùi bước, cuối cùng vẫn là lắc đầu cự tuyệt: “Cần phải lưu lại một nô tài, tóm lại, tóm lại chúng ta tới chỗ này, là để hầu hạ chủ tử...”

“Nàng được tính là chủ tử cái gì?” Chút tâm tư của Hạ Nguyệt không che lấp được, đầy bụng oán khí mà nói. hiện giờ hậu cung tuy rằng do Thái Hậu một tay quán, Hoàng Thượng đang bệnh, nhưng các cung nữ đối mặt với Tần đế tuổi trẻ anh tuấn, vẫn như trước hầu bên cạnh người khó tránh khỏi nảy sinh chút tâm tư.

Nếu vào trong cung vài vị trẻ tuổi xinh đẹp, gia thế tốt nương nương cũng được đi, hiện giờ hậu cung trống không, dẫn đầu là một cô nương đưa vào làm Hoàng Hậu, lại là kẻ gốc sống ở thôn dã. Hạ Nguyệt tất nhiên bất bình, không can tâm tình nguyện đi hầu hạ Dương yêu Nhi.

Hạ Nguyệt phần uất trong lồng ngực, nhưng lúc này thật ra thoải mái.

Xuân Sa sợ tới mức vội vàng giơ tay che miệng nàng lại, còn lạnh giọng trách mắng: “Người nói bậy gì đó? Vị này tương lai tất nhiên là làm chủ tử. hiện giờ chỉ là còn chưa cử hành đại điển thôi. Người hồ ngôn loạn ngữ hại chính mình không quan trọng, đừng liên lụy chúng ta.”

Tiểu Toàn Từ nghe vậy liền chấp nhận gật gật đầu.

Hạ Nguyệt bị nàng giáo huấn một phen, sắc mặt trắng bệch, cũng không phải bị dọa, mà là tức giận.

Nàng dè dặt oán khí trong họng, gật đầu, nói: “Ta về sau không nói là được, bỏ đi... hôm nay người ở chỗ này xem chừng cô nương.” nói xong, Hạ Nguyệt liền vội vàng đi mất. Xuân Sa cũng không đuổi theo nàng, bản thân chỉ thờ dãi. Vị cô nương này mới tiến cung, cũng chưa thấy qua mặt Hoàng Thượng, liền bị tổng cô đến Tây phòng, nghĩ là không được coi trọng. Tần ma ma đều dám lạnh lùng trừng mắt, quai thanh quai khí. Các nàng tới nơi này hầu hạ Dương cô nương, tương lai có tiền đồ gì đáng nói?

Mặc kệ trong cung trong đầu nghĩ như thế nào, Dương yêu Nhi rốt cuộc là ở lại trong cung.

Trời sinh nàng đối với xung quanh mình người cùng vật cảm giác trì độn, cho nên rời Dân Trạch huyện, ngàn dặm xa xôi đi vào kinh thành, ở trong tường cao vây quanh hoàng cung, quanh thân lui tới đều là xa lạ, người hung ác..... Dương yêu Nhi cũng không thấy khổ sở.

Nàng mỗi ngày ăn đồ ăn đều là từ Ngự Thiện Phòng làm, so với ở Dân Trạch huyện lúc ăn cơm, quả thực là một cái trên trời một cái dưới đất. Có đồ ăn no bụng, có xiêm y chống lạnh, lại có chăn mềm mại cùng giường, Dương yêu Nhi bất giác thỏa mãn, Duy nhất điểm không tốt.

Nàng mỗi ngày ngồi ghế dựa kia quá cứng nhắc.

Cần đến khó chịu, Ngoài cửa sổ chim chóc bay qua, phát ra tiếng kêu thanh thúy. Dương yêu Nhi bị chim chóc câu dẫn hứng thú, cách một tầng song cửa, ngơ ngác nhìn chăm chăm bên ngoài. Lúc này Tiểu Toàn Từ đem theo hộp đồ ăn vượt qua ngạch cửa, cùng Hạ Nguyệt dọn đồ ăn mang lên bàn.

Xuân Sa quay đầu nhìn Dương yêu Nhi, tâm càng thêm âm trầm.

Vị Dương cô nương này bộ dáng sinh ra thật là xinh đẹp, bởi vì không thường đi lại, làn da tinh tế trắng nõn, thân thể kiều diễm. Ngồi ở chỗ đó, giống như một pho tượng đẹp chạm ngọc thành tiểu oa nhi. Nhưng tiểu oa nhi này không động đậy lại biết nói, ngày thường cho dù tốt thì có thể như thế nào?

Xuân Sa nhin không được lên tiếng nói: “Tiểu Toàn Từ, người cả ngày đi lại ở trong cung, có thể nghe được khi nào cử hành đại điển?”

Hạ Nguyệt cười nhạo nói: “hần nào biết đâu những thứ này? Đại điển này còn có thể cử hành hay không, không biết được đâu.”

Tiểu Toàn Từ cẩn thận thu lại hộp cơm, vội nói: “Ta thật đúng là có nghe nói..... hiện giờ dụng cụ chế tử đã chuẩn bị. Chẳng qua là đại hôn Hoàng Thượng, cùng người khác bất đồng, ít nhất cũng 2,3 tháng mới chuẩn bị tốt.”

Xuân Sa nghe vậy, mặt lộ ra vẻ thất vọng: “Hai ba tháng a.....”

Nghĩ đến hai ba tháng ở đây, Dương cô nương chắc không có cơ hội nhìn thấy Hoàng Thượng.

Hạ Nguyệt ngược lại hoàn toàn không đem việc này để ở trong lòng, nàng nhìn hướng kia, trên bàn đầy đồ ăn, thêm nhỏ dãi.

Mấy ngày nay, kẻ gốc đều ít có mở miệng, nghĩ đến việc bị khi dễ ở trên đầu, cũng không nói ra nửa câu oán giận.

Hạ Nguyệt liền lớn mặt vươn tay ra.

Xuân Sa liền lên tiếng quát chói tai: “Hạ Nguyệt! Ngươi làm cái gì?”

“Nhìn xem nàng một mình cũng ăn không hết, chúng ta tại sao không thể chia thức ăn?” Hạ Nguyệt chẳng hề để ý, dứt lời, trực tiếp ngồi xuống, lấy chén dưa của Dương yêu Nhi mà dùng. Xuân Sa sợ hãi, nhưng lại quát bảo Hạ Nguyệt ngưng lại không được. Nàng quay đầu đi xem Dương yêu Nhi, thấy Dương yêu Nhi còn nhìn chằm chằm chốc ngoài cửa sổ, bộ dạng hoàn toàn không biết bộ dáng của người bên mình. Xuân Sa càng cảm thấy khó chịu.

Tiểu Toàn Từ cũng không dám khuyên Hạ Nguyệt, Hạ Nguyệt tính tình đanh đá, trước mặt quý nhân cẩn thận chặt chẽ, ở mặt khác trước mặt cung nữ thái giám, thật sự rất hung hăng.

hắn liền đành phải rút đầu, lấp bắp mà khuyên một câu: “Đây là chủ tử. Ngươi, ngươi không tốt, chủ tử bị đòi sao?”

“Ta cũng sẽ không ăn sạch của nàng.” Hạ Nguyệt đắc ý cười một cái, nói.

Ăn đồ ăn của Dương yêu Nhi, liền phảng phất chính mình là người cùng người phải làm Hoàng Hậu thật giống nhau, mùi vị vô cùng tốt!

Chờ bản thân nàng ăn no, Hạ Nguyệt mới cười đi đỡ Dương yêu Nhi.

“cô nương mau dùng cơm đi.” Hạ Nguyệt trên mặt cười tươi càng thêm chói mắt.

Đối với Dương yêu Nhi mà nói, đồ ăn đều là giống nhau. không có phân biệt lạnh nóng, tốt xấu. Nàng ngoan ngoãn ngồi ở chỗ kia, ăn đồ ăn.

Hạ Nguyệt thấy thế, nhìn không được cười càng vui vẻ.

Về sau liền tiếp mấy ngày, hành vi của Hạ Nguyệt đều như vậy.

Mỗi lần nhìn Dương yêu Nhi ngoan ngoãn ngồi ở chỗ kia, đúng như con rối bình thường mặc cho người ta định đoạt, Hạ Nguyệt nhìn không được cười to ra tiếng.

Chỉ là hôm nay ——

“Cười cái gì?” thanh âm của Tần mama ở ngoài cửa vang lên.

Nàng xụ mặt bước vào bên trong cửa, nhìn thẳng Hạ Nguyệt.

Hạ Nguyệt đột nhiên im bất, vội quy củ mà hô lớn: “Ma ma.”

Tần ma ma tuổi không nhỏ, mí mắt gục xuống, đôi mắt chỉ chừa ra một đường nhỏ, trong khe nhỏ còn bắn ra hàn quang, nhìn cái là làm cho người khác tự dưng sợ hãi.

Nàng nói: " Từ ma ma trong cung Thái hậu nương nương vừa tới truyền lời nói, cho các người hầu hạ cô nương rửa mặt chải đầu trang điểm, đợi tới giờ Dậu, đem người đưa đến tắm điện của Hoàng thượng.”

Xuân Sa kinh ngạc mà nhìn Tần ma ma: “Cái này, đây là.”

hiện giờ còn chưa cử hành đại điển, không danh không phận.

Cái này.

Tần ma ma che dấu đi vẻ đùa cợt ở đáy mắt, nói: “Hoàng Thượng long thể làm trọng, bất chấp những lễ nghi phiền phức. Dương cô nương sở dĩ tiến cung, chính là vì xung hi. Ngoại trừ tác dụng lần này.”

Tần ma ma không đem lời nói nói cho hết lời, nhưng người khác cũng đều nghe ra ý tứ trong lời nói của nàng.

Trừ bỏ lần này hết tác dụng, còn có ích lợi gì đâu?

Nghĩ đến Thái Hậu nương nương, xem ra vị Dương cô nương này đại điển phong hậu đều không xứng cử hành.

Nếu thật là như vậy.

Đại điển phong hậu không cử hành, Hoàng Hậu chỉ sợ sách sử đều không được ghi vào.

Chỉ càng sợ, còn trở thành cái đề chê cười.

Xuân Sa trong đầu suy nghĩ hỗn loạn, nàng lúng túng hỏi: “Cái kia, kia Hoàng Thượng chỗ đó.”

“Hôm nay Hoàng Thượng long thể càng không khoẻ, ngự y mới vừa rồi đã xem qua. Thái Hậu nương nương trong lòng lo lắng, lúc này mới lệnh Từ ma ma truyền lời tới nói.” Tần ma ma nói.

Nghĩ là muốn vội vàng đem người đưa đến giường xung hi.

Xuân Sa cũng không dám hỏi lại, đành phải gạt đầu, nói: “Nô tỳ lập tức hầu hạ cô nương đi rửa mặt chải đầu.”

Hạ Nguyệt cũng lên tiếng đi theo, theo Xuân Sa cùng đi.

Nàng xưa nay bất nạt kẻ yếu, lúc này Tần ma ma trước mặt, sợ tới nỗi không dám lên tiếng.

Hạ Nguyệt ước gì nàng vào tắm điện của Hoàng Thượng, đắc tội hoàn toàn với Hoàng Thượng. Cho nên lúc này mới chịu cẩn thận vì Dương yêu Nhi trang điểm. Xuân Sa không có sở trường trang điểm, đành phải học lại bộ dáng Dương yêu Nhi mới vừa tiến cung, cho nên nàng khó khăn lắm mới chải xong búi tóc song hoàn, thoa hoàn cũng không dám cảm, liền buộc dải lụa, rũ ở hai bên gương mặt. Sau đó cho nàng thay quần áo mà Thái Hậu sai người đưa tới.

Màu đỏ nhạt nhè ở đáy mắt của hai cung nữ, Xuân Sa nuốt nước miếng, cảm thấy không hiểu, phảng phất như thể này giống như là muốn đưa đi bãi đường.

Hết thấy thu thập xong, đã gần đến giờ Dậu.

Tần ma ma thúc giục các nàng nâng Dương yêu Nhi dậy, đi hướng tâm điện của Hoàng Thượng.

Lúc này bên trong Dưỡng Tâm Điện.

Triệu công công quỳ trên mặt đất, nhỏ giọng khuyên nhủ: “Hoàng Thượng đổi thân xiêm y mới đã.” Tiêu Dặc rũ đôi mắt xuống, che dấu trong mắt 1 tia âm lãnh, khóe miệng lại treo cùng nụ cười, hần nói: “Thái Hậu ngược lại là không thể chờ nổi, muốn đem trẫm cùng nha đầu thôn dã kia trói cùng một chỗ.”

Triệu công công khuyên nhủ: “Ngày ấy Khâm Thiên Giám bói toán, Hoàng Thượng chính mắt thấy. Có lẽ cô nương này, thật sự có thể vì Hoàng Thượng nói không chừng có thể xung hi cho người.”

“Cả nước trên dưới thịnh hành đạo thuật, ngay cả trong cung đều tôn sùng xem bói toán. Trẫm lại không tin. Trẫm sống được hay không, chưa bao giờ do những người này định đoạt.” Tiêu Dặc nhàn nhạt nói.

Triệu công công khấu đầu, nói: “Hoàng Thượng nói rất đúng. ”

“Lấy xiêm y tới.” Tiêu Dặc nói như gió thổi, đột nhiên mở miệng.

Cái này là diễn, luôn là diễn.

Khâm Thiên Giám bói toán, bói ra quẻ tượng cuối cùng. Người khác cho rằng đây là thủ đoạn nhục nhã khổng chế tân đế. không biết được, đúng là tân đế quạt gió thêm củi mới có một quẻ này.

Khi Tiên đế còn, hậu cung bên trong có nhiều việc xấu xa, chớ nói cung phi, ngay cả hoàng tử hoàng nữ, đều trúng độc.

Tiêu Dặc chính là vì vậy mà sinh bệnh nặng một thời gian, lúc sau cẩn thận điều dưỡng dĩ nhiên tốt. Nhưng luôn có người ngóng trông hần không tốt.

Cho nên một khi tiên đế băng hà, hần vừa bước lên ngôi, hần đã sinh bệnh, liền lấy lý do ngăn trở hần chấp chương triều chính.

Thân thể bệnh nên gầy yếu.

Lại chưa lập hậu.

Vì thế tân đế không được tự mình chấp chính.

hiện giờ có tân hậu xưng hi, bọn họ lại đi đâu tìm lý do đây?

Tiêu Dặc dang hai tay, cho cung nữ hầu hạ hần thay quần áo.

Đẩy mắt xẹt qua một tia nhọn.

không vội, từ từ rồi sẽ tới.

Những người lòng dạ khó lường này, hần nhất quyết sẽ lấy máu tươi của bọn họ, đầu thì hần sẽ dùng để làm bậc thang leo lên đỉnh núi.

Tác giả có lời muốn nói:

yêu Nhi cái gì cũng đều không hiểu, nhưng tiểu hoàng đế sẽ vì nàng trút giận. (tác giả spoil kkk)

Bạn đang đọc truyện *Cảm Lý Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Dương yêu Nhi cùng với đoàn người Xuân sa đi đến tâm cung Dưỡng Tâm Điện tắm, vừa vặn là giờ Dậu.

Đại cung nữ ở ngoài cửa sụ mặt chặn đám người Xuân Sa: “Dương cô nương ở lại, còn các người có thể trở về.”

Hạ Nguyệt mừng rỡ vì được rảnh rỗi, lập tức hành lễ, rồi lúi kéo Xuân Sa đi, chỉ để lại Dương yêu Nhi mờ mịt.

Đại cung nữ hít một hơi, trong lòng dè dặt một chút ghen tỵ: “cô nương đi theo ta.”

Dương yêu Nhi đi theo nàng vào bên trong, ngày đó người thấy được mùi hương. Cùng với mùi hương trong đây rất giống nhau. Hình như là được hương.

Dương yêu Nhi hít hít cái mũi, cảm giác được một mùi thân thiết.

Đại cung nữ đột nhiên dừng bước chân, nàng ngẩng đầu cẩn thận nhìn theo hướng giường ngủ, ôn nhu nói: “Hoàng Thượng, Dương cô nương tới rồi.”

Dương yêu Nhi cũng theo phương hướng đó, nhìn theo hướng giường kia..

Chỗ đó có 1 người ngồi, thân hình thon dài đỉnh đạt.

So ra là cao hơn nàng!

Chỉ là ngọn đèn dầu trong đây lay động, khuôn mặt người này nhìn rõ ràng không lớn. Chỉ mơ hồ cảm thấy hần giống như rất trắng.

Giống như phòng ngủ của nàng, rèm trướng ngọc nhan được treo ở trên.

Dương yêu Nhi có chút sợ hãi, giống như là từ trong xương cốt, tựa như nhìn thấy các loại côn trùng đáng sợ.

Nàng bắt giặc mà rút cổ lại, còn lùi về sau nửa bước.

Chẳng qua không đợi nàng lại lùi thêm hai bước, sau lưng một cô lực đạo đánh úp tới, đại cung nữ đem nàng nhấn xuống mặt đất, nói: “Dương cô nương nhìn thấy Hoàng Thượng, lại không biết hành lễ?”

Dương yêu Nhi không hề phòng bị, liền bị nàng xô đẩy ngã trên mặt đất, đầu gối bị đập xuống tạo ra âm thanh, nước mắt nhất thời liền chảy xuống, trong miệng cũng phát ra 1 chút âm thanh thút thít. Đại cung nữ thấy thế hoảng sợ, không nghĩ tới đây 1 cái Dương yêu Nhi liền ngã xuống. Sắc mặt nàng xấu hổ, co quắp đuôi tay muốn đỡ Dương yêu Nhi: “cô nương hành lễ, bỏ đi mau đứng lên.”

Dương yêu Nhi nghiêng ngã lao đảo bị nâng dậy, đứng ở nơi đó với một bộ dáng đứng không vững, vì vậy làm cho nàng càng giống một đóa nít đáng thương

trên trán Đại cung nữ chảy mồ hôi lạnh. Nàng có chút hối hận chính mình quá mức khinh suất, không để Dương cô nương vào mắt.

Nếu không phải như vậy, nàng cũng sẽ không lỗ mãng xô đẩy Dương cô nương.

Lúc này, Tiêu Dặc rốt cuộc lên tiếng: “Đỡ nàng lại đây.”

“Là.” Đại cung nữ trên trán chảy càng nhiều mồ hôi lạnh, nàng gắt gao cúi đầu, đỡ tay Dương yêu Nhi, đưa nàng đi về phía trước.

Vừa chạm vào tay nàng, trong đầu Đại cung nữ không tự giác mà xẹt qua một ý niệm —— cô tay nàng thật mảnh khảnh

Càng đi càng gần.

Dương yêu Nhi không tự giác mà cắn môi dưới, lần thứ hai nàng nhìn về phía người trên giường, ánh mắt sợ hãi.

Tướng mạo người trên giường, lúc này mới rõ ràng không lộ chút sơ hở mà rơi vào đáy mắt Dương yêu Nhi.

Đây là người đẹp mắt.

Tuổi tác của hắn so với ta nhỏ hơn.

Dương yêu Nhi ngây thơ mờ mịt mà nghĩ, sau đó ánh mắt gắt gao dính ở trên khuôn mặt Tiêu Dặc, không di chuyển, thấp phần tựa như là...

Thời điểm Dương yêu Nhi nhìn Tiêu Dặc, Tiêu Dặc cũng đang đánh giá nàng.

Nàng mặc 1 thân áo váy, màu hồng nhạt nhẽo đem nàng bọc lại toàn bộ, giống như nụ hoa chớm nở hoa.

Xinh đẹp lại ngây thơ.

Nàng tại sao lại chải búi tóc song hoàn?

Nhìn không tốt bằng ngày ấy.

một đường đi tới, búi tóc đều tản ra, sợi tóc rơi xuống dưới, dừng ở hai bên má của nàng, lộ ra vẻ chật vật lại đáng thương.

A, nàng còn khóc, một đôi con ngươi bị ngập nước, sáng như hai viên đá quý đen.

trên mặt nàng trang điểm đều bị nước mắt làm nhè, cũng không biết là ai trang điểm cho nàng, lúc này trộn làm một, giống như 1 tiểu đồng hát tuồng.

Nàng ngơ ngác đứng ở đó, thấy bóng dáng cùng với ngày đó giống nhau, có vẻ cực kỳ đơn bạc.

Tiểu Dặc trong tưởng tượng của nàng hoàn toàn không giống.

hắn cho là mình nhìn thấy, sẽ là trên thân y phục cắm hoa, cũng không cách nào che đi vẻ thô鄙 của nữ tử thôn dã. Nàng có lẽ lớn lên được tính là xinh đẹp, nhưng bắt quá về sau, sợ cũng chỉ là vẻ đẹp tầm thường. Càng nói vẫn là một kẻ ngu dại, có lẽ chảy nước mũi nước dãi cũng không hiểu mà lau đi.....

Nhưng thiếu nữ trước mặt, bề ngoài tuy chật vật, lại không dấu được vẻ đẹp động lòng người.

Nàng nhìn qua quá đáng thương.

Đáng thương đến làm cho người ta mơ hồ tâm nhin không được mà sinh ra thương tiếc.

“Ngồi.” Tiêu Dặc mở miệng nói.

Đại cung nữ vội đỡ Dương yêu Nhi nói: “cô nương mời ngồi.”

Bên giường liền để một cái đệm lên ghế.

Nhưng còn không đợi tiểu thái giám mang ghế tới, Dương yêu Nhi liền thuận theo mà cứ như vậy ngồi ở trên mặt đất.

Nàng ngẩng đầu lên, vẫn như cũ nhìn Tiêu Dặc không chớp mắt.

Người này đẹp, thật là đẹp mắt.

So với bên ngoài cửa sổ có chim chóc bay qua thú vị hơn rất nhiều... nhiều lắm.....

Trong lúc nhất thời, trong phòng tĩnh lặng, mọi người cũng không dám nói một lời.

Dương cô nương này không chỉ có ngọc, còn có một lá gan lớn a.

Thường ngày, ai dám nhìn chăm chăm Hoàng Thượng đánh giá như vậy? Tuy là hoàng đế khi còn trẻ, nhưng người trong Dưỡng Tâm Điện này, không có một người nào là không sợ uy nghiêm này.

Đúng lúc này, Tiêu Dặc đột nhiên vươn tay, hần túm lấy búi tóc song hoàn của Dương yêu Nhi.

Tự nhiên bị túm nhưng không đứng dậy.

Dương yêu Nhi bất giác đau, nàng chỉ chớp chớp mắt, một giọt nước mắt từ đáy mắt lăn xuống, đáng thương vô cùng, lại nhu nhược động lòng người.

“Đứng lên, ngồi ở đây.” Tiêu Dặc thu hồi tay, chỉ chỉ cái đập chân bên cạnh giường.

Cái giường gỗ tử đàn lớn này được khắc hoa, Chỗ đập chân lên có thể dựng lên một người nằm xuống còn được, muốn chứa được Dương yêu Nhi thật ra rất tự nhiên mà nhẹ nhàng.

Các cung nhân bên cạnh lại rất là kinh ngạc.

Bọn họ đều cho rằng Hoàng Thượng sẽ không thích vị Dương cô nương này, tất nhiên là không thể thân cận, có thể thương cho nàng một vị trí, cho nàng ngồi trong phòng này ngay tại đây 1 đêm, coi như là ân điển.

Ai biết được..... Hoàng Thượng vậy mà kêu nàng tới bên người ngồi xuống.

Mà càng làm bọn hần kinh ngạc chính là ——

Dương cô nương này không nhúc nhích, chỉ nhìn chăm chăm Hoàng Thượng tới xuất thần.

Quả nhiên là kẻ ngốc.

Tiêu Dặc cũng không có ý tứ hơn thua, hần nhân nhạ nói: “Lấy nước lại đây, cho nàng lau mặt.”

“Dạ.” Hai cung nữ vội vàng lui xuống.

Về sau Dương yêu Nhi vẫn luôn 1 mực không mở miệng, nàng nhìn chăm chăm Tiêu Dặc, giống như là nhìn 1 bảo vật, nhìn ngon cực kỳ, đôi mắt đen càng thêm sáng ngời.

Tiêu Dặc ngồi ở chỗ đó, tùy ý để nàng đánh giá.

hần gấp qua vô số ánh mắt, sợ hãi hoặc khinh thường, hoặc tham lam hoặc thương xót..... Nhưng đơn độc như vậy thì chưa thấy qua. Sạch sẽ thuần túy, như là sau cơn mưa tẩy sạch bầu trời, không chứa một tia tạp chất.

“Hoàng Thượng, nước tới.” Tiểu cung nữ đứng yên ở một bên, trong tay bưng chậu đồng, không dám tự tiện đi lên phía trước.

“Đem lại đây.”

“Dạ” Tiểu cung nữ lúc này mới đi tới bên người Dương yêu Nhi, đặt chậu đồng xuống, rồi sau đó quỳ trên mặt đất, cẩn thận lau mặt cho Dương yêu Nhi.

Dương yêu Nhi liền ngoan ngoãn từ nàng rửa, chỉ là vẫn như cũ ngửa đầu nhìn Tiêu Dặc, không di chuyển ánh mắt một chút nào.

Tiêu Dặc nhìn nàng, nói: “ngược lại bình thường giống trẻ con.”

“Đúng vậy, tâm tính Dương cô nương thật sự đơn thuần giống như trẻ con bình thường. Nhưng lại không giống trẻ con, khóc ni non ảm ỉ.” Triệu công công ở bên phụ họa nói. Bên trong Dưỡng Tâm Điện này, cũng chỉ có hần dám tiếp lời nói của Tiêu Dặc.

“nói như vậy, nhưng thật ra so người khác đều bớt việc một chút.” Tiêu Dặc nói.

Lời này Triệu công công cũng không dám tiếp, vì thế trong phòng lại quay về yên tĩnh, chỉ còn lại âm thanh tiểu cung nữ vắt khăn.

“Hoàng Thượng, rửa xong rồi.” Tiểu cung nữ đứng dậy, bưng chậu đồng lùi ra.

Tẩy đi một mặt son phấn, bộ dáng mới của Dương yêu Nhi chân chính lộ ra.

Trong phòng mọi người cẩn thận mà liếc mắt một cái, thoáng nhìn, hô hấp liền tắc nghẽn đi, trong đầu chỉ nghĩ đến một câu —— phần trắng điểm xa không kịp nhận sắc này.

“Là 1 cô nương xinh đẹp.” Tiêu Dặc nhàn nhạt nói.

Mọi người nghe vậy, vội cúi đầu, không dám nhìn nữa.

Lại xinh đẹp, đều là người của Hoàng Thượng, ở đâu mà đến lượt bọn họ tùy ý đánh giá?

Cũng không phải là 1 cô nương xinh đẹp thôi sao?

Khi Huệ Đế còn, trong hậu cung thu vào không ít mỹ nhân, có đoan trang tú lệ, có vũ mị ôn nhu, thậm chí còn có phong tình dị thường.....

Nhưng cũng không bằng nàng tựa hắng Nga, tướng mạo bất phàm.

“Hoàng Thượng, cần phải thu xếp?” Triệu công công khom người hỏi.

Ngoài cửa sổ sắc trời đã dần dần tối sầm xuống, hàn ý cũng dần dần bao lên người.

Tiêu Dặc lên tiếng, nói: “Đỡ nàng đứng dậy.”

“Đại” Đại cung nữ khăn trang đem Dương yêu Nhi đỡ lên, đỡ người đi vào nội thất.

Tiêu Dặc lúc này mới đứng dậy, chậm rãi đi vào trong.

Các cung nhân vội đứng lên, châm đèn, đốt hương, chỉ chốc lát sau, nội thất liền nóng lên. Hai má của Dương yêu Nhi bởi vì quanh thân nóng lên mà nổi lên hồng hồng.

Nàng ngoan ngoan ngồi ở trên mép giường, nhìn theo hướng Tiêu Dặc, thật đúng như là tiểu nương từ đêm tân hôn.

Tiêu Dặc đi ra phía trước, đứng yên trước mặt nàng.

Giương mặt Dương yêu Nhi càng đỏ, nàng chớp hai mắt, nhìn chăm chăm Tiêu Dặc, như là muốn nhìn chăm chăm cho tới khi trên người Tiêu Dặc nở một đóa hoa mới bằng lòng bỏ qua.

“Nhìn cái gì?” Tiêu Dặc hỏi.

“Đẹp.”

“Ai đẹp?”

“Người nha.”

Tiêu Dặc lộ ra thần sắc nhàn nhạt, hần dừng một chút, nói: “Người càng đẹp mắt hơn.”

Dương yêu Nhi nghe vậy, chỉ là mờ mịt nhìn hần. Đại khái là đối với chính mình xinh đẹp, hoàn toàn không hề biết.

Mờ mịt, ngây thơ.

Nàng đại khái cũng không biết vận mệnh của nàng bị nắm giữ ở trong tay ai?

Tiêu Dặc ánh mắt lóe lên, lại gần Dương yêu Nhi ngồi xuống.

Các cung nhân đang định rời khỏi nội thất, Tiêu Dặc đột nhiên quay đầu nhìn thẳng đại cung nữ kia nói: “Người kêu là gì?”

Đại cung nữ cắn cắn môi, trong lòng khổ sở lại hung phấn. Nàng hầu hạ Hoàng thượng đã nửa năm, Hoàng Thượng ngay cả tên nàng đều không nhớ rõ.

Nàng cúi đầu, nói: “Nô tỳ Mạn Hà.”

“Ah.” Tiêu Dặc như cũ thần sắc nhàn nhạt, hần nói: “Lôi ra ngoài đánh chết.”

Mạn Hà hốt hoảng mà ngẩng đầu, không thể tin được nhìn chăm chăm Tiêu Dặc: “Hoàng, Hoàng Thượng. Nô tỳ, nô tỳ làm sai cái gì?”

Hai tiểu thái giám bước nhanh về phía trước, dùng thế lực bắt ép trụ cánh tay của nàng, đem nàng kéo ra bên ngoài.

Trong lòng Mạn Hà nháy mắt dâng lên, mới thật sự sợ hãi. Nguyên do nàng cũng không dám hỏi, run rẩy hô: “Hoàng Thượng tha mạng, Hoàng Thượng tha mạng, nô tỳ sai rồi, Hoàng Thượng tha mạng.”

Mạn Hà khóc đến nước mắt nước mũi đều đều tèm lem.

Nhưng Hoàng Thượng quay đầu lại liếc nhìn nàng một cái cũng không.

Nàng không thể chờ đến lúc Hoàng Thượng bỏ qua cho mệnh của nàng.

Tiểu thái giám sức lực cực lớn, lôi kéo nàng bước nhanh ra khỏi Dưỡng Tâm Điện.

Mấy thái giám dùng vải bố đem nàng bọc lại ở bên trong, sau đó hung hăng dùng hình trượng đánh xuống, trượng thứ nhất liền đổ máu, lại bị vải bố bọc, chỉ thấm một chút ra ngoài, trên mặt đất gạch xanh cũng chưa làm dơ.

Mạn Hà đau đến khóc cũng khóc không ra.

Nàng mất đi ý thức, nàng mới mơ hồ nhớ tới. Là bởi vì nàng xô đẩy kẻ ngốc kia, dùng sức đẩy.

Tiêu Dặc quay đầu nhìn với vẻ mặt đánh giá Dương yêu Nhi.

Nàng sẽ sợ sao?

Dương yêu Nhi còn ngăn người nhìn chăm chăm hần.

Con người của nàng trong suốt, trên mặt biểu tình trầm tĩnh.

Làm người vô cơ sinh ra một phân cảm giác ấm áp.

Đột nhiên, một tiếng “Ồm ọp” vang lên.

Phá vỡ bầu không khí run rẩy, căng thẳng dung hợp với bầu không khí ấm áp 1 cách khác thường.

Ánh mắt Tiêu Dặc dời xuống, dừng ở vị trí bụng của Dương yêu Nhi: “..... Đói bụng?”

Dương yêu Nhi phồng má, đột nhiên hút một mồm to khí vào, tựa như có thể làm no cái bụng trống trơn, sẽ không phát ra âm thanh "ồm ồm".

Nhưng điều này tất nhiên là phí công.

một hít 1 hơi vào, không chỉ không no bụng, ngược lại liên tiếp vang lên âm thanh “Ồm ọp”, ở trong phòng yên tĩnh nên càng nghe rõ.

Giữa mày của Dương yêu Nhi toát ra một chút ừ rử, lúc này nàng mới cẩn thận gạt đầu, lên tiếng nói: “Ăn, đói bụng.”

Tiêu Dặc đem thần thái đáng yêu của nàng thu vào đáy mắt, lại hỏi: “Hôm nay lúc tới không dùng thiện qua sao?”

Dương yêu Nhi gạt đầu, lại lắc lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Ăn, chính là, chính là ăn không đủ no.”

Tiêu Dặc quay đầu nhìn Triệu công công, Triệu công công vội khom người nói: “Hoàng Thượng, đồ ăn của Dương cô nương, là Ngự Thiện Phòng làm, theo như phần của phi tần.”

“Sai Ngự Thiện Phòng làm chút đồ ăn để tiêu hoá, lập tức đưa tới.” Tiêu Dặc hạ lệnh.

“Dạ”

Giấy lát trong phòng cung nhân đều lui xuống.

Dương yêu Nhi nhỏ giọng nói: “Cổ đau.”

Tiêu Dặc so với nàng cao hơn, cho dù là ngồi một chỗ, Dương yêu Nhi cũng phải ngẩng đầu nhìn, cô có thể không đau sao?

Ánh mắt Tiêu Dặc khẽ động, hần vươn tay, nắm cầm Dương yêu Nhi, giúp nàng nâng đầu lên.

Dương yêu Nhi cũng thuận theo mà dựa vào tay hắn, đáy mắt còn toát ra ba phần cảm kích cùng vui vẻ.

Như vậy thật là dùng ít sức nha!

Dương yêu Nhi nghĩ thầm

thật đúng là 1 kẻ ngốc.

Tiêu Dặc thoáng nhìn thấy đáy mắt nàng lộ vẻ hân hoan, hỏi: “Ngày thường ai cùng ngươi ăn cơm?”

Dương yêu Nhi nhú mày, nghiêm túc nhớ lại trong chốc lát: “Là Hạ Nguyệt.”

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu hoàng đế mặt ngoài thoạt nhìn không cảm quyền, kỳ thật siêu hung bạo.

“Nhìn cái gì?” Tiêu Dặc hỏi.

“Đẹp.”

“Ai đẹp?”

“Ngươi nha.”

↑ bởi vì yêu Nhi chụp mộng ngựa, cho nên tiểu hoàng đế rất là động tâm, hơn nữa bao che cho mọi hình thức

Bạn đang đọc truyện *Cảm Lý Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

không đến nửa canh giờ, Ngự Thiện Phòng liền đem đồ ăn trình lên, bên Ngự Thiện Phòng không biết là Dương yêu Nhi đói bụng, chỉ cho là Hoàng Thượng phải dùng thiện, vì thế liền làm cực kỳ phong phú.

Cái gì to yến vị tọt, nắm Khẩu Bắc gà cháo nóng, quả táo mềm, canh thịt băm, canh đậu hủ bát tiên Từng món trình lên bàn, lại dùng chén bát tinh tế.

Dương yêu Nhi nhìn chăm chăm nhìn đến không chớp mắt, trong lúc nhất thời ngược lại đem Tiêu Dặc vớt ra sau đầu, không hề chỉ lo nhìn hắn.

Hai cung nữ tiến lên gấp thức ăn.

Tiêu Dặc nói: “Đều để ở trước mặt nàng là được.”

Cung nữ nghe vậy, liền không để đồ ăn trước mặt Hoàng Thượng.

Bồ trí đồ ăn tốt, Dương yêu Nhi ngược lại không vội vã ăn, nàng quay đầu nhìn Tiêu Dặc, hỏi: “Ngươi không ăn sao?”

“Ta không ăn, ngươi ăn đi.”

Dương yêu Nhi lúc này mới giống như được lệnh, cầm chiếc đũa lên, chậm rãi bắt đầu ăn.

Tiêu Dặc gọi Triệu công công đến trước mặt, hỏi: “Hầu hạ nàng bên trong có mấy cung nữ, có người kêu là Hạ Nguyệt?”

Triệu công công đầu nhớ rõ tên của những tiểu cung nữ, nhưng nếu Hoàng thượng hỏi, tất nhiên là có. Triệu công công gạt đầu, nói: “Chính Là có người này. Hoàng Thượng, nàng đã phạm vào sai lầm?”

“Gọi nàng lại đây.”

“Dạ, nô tỳ liền sai người đi truyền nàng.”

Bên kia, Hạ Nguyệt, Xuân Sa, Tiểu Toàn Từ đều đã về tới Yến Hi Đường.

Hạ Nguyệt oán giận nói: “đi một chuyến như này, thật ra ăn một bữa cơm chùa này, bụng tiêu hóa không tệ lắm”

Xuân Sa nhăn mi lại, khuyên nhủ: “hiện giờ Dương cô nương đã được đưa đến Dưỡng Tâm Điện, tương lai đâu thể nào còn bao dung người khi nhục như vậy? Người phải thu liễm chút, chớ có làm bậy!”

Hạ Nguyệt cười khê đứng lên, nói: “Đừng nói là đưa đến Dưỡng Tâm Điện, nàng liền thật sự trở thành Hoàng Hậu, sau khi cử hành đại điển phong hậu, tính là ta kêu nàng đi ăn cơm thừa canh cặn, đi ăn nước rửa chén vo gạo, nàng cũng chưa chắc biết được ta đây khinh nhục nàng đâu! Xuân Sa, nàng là kẻ ngốc, kẻ ngốc đâu nào biết được những việc này đâu? Nếu người không tin, chờ nàng trở lại, kêu nàng làm ghế cho người cười, nàng cũng sẽ làm như vậy. Nàng sẽ không hiểu được cáo trạng là như thế nào!”

Dứt lời, nàng cũng không nhìn sắc mặt Xuân Sa, bản thân bắt đầu vui vẻ nô nẩy cười.

Như là bị chính mình tưởng tượng ra những màn này làm cho tức cười.

Tiểu Toàn Từ sắc mặt khó coi nói: “Nàng là chủ tử, chúng ta là nô tỳ, bất luận như thế nào, Hạ Nguyệt tỷ tỷ đều không nên như vậy đối với chủ tử! Chủ tử sẽ không cáo trạng, nhưng chúng ta trong đầu đừng có quá, miệng thì nhiều lời! Hạ Nguyệt tỷ tỷ còn hành sự can rở như vậy, chúng ta liền đi cáo trạng!”

“Người dám!” Hạ Nguyệt trợn mắt nhìn.

“Hạ Nguyệt ở đâu?” Ngoài cửa đột nhiên truyền đến một tiếng quát chói tai.

Hạ Nguyệt sợ tới mức cả người run lên, nàng nhìn ra hướng ngoài cửa, chỉ thấy một lão ma ma đứng bên ngoài, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị, nhìn liền biết là không phải dễ đối phó.

Ah, nàng đã gặp qua lão ma ma này.

Lão ma ma này xưng là “Luu ma ma”, hàng năm hầu hạ ở Dưỡng Tâm Điện, Tàn ma ma thấy nàng, đều phải tươi cười đi tới. Huống hồ nàng là tiểu cung nữ.....

Hạ Nguyệt vội tươi cười, vội tiến lên, hành lễ, nói: “Luu ma ma hảo, nô tỳ chính là Hạ Nguyệt.”

“Chính là người?” Cặp mắt của Luu ma ma dường như là trừng lớn, nàng liếc mắt khinh thường cùng lạnh nhạt nhìn Hạ Nguyệt.

Hạ Nguyệt bị nàng nhìn đến cả người sinh hàn ý, nhưng như thế nào cũng không thể tưởng được, Luu ma ma vì sao đối đãi chính mình như vậy.

Nàng chỉ cười làm lành, nói: “Là nô tỳ. Luu ma ma đến, chính là có chuyện gì muốn phân phó nô tỳ làm?”

Cho dù nàng đem chính mình cười thành một đóa hoa, Luu ma ma cũng không có chút nào thay đổi thần sắc người lạnh.

“Theo ta đi Dưỡng Tâm Điện.” Luu ma ma nói xong liền xoay người rời đi, cũng mặc kệ Hạ Nguyệt có thể đi kịp hay không

Hạ Nguyệt tím đập nhanh.

Chẳng lẽ là kẻ ngốc kia vừa vào cửa, liền đắc tội với Hoàng Thượng? Cho nên Hoàng Thượng muốn bắt các nàng vấn tội?

Hạ Nguyệt dưới chân dừng một chút, đang muốn xoay người kêu Xuân Sa đi thế mình. Loại hình phạt bị đánh này tự nhiên có thể trốn liền trốn.

Nhưng giây lát, nàng lại toát ra một ý niệm khác.

Nàng tuy rằng làm việc ở trong hoàng cung, hiện giờ lại bị phân tới Yến Hi Đường hầu hạ. Nhưng nàng lại chưa từng gặp mặt Duy nhất trong chút lát, vẫn là nhìn thấy từ xa.

Tân đế còn trẻ, lại phong độ trác tuyệt, tuấn mỹ phi thường.

Chỉ xa xa thấy trong chốc lát, nàng đã không dám quên.

Hạ Nguyệt sửa sang lại 2 bên tai, khoe miệng không tự giác toát ra một tia ý cười.

Bộ dáng nàng lớn lên cũng không kém, so với kẻ ngốc kia thông minh hơn.

hiện giờ hậu cung trống không, một vị được phong phi tần cũng không. Nếu là..... Nếu là được gặp mặt Hoàng Thượng, có thể được Hoàng Thượng ưu ái, chẳng phải là thắng chức rất nhanh, từ nô tỳ xoay mình biến hoá làm quý nhân?

Phải biết rằng, cung nhân hầu hạ Dưỡng Tâm Điện thường rất ít, người bình thường không thể nào thấy Hoàng Thượng. Nếu nhân cơ hội này, có lẽ cả đời nàng cũng không cách nào gặp mặt thánh nhan.

Hạ Nguyệt trong lòng luân chuyển liên hồi, cuối cùng nàng cắn răng, bước nhanh đuổi kịp Luu ma ma, giống như là sợ ai tới đoạt lấy của nàng.

Xuân Sa ở phía sau thật ra lộ ra tia hoảng sợ, nàng bóp khăn, nhỏ giọng nói: “Chỉ sợ là Dương cô nương đã xảy ra chuyện, bằng không sẽ không kêu Hạ Nguyệt đi..... Những quý nhân này chỉ lo đem người mang đi tiến cung,cái khác cũng mặc kệ. Lại không nghĩ, một cô nương ngốc xuất thân thôn dã, lại đâu nào hiểu được trong quy củ của hoàng cung.....”

nói xong, Xuân Sa liền nhịn không được khóc lên

Dương cô nương xảy ra chuyện, nói không tốt chính là tai họa của bọn họ!

.....

Hạ Nguyệt bị Luu ma ma dẫn đi, một đường đến Dưỡng Tâm Điện.

Trước kia nàng bị Tàn ma ma giáo huấn qua, biết rõ ở nơi nào là không thể tùy ý ngẩng đầu, cho nên dọc theo đường đi đều gắt gao cúi đầu, sợ mạo phạm Hoàng Thượng.

“Hoàng Thượng, người đã đưa tới.” Lư ma ma quỳ xuống đất nói.

Hạ Nguyệt liền cũng đi theo mà quỳ, hạ giọng nói, nỗ lực dùng tiếng nói mềm mại đập đầu nói: “Nô tỳ Hạ Nguyệt, gặp qua Hoàng Thượng.”

Đồng thời, một mùi hương đồ ăn chui vào trong mũi Hạ Nguyệt.

Dẫn đến trong bụng trùng ngo ngoe rục rịch thêm.

Lư ma ma đứng dậy thối lui qua một bên, lúc này người ngồi trên cao vẫn chưa lên tiếng, Hạ Nguyệt cũng không dám đứng dậy, nàng kim nén không được cẩn thận ngẩng đầu, hướng phía trước mà nhìn.

Trong điện yên tĩnh, chỉ có âm thanh dùng com khi đưa thìa va chạm tạo tiếng vang.

Rốt cuộc, thanh âm cùng tình cảnh trước mắt kết hợp lại.

Hạ Nguyệt kinh ngạc phát hiện, Dương yêu Nhi thế nhưng ngồi ngay ngắn ở bàn bên trái, tay trái cầm chiếc đĩa, tay phải cầm muỗng, đối diện đầy bàn đồ ăn ăn đến ngon lành.

Mà thiếu niên vô cùng tuấn mỹ, ngồi ngay ngắn ở bên trên ghế tử đàn, thần sắc lạnh nhạt, mặt mày âm trầm sắc bén. Làm cho người ta như vậy liếc mắt một cái, liền cảm thấy sợ hãi từ trong đáy lòng.

Đó là Hoàng Thượng.

Là Hạ Nguyệt đã từng gặp qua mặt Hoàng thượng từ xa.

Lúc này Hoàng Thượng thường thức cặp đĩa bạc trong tay, nhìn Dương yêu Nhi dùng com.

Chẳng lẽ..... Chẳng lẽ một bàn đồ ăn này, đều là chuẩn bị riêng cho kẻ ngốc này?

Hạ Nguyệt cắn cắn môi, đáy lòng dâng lên một chút ghen ghét tình cảnh này.

Dương yêu Nhi lớn lên đẹp mắt thì như thế nào? Đây chỉ là 1 kẻ i ngốc! Chỉ biết hai việc ăn ngủ! Hoàng Thượng làm sao có thể nhìn được nàng? Hạ Nguyệt cảm thấy đau xót, đầu gối lại đau. Nàng nhìn không được cẩn thận xê dịch chân, muốn giảm bớt một chút đau mỏi đầu gối. Bên cạnh Lư ma ma đột nhiên bước nhanh đi lên trước, đôi tay dùng một chút lực, đem nàng ấn mạnh xuống mặt đất.

Lư ma ma xụ mặt nói: “Nô tỳ hướng Hoàng Thượng thỉnh tội, hiện giờ trong cung tiến cung nữ mới, chưa được dạy dỗ tốt, ở ngự tiền dám vô lễ như thế!”

Hạ Nguyệt run rẩy, há mồm định vì chính mình biện giải.

Nhưng Lư ma ma lại lần thứ hai mở miệng, nàng quay đầu đối với tiểu thái giám kế bên nói: “Lấy bàn châm tới.”

Bàn châm..... Là cái gì?

Trong lòng Hạ Nguyệt đột nhiên có dự cảm không tốt lắm. Nàng không khỏi lần nữa ngẩng đầu nhìn qua Hoàng thượng. Hoàng Thượng còn thường thức cặp đĩa bạc kia. Mà Dương yêu Nhi cũng nghiêm túc mà ăn đồ ăn của mình, cũng không có nhìn nàng một cái. Chẳng lẽ truyền nàng tới đây, chính là vì phạt nàng sao?

Tại sao muốn phạt nàng? Kẻ ngốc kia cáo trạng với Hoàng Thượng?

không! không có khả năng..... Nàng chỉ là kẻ ngốc! một kẻ ngốc biết cái gì? Nàng không vui buồn, cãi nhau với người khác cũng sẽ không!

Hạ Nguyệt ngay lúc này tâm loạn như ma, tiểu thái giám mang bàn chôn tới.

Hạ Nguyệt quay đầu thoáng nhìn, nhất thời mồ hôi lạnh liền rơi xuống. Bàn chôn kia, thật ra là ở phía trên vài ni dưng rậm rạp như đám lông, châm thật nhỏ ngắn... Tiêm

Lư ma ma sức lực cực lớn, chế trụ ở bà vai Hạ Nguyệt, đem nàng xích lại theo hướng đó. Tiểu thái giám cực kỳ phối hợp đem bàn chôn dọn xong, Lư ma ma đem nàng lại một lần nữa ấn xuống.

Hạ Nguyệt đã sớm quỳ đến chân mềm, lúc này đầu có sức lực giãy giụa phản kháng.

Nàng sợ hãi tới mức kêu ra tiếng: “Ma ma!”

Giọng nói rơi xuống, nàng đã bị ấn ở bên trên bàn chôn.

Bén nhọn đau đớn nhảy mất truyền khắp toàn bộ đầu gối nàng.

“A! Đau.....” Hạ Nguyệt một bên khóc kêu ra tiếng, một bên ngẩng đầu nhìn Hoàng Thượng: “Hoàng Thượng, nô tỳ làm sai cái gì? Hoàng Thượng, nô tỳ đau quá a.....”

Người bên trên này, Hạ Nguyệt ngược lại cũng không có quên, đem giọng nhu nhược chút nói.

Đương nhiên, nàng đột nhiên bị tội như vậy, giọng nói không cần nói, nghe cũng đủ thảm.

Dương yêu Nhi cuối cùng bị động tĩnh bên này làm cho kinh sợ.

Nàng hơi mờ mịt buông đĩa bạc trong tay, quay đầu nhìn xuống Hạ Nguyệt.

Hoàng Thượng vẫn như cũ không nói gì, Lư ma ma tay còn ấn vài Hạ Nguyệt.

Hạ Nguyệt chỉ run rẩy nói: “cô nương cứu ta, cô nương cứu ta a!”

Dương yêu Nhi nghiêng nghiêng đầu, không hiểu cho lắm, Hạ Nguyệt tại sao muốn nàng cứu?

Tiêu Dặc cũng buông đĩa bạc trong tay xuống.

hắn lúc này mới cho Hạ Nguyệt ánh mắt, nhân nhạ nói: “Mỗi ngày người cùng Dương cô nương cùng nhau dùng cơm, chính là người?”

Hạ Nguyệt lúc này toàn bộ lưng đều đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt. một là đau, hai là bị dọa.

Mỗi nàng trắng bệch, tất cả suy nghĩ trong đầu đều là. Cáo trạng!

Kẻ ngốc này vậy mà thật sự cáo trạng!

Nhận? Vẫn là không nhận?

“Súc vật không biết quy củ! Hoàng Thượng hỏi chuyện, ngươi không biết trả lời sao?” Lưu ma ma hướng trên eo nàng đập một cước.

một cổ đau nhức lập tức tập kích lên eo, Hạ Nguyệt mồ hôi lạnh như mưa rơi xuống, nàng cắn môi, nhịn đau hô 1 tiếng. Đáy mắt nàng rất nhanh có nước mắt, nàng đáng thương mà nhìn về phía Tiêu Dặc, nói: “Là, là nô tỳ.”

Tiêu Dặc quay đầu hỏi Dương yêu Nhi: “Ăn no rồi sao?”

“Ân, no rồi.” Dương yêu Nhi vuốt cái bụng, thập phần thỏa mãn mà nói. Lúc nói chuyện, nàng còn hưởng thụ mà nheo mắt lại, đuôi lông mày khoe mắt đều toát ra tia hân hoan, khiến cho khuôn mặt nàng nhìn càng linh hoạt động lòng người.

Tiêu Dặc liền chỉ bàn đồ ăn dư ở trên, nhìn về phía Hạ Nguyệt, nói: “đã ngươi thích phân chia đồ ăn cùng Dương cô nương, những thứ này ngươi đều ăn hết.”

Ngự Thiện Phòng đưa tới tràn đầy một bàn đồ ăn.

một mình Dương yêu Nhi chỉ ăn đi một bộ phận nhỏ, hiện giờ còn dư lại phần lớn món ngon.

Hạ Nguyệt nhìn chăm chăm phía bàn đồ ăn, cả người đều rét run lên.

Tại nàng mà nói, ở đây cái gì Mỹ vị món ngon?

Nếu đều ăn hết, chẳng phải sống sờ sờ bị căng chết!

Bạn đang đọc truyện *Cảm Lý Tiêu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Tiêu thái giám cúi tay muốn đem đồ ăn trên bưng cho Hạ Nguyệt. Dương yêu Nhi không chút nghĩ ngợi liền đứng lên, chụp tay tiểu thái giám.

Mọi người không khỏi đều nhìn về phía Dương yêu Nhi, không biết nàng muốn làm cái gì.

Trong mắt Hạ Nguyệt đều là vẻ chờ mong, cho rằng Dương yêu Nhi vì nàng cầu tình.

Tiêu Dặc ánh mắt cũng rơi trên người Dương yêu Nhi. hắn nhìn chăm chăm nàng, thần sắc trên mặt khó phân biệt hi nộ.

Dương yêu Nhi lại quay đầu nhìn chăm chăm Tiêu Dặc, nghiêng đầu hỏi: “không ăn sao? Ăn ngon, ăn rất ngon.”

Tiêu Dặc ngẩn ra, không nói chuyện.

“sẽ đói.” Dương yêu Nhi nhỏ giọng nói.

Đói là mùi vị rất khó chịu, nàng một mình ngồi ở trong viện, có đôi khi đói bụng, cũng chỉ có thể mà nhìn chim chóc ngoài tường. Trong bụng giống như là nuốt một cục hỏa vào, khó chịu cực kỳ.

“Trẫm sẽ không đói.”

Dương yêu Nhi nghe vậy tròn tròn mắt, không quá có thể hiểu được, vì cái gì hắn sẽ không đói.

Trong nhà mọi người lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ.

Sờ dĩ Dương cô nương căn tiểu thái giám lại, là còn nhớ Hoàng Thượng chưa dùng cơm canh đâu.

“Đem nàng mang đi ra ngoài dùng cơm.” Tiêu Dặc hạ lệnh nói.

Lưu ma ma hiểu ý gật đầu, Dương cô nương này xuất thân thôn dã, nhìn thấy 1 bàn cơm canh lăng phí cho một nha đầu không biết tốt xấu, chắc là sẽ đau lòng. Lưu ma ma cùng một ma ma khác liền đem Hạ Nguyệt kéo ra bên ngoài.

Hạ Nguyệt sợ tới mức kịch liệt giãy giụa, nàng không thể tin nổi mà nhìn Dương yêu Nhi.

thật ra kẻ ngốc này cũng không phải vì nàng cầu tình!

Đâu thành ra như thế này?

không , không!

Kẻ ngốc này chẳng lẽ không có chút lòng thương hại sao?

Hạ Nguyệt kinh hoàng mà mở miệng, lúc này kêu đến càn thế thán: “Hoàng Thượng.....” Chỉ là mới vừa rồi phun ra hai chữ, miệng liền bị ngăn chặn, rồi sau đó cứ như vậy lặng yên không một tiếng động mà lòi ra ngoài.

Tiểu thái giám lúc này mới cẩn thận thu thập đồ ăn trên bàn.

Dương yêu Nhi nhìn vài cái còn lưu luyến.

“Ngày mai sẽ còn có.” Tiêu Dặc nói.

Dương yêu Nhi lúc này mới gật cằm.

Cung nữ bên cạnh thuận tay đưa lên một ly trà tiêu thực, cười nói: “Thỉnh cô nương dùng.”

Dương yêu Nhi tiếp nhận, chậm rì rì một ngụm tiếp một ngụm đều uống hết. Đúng là nửa điểm cũng không chịu lãng phí.

Mọi người nhìn thấy hành vi như vậy của nàng, cũng không dám âm thầm châm chọc nàng khôngphóng khoáng, ngốc thật sự.

Có Mạn Hà, Hạ Nguyệt đi trước, bọn họ cũng hiểu được. Mặc kệ Dương cô nương này là kẻ ngu dốt, vẫn là thông minh. hiện giờ nàng đã được đưa vào cung, chính là người của Hoàng Thượng. Nàng là chủ tử, bọn họ là nô bộc, nào có đạo lý nô bộc coi khinh, khinh nhục chủ tử?

Chỉ chốc lát sau Lưu ma ma đã trở lại, nàng nhìn sắc mặt Hoàng Thượng, liền đánh bạo, cười nói: “cô nương đầu gối có đau hay không? Cần phải bôi thuốc?” ở đầu còn bộ dáng hung ác lạnh băng vừa rồi.

Dương yêu Nhi từ ghế trên đứng dậy, bản thân khom lưng xoa xoa đầu gối, nói: “không đau.”

Tiêu Dặc bỗng dung nhớ tới, nàng bị Mạn Hà xô đẩy trên mặt đất, bộ dáng khóc đến nở hoa. hắn nói: “Cho nàng nhìn một cái.”

Lưu ma ma vội ngồi xổm xuống, vén làn váy của Dương yêu Nhi lên, lại chậm rãi cuốn ống quần lên.

Chân Dương yêu Nhi rất nhỏ, ống quần dễ dàng liền cuốn tới đầu gối.

không có quần áo bao trùm, Dương yêu Nhi cảm thấy có chút lạnh, nàng không tự giác mà rụt rụt chân.

Lưu ma ma kinh ngạc nói: “Như thế nào bị thương lợi hại như vậy?” Đồng thời cảm cổ chân nàng, không cho nàng lùi về sau.

“Mau! Mau lấy thuốc tới!” Lưu ma ma cao giọng nói.

Tiêu Dặc không khỏi nhìn theo.

Liền thấy đầu gối Dương yêu Nhi sưng tròn, một mảnh ứ động lớn, chính giữa còn phình tím, đại khái là tích chút máu bầm. Lại cẩn thận nhìn, còn có thể nhìn thấy bầm tím trên đầu gối, xoay tròn, mang 1 chút tơ máu. Làn da nàng vốn là trắng, đầu gối một khối vết thương xanh tím như vậy, tự nhiên nhìn thấy ghê mình!

Cung nhân đều âm thầm hít vào một hơi.

Mạn Hà rơi vào kết cục này, cũng không oan uổng.

“Lấy xạ hương từ kim cao tới.” Tiêu Dặc thanh âm vang lên.

Lưu ma ma kinh ngạc một cái chớp mắt, rồi sau đó mới đứng dậy, vội đi lấy.

Xạ hương từ kim cao không dễ có, chỉ có Hoàng Thượng, Thái Hậu mới có thể lấy dùng.

Lấy thuốc dán tới, hai tiểu cung nữ liền đi qua, quỳ trên mặt đất cẩn thận bôi thuốc cho Dương yêu Nhi, cẩn thận mà bôi qua một nén nhang.

Tiêu Dặc cũng không kiên nhẫn mà ngồi ở trên ghế, nhìn tiểu cung nữ bôi thuốc cho nàng.

Chỉ là thời gian trôi qua mau, ngoài cửa sổ bóng đêm nặng nề, đã là giờ Tuất.

“Hầu hạ cô nương rửa mặt, nghỉ ở trên giường bên ngoài.”

“Dạ.”

Vừa mới dùng cơm canh, chân lại bị thương, hôm nay tất nhiên là sẽ không có chuyện gì.

Các cung nhân dẫn Dương yêu Nhi đi gỡ bụi tóc, thay quần áo.

Tiêu Dặc liền sai người châm đèn, bản thân ngồi ở bàn trước, cầm sách cổ lật xem. Dưới ánh nến, thân hình hắn chợt nhìn gầy, thái độ hoàn toàn không ốm yếu. Thân ảnh phản chiếu trên bình phong phía sau, càng giống như là mảnh thú ngủ đông.

.....

Hôm sau, Vĩnh An Cung.

Thái Hậu dựa gối dựa phù dung, trên mặt hiện vài tia châm chọc, hỏi: “Hôm qua kẻ ngốc kia đưa đến Đường Tâm Điện?”

“Bẩm Thái Hậu nương nương, đã đưa đi.” Phía dưới Từ ma ma lên tiếng.

“sau đó thì như thế nào? Hoàng đế có thẹn quá thành giận hay không đem người đuổi đi?”

“Đưa đi từ hôm qua, đến sáng hôm sau, cũng chưa thấy đuổi đi. Bất quá..... Dưỡng Tâm Điện phạt hai cung nữ.”

Thái Hậu nghe vậy, tức khắc cười lên tiếng: “Kéo một thân bệnh tật, đưa tới cửa 1 kẻ ngốc lại không dám đẩy, hẳn cũng chỉ có thể như thế! Lại để cho hắn, bỏ đi. Thích đánh giết ai đều được. Khi Tiên đế còn, không phải cũng như thế sao? Bất quá không chống nổi triều thần, quần không được hậu cung, nhiều lắm lấy cung nhân xả giận thôi.”

Từ ma ma liền cũng nở nụ cười theo

Dương yêu Nhi bên này đánh hơi hắt xì, nàng ôm lấy chăn, mờ mịt mà ngồi dậy, trong lúc nhất thời không biết bản thân ở nơi nào.

“cô nương đã tỉnh.” Tiểu cung nữ cười tiến lên, lấy đi chăn trong lòng ngực nàng, sau đó cầm khăn cẩn thận cho nàng lau tay, lại lau mặt.

“cô nương thức dậy muốn dùng cơm sao?” Tiểu cung nữ hỏi.

Ăn là đương nhiên muốn ăn.

Dương yêu Nhi không chút nghĩ ngợi liền gật đầu.

“Nô tỳ kia hầu hạ cô nương đứng dậy.” Tiểu cung nữ nói.

Lưu ma ma đi vào, nói: “Trước tiên bôi thuốc lần nữa rồi xuống đất.”

Tiểu cung nữ gật đầu, từ trong tay Lưu ma ma tiếp nhận xạ hương tử kim cao, sau đó vén ống quần Dương yêu Nhi lên, trước dùng khăn nóng đem tàn dư của thuốc dán lau khô, lại chườm rãi bôi thuốc.

Lúc này trong phòng thật sự âm áp, Dương yêu Nhi lại mới vừa tỉnh ngủ, không hề phòng bị, cho nên nàng hào phóng mà duỗi thẳng chân, không hề liệu mạng rứt chân lại. Thời điểm tiểu cung nữ bôi thuốc, nàng cúi đầu nghiêm túc mà nhìn chăm chăm đầu ngón chân của mình, lắc lư.

Tiêu Dặc dùng bữa lúc sáng sớm, hắn từ trong phòng đi ra, vừa lúc thoáng nhìn thấy bộ dáng của Dương yêu Nhi ngồi ở trên giường.

Qua cả đêm, vết thương trên chân nàng ngược lại trở nên càng rõ ràng.

Nàng đầu gối có chút hơi sưng, máu bầm màu tím bao trùm hơn phân nửa diện tích, nhìn xem rất thê thảm.

Tiểu cung nữ sợ làm đau nàng, xuống tay cực nhẹ. Nhưng là như vậy, chỉ nhìn cũng cảm thấy đau.

Bản thân nàng còn chưa phát giác ra.

Nàng còn ngoác ngoác đầu ngón chân, chính mình nhìn chăm chăm nhìn đến xuất thần.

Có lẽ nguyên nhân chính là vì tâm trí nàng không được đầy đủ, cho nên tuy rằng xuất thân hương dã, nhưng hắn là không có làm nhiều việc. Ánh mắt Tiêu Dặc dừng ở trên chân nàng.

Chân nàng không lớn, đầu ngón chân so với người thường càng đẹp mắt, làn da càng non mịn, càng xinh đẹp.

Nàng để chân bên ngoài cũng rất đẹp.

Tĩnh tế, nhưng lại không gầy gò, hẳn là không thường đi ra ngoài, cho nên dưỡng chút thịt.

Nhưng cũng đúng là bởi vì chân nàng đẹp như vậy. Vết thương ở đầu gối mới càng làm người ta cảm thấy khó có thể tha thứ.

.....

Tiểu cung nữ bôi xong được đứng dậy, quay đầu nhìn lên, mới phát hiện Hoàng Thượng đứng ở phía sau.

Nàng sợ tới mức vội quỳ xuống đất hành lễ: “Nô tỳ không biết Hoàng Thượng ở phía sau, thỉnh Hoàng Thượng tha tội.”

Đám người Lưu ma ma cũng mới chú ý tới sự tồn tại của Tiêu Dặc, quỳ xuống đất hành lễ.

Tiêu Dặc vẫy vẫy tay, cũng không có ý tứ muốn truy cứu.

Tiểu cung nữ thấy thế, lập tức nhẹ nhàng thở ra. Nàng vội quay đầu xem Dương cô nương, lại thấy Dương cô nương còn ngồi ngay ngắn ở trên giường, không hề có ý định muốn đứng dậy.

Tiêu Dặc thần sắc nhàn nhạt, nói: “Ống quần.”

Dương yêu Nhi ống quần kéo lên chưa có buông xuống.

Tiểu cung nữ cuống quýt cúi đầu, duỗi tay xoa ống quần Dương yêu Nhi.

“Nàng không muốn đi, liền đem cơm canh vào đây.” Tiêu Dặc lại nói.

“Dạ”

Tiêu Dặc trong đầu lại vẫn là đầu gối của nàng xanh tím. Hắn nhìn về phía Lưu ma ma, hỏi: “Thuốc này không hiệu quả?”

Lưu ma ma cười một cái, nói: “Hoàng Thượng, là như vậy. Bình thường bị thương, chỗ bị thương ngày thứ hai thoát nhìn là thời điểm đáng sợ nhất. Lúc này, nên đỡ một ít.”

Tiêu Dặc gật đầu, không hề hỏi nữa.

Lưu ma ma chần chờ một chút, hỏi: “Chẳng qua là cô nương bị thương, hôm nay có đưa cô nương quay về Yến Hi Đường?”

“Đường hai ngày lại đưa trở về.”

“Dạ.”

Vì thế Dương yêu Nhi liền như vậy ở Đường Tâm Điện liền ở trên giường gỗ tử đàn khắc hoa sơn tâm của Hàm Xuân phòng.

Mỗi ngày đều có đồ ăn ngon đưa đến trước mặt nàng, chờ rửa mặt chải đầu, cùng có các cung nữ bận việc. Dương yêu Nhi tự nhiên thanh thản thật sự. Chỉ là ở nơi này ngày đầu, không nhìn thấy chim chóc.

Trong lúc nhất thời, Dương yêu Nhi cũng không biết được tìm thú vui ở đâu.

Cũng chỉ có thời điểm thấy Tiểu Dặc, hai mắt nàng mới sáng ngời, nhìn chăm chăm Tiểu Dặc không chớp mắt.

Mấy cung nhân âm thầm cười, nói, cô nương thích Hoàng Thượng thích cực kỳ.

Chẳng qua là lời này, bọn họ không dám nói trước mặt, sợ làm chủ từ tức giận, rơi vào kết cục của Mạn Hà.

Bên này Đường Tâm Điện không khí rất tốt.

Bên kia Yến Hi Đường, Xuân Sa cùng Tiểu Toàn Tử gấp đến độ ăn cũng ăn không ngon, ngủ cũng ngủ không tốt.

“Thế nào còn chưa thấy cô nương trở về? Hạ Nguyệt cũng không thấy trở về. Tất cả không phải là.....” Xuân Sa sắc mặt trắng bệch, run run nói: “Đều bị xử lý đi?”

Tiểu Toàn Tử về mặt đau khổ, nói: “Ngày ấy không nên để Hạ Nguyệt tỷ tử đi, nàng kia há mồm, chỉ không biết khi nào chọc giận thánh thượng.”

Xuân Sa thật sự nhịn không được, liền đi tìm Tàn ma ma hỏi thăm.

“cô nương khi nào trở về? Chúng ta cũng chuẩn bị chút, miễn cho đến lúc đó tay chân luống cuống.”

Tàn ma ma lạnh mặt, quái gờ nói: “chờ xem!”

Xuân Sa không hỏi được sự thật, đi đường đều hoảng hốt.

.....

Như thế đã qua bốn ngày.

Đầu gối Dương yêu Nhi đã rất tốt, màu tím máu bầm biến mất sạch sẽ, chỉ có một chút dấu vết còn lưu lại.

Rốt cuộc là có thể đi bộ rồi.

Ngày này, Tiểu Dặc trở lại phòng Hàm Xuân, nhìn thấy hai tiểu cung nữ nâng Dương yêu Nhi đi bộ.

Tiểu Dặc kinh ngạc nói: “Có thể đi bộ?”

“Hỏi Hoàng Thượng, cô nương có thể đi rồi.” Tiểu cung nữ theo tiếng.

“Vậy liền đưa trở về đi.” hần có thói quen ở một mình đã lâu, có 1 cô nương ở đây, tóm lại không quen.

Tác giả có lời muốn nói: yêu Nhi đi rồi còn sẽ trở về.

hiện tại tiểu hoàng đế còn không có nhanh như vậy thích yêu Nhi

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Ly Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Sợ Dương yêu Nhi trên đường lại ngã, vì thế Lưu ma ma mang theo hai cung nữ, bồi Dương yêu Nhi cùng nhau hỏi Yến Hi Đường.

Xuân Sa cùng Tiểu Toàn Tử ngồi ở trên ngạch cửa, nhìn ánh sáng trần trời, trên mặt thất thần.

Xuân Sa thờ dài, đứng dậy nói: “Tuy nói cô nương còn chưa có trở về, nhưng chấntên giường phải luôn thay đổi.” Dứt lời, nàng liền xoay người đi vào trong.

Lúc này một trận tiếng bước chân tới gần.

Xuân Sa ngẩng đầu nhìn lại, liền thấy Dương yêu Nhi bị lọt ở giữa, ma ma cung nữ đi theo bên người, vượt qua bậc thềm đá, hướng bên này đi tới.

Dương cô nương hôm nay vẫn là búi tóc song hoàn, chỉ là so với Hạ Nguyệt búi tình xảo tình tế hơn nhiều. trên búi tóc còn trăm con bướm, con bướm kia di chuyển theo Dương cô nương, cánh nhẹ nhàng nhấp nháy, chế tạo cánh vàng óng, ở dưới ánh mặt trời nở rộ phóng tia sáng chói mắt.

Nàng cũng không giống trong tưởng tượng của bọn họ, ở Đường Tâm Điện bị tra tấn đến gầy ốm yếu tái nhợt.

Trái lại, dường mấy ngày, tựa hồ nàng càng trở nên đẹp mắt, gương mặt nở nang chút ít, càng lộ ra bộ dáng còn nhỏ tuổi.

Xuân Sa cùng Tiểu Toàn Từ ngây ngốc mà nhìn Dương yêu Nhi, đoàn người tới trước mặt, bọn họ mới rớt cuộc kịp phản ứng, đồng thời khom mình hành lễ.

“cô nương đã trở về.”

“Luu ma ma hảo.”

Xuân Sa sợ Luu ma ma, không đề cập tới ngày xưa Luu ma ma uy danh, cảnh tượng ngày ấy nàng tới kêu Hạ Nguyệt đi , cũng đủ làm cho người khác cảm thấy sợ hãi.

Nhưng lúc này, Luu ma ma lại đột nhiên thu liễm lại vẻ mặt nghiêm túc, hiền hoà cười, nói: “Hoàng Thượng lệnh cho ta đưa cô nương về. ”

“Làm phiền ma ma đi một chuyến.” Xuân Sa cùng Tiểu Toàn Từ vội cúi đầu nói.

trên mặt Luu ma ma tươi cười vẫn không thay đổi, nói tiếp: “Hai ngày trước đầu gối của cô nương vô tình bị thương, đã bôi thuốc liên tiếp vài ngày, trong những ngày kể tiếp, các người cần phải cẩn thận hầu hạ, mỗi ngày dùng nước ấm đắp cho cô nương, lưu thông máu ú.”

Xuân Sa kinh ngạc.

cô nương bị thương? Bị Thương ở đầu gối? Chẳng lẽ là phạt quý?

Nhưng..... Nhưng nếu nói là phạt quý, Luu ma ma cần gì phải tự mình đi một chuyến, còn đâu cần dặn dò như vậy?

Xuân Sa vội vàng gạt đầu, nói: “Lời nói của Ma ma, nô tỳ đều nhớ kỹ.”

Luu ma ma lúc này mới nhìn nàng vừa lòng nói: “Ân, là một cô nương thông minh.”

Dứt lời, Luu ma ma bảo hai cung nữ phía sau: “Trước tiên đỡ cô nương vào cửa nghỉ ngơi.”

“Dạ.”

Dương yêu Nhi được các nàng đỡ vào cửa, cũng không nói một lời.

Lúc này Luu ma ma mới nhìn chung quanh một vòng, hỏi: “Yến Hi Đường chỉ có hai người các người hầu hạ?”

Xuân Sa lắc đầu: “Còn có Hạ Nguyệt.”

Bởi vì Dương yêu Nhi đã được đỡ vào cửa,Sắc mặt hòa ái của luu mama quay lại bộ dáng lãnh đạm, nàng nói: “Về sau không có Hạ Nguyệt.”

Xuân Sa trong lòng nháy dưng: “không, không có?”

“Lại bắt mấy cung nữ thái giám lại đây, chỉ có hai người hầu hạ,còn ra bộ dáng gì.” Luu ma ma nói.

“Dạ, Dạ” Xuân Sa không ngớt đáp. Nhưng nàng lại nhìn không được bắt đầu nghĩ, vì sao lại không có Hạ Nguyệt? Hạ Nguyệt đi nơi nào? nói vậy không lẽ..... Nàng đã chết?

“Cẩn thận chiếu cố cô nương.”

“Dạ”

“Ân, đi vào hầu hạ đi.”

“Dạ.”

Luu ma ma tự mình phân phó chu toàn, lúc này mới cùng cung nhân trở về phục mệnh.

Tiêu Dặc ngồi ở trước bàn, đang luyện chữ.

hắn chậm rãi di động bút trong tay, viết ra từng hàng chữ thon chắc khí khái.

Bọn cung nữ thái giám đều đứng ở khoảng cách xa 1 trượng, cũng không dám tiến lên, càng không dám nhìn trộm bản vẽ của Hoàng Thượng.

Lúc này cung nữ vén rèm lên tiến vào, khom người nói: “Hoàng Thượng, Luu ma ma có lời muốn nói.”

“Cho nàng vào.”

Luu ma ma bước nhỏ đi vào, ở trước mặt Tiêu Dặc quỳ xuống đất, đáp lời nói: “Hoàng Thượng, Dương cô nương đã đưa về Yến Hi Đường.”

Tiêu Dặc ngăn ra một chút: “..... Ân, trẫm đã biết.”

Ngày ấy hắn kêu đưa nàng trở về, quay đầu liền quên mất.

“Hoàng Thượng, nô tỳ nhìn người hầu hạ Dương cô nương, chỉ có một cung nữ, một thái giám, quá ít, thực sự không ra gì. Nô tỳ liền làm chủ bắt mấy cung nhân đến Yến Hi Đường.”

“Có thể.” Tiêu Dặc dứt lời, cúi đầu cẩn thận, lần nữa di động, lúc này lại thấy trên mặt trang giấy sôi nổi một lối viết sắc bén bừa bãi.

Luu ma ma ngẩng đầu nhìn Hoàng Thượng, cũng thực sự nhìn không ra Hoàng Thượng đây là đem Dương cô nương đặt ở trong lòng, hãy vẫn là không để ở trong lòng. Bất quá trái phải đều là chiếu cố vị Dương cô nương.

Luu ma ma trong lòng đã rõ, liền cáo lui.

Tiêu Dặc buông bút, đem trang giấy gấp lại, ở trên ngọn nến, đốt sạch sẽ.

hắn quay đầu hỏi Triệu công công: “Dương cô nương gọi là gì?”

Triệu công công khom người nói: “Gọi là Dương Dao Nhi.”

“Ân.”

Quá mức đơn giản bình thường.

Tiêu Dặc lên tiếng: “Thu thập bàn, dọn đồ ăn.”

“Dạ.”

Hôm nay mang lên bàn đồ ăn, quả táo mềm quai, tổ yến vịt ti, đậu hủ bát tiên canh. Trong đó, cùng với ngày ấy bày cho Dương cô nương ăn giống nhau như đúc.

Bất quá ý nghĩ này, cũng chỉ là từ trong đầu Tiêu Dặc lướt qua giây lát.

hắn gấp đưa cẩn thận ăn.

không tự chủ mà trước sau dùng qua đồ ăn giống nhau, nhanh như vậy là dùng xong rồi.

..... Theo như lời nàng, ăn ngon.

Tiêu Dặc trong đầu lại xẹt qua một ý nghĩ.

“Hoàng Thượng, đồ ăn không hợp ý?” Thấy Tiêu Dặc sau một lúc lâu không hề động đũa, Triệu công công ra tiếng dò hỏi.

Tiêu Dặc lắc đầu: “lùi đi.”

Hợp tâm ý, nhưng không thể tham nhiều. hắn không thể bị dục vọng khống chế, vô luận là ăn uống, quyền thế danh lợi. Cho nên một chút liền lập tức ngăn lại một mái hiên khác.

Cung nữ thái giám mới đã bị đưa tới Yến Hi Đường, bởi vì Xuân Sa, Tiểu Toàn Từ tới trước, mấy cung nhân đều quy củ kêu một tiếng “Xuân Sa tỷ tỷ” “Toàn công công”.

Xuân Sa cùng Tiểu Toàn Từ đều thật sự thụ sủng nhược kinh.

Quay người đi, Tiểu Toàn Từ mới nhỏ giọng nói: “Chúng ta có tính không là gà chó lên trời?”

“Tính, tính đi.” Xuân Sa về mặt phảng phất còn đang trong mộng biểu lộ.

Tiểu Toàn Từ, thật ra đột nhiên tới không ít sức lực, hắn nói: “Chúng ta phải hầu hạ Dương cô nương thật tốt.”

“Đúng vậy.” Xuân Sa vẫn là về mặt còn đang trong mộng biểu tình, “Nhìn bộ dáng Lưu ma ma, Dương cô nương tựa hồ được Hoàng Thượng coi trọng.”

Tiểu Toàn Từ cười: “Nhìn bộ dáng cô nương, chỉ là chuyện sớm hay muộn!”

Xuân Sa đi theo gật đầu: “Đúng vậy, đúng vậy.”

Đến lúc này ngán, Xuân Sa, Tiểu Toàn Từ đối với Dương yêu Nhi tín nhiệm cùng bội phục, đã lên tới đỉnh điểm.

Đến nỗi Hạ Nguyệt.

đã không ai nhớ rõ.

Trở lại Yến Hi Đường, Dương yêu Nhi biết chính mình lại thay đổi nơi ở.

Nàng cũng không có cảm giác, chỉ là đáy lòng ngẫu nhiên hiện lên một chút thất vọng. Người kia, so chim chóc đẹp hơn, thú vị hơn. Nhưng hiện tại, không thể gặp.

Đồ ăn Yến Hi Đường tự nhiên không thể so với chỗ Hoàng Thượng.

Chờ mang lên bàn, Dương yêu Nhi dùng mấy đũa, khó ăn, lộ ra biểu lộ ủ rũ.

Xuân Sa thoáng nhìn nàng đáy mắt linh động, lập tức liền luống cuống, vội hỏi: “cô nương, hôm nay cơm canh không ăn sao?”

Dương yêu Nhi gạt gạt đầu, lại lắc lắc đầu, sau đó đem con mắt ngẹn trở về, cầm chiếc đũa cùng cái muỗng, ngoan ngoãn ăn cơm tiếp.

Liền ăn một cách triệt để không để lại cho Xuân Sa, trong giây lát nàng dùng xong hơn phân nửa đồ ăn.

Xuân Sa cái này cũng chia không ra, bàn đồ ăn này đến tột cùng ngon vẫn là không thể ăn.

“Dùng cơm xong, cô nương cần phải đi dạo một chút? Tiêu thực cũng tốt.” Tiểu Toàn Từ đánh bạo nói.

Xuân Sa lại có chút do dự: “Ngày ấy Tần ma ma không phải phân phó qua, muốn chúng ta nhìn cô nương, không cho nàng chạy loạn sao?”

Tiểu Toàn Từ nói: “Nhiều người như vậy đi theo cô nương, không cho nàng chạy loạn? Cũng không đến mức sẽ va chạm quý nhân. cô nương cũng không thể ở Yến Hi Đường hoài, không thể trừ lúc Hoàng Thượng truyền, cả đời cũng không bước ra cửa phòng?”

Xuân Sa ngẫm lại cũng đúng. Lâu ngày không đi lại, thân mình cũng sẽ không tốt.

Xuân Sa nghĩ liền duỗi tay đỡ Dương yêu Nhi.

“cô nương, chúng ta ra ngoài đi một chút đi?”

Dương yêu Nhi không lên tiếng, nhưng Xuân Sa vẫn lớn mật đem nàng nâng dậy, nắm nàng đi ra ngoài, Dương yêu Nhi không có kháng cự, đi theo ra ngoài, ánh mắt rất nhanh liền tập trung ở ở đá xanh dưới bậc thang.

Dương yêu Nhi bỏ qua Xuân Sa, bản thân cẩn thận mà bước xuống bậc thang.

Sau đó liền ngồi xổm ở bậc thang bên cạnh.

Bậc thang ở trong khe thê nhưng mọc ra đóa hoa dại.

một tiểu thái giám nhìn thấy, sợ tới mức liền phải đi lên nhỏ hoa kia.

Bậc thang mọc ra hoa dại, vậy còn lợi hại? Để quý nhân thấy, chẳng phải là xử lý bọn họ quét tước không cẩn thận?

Chờ tiểu thái giám một bước lớn tiến lên, hần nhìn thấy Dương yêu Nhi ngồi xổm bậc thang, vươn đầu ngón tay, nhẹ nhàng mà chạm chạm đóa hoa, giống như là bộ dáng mới lạ.

Đầu ngón tay của vị Dương cô nương này bình thường trắng hồng, cùng hoa dại kia hòa làm một, cũng không biết ai hồng đến càng đẹp mắt.

Tiểu thái giám nhìn thấy Dương yêu Nhi dùng ngón tay sờ hoa, từ nhụy hoa sờ đến cánh hoa, đắc ý vui vẻ.

Tiểu thái giám đầu còn dám thò tay nhỏ?

Có thể làm niềm vui cho chủ tử, đó là đóa hoa dại!

Vì thế hần vội lui ở một bên.

Xuân Sa thực rất nhanh đi lấy cái đệm tời, lót ở dưới thân Dương yêu Nhi, kêu nàng ngồi có thể chậm rãi chơi.

một đám cung nhân đứng ở bên cạnh, cứ như vậy nhìn chăm chăm Dương yêu Nhi chơi hoa.

Có lẽ là người so với hoa đẹp, nhìn chăm chăm như vậy thật lâu, thế nhưng cũng không cảm thấy nhột nhèo. Bọn họ đứng ở dưới bậc thang, nhớ tới nơi hầu hạ lúc trước, càng bất giác nhẹ nhàng. Thầm nghĩ, ai nói tới hầu hạ Dương cô nương thật sự là xúi quẩy?

Dương yêu Nhi ước chừng chơi hai ngày như thế.

Tới ngày thứ hai, người trong cung Thái Hậu tới, đi vào bên trong Yến Hi Đường nhìn thấy, một màn như vậy.

Cung nữ Liên Kiều nhăn lại cái mũi, tâm sinh chán ghét.

Dương cô nương này ngồi xổm mà chơi bừa, quả nhiên là 1 kẻ ngốc, chỉ sợ chơi đến thói người cũng không phát giác! một đám cung nhân thế nhưng cũng nhìn xem như vậy, không biết ngăn lại!

Liên Kiều thanh hắng giọng nói, âm thanh lạnh lùng: “Dương cô nương.”

một tiếng của nàng làm mọi người Hết hồn liền quay lại nhìn.

Chỉ có Dương yêu Nhi hờ hững.

Liên Kiều ở trong cung Thái Hậu cũng cực kỳ có diện mạo cung nữ, hôm nay nàng tự mình truyền lời, là cho Dương cô nương này mặt mũi, nhưng kẻ ngốc này? Quay đầu liếc nhìn nàng một cái cũng không.

Những người xung quanh nàng đều có ánh mắt kính sợ, nên nàng đối với Dương yêu Nhi coi thường cũng bất mãn.

Thanh âm nàng lạnh hơn, nói: “Thái Hậu nương nương cho truyền người qua hỏi chuyện, còn không mau đi theo ta!”

Nàng vốn là muốn cho kẻ ngốc này rửa mặt chải đầu một phen, nhưng hôm nay kẻ ngốc này đắc tội nàng, nàng dứt khoát cho kẻ ngốc này đi liền qua Vĩnh An Cung, chọc giận tới Thái Hậu!

Mấy người Xuân Sa nào dám cản Liên Kiều, chỉ xem Liên Kiều cùng mấy cung nhân Vĩnh An Cung, đem Dương yêu Nhi mang đi.

Rất nhanh, tới Vĩnh An Cung.

Liên kiều lạnh lùng nói: “Ở chỗ này chờ, không được nhúc nhích!”

Dương yêu Nhi như cũ hờ hững, nàng còn nhớ hoa của mình. Nàng cúi đầu, nhìn tay bừa, từ trong tay áo rút ra một cái khăn, chính mình thông thả ung dung lau ngón tay.

Liên Kiều thấy nàng một kẻ ngốc, vẫn có thể bình tĩnh như thế, nửa điểm không sợ, trong lòng tự nhiên càng thêm không thích, vì thế một phen đoạt khăn trong tay nàng, phản phó cung nhân nói: “Nhìn chăm chăm nàng!”

Rồi sau đó Liên Kiều hướng Thái Hậu đáp lời, nàng liền miêu tả sinh động chính mình ở Yến Hi Đường thấy một màn kia.

Thái Hậu nghe xong, bỗng bị lấy lòng, cười nói: “Kẻ ngốc này chỉ biết chơi bừa? Tiểu hoàng đế kia họ người như thế nào? Chẳng phải là mùi vị một thân bùn đất?”

Liên Kiều vênh mũi nói: “Nương nương, còn không phải sao.”

“Thôi, ai gia cũng không muốn thấy nàng, miễn cho bản mắt ai gia.” Thái Hậu quay đầu nhìn về phía Từ ma ma, “Từ ma ma, người đem chén thuốc mang sang đi, nhìn chăm chăm nàng uống xong rồi trở về.”

“Dạ, lão nô đi liền.”

Vĩnh An Cung hành động, cũng không thể giấu được Dưỡng Tâm Điện.

“Thái Hậu lệnh Từ ma ma bưng một chén thuốc cho Dương cô nương.”

“Xoảng” một tiếng bẻ gãy bút trong tay Tiêu Dặc, cán bút bị bẻ gãy, bên nhọn có thể giết người.

hắn bình tĩnh nói: “Nàng đã ngóng trông trăm cùng cô ấy viên phòng, nhưng lại sợ trăm kéo dài huyết mạch. trên đời này, nào có mọi chuyện đều như ý nàng.”

Lúc này, Từ ma ma đem chén thuốc bưng cho Dương yêu Nhi.

“Nương nương thương.”

Dương yêu Nhi ngậy thơ mờ mặt mà bưng lên, uống vào.

Từ ma ma đột nhiên cười, hỏi: “Ngọt không?”

“Ngọt.” Dương yêu Nhi gật đầu.

Bên cạnh các cung nhân đều âm thầm bật cười.

Bọn họ đều biết đó là thuốc tránh thai, thường dùng đối với thân thể không tốt.

Kẻ ngốc này lại không biết, thật coi là nước ngọt uống sạch sẽ.

Từ ma ma thu hồi chén, xoay người trở về phục mệnh.

Có thể không ngọt sao?

một chén nước đường đó. ^^

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Lý Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Dương yêu Nhi nhìn mặt Thái Hậu cũng chưa thấy, liền bị đưa về Yên Hi Đường.

Chờ người Vĩnh An Cung đi rồi, đám người Xuân Sa cuống quýt vây quanh, hỏi: “cô nương có bị thương?”

“Có bị phạt không?”

“Có ai mắng không?”

Dương yêu Nhi lắc lắc đầu, há mồm ợ 1 cái

Chén nước ngọt kia quả ngọt, uống xong, thoáng cái nàng đã căng no rồi.

“Chẳng lẽ là bát cô nương ăn đồ vật gì?” Xuân Sa mặt lộ vẻ hoảng sợ.

“Ăn canh.” Dương yêu Nhi thuận khí, mới mở miệng nói.

“Canh?” Mọi người vừa nghe, liền ngây dại. Tất cả mọi người trong cung đều biết, những việc xấu xa thủ đoạn, cũng hiểu được sơ. Nhìn tổng thể, cũng đều biết được hiện giờ Thái Hậu cùng Hoàng Thượng không thân thiết... Hai ngày trước Dương cô nương mới vừa từ Dưỡng Tâm Điện ra, hôm nay đã bị truyền đi qua thưởng canh uống.

Đâu phải là canh!

Đây là thuốc!

Thuốc tránh thai!

Chỉ là trong lòng bọn họ biết, nhưng không dám nói ra. Dù sao lời này thốt ra, thành đặt điều Thái Hậu.

Bọn họ đâu nào có mạng nhỏ đi đặt điều Thái Hậu?

“cô nương pha nước ấm tắm, đổi thân xiêm y đi.” Xuân Sa nén nước mắt nói.

Những người khác sôi nổi gật đầu, sau đó chịu đựng bất bình trong ngực, xoay người nấu nước ấm, chuẩn bị thùng tắm.

Nếu là vị Dương cô nương này là người giày vò người khác, bọn họ cũng không đến nỗi này. Dương cô nương này lại, mới vừa được Hoàng Thượng coi trọng, bản thân lại là người sinh ra có bộ dáng thiên tiên, còn tính tình mềm mại ngoan ngoãn, không thích sai khiến người khác. Bọn họ lúc trước vốn cũng đều là cung nhân ở trước mặt chủ tử không lộ mặt bao nhiêu. hiện giờ có thể hầu hạ 1 chủ tử như vậy, đáy lòng tự nhiên vui mừng.

Thấy chủ tử bị ủy khuất, bọn họ liền cũng cảm thấy giống vậy chính mình bị ủy khuất.

“Ngươi khóc.” Dương yêu Nhi chớp chớp mắt, vô thức mà nhìn chăm chăm Xuân Sa.

Xuân Sa lau nước mắt, nói: “Nô tỳ không khóc.”

“Ta ăn canh, ngươi khóc sao?” Dương yêu Nhi vụng về mà sắp xếp câu nói, hỏi.

Xuân Sa cắn môi lắc đầu.

“Ngươi cũng muốn uống?” Dương yêu Nhi nghiêng đầu hỏi.

Xuân Sa thoáng nhìn mặt cô nương biểu tình ngây thơ, lại nhìn không được cười lên tiếng, nàng vừa khóc vừa cười nói: “Nô tỳ không uống, ... Cái đó không phải thứ tốt, không thể uống nhiều.”

“Chính là ngọt.” Dương yêu Nhi thoáng nhớ lại mùi vị khắp đầu lưỡi.

thật sự rất ngọt rất ngọt nha.

So với nương làm bánh ngọt

Dương yêu Nhi một lòng nhớ tới vị ngọt kia, trên mặt không khỏi mang một tia ý cười.

Xuân Sa nhìn thấy nàng cười, lại cảm thấy trong lòng càng xót.

Trong cung mỗi người, trong đầu đều chỉ nguyên làm người thông minh, làm chức cao. Bọn họ làm chức cao, liền tới ức hiếp người khác. cô nương tâm tư đơn thuần như vậy, tương lai nên làm cái gì bây giờ? Cam chịu cho người ta làm đá kê chân để thăng tiến sao?

Dương yêu Nhi trong bụng ầm ập, do các cung nữ hầu hạ tắm, càng làm cả người đều ầm ập.

Nàng lười biếng mà ngáp 1 cái

“Nô tỳ hầu hạ cô nương nghỉ ngơi.”

“A....”

Dương yêu Nhi tắm thơm tho mềm mại, liền lên giường bọc chăn, nhắm mắt lại, rất mau liền ngủ.

Xuân Sa ở mép giường nhìn chằm chằm một lát, thấp giọng nói: “cô nương vô ưu vô lự, ngược lại cũng tốt.”

“Đúng vậy.”

Nếu không đổi lại người, chỉ sợ mới vừa tiến cung sống sờ sờ cũng phải bị hù chết.

Trong tâm cung ở Dưỡng Tâm Điện, vừa có tiểu đồng Thái Y Viện đưa thuốc tới.

Mùi thuốc kia nhắm thẳng vào trong lỗ mũi chui vào, khó ngửi vô cùng.

Tiêu Dặc hờ hững giơ tay, đều đổ hết vào trong lư hương, một lát sau, mùi thuốc kia liền tản ra toàn bộ phòng.

hắn biết được nỗi khổ uống thuốc, uống thuốc độc, chán ghét những loại thuốc hại người!

Thái Hậu không coi là thông minh, nhưng lại tính tình cay nghiệt, thủ đoạn tàn nhẫn. Nhìn xem tiên đế chỉ còn lại đứa con là hắn, thì sẽ biết.

Tiêu Dặc trong đầu hiện lên ngày ấy, hình ảnh khi Dương Dao Nhi tới gặp hắn. Nàng ngờ ngác, thần sắc ngây thơ lại sợ hãi, Mạn Hà xô đẩy nàng tàn nhẫn, dập đầu gối, nàng cũng không cảm thấy đau.

Lưu ma ma tiến lên thu thập lư hương. Tiêu Dặc nhìn chằm chằm nàng, nói: “Ngươi đi Yến Hi Đường nhìn một cái, hôm nay nàng có bị dọa.”

“Dạ, lão nô đi liền.” Lưu ma ma tất nhiên biết này “Nàng” là ai. Lưu ma ma vội lau tay, đứng dậy đi ra ngoài.

Xuân Sa cùng mấy cung nữ bên ngoài trông coi, bỗng dưng nghe thấy tiếng bước chân đến gần.

Xuân Sa đi ra ngoài, kinh ngạc nói: “Lưu ma ma tới làm gì?”

“Ta đến xem vết thương trên đầu gối cô nương đã tốt chưa.”

“cô nương đã ngủ.....”

“không sao, ta ở bên cạnh coi một chút là được.” Lưu ma ma ở thời điểm như vậy, có vẻ phá lệ dễ nói chuyện.

“Cái kia,... kia thỉnh ma ma đi theo ta.” Xuân Sa xoay người dẫn đường phía trước.

Lưu ma ma nhẹ bước chân, theo đi vào.

Vào nội thất, Xuân Sa đi đến mép giường, cuốn rèm trướng lên.

Lưu ma ma lúc này mới đi theo qua, nàng cẩn thận mà xốc một góc chăn lên, vén ống quần của Dương yêu Nhi lên nhìn.

Đầu gối có dấu vết xanh tím còn chưa hết hoàn toàn, làn da bầm tím nhưng thật ra tốt hơn, không như trước kia nhìn đáng sợ, chẳng qua là như trước làm cho người ta đau lòng.

Lưu ma ma buông ống quần, lại lần nữa đắp chăn đàng hoàng cho Dương yêu Nhi.

Sau đó liền nhìn chằm chằm Dương yêu Nhi ngủ rồi đứng lên.

Dương cô nương thật là ngủ rồi, lộn lộn như vậy cũng không tỉnh.

Nhìn về mặt ngủ, thật sự yên tĩnh, cái gì phiền lòng cũng không bận tâm. Nào có nửa điểm bộ dáng bị dọa sợ.

Lưu ma ma nhìn không được cười một cái, sau đó yên tâm mà xoay người rời đi.

“hầu hạ cô nương thật tốt.”

“Dạ, ma ma đi thông thả.”

Khi Lưu ma ma trở lại Dưỡng Tâm Điện, Tiêu Dặc còn đang xem thư, Lưu ma ma không dám quấy rầy, đứng ở bên ngoài bình phong một hồi lâu.

Ánh nến trên bàn phát ra những âm thanh nhỏ. Nguyên nhân là tim đèn quá dài.

Tiêu Dặc bị âm thanh thật nhỏ này kéo lực chú ý trở về, hần buông thư, ngẩng đầu, hỏi: “Lưu ma ma đã trở lại?”

“Lão nô đã về.” Lưu ma ma từ sau bình phong đi ra.

“Như thế nào?” Tiêu Dặc tự mình cảm kéo, cắt tâm đèn nổi lên.

“Lão nô đi lúc, cô nương đã ngủ. Lão nô cả gan vào trong nhìn, cô nương có thể ngủ được, trên mặt không thấy một tia buồn. Nghĩ đến hôm nay cũng chưa chịu khổ sở gì.”

tay cảm kéo của Tiêu Dặc dùng một chút.

Trong đầu hần không tự giác hiện lên hình ảnh ngày ấy.

Hai cung nữ thất thanh xin tha, nàng cũng ngoan ngoãn mà ngồi ở chỗ kia, không sợ cũng không mừng, giống như trời sinh bị lấy đi cái cảm xúc, cho nên cảm giác so người khác chậm hơn.

Vừa nghĩ như thế, trong đầu hần ngược lại có thể tự giác liên tưởng ra, bộ dáng nàng nằm ở trên giường nhắm mắt ngủ yên.

Tiêu Dặc buông kéo: “Trẫm đã biết, ma ma đi xuống nghỉ ngơi đi.”

“Dạ.”

Lưu ma ma cúi đầu, trong lòng tự nhủ, ngày sau còn cần phải chú ý Yến Hi Đường nhiều.

Bởi vì ngày ấy đi Vĩnh An Cung, mấy ngày về sau, các cung nhân Yến Hi Đường đều cẩn thận che chở Dương yêu Nhi, sợ nàng lại khổ.

May mà Thái Hậu tựa hồ cũng đã quên nàng, không truyền nàng đi Vĩnh An Cung.

Chẳng qua là thời điểm bình tĩnh lại các cung nhân lại sầu lo chuyện khác.

Xuân Sa khó có thể mở miệng nói: “Như thế nào, như thế nào không hề thấy Hoàng Thượng triệu kiến.....”

Tiểu Toàn Từ làm tư thế "xuyt" nói: “Người và ta nói 1 chút cũng liên thôi, cũng không thể để cho người khác nghe thấy được chúng ta nghị luận.”

Xuân Sa gật gật đầu, nhưng sắc mặt lại càng thêm sầu lo, nàng đề thấp thanh âm, nói: “Chẳng lẽ, ngày ấy Hoàng Thượng triệu kiến, chẳng qua là vì Thái Hậu có lệnh, cho nên mới thỉnh cô nương đi? hiện giờ Thái Hậu mặc kệ, Hoàng Thượng liên lụy nhặt cô nương.....”

“không đến mức đó, Lưu ma ma tự mình đưa cô nương về, sau đó còn vạn phần dặn dò chúng ta phải cẩn thận hầu hạ cô nương, cô nương ở trong lòng Hoàng Thượng..... Có lẽ ít nhiều, cũng có 1 chút địa vị”

đang nói chuyện, nghe thấy gian ngoài cung nữ nói: “Lưu ma ma hảo.”

Lưu ma ma lại tới nữa?

Xuân Sa cùng Tiểu Toàn Từ liếc nhau, hai người đều hưng phấn thật sự, tự cho là đúng có chuyện tốt tới.

Xuân Sa nghênh đón đi ra ngoài, khom người nói: “Ma ma.”

“Ta đến xem cô nương.”

Nguyên nhân chỉ là đến nhìn xem. Trong lòng Xuân Sa thất vọng, nhưng trên mặt vẫn là hân hoan mà đem người nghênh đón đi vào: “Ma ma thỉnh.”

Bước vào bên trong cánh cửa, Lưu ma ma liền thấy Dương yêu Nhi.

Dương yêu Nhi lại có món đồ chơi mới, nàng ngồi ở ghế, dùng ngón tay đi miêu tả điêu khắc hoa văn của bàn bên, chậm rì, như là có thể miêu tả thiên hoang địa lão.

Lúc trước ở Dưỡng Tâm Điện, bởi vì đầu gối bị thương, không xuống đất được.

Lưu ma ma nhíu mày, hỏi Xuân Sa: “cô nương cứ ngồi như vậy, chuyện khác cũng không làm sao?”

Xuân Sa âm đạm mà lắc đầu: “cô nương thích chơi như vậy, có đôi khi ngồi xuống là cả ngày.”

Lưu ma ma mày nhăn chặt hơn: “Như vậy cũng không được.”

Xuân Sa muốn nói lại thôi.

Tiểu Toàn Từ thấy thế, ở một bên nói: “Lúc trước cô nương vào ở Yến Hi Đường, Tần ma ma phân phó bọn nô tỳ, xem chừng cô nương, không thể để nàng chạy loạn.”

Lưu ma ma trầm mặc một lát: “Ta biết rồi.”

Dứt lời, nàng liền xoay người đi.

Lưu lại Xuân Sa cùng Tiểu Toàn Từ hai mặt nhìn nhau, cũng không biết lời này nói ra, là sẽ chuyện tốt, hay sẽ là chuyện xấu.

Dương yêu Nhi hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, nàng có chút lười biếng mà gục trên bàn, cảm giác không thú vị.

Nàng không tự giác mà liếm liếm môi.

Còn muốn uống nước ngọt nha.

Nước ngọt uống ngon thật.

Lưu ma ma vừa rời Yên Hi Đường, liền lập tức trở về Đường Tâm Điện.

Tiêu Dặc ngồi ở giữa, đặng lời kéo dây cung trong tay, tựa hồ nhìn một cái, cung này kéo dây ra lớn nhất có thể chống được tình trạng gì, cả ngón tay bị dây cung siết tạo ra dấu vết cũng hoàn toàn không để ý.

“Lấy mũi tên tới.”

Triệu công công vội đưa mũi tên.

Chỉ thấy đối diện đựng căn cọc gỗ, ước chừng xa bảy tám trượng.

Tiêu Dặc liền tiện tay một kéo cung, lại tiện tay bắn tên, tên vũ bén nhọn xuyên thấu căn cọc gỗ, kẹt ở giữa, tiến không được lùi cũng không được.

Quá không thú vị.

Tiêu Dặc bỏ xuống cung tiễn.

“Mấy lão hồ ly còn chưa có động tĩnh?” hần hỏi.

“An Dương Hầu phu nhân hôm nay tiến cung.” Triệu công công đáp.

“Xem ra là kìm chế không được.”

“Ai cũng không muốn bị bôi nhọ danh tiếng.” Triệu công công kéo khoe miệng, lộ ra nụ cười khó coi, “Trông chừng là, muốn danh tiếng thanh cao.”

Lưu ma ma lúc này bụng chậu nước tiến vào, cho Tiêu Dặc rửa tay.

Tiêu Dặc liếc mắt nhìn nàng một cái, nói: “Đi Yên Hi Đường?”

Lưu ma ma gật đầu: “Lão nô không yên lòng, nghĩ hôm nay lại đi nhìn một cái, nếu không có việc gì, có thể yên tâm.”

“Sắc mặt mama là có chuyện?”

“không phải chuyện lớn gì, chỉ là hôm nay khi đi, nhìn thấy Dương cô nương ngơ ngác ngồi ở ghế, cũng không chơi với ai, cũng không đi đâu một chút. Lão nô nghĩ chớ có đem nàng ghen hờn rồi. Cung nữ hầu hạ bên người nàng mới nói, nguyên nhân là Tần ma ma phản phò, các cung nhân xem chừng nàng, không cho nàng đi đâu”

“Chính xác là không phải chuyện lớn, nàng ở Đường Tâm Điện về sau đi lại, mỗi lần đến đều mang theo cung nhân.”

“Dạ”

Tiêu Dặc dừng một chút, nói: “Về sau việc này nhỏ, người có thể tự hành động, không cần báo với trẫm.”

“Dạ.” Lưu ma ma hào phóng đồng ý. Nàng nhìn Hoàng Thượng sinh ra, liền hầu hạ bên người, tất nhiên gánh vác việc như vậy.

Vĩnh An Cung.

Thái Hậu đập bễ chung trà trong tay.

“Dừng vội hơn nữa!” Nàng âm thanh lạnh lùng nói: “Nàng Bất quá chỉ là cô nương thôn dã, lại thô鄙 vùng quê, làm thế nào có thể cử hành đại điển phong hậu? Chẳng lẽ muốn cho ta và hoàng gia trở thành người làm trò cười cho cả thiên hạ sao? Ai gia vì thân thể hoàng đế, mới kêu Lý Thiên Cát đi kiểm người tiến cung, lại đưa người đến Đường Tâm Điện! Như thế, ai gia đã khoan dung độ lượng!”

“Nương nương.....”

Thái Hậu liếc nàng, nói: “Đại điển phong hậu, nàng cũng xứng?”

Nàng năm đó vì là phi tần, cũng không thể ngồi lên vị trí Hoàng Hậu, cũng không có đại điển phong hậu.

một kẻ ngốc như vậy, còn nghĩ sẽ đi lướt qua nàng?

Thứ gì!

Bạn đang đọc truyện *Cảm Lý Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

An Dương Hầu phu nhân khom lưng hạ người, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Nurong nurong, lời này đều không phải là là thần phụ nói để khuyên nurong nurong.”

“Người đây là ý gì?” Thái Hậu nheo lại mắt, lạnh giọng chất vấn.

“Nurong nurong, đây là ý tứ của cả triều.”

“Buồn cười!” Thái Hậu cười nhạt ra tiếng, “Chuyện của Hoàng gia, khi nào đến phiên bọn họ quản? Ai gia mới là mẫu thân danh chính ngôn thuận của Hoàng đế! Hoàng đế phong hậu hay không phong hậu, nên là ai gia định đoạt!”

Nàng thật vất vả từ Thục phi ngồi vào vị trí ngày hôm nay, chường quân quyền hành hậu cung, còn chưa hưởng thụ thỏa thích, lại đâu nào chịu cùng người khác phân quyền?

Cho dù trong lòng nàng biết được, cả triều văn võ can thiệp chuyện hậu cung của hoàng đế, đã không phải một lần hai lần. Lúc trước Huệ Đế cũng là như thế, hôm nay nghe nói, nạp vị quý nhân, ngày mai nghe nói, nạp vị chiêu nghi.

Khi đó nàng cũng chỉ là 1 phi tần, tất nhiên không có quyền lên tiếng.

Nhưng hôm nay nàng là Thái Hậu!

Lại có lý nào nghe bọn hân?

An Dương Hầu phu nhân gục đầu xuống, thấp giọng nói: “Nurong nurong, hôm nay là nhóm người thế gia, ngày mai là văn võ trong triều.”

“Ai gia sao lại sợ bọn họ?”

“Thái Hậu nurong nurong, ngài nên vì nhà mẹ đẻ cân nhắc.”

một câu, Thái Hậu liền tiết khí nóng.

trên mặt nàng không có cam lòng, giờ tay vuốt nhẹ trâm hoàn, âm thanh lạnh lùng nói: “cho dù như thế, cũng là bọn họ tự mình tới gặp ai gia nói. An Dương Hầu phu nhân, người trở về đi.”

Dứt lời, Thái Hậu nhú nhú mày, giữa mày nếp nhăn cơ hồ có thể kẹp chết một con muỗi.

Nàng tưởng rằng An Dương Hầu phu nhân này là kẻ thông minh, tuy nhiên là kẻ nói chuyện không xuôi tai! Nếu như thế, còn cho nàng tiến cung tới bởi nói cái gì? Cút nhanh lên, miễn cho nhìn phiền lòng.

An Dương Hầu phu nhân cũng không tức giận, đứng dậy liền cáo lui, mang theo nha hoàn chậm rãi đi khỏi Vĩnh An Cung.

Chẳng qua là chân trước mới bước ra, sau lưng liền có cung nữ vào cửa, khom người nói: “Nurong nurong, Việt Vương điện hạ đến Thỉnh an nurong nurong.”

trên mặt Thái Hậu hóa khí nháy mắt biến mất, ngược lại vài phần ôn nhu.

Nàng cười nhạt nói: “hắn còn biết thỉnh an bốn cung? Cho hắn vào đi.”

“Dạ.”

Khi Tiên đế còn, ngay lúc đó Thục phi cũng chính là Thái Hậu hiện giờ được sủng ái, lại không sinh hoàng tử. Hoàng cung to như vậy, thế nhưng chỉ có một vị hoàng tử là Tiêu Dặc. Huệ Đế thấy huyết mạch khó khăn, trong lòng cũng nôn nóng không thôi. Lúc sau liền thỉnh một vị đạo sĩ thanh danh hiển hách vào trong cung.

Đạo sĩ nói, Tiêu Dặc từ khi hạ sinh bệnh tật ốm yếu, cho nên trong cơ thể khí âm hàn rất nặng, vì thế hắn nói Huệ Đế nhận 1 hài tử làm con thừa tự, nhận làm hoàng tử, đứa nhỏ này vì hoàng cung mang đến dương khí, xua đi âm hàn khí, tự nhiên có thể có con nối dõi.

Vì thế Huệ Đế liền chọn lựa vương chi tử, Tiêu Chính Đình, nhận làm hoàng tử.

Tiêu Chính Đình liền xưng tiên đế là phụ hoàng, Thục phi là mẫu phi.

Chẳng qua là nhận hoàng tử, nhưng đến khi Huệ Đế chết, hắn lại không có huyết mạch nào ra đời.

Huệ Đế chết, Tiêu Chính Đình liền được phong Việt Vương, ra vào hoàng cung, lâu lâu Thỉnh an Thái Hậu.

Quan hệ này sinh với Hoàng Thượng cùng Thái Hậu, Tiêu Chính Đình cùng Thái Hậu giống như một đôi mẫu tử thân thiết.

Cung nữ dẫn Việt Vương bước vào cửa.

Liền gặp một người ăn mặc quần áo màu tím, đầu đội ngọc quan, thân hình nam tử cao lớn anh tuấn, tiến vào.

Người còn chưa đến, hắn chấp tay trước bái kiến, trong miệng nói: “Nhi thần bái kiến mẫu hậu.”

Nam tử đi đến gần hơn, ngẩng đầu lên, liền thấy mũi cao, một đôi mắt đào hoa, toát ra rõ ràng.

Các cung nữ Vĩnh An Cung nhìn thấy hắn bộ dáng, đều lặng lẽ đỏ mặt.

Việt Vương so Hoàng Thượng càng lớn tuổi, thân hình cũng càng khỏe mạnh. Việt Vương lại thường ra vào Vĩnh An Cung, các cung nữ thường thường ở bên cạnh nhìn, tất nhiên không tránh được động tâm.

“Miễn lễ, đứng dậy đi.” Thái Hậu ngoài miệng tuy rằng là nói như thế, nhưng trên mặt lại không thấy một tia ôn hòa, nàng nói: “Mấy ngày nay Việt Vương điện hạ đang bận cái gì? Ngược lại đem ai gia vứt ra sau đầu.”

“Nhi thần nào dám, nhi thần cũng nghĩ vì mẫu hậu phân ưu, cho nên trước đó vài ngày, liền đi theo cùng nhau đi tìm nữ tử Dân Trạch huyện. Chi là kêu Lý đại nhân đi trước một bước. Nhi thần không thể giúp mẫu hậu, ngược lại mới có bất đắc dĩ này. Ai nghĩ đến trở lại trong cung, còn bị mẫu hậu trách cứ.”

Thái Hậu trên mặt lúc này mới có tia ý cười: “Vùng nước đục này, trái phải cũng không tới phiên ngươi đi tranh.”

“Biết mẫu hậu đau lòng nhi thần.” Tiêu Chính Đình lại bái.

“Thôi, không nói việc này.” Thái Hậu che dấu tươi cười, nghiêm mặt nói: “Ngươi cũng biết hiện giờ trong kinh là hoàn cảnh gì? Hôm nay An Dương Hầu phu nhân tiến cung, thế nhưng khuyên ai gia nhà ra, sớm ngày vì hoàng đế cùng kẻ ngốc kia, cử hành phong hậu đại điển!”

“Kẻ ngốc?” Tiêu Chính Đình lại bị hai chữ này câu mất tâm tư.

Thái Hậu lộ ra phiền chán, nói: “không tởi, Lý Thiên Cát từ Dân Trạch huyện mang về nữ tử, là 1 kẻ ngốc.”

Tiêu Chính Đình gật đầu, nghiêm mặt nói: “Nhi thần cũng có nghe nói trong kinh họ đồn.”

“Bọn họ đều nói cái gì?” Thái Hậu gấp không chờ nổi hỏi.

Nàng ở thâm cung, cho dù trong tay nắm quyền, rốt cuộc cũng không thể biết được hết. Phía trước là cái hoàn cảnh gì, nàng chỉ có thể dựa Tiêu Chính Đình mới được biết.

Tiêu Chính Đình đẩy người tiền tài địa vị, đều là một tay nàng cho, tất nhiên, so với người khác, nàng càng tín nhiệm Tiêu Chính Đình hơn.

“Nhi thần có học lại để kẻ cho mẫu hậu nghe.” Tiêu Chính Đình buông tay cười, ngay sau đó lại nói: “Bất quá nhi thần cũng nghĩ khuyên mẫu hậu, sớm ngày vì Hoàng Thượng cử hành đại điển phong hậu.”

Thái Hậu hiện giờ nghe thấy bốn chữ “Đại điển phong hậu”, liền cảm thấy khí huyết dâng lên.

Nàng lạnh giọng trách mắng: “Chẳng lẽ ngươi điên rồi? Lại tới khuyên ai gia? Đó là dạng nữ nhân gì? Đó là 1 kẻ ngốc! một kẻ ngốc được đại điển, kêu ai gia giải quyết như thế nào?”

Tiêu Chính Đình bất đắc dĩ nói: “Mẫu hậu trọng chính là mặt mũi, nhưng hôm nay quan trọng nhất là quyền lợi.”

“Vậy càng không thể cử hành.” Thái Hậu nói, “một khi cử hành, hẳn có lý do tự mình chấp chính.”

Tiêu Chính Đình lắc đầu nói: “Các đại thần cũng nghĩ là như vậy.”

“Có ý tứ gì?”

“Bọn họ đều nghĩ như thế, nhưng bọn họ thật ra, người đọc sách chiếm đa số, càng có thể gia xuất thân quý tộc. Bọn họ muốn thể diện, muốn danh tiếng thanh cao. Bọn họ ngóng trông Hoàng Thượng không tự mình chấp chính, nhưng bọn họ sẽ không đi nói, sẽ không đi làm. Bọn họ lựa chọn. để cho ngài nói ngài làm. Ngài không ngăn cản, thì nó là chuyện vốn phải làm, tuy rằng trong lòng bọn họ thất vọng, nhưng cũng sẽ không như thế nào.

Cuối cùng Thái Hậu ngẫm lại, nàng lẩm bẩm nói: “Nếu ai gia đi nói, đi làm, cản lại đại điển phong hậu. Vậy bọn họ ở tiền triều hưởng hết quyền lợi địa vị, oan ức được ai gia ôm hết. Lịch sử sẽ viết ai gia như thế nào? Viết ai gia rối loạn triều cương?.....”

Thái Hậu càng nhắc càng phát hỏa, nàng vỗ 1 cái ở trên bàn, thuận thế càng quét rót ấm trà cùng vật trang trí trên bàn.

"Đồ 1 đám hỗn trướng! Sãi lang hồ báo! Bọn họ nghĩ đến ngược lại đẹp!"

Tiêu Chính Đình lúc này mới lộ ra tươi cười, hắn ngẩng đầu nhìn Thái Hậu, hỏi: “hiện giờ, mẫu hậu còn không muốn cử hành phong hậu sao?”

Thái Hậu trên mặt xấu hổ, phần nộ, không cam lòng rồi rầm ở bên nhau, nàng cúi đầu sửa sửa gấp bộ trên tay, sau một lúc lâu, mới ngẩng đầu nói: “Ngươi nói chính là, ai gia không nên chỉ nghĩ điểm mặt mũi này, mà cần nhắc đến đường dài.”

Tiêu Chính Đình gật đầu, trên mặt tươi cười lớn hơn nữa, nói: “Đúng là cái lý này. Cho dù Hoàng thượng chấp nhận tự mình chấp chính, đến lúc đó đâu đâu chính là cả triều đại thần, bọn họ sẽ tự kiểm chế lẫn nhau, Hoàng Thượng muốn đoạt quyền, thật sự đâu còn xa.”

Thái Hậu nghe hắn, thần sắc trên mặt cuối cùng nhẹ nhàng chút, nàng nói: “Cũng là. Huống chi. Lấy thân thể Tiêu Dặc, đâu có thể sống bao lâu? Xung hi? một kẻ ngốc tới xung hi. Ai gia không tin.”

“Hôm nay đi Thỉnh an mẫu hậu, không nói chuyện mất hứng.”

“Ân, ngươi cùng ai gia chơi bài.”

“Dạ.”

Vĩnh An Cung lúc này mới rút đi hơi thở giận dữ, ngược lại nhiều thêm vài phần sung sướng.

Các cung nữ quỳ xuống đất thu thập hỗn độn trên mặt đất.

Các nàng cúi đầu, cũng không ngừng lặng lẽ ngẩng đầu nhìn Việt Vương đánh giá.

Việt Vương điện hạ thật là lợi hại, đàm ba câu liền dập tắt lửa giận của Thái Hậu, còn có thể đem Thái Hậu chọc cho một lần nữa cao hứng. Các cung nhân nàng cũng có thể buông lỏng một hơi.

Tiêu Chính Đình ở Vĩnh An Cung bởi một canh giờ, liền lấy lý do “không tiện ở lâu trong cung”, lui xuống.

hắn thường ra vào ở trong cung, đối với đường đi trong cung rất là quen thuộc, tất nhiên không cần người Vĩnh An Cung đưa hắn đi ra ngoài.

Tiêu Chính Đình mang theo một gã sai vặt một mình đi ở trên đường.

hắn hỏi gã sai vặt: “Thái Hậu đem nữ tử Dân Trạch huyện, đã đưa đến bên người Hoàng Thượng chưa?”

Gã sai vặt gật đầu: “Đưa đi, là chuyện không lâu trước đây.”

Tiêu Chính Đình trên mặt ôn hòa tươi cười lui sạch sẽ, hắn nhàn nhạt nói: “đi thôi, chúng ta hướng Hoàng Thượng thỉnh an, cũng tiện nhìn bệnh tình Hoàng thượng một chút, có chuyện biến tốt đẹp.”

“Dù sao, nhớ mong long thể, đây là bổn phận của người làm thần tử.” hắn nói xong, lộ ra một chút tươi cười cực nhạt, giày lát liền biến mất.

trên dưới Yến Hi Đường được lệnh, nói là có thể dẫn Dương cô nương đi lại bên ngoài.

Xuân Sa cùng Tiểu Toàn Từ thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

Tiểu Toàn Từ cười nói: “Nhìn đi ta nói gì, ta nói trong lòng Hoàng Thượng hẳn là có vị trí cho cô nương. Ngày ấy Lưu ma ma trở về, tất nhiên báo cho Hoàng Thượng nghe, cho nên mới có ân điển hôm nay.”

Xuân Sa cũng thay đổi lại buồn bực lúc trước, sáng khoái tinh thần đứng lên, nàng cười nói: “không bằng hôm nay mang theo cô nương đi ra ngoài đi dạo một chút, nghen ở trong phòng, cô nương sẽ ghen hừ.”

Cung nhân Yến Hi Đường tính toán, liền quyết định Xuân Sa, Tiểu Toàn Từ, còn có một người cung nữ khác, một người thái giám, dẫn Dương yêu Nhi đi gần Dưỡng Tâm Điện.

Dương yêu Nhi lúc này còn dựa vào trên giường, lười biếng mà nhìn chăm chăm tránh trên giường mơ màng sắp ngủ.

Đám người Xuân Sa đem nàng nâng lên, thay đổi 1 thân váy áo. Bởi vì không cần phải đi gặp người nào, Dương yêu Nhi không chải búi tóc, trâm hoàn trang sức cũng đều không có mang.

Xuân Sa quỳ xuống đất mang giày cho Dương yêu Nhi, trên mặt giày thêu Cung trăng thỏ ngọc, thật sự xinh đẹp.

Xuân Sa đứng lên, đánh giá bộ dáng Dương yêu Nhi, nói: “cô nương dưới chân mang giày, họa ánh trăng. Đem ánh trăng đạp dưới lòng bàn chân, đó là tiền từ hạ phàm.”

“Hắn là dẫm quế chi mới đúng.”

“Dẫm thỏ ngọc cũng là giống nhau.....”

Mấy người riu rít nói vài câu, sau đó mới thỏa mãn kinh ngạc mà đưa Dương yêu Nhi đi ra khỏi cửa.

Xuân Sa ở trong cung thời gian lâu, nàng liền dẫn đường ở phía trước.

Bọn họ sợ cô nương mệt, đều cố tình thả chậm bước chân.

Lần trước thời điểm Dương yêu Nhi vào cung, bên người đi theo đều là người Vĩnh An Cung, không nói bọn họ gương mặt xa lạ, còn đều là thần sắc lạnh nhạt, mặc kệ Dương yêu Nhi có thể hay không cùng đi. Khi đó Dương yêu Nhi tự nhiên cũng không hứng thú nhìn cảnh vật hai bên.

Lúc này khác hoàn toàn, lúc này nàng cùng các cung nhân chậm rì rì đi ở trên đường, bởi vì bước chân dithật sự quá chậm, Dương yêu Nhi liền quay đầu tùy ý đánh giá chung quanh.

Càng là đi lên phía trước, Dương yêu Nhi liền không tự giác há miệng.

Nơi này thật lớn a.....

So với trong nhà lớn hơn nhiều rất nhiều.....

“Chỗ đó có hoa.” Xuân Sa đột nhiên lên tiếng, “Nô tỳ đi hái cho cô nương.”

Lần trước bọn họ bắt gặp Dương yêu Nhi chơi hoa dại, cho rằng Dương yêu Nhi thập phần thích hoa.

“A...” Dương yêu Nhi gật đầu, có thể có có thể không cũng không sao, tầm mắt lại bị tường cao bầu trời bên ngoài dắt đi rồi.

Ánh sáng bên kia, là màu vàng.

thật là đẹp mắt.

Lúc này đang lúc mặt trời chiều ngã về tây, ánh chiều tà trên bầu trời di động, khoác vai rơi xuống, rơi xuống trên người Dương yêu Nhi.

Xuân Sa hái được cành hoa hồng phấn, trở về đến bên người Dương yêu Nhi.

“cô nương như vậy thật là đẹp mắt.” Nàng nhìn chăm chăm Dương yêu Nhi khoác bộ dáng ánh vàng, ngơ ngác.

Dương yêu Nhi cũng mặc kệ cái gì đẹp hay không, nàng chỉ vươn tay, tiếp nhận cành hoa.

Xuân Sa cười nói: “cô nương, nên cắm trong phòng mới đẹp.”

Nhưng Dương yêu Nhi lại chỉ giữ cành hoa, ngửa đầu nhìn đối với ánh sáng.

Như vậy ánh vàng cũng liền đi theo chiếu lên cành hoa kia.

thật là đẹp mắt.

Dương yêu Nhi liếm liếm môi, cảm thấy đã đói bụng.

Hôm qua nàng ăn cái nắm trắng trắng, nhòn nhòn ở trên một chút phẩn, một chút vàng, tựa như nhan sắc hiện tại giống nhau.

Xuân Sa nào biết đâu rằng Dương yêu Nhi suy nghĩ cái gì, nàng nhìn Dương yêu Nhi, lẩm bầm nói: “Như vậy cũng đẹp. cô nương cầm hoa, cầm hoa, đều đẹp.”

Tiêu Chính Đình mang theo gã sai vặt vượt qua 1 con đường đi tới, rơi vào tầm mắt một màn như thế.

—— như có thần nữ, rơi xuống phàm trần

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Ly Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

“Đây là cô nương nhà ai, tại sao lại ở gần Đường Tâm Điện?” Gã sai vặt nhìn phía trước, lẩm bầm ra tiếng.

trên đường yên tĩnh thật sự, thanh âm gã sai vặt vang lên, tự nhiên đặc biệt rõ ràng, lập tức liền kinh động đám người Xuân Sa. Bọn họ nhìn lướt qua theo hướng Tiêu Chính Đình, sau đó sôi nổi thay đổi sắc mặt.

“cô nương, chúng ta đi thôi.” Xuân Sa nói xong, cùng 1 đám người khác, đỡ lấy Dương yêu Nhi vội vàng đi trở về.

Dương yêu Nhi không rõ nguyên do, chỉ gắt gao nắm chặt cành hoa, Xuân Sa mang nàng đi theo hướng nào, nàng liền hướng chỗ đó bước.

Cũng không quá cái chớp mắt, trên đường chỉ còn lại có chủ tớ 2 người Tiêu Chính Đình.

Gã sai vặt buồn bực nói: “Coi chúng ta như hồng thủy mãnh thú? Quên mất hành lễ với Vương gia.”

Tiêu Chính Đình lập tức bị lời trở lại hiện thực.

Mặt trời chiều ngã về tây, ánh chiều tà chiếu lên thân, mang theo kim quang lóa mắt.

..... Tự nhiên, cô nương mới vừa rồi đứng ở đường hẻm, cũng không phải tiên tử thần nữ gì đó.

Chẳng qua là là hơi chút nhớ lại cảnh vừa rồi.

Thiếu nữ ăn mặc quần áo màu trắng xanh, đứng ở dưới tường, trong tay nắm chặt một cành hoa, nàng giơ hoa cao lên, ngẩng đầu đón ánh nắng mà nhìn. Vẫn là sẽ cảm thấy nàng cùng thần nữ rất giống nhau.

Dung mạo giống nhau, khí chất cũng giống.

Tiêu Chính Đình thậm chí còn có thể nhớ lại, chỗ cổ áo của nàng, thủ sẵn một quả ngọc thạch tròn xoe.

Thấy Tiêu Chính Đình lâu không lên tiếng, gã sai vặt không khỏi quay đầu nhìn nhìn: “Vương gia?”

“đi thôi.” Tiêu Chính Đình hoàn toàn không có muốn truy cứu chuyện mấy cung nhân vừa rồi.

“Dạ.” Gã sai vặt gật đầu, đi theo Tiêu Chính Đình quẹo vào con đường khác.

Xuân Sa đám người bước nhanh đi một hồi lâu, nàng quay đầu trở về nhìn, không gặp 2 thân ảnh mới vừa rồi, Xuân Sa lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, nói: “Chúng ta nếu mang theo cô nương gặp ngoại nam, tuy nói là ngoài ý muốn, nhưng truyền đi thật sự là không dễ nghe, vạn nhất chọc Hoàng Thượng, càng không tốt.”

Mấy tiểu cung nữ khác đi theo gật đầu, miệng nói: “Xuân Sa tỷ tỷ nói rất đúng.”

Xuân Sa quay đầu nhìn Dương yêu Nhi, khẩn trương hỏi: “cô nương mới vừa rồi không làm sợ chứ?”

Dương yêu Nhi lắc lắc đầu, sau đó cúi đầu nhìn hoa trong tay.

Xuân Sa cũng nhìn theo, nhìn ra, mới phát hiện hoa kia rớt mấy cánh

“Nô tỳ lại đi hái một cành?” Xuân Sa đau lòng mà nói.

Dương yêu Nhi vẫn là lắc lắc đầu, đem cành hoa nắm chặt đến gắt gao, chậm rãi lên tiếng, hỏi: “Còn đi sao?”

“cô nương có mệt hay không?”

Dương yêu Nhi lắc đầu.

Xuân Sa cười đỡ lấy cổ tay nàng, nói: “đi một lát đi, cô nương khó được đi ra ngoài đi một chút.”

Dương yêu Nhi gật gật đầu, còn há miệng mềm mại mà nói: “tốt lắm.” Giọng nói của nàng nhẹ, ngữ điệu chậm rãi, thanh âm thật sự dễ nghe, giòn giã, dù là phun ra hai chữ như vậy, cũng thẳng tới hướng vào tâm người.

Các cung nhân đều không khỏi nở nụ cười, nói: “cô nương tính tình thật tốt.”

Dương yêu Nhi ngây thơ mà nhìn bọn họ, không rõ cái gì gọi là tính tình tốt.

Lúc này vẫn là Xuân Sa dẫn đường, nàng không muốn cô nương lại đụng phải hai người vừa rồi, liền thay đổi hướng đi.

“Bên này là đi Hàm Xuân Thất.” Xuân Sa nói, mặc kệ Dương yêu Nhi có thể nghe hiểu hay không. Nàng lại nói: “cô nương còn nhớ rõ con đường này không? Lúc đi gặp Hoàng Thượng, chính là đi chỗ này. Chỗ này là chỗ Hoàng Thượng ngủ. Hướng đông đi thuận đường, bên kia là Tây Noãn Các, Hoàng Thượng triệu kiến đại thần, người bình thường chờ không được tự ý vào.....”

Dương yêu Nhi nhìn chăm chăm hướng Hàm Xuân Thất, trong lúc nhất thời bỏ quên cảnh hoa ra sau đầu.

Nàng nhớ rõ nơi này, đã tới, ở qua.

Bên trong kia giường thật lớn thật lớn, chăn mềm thật mềm, nằm trên đó rất ấm áp, rất thoải mái.

Dương yêu Nhi bất tri bất giác liền bỏ tay Xuân Sa ra, chính mình bước chân hướng Hàm Xuân Thất mà đi.

Đám người Xuân Sa một mực đuổi kịp, chỉ chốc lát sau, bọn họ liền tới trước cửa.

Người gác ngoài cửa nhận ra Dương yêu Nhi, một tiểu thái giám bước lên trước cung kính khom người, nói: “Dương cô nương,” bộ dáng thập phần quy củ kính trọng.

Đám người Xuân Sa không khỏi kinh ngạc.

Trong cung Thái Hậu, không cần Đường Tâm Điện bên này làm chuyện quan trọng. Nhưng bọn hán thường ở trong cung làm việc, kỳ thật sợ Đường Tâm Điện. cảm thấy Đường Tâm Điện một thái giám cung nữ đều uy nghiêm, đều là đỉnh uy thế của hoàng đế, làm cho người ta sợ hãi. trên thực tế, Đường Tâm Điện, chính xác là địa vị trên cao.

hiện giờ thấy những người này, đối với Dương cô nương một mực cung kính, ngược lại bọn họ cảm thấy kinh dị kỳ quái.

Trùng hợp lúc này Lưu ma ma bên trong đi ra.

Nàng thấy đoàn người Dương yêu Nhi, cũng cảm thấy kinh ngạc: “cô nương làm sao lại tới?”

Yến Hi Đường ở phía tây sau tấm cung Đường Tâm Điện, nối dài với Hàm Xuân Thất ở bên cạnh, thật sự rất gần.

Nếu không như thế, Dương yêu Nhi chỉ sợ còn chưa đi tới Hàm Xuân Thất, đã bị thị vệ cung nhân cản lại.

Dương yêu Nhi nói: “Nhìn một cái.”

Lưu ma ma nhin cười không được: “cô nương đến xem cái gì?”

Có lẽ là chính miệng Hoàng Thượng nói Dương cô nương như trẻ con rất giống nhau, Lưu ma ma nói cùng với nàng, không tự giác thật sự đem nàng giống tiểu hài tử.

“Nhìn.....” Dương yêu Nhi dừng một chút, lại như thể nào cũng không biết nên như thế nào đi tìm từ hình dung, vì thế nghẹn nửa ngày, chỉ nghẹn ra một chữ: “hắn.”

trên mặt Lưu ma ma tươi cười càng nhiều, nàng cười hỏi: “cô nương là tới gặp Hoàng Thượng?”

Dương yêu Nhi nhớ lại một chút.

Ngày ấy, những người đó giống như kêu hắn là “Hoàng Thượng”.

Nàng gật gật đầu: “ừ.”

“cô nương tới không khéo, Hoàng Thượng có ở đây”

“A.” Dương yêu Nhi ngược lại cũng không thất vọng, ánh mắt nàng đối tới đối lui, cuối cùng bị một chỗ thềm đá hấp dẫn rồi đi.

Nguyên nhân chỗ đó cũng nghiêng nghiêng mọc ra một đóa hoa đại.

Dương yêu Nhi cúi đầu nhìn nhìn trong tay chính mình, lại nhìn khe đá, do dự.

Lưu ma ma nhìn theo tầm mắt nàng, thấy trong tay Dương yêu Nhi nắm chặt hoa, cười nói: “cô nương thích hoa?”

Dương yêu Nhi không lắc đầu, cũng không gật đầu, chỉ là nhìn chăm chăm hoa đại. Lúc này gió nhẹ nổi lên, đóa hoa liền theo gió lắc lư. Thú vị.

“cô nương muốn ở chỗ này chờ Hoàng Thượng sao?” Lưu ma ma lại hỏi.

Dương yêu Nhi nghĩ nghĩ, lúc này mới gật đầu. Nàng đi đến thềm đá kia, ngồi xuống.

Đám người Xuân Sa sớm có thói quen là nàng sẽ như vậy, chỉ là không nghĩ tới Dương cô nương ở chỗ này cũng dám tùy ý như thế, cuống quýt tiến lên, nói: “cô nương lót rồi ngồi.”

Lưu ma ma vẫy tay gọi một tiểu cung nữ tới: “đi lấy cái đệm tới, đừng để Dương cô nương bị lạnh.”

“Dạ, ma ma.” Tiểu cung nữ vội xoay người đi lấy cái đệm.

Còn không đợi tiểu cung nữ đem cái đệm tới, Hoàng Thượng ngược lại tới trước.

Tiêu Dặc chậm rãi bước tới.

Khuôn mặt hắn anh tuấn bị vẻ âm trầm bao phủ, mặt mày đều tiết ra vài phần kiên quyết, như sắt đá, hiển nhiên tâm tình không được tốt.

Nhưng chờ hắn đi đến gần, đáy mắt Tiêu Dặc xẹt qua một tia kinh ngạc.

“Hoàng Thượng.” Các cung nhân phục hồi tinh thần lại, sôi nổi quỳ xuống hành lễ.

Chỉ có Dương yêu Nhi còn ngồi ở thềm đá, nghe thấy người khác “miệng hô” Hoàng Thượng, nàng mới bỗng dưng ngẩng đầu lên, yên lặng nhìn Tiêu Dặc, đáy mắt bắn ra ánh sáng kinh

người, thật giống như.....

thật giống như nàng ngồi ở chỗ này, đợi hần thật lâu rồi cuộc chờ tới lúc hần trở về.

Tiêu Dặc không tự giác mà cất bước đi lên trước.

Chờ phục hồi tinh thần lại, hần đã ở trước mặt Dương yêu Nhi đứng yên.

Dương yêu Nhi nhìn chăm chăm Tiêu Dặc, gờ tay, đem bó hoa nhãn dùm, rơi rớt tan tác, nhét vào trong tay Tiêu Dặc: “Cho.”

Tiêu Dặc: “Cho trăm?”

Dương yêu Nhi cũng không nói lời nào, chỉ là tay nàng còn nắm ở lòng bàn tay hần

Tiêu Dặc cúi đầu thoáng nhìn

hoa màu trắng hồng, nở trắng hồng, xinh đẹp, có lẽ hái trên đường, bị nàng làm hỏng chút ít, nhưng cũng dẫu không được vẻ đẹp của bản thân. Tựa như nàng giống nhau.

Tiêu Dặc nắm chặt bàn tay, cũng đem tay của Dương yêu Nhi cầm luôn.

Tay nàng tinh tế mềm mại.

Tiêu Dặc chưa từng có sờ quá một đôi tay nào như vậy.

Nhưng Dương yêu Nhi liền rút tay mình về thật mau, nàng chống bậc thang đứng lên, giống như muốn đi theo Tiêu Dặc vào bên trong.

Tiêu Dặc cũng không can, chỉ là nắm chặt cành hoa, đi ở đằng trước.

một bên đi vào trong, hần một bên nói: “Lấy bình hoa cúc lê sơn thủy văn.” hần đem cành hoa đưa cho tiểu thái giám, nói: “Cắm vào.”

Tiểu thái giám đứng dậy, đôi tay tiếp nhận cành hoa.

Nhưng Dương yêu Nhi lại nóng nảy, nàng bước nhỏ bước nhanh tiến lên, đem hoa đoạt trở về, còn không đợi tiểu thái giám kia phản ứng lại, liền nhét vào tay Tiêu Dặc.

Tiêu Dặc: “Muốn trăm cầm?”

Dương yêu Nhi chỉ nghiêng đầu nhìn hần, không nói lời nào. Nhìn giống như là ủy khuất.

Tiêu Dặc nắm chặt ngón tay, đem hoa kia nắm chặt ở trong tay: “Vậy trăm sẽ cầm lấy.”

Xuân Sa sớm nghe Hoàng Thượng phân phó cắm vào bình hoa cúc lê sơn thủy văn, tiểu thái giám đôi tay đón hoa, liền bắt đầu ngất đi.

Trời ạ!

Chỉ là nàng tùy tay bê tới a!

Như thế nào cũng tuyệt đối không nghĩ tới, cành hồng không chịu nổi 1 bông hoa, còn có thể được đãi ngộ như vậy!

Mà Hoàng Thượng một lần nữa nắm lấy cành hoa kia, Xuân Sa càng muốn ngất đi rồi.

Trời a!

Cành hoa kia lảo lộn như vậy, cánh hoa càng ít a!

Sao có thể lại để cho Hoàng Thượng tự mình cầm?

Tác giả có lời muốn nói: một chi tam sinh hữu hạnh có thể bị hoàng đế nắm chặt ở trong tay hoa nhi.

-

Cung điện đều tham khảo Minh triều cổ cung, Hàm Xuân Thất là nơi tiểu hoàng đế ở, là sau tắm cung Dưỡng Tâm Điện, Yến Hi Đường là Dưỡng Tâm Điện Tây Nhĩ phòng.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Lý Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Cũng không cần người tiếp đón, Dương yêu Nhi liền theo Tiêu Dặc đi vào trong.

Tiêu Dặc cúi đầu hít ngửi mùi trên người, dường như không thích, liền giang hai tay, để cho cung nhân đổi xiêm y mới.

Bọn người Xuân Sa tự nhiên tránh lui ra ngoài cửa, chỉ có Dương yêu Nhi còn nhìn chăm chăm lưng Tiêu Dặc. Lưng ma ma cũng không nhắc nhở nàng, khiến cho nàng đứng ở đó, thần thái ngốc ngốc, nhìn thật phần thú vị.

Tiêu Dặc rất nhanh thay xong quần áo.

hắn mặc Huyền Y huân thường, phía sau lưng may tinh thần núi vắn, liền rơi vào đáy mắt Dương yêu Nhi, chỉ có bốn chữ hình dung —— "Đẹp mắt cực kỳ".

Dương yêu Nhi tự nhiên nhìn không chuyển mắt.

Chỉ là một thoáng chớp, Tiêu Dặc liền xoay người, chính dò xét ánh mắt Dương yêu Nhi.

"một mực ở chỗ này xem cái gì?" hắn hỏi.

"Xem" Dương yêu Nhi dừng một chút, "Đẹp mắt."

Đoạn đối thoại này sao mà quen thuộc!

Lúc trước Dương yêu Nhi đã nói qua nhìn hắn, hắn đẹp mắt.

Lúc này vẫn là nhìn hắn?

Tiêu Dặc nhìn chăm chăm khuôn mặt Dương yêu Nhi, thần sắc nàng tự nhiên, một đôi mắt xinh đẹp đầy chân thành, tất nhiên là không có nói dối. Đương nhiên, một kẻ ngốc, chắc là sẽ không nói dối.

Tiêu Dặc đáy mắt âm trầm dần dần thối lui.

"Hôm nay làm sao đến nơi này?"

Ngoài cửa Xuân Sa nghe vậy, không khỏi run run, sợ hoàng thượng trách tội.

Ở trong Dương yêu Nhi nói: "đi một vòng."

Tiêu Dặc nhớ tới lời nói của Lưu ma ma, nàng luôn là ở trong Yến Hi Đường, ngồi xuống chính là một ngày.

hắn lại hỏi: "đi đến chỗ nào rồi?"

Dương yêu Nhi tất nhiên là không biết đường đi, nhưng nàng lại nhớ lời nói của Xuân Sa, nàng nghĩ nghĩ nói: "Hàm Xuân phòng." Còn có một con đường, Xuân Sa chưa nói con đường đó gọi là gì.

Tiêu Dặc chỉ cho rằng nàng trực tiếp đến Hàm Xuân phòng.

hắn hỏi: "Còn đi ư?"

Dương yêu Nhi lắc đầu, nhấc váy, lộ ra hài phía dưới thêu mặt trăng thỏ ngọc, nói: "Mệt, đau."

Lưu ma ma nghe vậy, vội để tiểu cung nữ đi lấy thêu đơn đến, đặt ở phía sau lưng Dương yêu Nhi: "cô nương nhanh ngồi xuống nghỉ ngơi một chút."

"Bao lâu?" Tiêu Dặc đột nhiên hỏi Triệu Công Công.

Triệu Công Công quy củ đáp: "Hoàng thượng, giờ Thân canh ba."

Tiêu Dặc gât đầu: "Cho nàng ở trong này chơi một lát thôi." nói xong, Tiêu Dặc mới xoay người đi.

Ngoài cửa Xuân Sa thờ dài nhẹ nhõm một hơi, lòng nói ngốc cô nương này cũng là ngốc có phúc.

Lưu ma ma được lệnh, liền chủ động hỏi Dương yêu Nhi: "cô nương muốn chơi cái gì?"

Dương yêu Nhi vừa mười chín, trước khi đến kinh thành, chỉ tiếp xúc với một mẫu ba phần đất, trong viện trừ hoa cỏ chim chóc, chính là gia cầm, cùng nàng ngồi xuống chính là một ngày.

Nàng chưa thấy qua món đồ chơi nào, cũng không biết có món đồ chơi gì.

Dương yêu Nhi chỉ mở mắt nhìn Lưu ma ma.

Lưu ma ma tuổi không nhỏ, nàng lúc 13 tuổi vào cung, đến bây giờ, lúc trước thân nhân đều không ở đây. Nàng lại không có con cái của mình. Nay thấy Dương yêu Nhi, chợt cảm thấy mềm lòng triu mến.

Nàng liền hiền hoà nói: "cô nương chờ một chút, lão nô đi lấy cho cô nương."

Dứt lời, Lưu ma ma liền dẫn tiểu cung nữ, tự mình đi lấy.

Chỉ là lúc tiền đề còn trong cung con nôi dãi đơn bạc, mà nay tân hoàng tuổi còn trẻ, lại chưa lập gia đình nạp phi, trong cung thì càng không có hài tử. Món đồ chơi... Tất nhiên cũng không nhiều.

Lưu ma ma miễn cưỡng vơ vét một lần, mới miễn miễn cưỡng vơ vét đầy một cái hộp.

Nàng đem hộp đến trước mặt Dương yêu Nhi, nắp đẩy mở ra, bên trong bày chuồn chuồn tre, ngọc lưu ly hạt châu, dây tơ hồng, có tấm bảng gỗ khắc tranh.. Dù mọi màu sắc, lập tức liền hấp dẫn ánh mắt Dương yêu Nhi.

"cô nương chọn bản thân chơi đi." Lưu ma ma thấy hộp bày ra không tốt, còn khiến cho người ta dịch cái bàn nhỏ lại.

Sau đó Dương yêu Nhi liền dựa vào cái bàn kia, đồ ra chơi.

một người ở bên ngoài chơi hạt châu, dây tơ hồng.

một người ở trong đọc sách.

Chớp mắt đến giờ Dậu canh ba.

Xuân Sa ở bên ngoài chờ. cô nương đi vào lâu như vậy, bên trong ngay cả âm thanh cũng không có, cũng không biết là hoàn cảnh gì. cô nương sẽ không chọc giận hoàng thượng?

Ngay tại thời điểm Xuân Sa miên man suy nghĩ t, nghe được bên trong dần dần có động tĩnh.

Tiêu Dặc đi ra bên ngoài, hần cúi đầu thoáng nhìn, bắt gặp Dương yêu Nhi nằm sấp nằm ở trên bàn, ngoan ngoãn chơi hạt châu. Hạt châu kia là làm lưu ly, trong suốt, hiện ra ánh quang. Dương yêu Nhi vươn ra tề tề ngón tay, đẩy hạt châu đánh tới đánh tới.

Tiêu Dặc buông mi nhìn lướt qua ngón tay nàng, liền dời đi ánh mắt: "Bây thiện đi."

"Dạ" Triệu Công Công theo bên cạnh lên tiếng trả lời.

Bởi vì là thường cố định thời gian dùng bữa, cho nên Ngự Thiện phòng động tác cực nhanh, chỉ chớp lát sau đồ ăn liền đưa tới.

Xuân Sa ở bên ngoài ghen hòng nhìn trần trời.

Chẳng lẽ hôm nay cô nương muốn ở chỗ này, cùng hoàng thượng dùng bữa?

"Chân còn đau không?" Tiêu Dặc lấy đi ít hạt lưu ly trước mặt Dương yêu Nhi, hỏi.

Dương yêu Nhi lúc này mới ngửa đầu nhìn hần, sau đó gắt gao nhìn thẳng hạt châu trong lòng bàn tay hần, ngoài miệng ngược lại ngoan ngoãn nói: "Đau."

Tiêu Dặc nghĩ, người ít đi đường, hôm nay đi một trận, cũng khó tránh khỏi đau.

hần nói: "Hôm nay bữa tối liền bày tại nơi này đi."

trên mặt Triệu Công Công lóe qua một tia kinh ngạc, lập tức gắt đầu nói: "Dạ."

Rất nhanh tại Hàm Xuân phòng bên trong bày thiện, đồ ăn dọn xong,mùi thơm thẳng tấp hướng mũi Dương yêu Nhi mà chui vào.

Dương yêu Nhi rất nhanh liền quên mất những lưu ly hạt châu, nàng đứng lên,đến gần nhìn chỗ bày thiện.

Quả nhiên như trẻ con bình thường, trong chốc lát bị cái này hấp dẫn, trong chốc lát bị cái kia hấp dẫn.

Cung nữ đỡ Dương yêu Nhi qua bên cạnh bàn ngồi xuống, mà Tiêu Dặc cũng đã ngồi xuống.

"Dùng đi." Tiêu Dặc nâng cằm nói.

Dương yêu Nhi cầm chiếc đĩa, ngoan ngoãn ăn.Thời điểm ăn, hai mắt tựa hồ tỏa ánh sáng.

Lại được ăn đồ ăn ngon như vậy!

Dương yêu Nhi liếm liếm môi, hết sức thỏa mãn.

Tiêu Dặc vốn còn nghiêm túc dùng thức ăn của mình, nhưng chưa ăn bao nhiêu, hần liền mất khẩu vị.

hần không khỏi quay đầu nhìn về phía Dương yêu Nhi.

Nàng ngược lại ăn được rất là nghiêm túc,lúc nhai nuốt hai gò má phồng lên, bên miệng không có đồ ăn thừa, tướng ăn rất đẹp mắt, nhìn qua cũng thật sự tốt. thật giống như nàng ăn cái gì long tủy phượng thịt bình thường.

Tiêu Dặc lại cầm lấy chiếc đĩa, cũng nghiêm túc ăn.

Đáng lý có thể chấm dứt bữa tối, hôm nay lại sinh thêm ăn nửa canh giờ.

Dương yêu Nhi dùng xong com, tiếp nhận trà tiêu thực cung nữ đưa tới, từng ngụm nhỏ uống sạch sẽ.

Tiêu Dặc trong đầu bỗng dưng toát ra một câu, nàng không giống con thỏ.

Con thỏ so nàng yếu ớt hơn, ăn cỏ đều chọn lựa hai ba miếng.

Tiêu Dặc ánh mắt rơi trên người Dương yêu Nhi, nàng ngáp nhỏ một cái.

Ăn thật no, sẽ có một môi.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân khi Tiêu Dặc dùng bữa sẽ không dùng quá nhiều. hần khôngcó thói quen xuất phát từ bản năng một môi đánh tới, lúc đó khiến cho người trở nên không thanh tĩnh.

"Đưa nàng trở về Yên Hi Đường." Tiêu Dặc nói.

Lưu ma ma liền đỡ Dương yêu Nhi đứng dậy, đem nàng ra bên ngoài.

Dương yêu Nhi tất nhiên không hiểu được hành lễ, Tiêu Dặc cũng không tính toán với nàng, nhìn chăm chăm bóng lưng nàng một lát, liền đứng dậy đi .

Lưu ma ma đem Dương yêu Nhi ra khỏi cửa, liền giao cho bọn người Xuân Sa.

Xuân Sa gặp cô nương trên mặt đầy mệt mỏi, cảm thấy gấp gấp đưa người trở về nghỉ, chỉ vội vàng cùng Lưu ma ma nói hai câu, ôm lấy Dương yêu Nhi mà đi.

Ra khỏi Hàm Xuân phòng, lúc mắt nhìn xuống bậc thang, Dương yêu Nhi đột nhiên dừng bước, sau đó cúi người, đem đóa tiểu hoa đại ở khe đá hái xuống.

Ý nghĩ trong đầu Xuân Sa lưu chuyển.

—— nàng cảm thấy như thế nào, hôm nay cô nương đưa hoa cho hoàng thượng, là vì dùng đóa hoa kia, đổi tiểu hoa đại bên ngoài Hàm Xuân phòng?

Tác giả có lời muốn nói: tiểu hoàng đế: Nàng từ Yến Hi Đường trực tiếp đến Hàm Xuân phòng xem trầm.

yêu Nhi: Thức ăn nơi này ăn ngon thật.

Tiểu hoàng đế: Nàng đưa hoa cho trầm.

Xuân Sa: 3>∠)_ chân tướng không thể nói.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Lý Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Tiêu Chính Đình đi qua khuyên bảo, thái hậu cuối cùng đem ý nghĩ đặt vào chuyện chính, vì thế xuống ý chỉ, còn làm bộ như hết sức hào phóng, cống hiến một chút tâm tư, giao trách nhiệm Lễ bộ cần phải chuẩn bị tốt đại điển phong hậu.

Bầu không khí trên triều đình vốn căng thẳng, chột biến đổi.

Thái hậu xuống chỉ, Lễ bộ cũng liền trở nên bận rộn, bỏ chút tâm tư.

Trong khoảng thời gian ngắn, phẳng phai cả nước trên dưới đều sôi nổi ngóng trông phong hậu đại điển.

Lúc này Lý Thiên Cát mới chậm rãi trở về kinh thành, chỉ là gia quyến của hắn còn lưu lại Dân trạch huyện, việc này là thái hậu giao phó, giao trách nhiệm hắn coi chừng người nhà Dương yêu Nhi, tương lai có lẽ dùng đến.

Lý Thiên Cát có thể có ngày hôm nay, toàn bộ là thái hậu cho, đương nhiên không dám cự tuyệt.

Lý Thiên Cát đến ngoài cửa Lý phủ, tất cả mọi người đã ở đó chờ.

Mẹ của hắn, huynh trưởng cùng nhau chào đón, lại thấy Lý Thiên Cát xoay người phát phát tay, vì thế liền có nha hoàn nhắc nhở cửa phía sau hai chiếc xe ngựa.

Nhìn chăm chú, 2 cô nương trẻ tuổi, tuổi chừng mười lăm mười sáu tuổi, vẻ mặt sợ hãi. Phía trước một bộ dáng đoan chính, mặt mày ôn nhu. Phía sau một bộ dáng mềm mại nhu nhược, giữa mày có chứa thái độ phong lưu.

Mấy chị dâu Lý Thiên Cát lúc này xụ mặt nói

"Tiểu thúc đi một chuyến Dân trạch huyện, làm sao còn mang theo mấy nha đầu nhỏ tuổi trở về?"

Lý gia cũng không thiếu nha hoàn, tuổi trẻ dung mạo xinh đẹp so ra đẹp hơn, cho nên mấy huynh đệ Lý gia nạp không ít thông phòng, chơi nha đầu. Riêng việc này trong phủ đã đủ nhức đầu, Lý Thiên Cát còn dẫn người trở về!

Lại gặp Lý Thiên Cát mỉm cười, nói: "Đây là đưa vào trong cung."

Mấy vị tâu tâu lúc này mới thu lại thần sắc.

Vào cửa, Lý lão phu nhân thấp giọng hỏi: "Thái hậu giao phó?"

Lý Thiên Cát gật đầu.

"Kia người lúc trước kia..."

Lý Thiên Cát lắc lắc đầu, mặt lộ vẻ bất đắc dĩ: "Người lúc trước kia rốt cuộc chỉ là kẻ ngốc, nghe nói sau khi nàng vào cung không có động tĩnh, nghĩ chắc không thể lấy lòng hoàng thượng. Nay đại điển phong hậu vấn đề đã đóng thuyền, thế cảnh không thể bỏ, đã như thế, vậy không bằng chủ động chút, mượn Khâm Thiên Giám bói toán che dấu, đưa mấy vị cô nương Dân trạch huyện vào. Tính ra có ba người thông minh lanh lợi được sủng thì có thể cho nương nương sử dụng."

Lý lão phu nhân thanh âm ép nhỏ hơn, nói: "Đằng trước kia sinh ra bộ dáng như vậy, đều không được. Kia phía sau..."

Theo ánh mắt của nàng đến mà nhìn, đều biết đằng trước kia như ánh trăng, phía sau xinh đẹp cũng là xinh đẹp, lại bất quá chỉ là đom đóm sáng mà thôi.

"Ngày thường tuy đẹp, không hiểu tranh thủ tình cảm thì có ích lợi gì?" Lý Thiên Cát nở nụ cười, nói: "Hoàng thượng tuổi trẻ, trước nay chưa hiểu chuyện, nha đầu này chỉ cần hơi trải qua chỉ bảo, tự nhiên có thể mê hoặc tiểu hoàng đế."

Lý lão phu nhân không tin, Lý Thiên Cát lại lần nữa cười nói: "Đều là nam tử, nhi tử hiểu rõ nhất bất quá việc này..."

Xuất thân hoàng thất, trải qua hiểu biết đều cực sớm, trong lịch sử hoàng đế, bao nhiêu người mười hai mười ba tuổi liền "ăn nặn^^", về sau tự nhiên như vậy liền sa vào sắc đẹp, bỏ bê việc đất nước, không cần vài năm ép buộc xuống, thân mình đã bị vét sạch.

hắn muốn nói, hiện nay mới đưa người đến bên người tân đế, đã có chút quá muộn. Nếu là hắn, hắnsớm thừa dịp tân đế còn ngây thơ thì phái cung nữ hiểu biết đi hầu hạ. Cái gì mà hạ độc bằng chú thuật, cũng không bằng thủ đoạn mềm dẻo giết người lợi hại.

Đương nhiên, những lời này, Lý Thiên Cát không dám nói ra khỏi miệng.

Lại vì thái hậu làm một chuyện, Lý Thiên Cát tự nhiên thật sự rất cao hứng, đêm đó nghỉ buổi tối sẽ cùng ái tiểu thiếp trong phòng.

Chẳng qua là trước lúc ngủ, hẳn khó tránh khỏi lại nghĩ tới vị cô nương Dương gia kia

Bộ dáng ngày thường thật làm cho lòng người ngứa ngáy.

một kẻ ngốc, chắc là bắt làm cái gì thì làm cái đó. Đáng tiếc đưa vào cung, tiểu hoàng đế đầu hiểu được những việc này, tất nhiên sẽ không cùng ái nàng, thật sự là thật sự đáng tiếc a...

Lý Thiên Cát mang về 2 nha đầu, một tên là Phương Thảo, một tên là Nhị Nhi.

Các nàng đều là vì nhà nghèo, bị cha mẹ bán qua đây. Lý Thiên Cát đặt cho các nàng tên mới, mang vào kinh thành. Phù trong lão ma ma dạy các nàng quy củ đã hai ngày. Hai người này chưa có đến chỗ như thế? Các nàng cảm thấy kinh hoàng cực, vì thế vào ban đêm khóc sụt sùi, ma ma sau khi biết, cực kì giáo huấn một phen.

Chịu đựng như thế bốn năm ngày, mới bị đưa vào cung.

So sánh với lúc trước Dương yêu Nhi không hề có cảm giác, các nàng biết nơi này là hoàng cung.

Hoàng cung a...

Đây chính là chỗ ở của thiên tử!

2 nha đầu đi theo một bên đi vào trong, còn một bên run run.

Người Vĩnh An Cung nhìn nhiu mày.

Thực tế còn mắng: "Còn không bằng một kẻ ngốc đầu."

Nhị Nhi lúc này mới cẩn thận ngẩng đầu, hỏi: "Ngốc, kẻ ngốc? Là, là kia dương, Dương gia sao?"

"Đúng."

Dương yêu Nhi bị mười dặm bát hương của Dân Trạch chế cười, hai người này cảm thấy tuy rằng sợ hãi thật sự, nhưng vừa nghe kẻ ngốc cũng ở đây được, lúc này buông xuống sợ hãi.

Cũng không thể nào so ra không bằng kẻ ngốc...

Biết lúc này người đến không phải người ngu, thái hậu mới vừa lòng từ bi đem các nàng gọi đến trước mặt, cẩn thận quan sát một phen.

Thái hậu nhăn lại mày, chỉ vào Phương Thảo nói: "Mặc thứ gì? Lý gia chưa cho nàng rửa mặt chải đầu trang điểm sao? một bộ cô nương thôn dã! Tho bi không chịu nổi!"

Dứt lời, lại chỉ vào Nhị Nhi: "Đây là nông gia ra sao? Nhìn như là trong thanh lâu kỹ viện! Giã bộ nhu nhược như vậy làm cái gì?"

Từ Ma Ma lúc này mới bước lên một bước, khuyên nhủ: "Nuông nuong, Lý đại nhân chính là đặc biệt chọn hai người như vậy. Nam nhân này, thích nhất không phải là hai kiểu nữ nhi này sao?"

Thái hậu lúc này mới áp chế khinh thường trong lòng.

"Ma ma nói cũng có đạo lý, tóm lại so với kẻ ngốc kia mạnh hơn." Thái hậu dừng một chút, thuận tay từ trên bàn lấy một nén bạc, ném xuống.

Nén bạc ừng ực lăn đến bên chân Phương Thảo.

"Cầm đi, ai gia thưởng cho người."

Phương Thảo ánh mắt đều nhìn thẳng.

Nàng khó khăn chảy nước miếng, kích động đến mức cả người run rẩy.

Nàng cả đời này, chưa thấy qua nhiều bạc như vậy!

Muốn biết được các nàng bị nhà đem đi, xem như bán, cao nhất cũng là một hai lượng bạc.

Phương Thảo quỳ rạp trên mặt đất, thật nhanh đem nén bạc giấu ở trong ngực.

Bộ dáng này có thể xem như lấy lòng thái hậu, nàng nở nụ cười, nói: "thật là một hài tử ngoan, ngày sau nghe theo ai gia nói là làm, đồ chơi này tất nhiên cũng sẽ nhiều lên."

nói xong, nàng lại ném cái gì đó xuống, gọi Nhị Nhi đến nhặt lên.

Đó là viên trân châu.

Nhị Nhi so với Phương Thảo còn kích động hơn

Kiến thức của nàng so với Phương Thảo nhiều hơn 1 chút, nàng từng nghe người ta bàn luận, trong kinh trần châu một viên bán trên trăm ngàn lượng, đều là quý nhân mới được dùng...

Thái hậu đem hai người đánh vào một phen như vậy, nhất thời hài lòng không ít, kêu người dẫn các nàng đi Dưỡng Tâm điện.

Từ Ma Ma dẫn người tới tẩm cung của Dưỡng Tâm điện.

Hai nha đầu này dọc theo đường đi đều đánh giá bốn phía, cả một đời các nàng cũng không có khả năng nhìn thấy cảnh tượng như vậy. Các nàng tròn to mắt, trên mặt thán phục sợ hãi cùng hâm mộ.

Nhìn thấy những thị vệ gác cửa, cung nhân, các nàng lại rút bả vai lại, tràn đầy sợ hãi.

Lúc này dẫn người vẫn là Tần ma ma, Tần ma ma trước đó vài ngày chịu mắng, lòng dạ không thuận.

Nàng không dám tắt Dương yêu Nhi, nay nghe nói Dân trạch huyện lại tới 2 cô nương nữa, liền đem cục tức này lên đầu 2 người mới này.

"Sợ hãi rụt rè! Đừng thảng!" Tần ma ma lạnh lùng nói.

Phương Thảo cùng Nhị Nhi sợ tới mức cả người run lên, tại bậc thang bên ngoài quỳ xuống.

"Ma ma tha mạng." Các nàng rất là thông minh, nước mắt đều nhanh trào ra.

Từ Ma Ma liếc các nàng một chút.

Tay chân luống cuống, tâm tính yếu kém.

Trùng hợp lúc này Lư ma ma nghe thấy âm thanh, liền xốc rèm, đi ra, thấy 2 nha đầu bên ngoài đang quỳ, nàng nhũn mày âm thanh lạnh lùng nói: "Tranh cãi ầm ĩ cái gì? Tại sao đem 2 nha đầu này tới đây?"

"Thái hậu nương nương lệnh ta đưa tới, hai người này cũng là Lý đại nhân tìm thấy từ Dân trạch huyện."

Lư ma ma không thích nói: "Lúc trước không phải đã đưa tới sao?"

"Hoàng thượng long thể lâm trọng, Lý đại nhân vì cẩn thận, lại tìm hai người vào cung."

Chỉ chốc lát sau, hoàng thượng kêu tiểu thái giám tới hỏi.

Giống như ngày ấy Dương yêu Nhi gặp mặt hoàng thượng.

Tần ma ma đang muốn gọi hai nha đầu này bái hoàng thượng, liền nghe phía sau một trận tiếng bước chân đến gần.

Lư ma ma quay đầu nhìn lên, gặp Dương yêu Nhi đứng ở bên ngoài, hơi hơi nghiêng đầu, hướng bên trong mà nhìn. Việc này cung nhân hầu hạ Hàm Xuân phòng, cũng quen thói quen này của vị Dương cô nương, cho nên thần sắc tự nhiên, vẫn không quát bảo nàng ngưng lại.

Lại nhìn lên.

Dương yêu Nhi trong tay còn gior cành hoa, cùng một dạng với lần trước, cũng không biết là hái hoa từ đâu.

Tiểu thái giám xoay người đi về gặp hoàng thượng, rất nhanh, hẩn lại đi ra, nói: "Hoàng thượng nói, vào đi."

Tần ma ma trên mặt vui vẻ, đối với Phương Thảo, Nhị Nhi mới nói: "Còn thất thần làm cái gì? Gọi các người đi vào kia."

Tiểu thái giám nhanh chóng cắt ngang lời nàng: "Không phải. Hoàng thượng nói là, Dương cô nương vào đi."

Tác giả có lời muốn nói: có so sánh, mới biết được yêu Nhi trân quý.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Lý Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Tất cả mọi người đều là ngân ngơ.

Mời Dương cô nương?

Phương thảo, Nhụy Nhi nghe thấy ba chữ như vậy, lập tức liền tưởng đến kẻ ngốc kia, thật ra trong lúc nhất thời các nàng quên mất quy cũ, nơi này mang cho người khác cảm giác áp bách, các nàng thực sự muốn kẻ ngốc kia đi, hiện giờ là cái bộ dáng gì.

Vì thế các nàng vội vàng quay đầu lại, lần này nhìn, các nàng liền ngây dại.

không phải bánh ngọt, áo vải thô bụi bẩn, càng không có dáng vẻ quê mùa của bánh quai chèo.

Nàng ăn mặc sạch sẽ, hơn nữa nhìn xiêm y thập phần sang quý, áo trên thùy sắc, dưới váy màu xanh nhạt, nàng mặt mày phúc họa tinh tế, thanh lệ động lòng người nói không nên lời.

Tuổi nàng so các nàng còn muốn lớn hơn chút, nhưng nàng nhìn lại giống thiếu nữ vừa đủ, đứng ở nơi đó thật chọc người.

Đây chính là kẻ ngốc Dương gia kia?

Đây là Dương yêu Nhi?

không có khả năng!

Phương thảo, Nhụy Nhi đáy mắt đầu tiên là choáng váng, làm như bị bộ dáng Dương yêu Nhi nhìn đến mê man, nhưng tiếp theo liền chuyển khiếp sợ, ánh mắt ghen ghét, cuối cùng như ngừng lại ở biểu hiện trên.

Các nàng nhìn tới dạng Dương yêu Nhi này.

Các nàng nghĩ thầm, một kẻ ngốc đều có thể như vậy, huống chi là các nàng? Các nàng có thể so với nàng thông minh hơn nhiều!

Kẻ ngốc như vậy có thể được như vậy, các nàng cũng có thể được sao?

Phương thảo, Nhụy Nhi nhìn mấy người đi theo phía sau Dương yêu Nhi, một cái hai cái ba cái bốn cái..... Có cung nữ có thái giám, bọn họ đều là hầu hạ một mình Dương yêu Nhi. Nhiều hiếm lạ a, từ trước ở Dân Trạch huyện Dương yêu Nhi cả ngày bị nhốt ở trong sân, không được đi đâu. Còn có người chăm chọc trong lòng, nói nàng ở nhà bán thân đái trong quần cũng không biết dọn dẹp..... Nhưng nàng xoay mình biến đổi, có nhiều người hầu hạ như vậy. Những người này ăn mặc so với các nàng quý giá hơn, trên mặt tràn đầy thuộc về kinh thành, thuộc về khí thế hoàng cung.

Điều này làm cho hai người Phương thảo lại co rúm, lại cảm thấy ghen ghét.

Các nàng cũng muốn nhiều người hầu như vậy, cũng muốn có xiêm y trang sức xinh đẹp..... Cũng hy vọng có thể nhìn thấy chân long thiên tử, một nhân vật giống với truyền thuyết, người dân thấp hèn Dân Trạch huyện cả đời cũng không thấy được thượng Hoàng Thượng!

Lúc này không khí có chút xấu hổ.

Tần ma ma nghiêm mặt, chụp phương thảo, Nhụy Nhi vỗ hai bàn tay, trách mắng: “Quay đầu nhìn cái gì nhìn? Quý nhân là người các ngươi có thể nhìn?”

Dương cô nương ở trong tầm điện của Hoàng Thượng quá 1 đêm, về sau còn liên tiếp ở lại mấy ngày, việc Tần ma ma trong lòng không thích, nhưng nàng cũng biết, dựa theo quy củ trong cung, thừa sủng cũng không thừa sủng chính là khác biệt một trời. Về sau Dương cô nương đã là quý nhân, hai nha đầu phải quý này cũng chỉ là cỏ dại hoa dại ven đường, nàng tùy ý dẫm dẫm nhốt lấy.

Phương thảo hai người nghe vậy, cúi đầu, nhưng đáy lòng lại nổi lên sóng to gió lớn.

Quý nhân?

Dương yêu Nhi cũng có thể làm quý nhân?

Phương thảo cắn cắn môi, trong lòng hiển nhiên cảm thấy khuất nhục.

Nàng cùng Nhụy Nhi quý xuống, Dương yêu Nhi đứng ở nơi đó, giống như nàng chính là chủ tử của mọi người ở đây, tất cả mọi người đều thành nô bộc của nàng.

Dương yêu Nhi đều bị bọn họ trà dư tửu hậu chê cười, ai có thể nghĩ đến mới qua đi bao lâu, địa vị quan hệ liền đảo ngược!

Mặc kệ hai người này trong lòng không cảm lòng như thế nào, tiểu thái giám bắt đắc dĩ lặp lại một lần, nói: “Hoàng Thượng nói, mời Dương cô nương vào, chỉ một mình Dương cô nương đi vào.”

Lưu ma ma kịp phản ứng, đi tới trước mặt Dương yêu Nhi, nhẹ nhàng cầm tay nàng, nói: “cô nương, theo ta vào cửa.”

Dương yêu Nhi liền ngơ ngác cho nàng nắm đi vào.

Phương thảo hai người cũng chỉ có thể tơ mắt nhìn Dương yêu Nhi lướt qua các nàng, một bên tiểu thái giám vén màn lên, sau đó Dương yêu Nhi liền bước vào màn bên trong đi.

Các nàng nguyên bản còn nâng đầu nhìn, nhìn thấy Dương yêu Nhi bộ dáng ngốc như cũ, trong lòng nghĩ quả nhiên vẫn là kẻ ngốc, cũng không thay đổi quá.

Chỉ là còn không đợi vui vẻ trong chốc lát, phía sau ma ma lại đánh đầu các nàng, lạnh lùng nói: “Quý nhân là người các ngươi có thể ngẩng đầu nhìn sao? Còn không mau cúi đầu! Cúi đầu đi mau!”

Phương thảo cắn răng, quy quy củ củ mà cúi đầu.

Lần này nàng dùng sức, ở đá xanh đập đầu tạo ra tiếng vang, đau đến nước mắt nước mắt nàng chảy ra, nhưng bên trong một chút động tĩnh cũng không, cũng không có tiểu thái giám xóc mạnh ra truyền lời.

Nhụy Nhi nước mắt cũng chảy ra, bất quá nàng không phải đập đầu, chỉ là bị dọa. Nếu không có Dương yêu Nhi ở phía trước, cũng không đến mức như thế, hết lần này tới lần khác cho kẻ ngốc ở phía trước đối nghịch, phía sau lại có ma ma một tiếng là một quý nhân, một cái tát một cái tát đánh xuống không lưu tình chút nào, Nhụy Nhi liền cảm giác được khuất nhục.

Thấy các nàng đập đầu, bên trong nửa điểm tò mò không có gì, Tần ma ma cũng biết không cần lưu lại.

Nàng hỏi cung nữ ngoài cửa, nói: “Hoàng Thượng có nói đem các nàng an trí ở nơi nào?”

Cung nữ lắc lắc đầu nói: “Nô tỳ không biết.”

Tần ma ma liền khó xử.

Cũng để ở Yên Hi Đường đi?

Nhưng đã có một Dương yêu Nhi, lại đem hai người qua, Dương yêu Nhi có giận dữ hay không, cáo trạng với Hoàng Thượng? Tần ma ma cũng không dám coi thường Dương yêu Nhi. Người này ngốc là ngốc, nhưng người nhìn nàng tiến cung tới nay có một chút thiệt nào sao?

Nếu không phải người này là kẻ ngốc, Tần ma ma sẽ hoài nghi trên người nàng có phải hay không có bùa chú gì, ví dụ như hút đi vận khí của người khác.....

Thấy Tần ma ma không lên tiếng, phương thảo cùng Nhụy Nhi trong lòng mừng thầm.

Các nàng không sợ quý, nhưng sợ không lấy lòng được người.

Các nàng quý gối không nhúc nhích ở đó, hận không thể đem lỗ tai kéo dài ra chút, để nghe bên trong nói gì đó. Đương nhiên, các nàng càng hận không thể chui vào.

Hoàng Thượng trông như thế nào?

Có phải hay không cùng Lý Lão gia giống nhau, ăn mặc ung dung hoa quý, trên người đều là thành phẩm hơn? không không, có lẽ là trên vận lượng.

Hai cái nha đầu này, bởi vì thấy Dương yêu Nhi, trong đầu liền mặc sức tưởng tượng về sau sống như thế nào.

Mặc dù đang quý nhưng việc này cũng làm cho người ta sung sướng.

Mà cách một cái mình, nơi các nàng nhìn không thấy, Dương yêu Nhi tay chân nhẹ nhàng mà đi lên phía trước.

Lưu ma ma thấy nàng như làm trộm, nhìn không được cười: “Hoàng Thượng vẫn chưa ngủ, chỉ là nhắm mắt nghỉ ngơi, Hoàng Thượng nếu kêu người đi vào, chính là không sợ quấy rầy.”

Dương yêu Nhi không chút nào phát giác ra, nàng đem cành hoa nắm chặt gắt gao, chuyển qua bình phong, sau đó nhìn thấy Hoàng đế sau bình phong.

Tiêu Dặc lật xem một quyển sách.

Dương yêu Nhi biết rõ đó là sách, nhưng nàng lại không biết chữ, nàng chỉ là sùng bái mà nhìn quyển sách, sau đó lại sùng bái mà nhìn Tiêu Dặc.

Dương thị từng bên tai nàng nhắc mãi, đọc sách cỡ nào cỡ nào lợi hại, phu tử trên huyện cái gì cái gì là người lợi hại. Dương yêu Nhi nhớ không được đầy đủ lời Dương thị, nhưng “Lợi hại” hai chữ là nhớ kỹ.

Hiện tại đáy mắt nàng, “Hoàng Thượng” rất lợi hại.

Dương yêu Nhi là kẻ ngốc, tự nhiên không hiểu đến đạo lý thu liễm ánh mắt, nàng nhìn chăm chăm Tiêu Dặc nhìn đến không chớp mắt, Tiêu Dặc như thế nào lại không chú ý đến nàng?

Tiêu Dặc buông sách, sai người mở cửa sổ thông gió.

Lại vừa quay đầu, nhìn thấy Dương yêu Nhi lại mang theo hoa tới.

Tiêu Dặc tự dưng nhớ tới mấy ngày trước đây để tiểu thái giám cắm hoa vào bình. Tựa hồ là bày ở bên trái ngăn tủ.

hắn nhìn lại.

Bình hoa cắm hoa, đã khô héo.

Các cung nhân cho rằng hắn rất là thích, cho nên không dám tự ý chủ trương thay thế, vẫn còn lưu tại chỗ đó.

Cho nên dương Dao Nhi là đặc biệt đem hoa mới cho hắn?

Dương yêu Nhi chậm rãi mà đi ra phía trước, dùng ánh mắt kinh ngạc quét quét quyển sách, sau đó mới đem hoa trong tay đưa cho Tiêu Dặc.

Hôm nay thật ra không có trực tiếp đưa vào tay.

Tiêu Dặc cúi đầu nhìn. Bạch hoa, hoàng nhụy, bộ dáng thanh lệ, mùi hương nhàn nhạt.

So với hoa lần trước có vẻ cao nhã nhiều.

Nàng còn biết hoa nào tốt xấu?

Tiêu Dặc biết nghe lời tiếp nhận cành hoa, nghĩ đi nghĩ lại cũng không biết nói cái gì cho tốt.

Vị đế vương này sinh hoạt kỳ thật cũng thiếu thốn thật sự, ít có cùng người như vậy qua lại, hắn dùng một chút, hỏi: “Ở lại nơi này cùng nhau dùng bữa?”

Dương yêu Nhi dùng sức gắt đầu, đầy mặt chân thành rục rờ.

Bên ngoài này Phương Thảo ở đây cân nhắc một sự kiện.

Kẻ ngốc kia ngắt cành hoa vào cửa.

Chẳng lẽ nàng dùng hoa lấy lòng thiên tử?

Tùy ý như vậy, có thể sao?

Tác giả có lời muốn nói: Phương thảo: Nếu không ta cũng thử xem?

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Ly Tiếu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Phương Thảo, Nhụy Nhi cuối cùng bị an trí tại Hàm Xuân Thất, Hàm Xuân Thất phòng trống khôngnhiều lắm, các nàng chỉ có thể cùng hai cung nữ khác chen chúc một chỗ.

Hai nàng tuy rằng xuất thân hương dã, nhưng cũng có chút thông minh. Các nàng hiểu được, khoảng cách với thiên tử càng gần, tự nhiên cũng càng dễ dàng đón nhận thánh sủng. Lúc đến Vĩnh Yên cung các ma ma cũng đã dạy bảo cẩn thận, muốn các nàng dốc hết sức lực trụ lại bên cạnh hoàng thượng.

Hiện giờ cũng không phải đã được giữ lại bên người rồi sao?

Các nàng trầm nghĩ, thật ra cũng không khó như trong tưởng tượng vậy, đương nhiên Dương yêu Nhi kia có lẽ làm không được.

Dương yêu Nhi cùng nơi này cách không biết bao nhiêu bức tường, khoảng cách không phải chỉ xa thôi đâu.

Tiêu Dặc không rảnh bận tâm hai người mới đưa tới, có năng lực tác dụng, chỉ cần một cái là đủ. Nhiều thêm hai cái nữa, cũng chỉ là trợ lực cho người khác.

hắn đi đến Đường Tâm Điện Tây Noon Các.

Hai cái nha đầu kia quỳ trên mặt đất, cùng với một đám cung nhân cung tiền hoàng thượng. Các nàng không dám ngẩng đầu tùy tiện đánh giá, vì thể chi có thể nhìn khi Tiêu Dặc đi thoáng qua, vạt áo lay động kia, trên vạt áo như thêu chỉ vàng tinh mịn, rất chói mắt.....

Tiêu Dặc ở Tây Noon Các triệu kiến Văn Hoa Điện đại học sĩ Không Phượng Thành, người này xuất thân bản hàn, ở dân gian có chút danh vọng, tại triều đình cũng có tiếng ngay thẳng cô độc. Nhưng người có thể ngồi vào vị trí này, làm sao thực sự có thể chỉ sống ngay thẳng cô độc.

Không Phượng Thành đi lên phía trước nói một phen “Hoàng Thượng long thể có mạnh khỏe” “Thần gần đây có đọc một cuốn sách” này nọ phun nước miếng, sau đó lão đầu này mới dõng dạc, phen phác các quan viên trong triều không tuân tổ chế, dụng tâm kín đáo..., có vài tội trạng.

Lúc Tiêu Dặc tuổi còn nhỏ, nội các Đại học sĩ đã từng làm lão sư của hắn, cho nên hắn đối với Lão Phượng Thành hiểu biết rất sâu sắc. Đây là ưu thế của hắn. Trong mắt người khác bởi vì hắn không có nhà ngoại làm chỗ dựa, tuổi lại còn nhỏ, ngay cả hậu cung đều bị thao túng trong tay Thái Hậu, mà khinh thường hắn cho hắn thời gian, hắn cũng đã đem những người này đều sờ thấu.

Không Phượng Thành nói nhiều lời như vậy, bất quá là muốn chứng minh có “bất tuân tổ chế” một chút.

hắn muốn ở trước mặt Tiêu Dặc nắm lấy công đầu. Dù sao tân đế tự mình chấp chính cũng không thể ngăn cản được, không trước mọi người bán một cái tốt. Chỉ là vào thời điểm lấy lòng, đều đánh vào tên tuổi đại nghĩa quốc gia, đều làm ra vẻ oán giận dâng trào bộ dáng.

Khi Huệ đế còn sống, đã bị đám thần tử dùng đủ loại thủ đoạn như vậy đùa giỡn xoay vòng, Tiêu Dặc cũng xem thấu triệt để, hiện giờ lại xem đại học sĩ biểu diễn, liền khó tránh cảm thấy không thú vị.....

Thậm chí còn có một tia phiền chán.

Tiêu Dặc không kiên nhẫn, nhưng lại đem tia không kiên nhẫn này giấu đi.

hắn chỉ di chuyển ánh mắt, dừng lại trên cái bình hoa cao nửa người trước bàn.

Bình hoa bên trong cắm toàn là tranh cuốn, nhưng không tìm thấy dấu tích của hoa cỏ. Rốt cuộc hoa cao như vậy rất khó tìm..... Cũng không biết hiện tại là giờ nào, chỉ sợ lại muốn đưa hoa tới cửa..... Hôm nay hái cái gì hoa? không thấy người, chẳng lẽ lại muốn ngồi ở bên ngoài bậc thang ngọc chờ? Có phải nên nói nàng không cần đem hoa tới, hoa kia không đến hai ngày liền héo, khô, xấu đến mức không nhìn ra bộ dáng lúc trước, chung quy nàng lẫn lộn như vậy, cũng phiền toái.....

Tiêu Dặc bên này tinh thần đều đã bay xa trăm trượng.

Bên kia Không Phượng Thành rốt cuộc diễn đến lòng đầy căm phẫn, quỳ xuống đất dập đầu, vang “bang bang”.

Tiêu Dặc lúc này mới đứng dậy vòng đến trước bàn, bắt chúc mặt đầy phẫn nộ, lo lắng xen lẫn, lại cúi tay đem Không Phượng Thành nâng dậy: “Trẫm hiểu được lão sư là vì trẫm một lòng suy tính.....”

“Đây là bổn phận của thần.....”

Hai người lại một phen diễn màn tình cảm thâm thiết.

Thẳng đến khi Không Phượng Thành mở miệng, nói ra mưu đồ kế tiếp.

“Qua hai ngày nữa, thần liền sẽ thỉnh Hoàng Thượng tự mình chấp chính.....”

Kế hoạch này dĩ nhiên Không Phượng Thành trước kia đã chuẩn bị tốt, hắn cũng không chủ động nói, mà chờ Tiêu Dặc sắc mặt nôn nóng, vừa giận vừa lo, chủ động thỉnh giáo “lão sư có không biện pháp”, hắn lại bày ra vẻ mặt khó xử, giống như làm cái đại cố gắng hiển nói ra.

một canh giờ bất tri bất giác liền trôi đi.

Tiêu Dặc thật sự lười lại nghe Không Phượng Thành dông dài, hắn liền gọi Triệu công công tới hỏi: “Giờ nào?”

Triệu công công nói: “Hồi Hoàng Thượng, hiện giờ đã là giờ Dậu một khắc.”

Canh giờ không còn sớm.

Nàng lúc này có lẽ đang ngồi ở bậc thang, đợi hẵng nửa canh giờ.

Triệu công công lúc này lại nói: “Mới vừa rồi Vĩnh An Cung có sai người tới hỏi.”

Tiêu Dặc ninh đầu lông mày, lại vừa đúng lúc lộ ra vẻ bi phẫn, nhẫn nại. Không Phượng Thành thu bộ dáng này của hắn vào mắt, liền chủ động nói “Thần cáo lui.”

Tiêu Dặc gạt đầu, biểu lộ vài phần không đành lòng, nói: “Hôm nay vất vả lão sư.”

Không Phượng Thành liền nói “không dám”, sau đó mới lui ra.

Chờ ra khỏi Tây Noon Các, Không Phượng Thành quay đầu lại liếc mắt một cái, mơ hồ thoáng nhìn qua cung nhân đứng bên ngoài, bộ dáng kiêu căng ngạo mạn, thật là người trong Vĩnh An Cung, hắn thế này mới nhủ hạ mi.

Hậu cung không được phép tham gia vào chính sự.

Từ chuyện phong Hậu, đến chuyện hôm nay, bàn tay Thái Hậu thật sự quá dài. một lời không hợp, đến một chém liền chém một.

Tiêu Dặc biết rõ quyền lợi quan trọng, cho nên hắn cũng hiểu rõ sẽ không có người vui khi cùng người khác chia sẻ quyền lợi.

Thái Hậu bị vây hãm trong thâm cung, ánh mắt thiên cận, nhưng chính nàng cũng đến cùng hắn tranh giành quyền lực, hưởng chỉ những đại thần tay cầm thực quyền đó? Ai đều nghĩ đến Hoàng đế làm chủ, vậy tất nhiên đạt đến cái kết cục.

Thoái mái nhân cơ hội cấp cho Thái Hậu một cái hố, Tiêu Dặc cũng hoàn toàn không cảm thấy sung sướng.

Đại khái từ lúc hắn bắt đầu hiểu chuyện, hắn liền rất khó khoái hoạt một lần.

“Truyền Ngự Thư Phòng bày thiện.” Tiêu Dặc nói.

Triệu công công cúi người hỏi: “Bày ở trong Noãn Các?”

“không, bày ở Hàm Xuân Thất.” nói xong, Tiêu Dặc dừng lại: “Hôm nay Dương cô nương đã đi?”

Triệu công công nơi nào biết cái này, nhưng làm cái nhân vật mặt mũi duy nhất bên người Hoàng Thượng, sao có thể mở miệng nói “hồ tặc không biết”, vì thế hắn quay đầu, lập tức phải một cái tiểu thái giám đi nhìn.

Tiêu Dặc thấy thế lúc này mới ảm hạ người: “đi đi, trở về.”

“Là.” Triệu công công vội đi theo, thầm nghĩ, ngày sau có phải hay không cẩn thận nhìn chăm chăm vị Dương cô nương kia? Ít nhất ở thời điểm Hoàng Thượng hỏi đến, còn có thể trả lời.

Dương yêu Nhi thật lại có đi Hàm Xuân Thất, trong tay cũng có cầm hoa, so sánh với trước kia cũng nhiều hơn. Bởi vì Xuân Sa nghĩ, trái phải cũng đưa cho Hoàng Thượng, một hai cành hoa cũng không thành được bộ dáng, cắm vào bình hoa cũng tẻ nhạt. Vì thế nàng liền tàn nhẫn, ngắt một nắm đưa cho Dương yêu Nhi, trông chờ Dương yêu Nhi đưa Hoàng Thượng lấy lòng.

Mặc dù vẫn là đem nguyên bản hoa của Hoàng Thượng cho Hoàng Thượng để tranh sủng, cảm thấy nơi nào quái quái.....

Hôm nay trên thềm đá Hàm Xuân Thất không có hoa đại, đầu tường chim chóc bay qua cũng không có, ngay cả Hoàng Thượng cũng không ở.

Dương yêu Nhi nhìn đông nhìn tây một trận, cảm thấy không thú vị, liền cầm lấy một mớ hoa chuẩn bị trở về. Chỉ là không có đợi nàng đi, Phương Thảo cùng Ngụy Nhi bắt gặp nàng. Thấy Dương yêu Nhi trong tay lại cầm hoa, Phương Thảo tâm tư khẽ động, đi về phía trước, cười nói: “yêu Nhi còn nhớ rõ ta sao?”

không có lão ma ma bên cạnh, lá gan Phương Thảo lúc này lại lớn.

Dương yêu Nhi hơi ngẩng đầu, nhìn nhìn Phương Thảo, lại nhìn nhìn Ngụy Nhi bên người nàng, rất quyết đoán đưa đầu.

Gương mặt Phương Thảo cứng lại trong chớp mắt, nhưng nàng cũng biết không thể cùng gốc tử so đo đạo lý, liền đi xuống nói: “Chúng ta là đồng hương nha, trước kia ta đi ngang qua nhà ngươi, gặp qua ngươi vài lần. Ngươi không nhớ rõ ta, ta lại nhớ rõ ngươi.”

nói, nàng liền duỗi tay muốn mò hoa trong tay Dương yêu Nhi: “Đây là ngươi nơi nào hái? thật là đẹp mắt. Ta không được rời nơi này, còn không có cơ hội hái hoa đâu.”

“không biết.” Dương yêu Nhi nói. Nàng không biết hái ở nơi nào.

Nhưng Phương Thảo lại cảm thấy đây mới chính là lí do.

Này tiểu gốc tử nhưng thật ra khá thông minh, biết hái hoa hồng người, hôm nay còn hái một hơi nhiều như vậy.

Nàng cùng Ngụy Nhi được lệnh, phải tiếp cận lấy lòng Hoàng Thượng, nhưng lấy lòng như thế nào? Nếu có thể y theo biện pháp của Dương yêu Nhi, kia liền hảo!

Trông mặt nàng xoay chuyển, nói: “Hoa này ta rất thích, không bằng ngươi đổi cho ta đi.” nói xong, nàng liền thật làm động tác, trực tiếp muốn lấy hoa từ trong tay Dương yêu Nhi, cũng mặc kệ ngươi ta có nguyện ý hay không.

Gốc tử này thật dễ dỗ nha, liền lấy đồ ăn thừa đi đổi, cũng có thể đổi đến tay.

Dương yêu Nhi lại cảm thấy, nghe người này nói chuyện thật mệt mỏi.

Nàng nhìn chung quanh một vòng, sau khi xác định không có vật gì đáng giá chính mình lưu luyến, Dương yêu Nhi lập tức xoay người rời đi.

Phương Thảo làm sao nghĩ tới nàng sẽ như vậy?

Duỗi tay muốn lôi kéo Dương yêu Nhi, lập tức bắt vào khoảng không. Phương Thảo nóng nảy, thầm nghĩ ta ở trong này sợ người khác còn không tính, chẳng lẽ còn sợ Dương yêu Nhi người sao?

Nàng bước nhanh đi lên, một phát bắt được cánh tay Dương yêu Nhi.

Ngũ quan xinh đẹp của Dương yêu Nhi nhấn lại một chỗ, nàng kêu: “A!”

Đám người Xuân Sa ngoài cửa nghe thấy tiếng động, vội vàng xoay người tới, bước nhanh vào cửa: “Làm cái gì vậy?” nói, các nàng liền đồng thời gạt bỏ tay Phương Thảo đang lôi kéo.

Phương Thảo cũng không nghĩ tới những người này phản ứng lớn như vậy, nàng ngượng ngùng cười nói: “Ta chỉ là kéo nàng một chút, muốn cùng nàng nói chuyện thôi.” nói đồng thời buông lỏng tay, chính là trong đây mất hiện rõ không cam lòng.

Này gốc tử vào cung chẳng lẽ cũng thông suốt? Biết hoa trong tay vô cùng quan trọng. Liền không chịu tùy ý đưa cho người ta?

Xuân Sa cắn môi, đem Dương yêu Nhi che chắn ở phía sau.

Nơi này là Hàm Xuân Thất, là địa phương của Hoàng Thượng, Xuân Sa cũng không tiện chỉ trích, hướng chỉ người nọ là Vĩnh An Cung mới đưa tới, nghe nói cũng là người từ Dân Trạch huyện đến, ai biết được Hoàng Thượng có thể hay không coi trọng.....

Dương yêu Nhi nhìn cũng không nhìn Phương Thảo, nàng bước nhanh đi ra ngoài.

Nàng cũng không phải sợ Phương Thảo, thậm chí Phương Thảo véo một chút đến thật tàn nhẫn kia, nàng cũng hoàn toàn không có để ở trong lòng. Nàng chỉ đơn thuần cảm thấy, nơi này không có gì để chơi, cho nên đi về. Nếu lần sau đến, lại có thể chơi đồ vật ma ma cấp cho thì tốt rồi. Dương yêu Nhi nghĩ như vậy, đi lại càng nhanh.

Các cung nhân Yến Hi Đường vội vàng đi theo, chỉ là trong lòng đều cảm thấy phẫn nộ.

Người mới đưa tới, không danh không phận, so với Dương cô nương khoảng cách không phải xa đâu, vậy mà dám khi dễ người? Cũng chỉ là ức hiếp cô nương tính nết tốt, cái gì cũng nhân ở đáy lòng.

Lưu ma ma, khi trở về, gặp phải đoàn người Dương yêu Nhi rời đi.

Nàng cười cười, thầm nghĩ, chắc là thấy Hoàng Thượng không ở đây, này liền đi rồi. Vì thế nàng cũng không cần người.

Chờ trở lại Hàm Xuân Thất, thấy Phương Thảo mới đưa tới kia còn đứng ngơ ngác trong viện, sắc mặt kín đáo ẩn đi tia bất mãn, nàng liền lên tiếng nói: “Phương Thảo cô nương như thế nào không tiến vào trong? Đứng ở chỗ này làm gì?”

Phương Thảo thu hồi lòng oán trách cùng xấu hổ, gật gật đầu, đang muốn xoay người trở về.

Lúc này lại truyền đến âm thanh.

Hoàng Thượng đã trở lại.

Thân mình Phương Thảo lay động, nhất thời dưới chân như đóng cái đinh, như thế nào cũng không di chuyển tiếp.

Nàng lặng lẽ cấp cho mình dũng khí, thầm nhủ chờ lát nữa phải xem rõ ràng Hoàng Thượng lớn lên bộ dáng gì mới được. Nàng nhớ Thái Hậu ban thưởng cho nàng nén bạc, hận không thể một hơi đem chuyện ma ma Vĩnh An Cung dạy dỗ làm tốt, đổi một tráp nén bạc mới tốt nha! Nàng còn muốn đề Ngụy Nhi một đầu.

Phương Thảo suy nghĩ thất loạn bát tao, chợt nghe thấy tiếng bước chân đến gần.

Tiêu Dật không nhìn thấy bóng dáng Dương yêu Nhi.

hắn không xác định mà nhìn chăm chăm thêm đá kia vài lần, trống không, vẫn như cũ trống không.

“Hôm nay Dương cô nương không có tới?” hắn hỏi cung nhân gác ngoài cửa.

một tiểu thị vệ khom người nói: “đã đến, lại đi rồi.”

Trong nháy mắt, Tiêu Dật cũng không nói rõ được trong lòng là cái tư vị gì.

Đại khái là thói quen nàng đem hoa đến, dù không gặp hắn, cũng sẽ ngoan ngoãn ngồi trên thềm đá kia chờ..... hiện giờ ngược lại không có thói quen.

Như vậy không tốt.

Tiêu Dật tự nhủ.

hắn từ trước vốn không có từng đặc biệt thích qua cái gì đó, sau này cũng không nên có. hắn không muốn làm hạ người ngu ngốc vô năng giống như tiên đế vậy, đương nhiên không muốn bị kẻ nào nắm mũi dắt đi. Bất quá là đến vài lần, làm thế nào đáng để hắn nhớ thương?

Chính là không chờ Tiêu Dật đem phần thói quen này đề xuống, tiểu thái giám kia thật cẩn thận nhìn nhìn hai người Phương Thảo quỳ xuống đất, nói: “Dương cô nương cùng Phương Thảo cô nương nổi lên chút tranh chấp, liền đi rồi.”

“Phương Thảo? Ai?”

Khuôn mặt Phương Thảo nhất thời như lửa đốt.

Tiểu thái giám chỉ chỉ Phương Thảo, lại nói: “Vừa rồi Phương Thảo cô nương nói mấy câu, Dương cô nương liền xoay người rời đi, Phương Thảo cô nương không cho đi, liền dùng lực bắt cánh tay Dương cô nương.” hắn do dự một chút, lại thêm một câu: “Có lẽ bị thương.”

Lần này, mặt Phương Thảo như bị nước lạnh dội qua.

Nàng hàm trên va phải hàm dưới, run một cái.

“nói gì đó?” Tiêu Dật hỏi.

Tiếng nói hắn lãnh đạm, mang theo vài phần hương vị tự phụ trời sinh.

Roi vào tai Phương Thảo, vô cớ làm nàng cảm thấy sợ hãi. Có lẽ quý nhân đều làm người cảm thấy sợ hãi như thế này.

Tiểu thái giám: “Phải cho. Dương cô nương hôm nay hái rất nhiều hoa, Phương Thảo cô nương nhìn thấy, liền cùng cô nương nói đổi, Dương cô nương không chịu.”

Hoa tất nhiên không quan trọng, trong cung nơi nào cũng có.

Nhưng ý nghĩa lại không giống nhau.

Bởi vì hoa phải cho hắn? Cho nên ai cũng không chịu cho?

Đáy lòng Tiêu Dật lại cảm thụ hoàn toàn bất đồng.

thật ra nhưng chưa từng có người giữ gìn cho hắn gì đó, dù cho là chút hoa. Nàng là gan nhưng lớn, bướng bỉnh, bướng bỉnh đến đáng yêu.

ẩn giấu trong xương cốt Tiêu Dặc là tính tình kiên cường đến cực điểm. Tham muốn chiếm giữ của hắn rất mạnh, không cho phép bất kỳ kẻ nào chạm vào đồ của hắn. Nàng làm một phen như vậy, nhưng thật ra vừa lúc chọc trúng cái điểm bí ẩn kia trong lòng hắn.

Tiêu Dặc ánh mắt rũ xuống, lướt qua Phương Thảo kia.

Vĩnh An Cung đó tặng cái đồ vật này, tôi để che mắt hắn?

hắn nhớ tới Lỗ Phụng Thành bộ dáng cảm phần lúc đi.

Vĩnh An Cung đưa nữ nhân này tới, chính là đưa nhược điểm đến tay Lỗ Phụng Thành, cho hắn mượn cơ hội phát tác tội “Tấn gà tư thần” a.

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu hoàng đế: yêu Nhi mềm như bông, tư thái cường ngạnh như vậy duy nhất một lần, là giữ gìn hoa đưa ta.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Lý Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Tiêu Dặc không có hỏi tiếp, hắn đi vào trong nhà, hoàn toàn đem Phương Thảo kia ném ra phía sau.

Tiểu thái giám thấy không có kết quả, nhất thời lúng ta lúng túng, liền cũng chỉ hạo bước theo sau.

Phương Thảo nguyên bản đã run bắn bật, nàng yên lặng nhìn Tiêu Dặc vào nhà, đến khi xác định đây chỉ là tiếng sấm lớn sau mưa nhỏ, Phương Thảo chợt thở phào nhẹ nhõm, ngã ngồi trên mặt đất.

Hừ chết!

Phương Thảo khòe miệng nhếch lên, lộ ra chút ý cười.

Nàng nói, cái ngốc nhi kia làm sao có thể được quý nhân sủng ái đây? Bất quá hỏi ngốc nhi kia đem hoa đổi, không chịu liền không chịu thôi, đương nhiên là không đáng để người tôn quý như Hoàng Thượng đến xử lý.

Lưu ma ma liếc xéo nàng một cái, nói: “Hai vị cô nương trở về phòng nghỉ ngơi thôi, sau này nếu không có truyền triệu, không nên tùy tiện xuất môn.”

Phương Thảo biết, người càng tôn quý, càng chú trọng những cái quy củ này nọ. Huống chi là ở đại bàn thiên tử? Chính là càng coi trọng quy củ. Vì thế Phương Thảo cười cười, đặc biệt vô cùng phối hợp, nói: “Ma ma nói phải.”

nói nàng liền kéo tay Nhụy Nhi, Nhụy Nhi lại bất động thanh sắc mà tránh thoát, lùi về sau nửa bước, di chuyển ra phía sau Phương Thảo, lúc này mới cùng nhau trở về phòng.

Đuổi đi hai cái nha đầu, Lưu ma ma mới xoay người bước vào phòng.

Nàng chà xát ngón tay, ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu Dặc, mở miệng nói: “Lão nô……”

Còn không đợi nàng nói hết lời, Tiêu Dặc liền trước mở miệng: “đi nhìn nàng một cái, có lẽ bị niết rất mạnh, nàng cũng không biết oán giận hô đau.” Tiêu Dặc nhớ tới lần đó đầu gối đụng đến xanh tím sưng huyết, nàng lại khom lưng tự mình xoa xoa, ngoan ngoãn nói “không có việc gì”. Nếu không ai đi xem, có lẽ nàng liền cứ như vậy để đau.

Mặt Lưu ma ma lộ vẻ tươi cười, cong thắt lưng đáp: “Lão nô liền đi ngay.”

Tiêu Dặc đột nhiên lại lên tiếng: “Đem người mang lại đây, hôm nay để nàng ở Hàm Xuân Thất dùng bữa tối.”

Lưu ma ma giấu đi kinh ngạc dưới đáy mắt, gật đầu nói: “Là.”

Thời điểm Lưu ma ma đến Yên Hi Đường, cung nhân một phòng vẫn còn đang hờn dỗi. Xuân Sa một bên giúp Dương yêu Nhi chải đầu, một bên mon tron tóc nàng, thấp giọng nói: “Sau này cô nương thấy vị Phương Thảo cô nương kia, liền tránh xa một chút, chớ có cùng nàng nói chuyện. Miễn lại bị nàng khi dễ.”

Lại nghe thấy tiếng cười, nói: “Ai khi dễ Dương cô nương?” Giọng nói vừa dứt, Lưu ma ma liền đi vào trong phòng.

Mọi người thấy Lưu ma ma, tất cả đều cả kinh, vội vàng chào hỏi: “Ma ma hảo.”

Bọn họ không có chỗ nào mà không khấn trương khảy khảy đầu ngón tay, sợ Lưu ma ma đem lời này thuật lại cho Hoàng Thượng nghe, làm Hoàng Thượng cảm thấy cô nương tâm nhân nhỏ, thích cùng người chen ép……

Chính là thời điểm lo lắng không yên.

Dương yêu Nhi ánh mắt trong suốt lại hướng Lưu ma ma nhìn lại, mềm mại mà hô thanh: “Ma ma.”

Tươi cười trên mặt Lưu ma ma cũng trở nên mềm mại hơn, nàng nói: “Lão nô phụng lệnh Hoàng Thượng, đến đây thỉnh cô nương đến Hàm Xuân Thất dùng bữa.”

“Dùng bữa?” Dương yêu Nhi giống như vệt lộp lại một lần nữa.

Lưu ma ma gật đầu: “cô nương không phải thích ăn anh đào, vài thun hoành thánh sao? Hôm nay Ngự Thiện Phòng vừa vận làm hai món này.”

Dương yêu Nhi liếm liếm môi, môi bị liếm đến phần nộn thủy nhuận, ngược lại so với hai món ăn Lưu ma ma nói còn muốn câu người hơn. Nhưng bản thân nàng lại hoàn toàn không biết, nàng gật gật đầu, đứng dậy muốn đi theo Lưu ma ma.

Lưu ma ma dờ khóc dờ cười vội đem người ẩn trở về, nói: “Tóc còn không có chải tốt đi?”

Xuân Sa cuống quýt cầm chặt lược trong tay, gật đầu nói: “Là, nô tỳ chưa kịp chải đầu cô nương tốt đâu.”

Lưu ma ma hỏi: “Hôm nay cô nương chải kiểu đầu gì?”

Dương yêu Nhi lắc đầu, không biết.

Lưu ma ma liền nói: “Lão nô trước đây chải đầu cho không ít quý nhân, hôm nay cấp cô nương chải cái đàn loa kể được không?” rõ ràng là ghét bỏ tay nghề của Xuân Sa.

Xuân Sa da mặt phấm hồng, tự nhiên không dám phản bác.

Nàng cũng biết hiểu chính mình chải đầu không tốt, chỉ là trong cung cũng không mấy người chải đầu giỏi, cô nương cùng nàng cũng có chút thân cận, nàng liền một tay ôm lại đây.

Lưu ma ma tuy rằng lớn tuổi, tay lại vẫn khéo léo như cũ, gây lát liền chải tốt đầu Dương yêu Nhi, lại đem kim lược hình điệp, cắm vào trong búi tóc.

“đi thôi” Lưu ma ma đỡ Dương yêu Nhi.

Dương yêu Nhi liền ngoan ngoãn theo nàng ra ngoài.

Mấy người Xuân Sa lần lượt đuổi kịp, sợ hãi cùng lo lắng trong lòng cũng tiêu tán không ít.

Lưu ma ma nếu đối với cô nương hòa nhã như vậy, kia tất nhiên là sẽ không đem cuộc nghị luận vừa rồi của bọn họ, báo lại cho Hoàng Thượng đi.

Phương thảo cùng Nhụy Nhi bị nhốt ở trong phòng, có chút không thấy được tia hăng hái, may mà vuốt ve nén bạc cùng trăn châu, nhiều ít mới sinh được chút cao hứng.

Phương Thảo tựa vào gối đầu, hỏi Nhụy Nhi: “Chúng ta liền mặt cũng không gặp được vài lần, bây giờ nên làm sao cho tốt a?”

Nhụy Nhi lại không nói chuyện, cúi đầu cũng không biết đang làm cái gì.

Phương Thảo dựa sát vào nhìn, nói: “Thêu hoa? Người từ chỗ nào lấy được kim chi?”

một cái cung nữ bước vào cửa, cười nói: “Nhụy Nhi cô nương là hỏi nô tỳ lấy tới.”

Phương Thảo còn muốn nói cái gì đó, lại nghe thấy bên ngoài truyền đến một trận tiếng bước chân, tựa như có ai từ cửa chính đi vào, hướng tới chính phòng Hàm Xuân Thất. Tới gặp Hoàng Thượng?

Phương Thảo bước đến cạnh cửa, lặng lẽ hướng ra ngoài nhìn.

Liền thấy Lưu ma ma kia đang đỡ Dương yêu Nhi vào cửa. Phương Thảo sắc mặt đột biến, đáy lòng có chút không phục. Dương yêu Nhi như thế nào lại tới nữa? Nga, này ngốc tử nguyên lai cũng biết diễn kịch! Lúc đầu làm bộ bị nàng khi dễ đến chạy, nhìn đi, hiện tại liền có người đi mời nàng tới!

Phương Thảo nhìn không được thấp giọng mắng câu thổ ngữ.

Trong lúc nhất thời cũng không ai để ý tới nàng.

Dương yêu Nhi đối với Hàm Xuân Thất quen cửa quen nẻo, vô cùng tự nhiên vào cửa.

Tiêu Dặc mới vừa thay đổi xiêm y ra tới, hần nhìn nhìn Dương yêu Nhi, ánh mắt lập tức bị định trụ. Nàng thay đổi cái búi tóc, là đàn loa kể đi? Búi tóc chải đứng lên, giống như trên đỉnh đầu thêm cái nhạn.

Thanh lệ xinh đẹp, nhưng lại buồn cười đáng yêu nói không nên lời.

Dương yêu Nhi biết Hoàng Thượng đang nhìn nàng, vì thế nàng lại tiến thêm hai bước, điệp trên lược theo búi tóc run rẩy, cánh điểm lại điểm, một chút lại một chút, giống như muốn điểm vào tâm người.

Tiêu Dặc đem nàng đánh giá từ đầu tới chân, sau đó mới hỏi Lưu ma ma: “Nàng có bị thương không?”

Lưu ma ma nói: “Còn chưa xem, thời điểm lão nô đến, cô nương tóc còn chưa thành hình, lão nô trước chải đầu cho cô nương, không dám để Hoàng Thượng đợi lâu, liền nhanh chóng đem nàng lại đây.”

Tiêu Dặc vuốt ve cằm “Vậy hiện tại nhìn đi.”

“Là.” Lưu ma ma nói, nhẹ nhàng cầm lấy cổ tay Dương yêu Nhi, tránh cho nàng lộn xộn. Sau đó lại vén tay áo Dương yêu Nhi lên. Cung nhân đều đồng loạt cúi đầu, không dám nhìn. Chỉ còn dư lại Tiêu Dặc nhìn chăm chăm

Tay áo cuốn lên tới, quả nhiên, chỉ thấy chỗ khuỷu tay của nàng, một mảng ửng đỏ.

Cũng không biết Phương Thảo kia thời điểm túm nàng, sử dụng lực bao lớn.

Ánh mắt Tiêu Dặc lạnh lẽo. Quả nhiên là hương đã thôn phụ, tay đều tràn đầy sức lực làm ruộng!

Dương yêu Nhi hậu tri hậu giác, phát hiện Tiêu Dặc đang xem cánh tay của nàng, nàng giờ lên một cái tay khác, xoa xoa, lại giống như lần trước, nói: “không có việc gì.”

Tiêu Dặc bắt đắc dĩ.

Người này thật là không một chút mang thù, cũng không nhớ rõ đau.

“không đau.” Dương yêu Nhi nhìn chăm chăm Tiêu Dặc nói.

Như là sợ hãi lo lắng.

“Thoa được, đi dùng bữa.” Tiêu Dặc hạ lệnh.

Vì thế sau một chút công phu, Dương yêu Nhi trên người lại mang theo mùi thuốc. Tiêu Dặc đem nạng đi dùng bữa, Dương yêu Nhi cũng không hiểu cái gì quý cù, nạng chậm nửa bước đến bên người Tiêu Dặc, đi tới đi tới, lờ lợ kéo tay áo Tiêu Dặc.

Tiêu Dặc quay đầu lại xem nạng.

Dương yêu Nhi vươn đầu ngón tay trắng nõn, chỉ chỉ hán, lại chỉ chỉ chính mình, nói: “Mùi vị giống nhau, giống nhau.” Đại khái là bởi vì tìm được điểm tương đồng rồi, cho nên Dương yêu Nhi vui vẻ nở nụ cười, cười đến hai mắt hơi nheo lại, như vàng trắng nhỏ cong cong, lộ ra ngọt ngào như mật đường.

Tiêu Dặc lần thứ hai bắt đắc dĩ.

Nàng cũng thật nhớ rõ.

Nàng chỉ nhớ rõ những chuyện làm nàng vui, chẳng sợ bé nhỏ không đáng kể như vậy, nàng chỉ tưởng tượng cũng sẽ mỉm cười.

“Mùi vị gì?” Tiêu Dặc đột nhiên hỏi.

Dương yêu Nhi vắt óc suy nghĩ nửa ngày, mắt thấy bọn họ đều đi đến chỗ dùng bữa, nàng mới nghẹn ra được một từ hình dung: “Đắng.”

Là đắng.

thuốc đương nhiên đắng.

“Hương.” Dương yêu Nhi lại nói.

Nàng đối với “Hương” không có khái niệm rõ ràng, chỉ biết chặt chẽ nhớ kỹ lúc thân sắc thuốc, mùi vị bay đầy cả sân. Khi đó nàng cả ngày đều ăn cháo, rất mau đói, mũi nghe thấy, liền cảm thấy cái mùi vị này cũng thật hương, khiến nàng nuốt nước miếng.

Người Tiêu Dặc vẫn luôn căng chặt, khóe miệng lộ vẻ sắc bén lại tràn ngập lệ khí, lúc này lại giương lên độ cung vô cùng nhỏ: “Trẫm trên người hương?”

“Ân.” Dương yêu Nhi nghiêm túc gật đầu.

“Kia liền đến gần chút nghe.” Tiêu Dặc đột nhiên vươn tay, cầm lấy cổ tay tinh tế của nàng, đem người mang theo đi về phía trước.

Dương yêu Nhi không có chuẩn bị tốt, kêu hán buông tay, vội nhảy về trước một bước, lúc này mới cùng Tiêu Dặc đứng một chỗ. một nhảy này, kim điệp trên đầu nàng lại run rẩy. Hấp dẫn Tiêu Dặc nhìn thêm hai lần.

Tiêu Dặc giờ tay nắm lấy cánh kim điệp, ngón tay búng nhẹ.

Kim điệp kia lại run lên.

Liền nàng giống vậy, sợ hãi ngẫu nhiên nội dậy, cũng muốn run run.

Tiêu Dặc cũng không biết chính mình đang làm cái gì, ước chừng là thú vị đi. Làm xong cái động tác này, hán liền mặt không chút thay đổi thu hồi tay.

“Còn dễ ngủi sao?” Tiêu Dặc hỏi.

hán tránh không uống thuốc, nhưng lại muốn đắp nặn hình tượng quanh năm đều sống dựa vào thuốc và kim châm, vì thế quần áo mặc trên người đều sẽ nhiễm qua ít được, như vậy trên người liền mang mùi thuốc rất nồng, mặc cho ai cũng nhìn không ra khuyết điểm.

Dựa sát vào người, chỉ sợ không chỉ có đắng, mùi huân, rất khó nghe.

Dương yêu Nhi vẫn nói: “Đắng, hương.”

Tiêu Dặc thật sự nhịn không được, độ cong khóe miệng tăng thêm, hán nói: “Vậy sau này liền nghe nhiều chút.”

“Nghe như vậy.” hán nói, đem nạng kéo đến càng gần, Dương yêu Nhi lại trở tay không kịp, cơ hồ muốn đâm vào vai hán.

Vì phòng ngừa nàng bị ngã, hán vốn là nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay nàng, sau lại biến thành gắt gao nắm chặt.

Dương yêu Nhi kiễng chân, gật đầu, nói: “Ân.”

Sau đó nàng nhìn chung quanh, bị mùi đồ ăn hấp dẫn, cái bụng tiếp đó vô cùng phối hợp tình hình mà kêu ồm ộp.

Nàng hoàn toàn không chú ý, Tiêu Dặc còn nắm tay nàng cổ tay đầu, rơi vào đáy mắt các cung nhân, đã thân mật khiến người kinh ngạc, trông mắt đều muốn rơi xuống đất.

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu hoàng đế là một cái người rất khó sung sướng.

yêu Nhi là người mỗi ngày đều rất sung sướng.

↑ cái gọi là “Người không có ta liền bỏ sung cho người”. ↑

Bạn đang đọc truyện *Cảm Lý Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Dương yêu Nhi cảm thấy “Hoàng Thượng” có chút thay đổi, nhưng để nàng nói rõ thay đổi ở đâu, nàng lại không nói được. Dương yêu Nhi cắn cắn đầu đũa, nhìn chăm chăm Tiêu Dặc một lát.

Tiêu Dặc sớm đã phân phó, cho cung nhân đem những món nàng thích ăn, đều bày đến trước mặt nàng. Món vãi thun hoành thánh kia mới ăn hai miếng liền dừng lại, nhiệt tình cũng giảm đi không ít.

“Đừng cắn đũa.” Tiêu Dặc nói.

Dương yêu Nhi vội buông đũa xuống, thật ra răng nàng cũng bị cộm đến đau.

“không ăn?” Tiêu Dặc lại hỏi.

Ánh mắt Dương yêu Nhi tha thiết nhìn chăm chăm hắn, không, chính xác, là nhìn chăm chăm canh lộc nhưng trước mặt hắn. Món này, Dương yêu Nhi trước kia chưa từng thấy qua. Thực tế mà nói, trước kia Tiêu Dặc cũng chưa từng ăn cái này, gần đây mới được thêm vào. Là bút tích của Vĩnh An Cung.

Lộc nhưng, tăng cường sức khỏe. Tác dụng trắng dương.

Tặng ba nữ từ đến Dưỡng Tâm Điện, Thái Hậu lại vội vã bồi bổ cho Tiêu Dặc, sợ hắn bởi vì lí do “thân thể”, liền hoang. Dâm đều không hoang. Dâm một chút.

Tiêu Dặc hiện tại thân thể khỏe mạnh, đang lúc tuổi trẻ khí huyết tràn đầy, không cần đồ bổ canh lộc nhưng này, hắn cũng đủ khí huyết sôi trào. Cho nên canh mang tới vẫn luôn không nhúc nhích qua. Ai ngờ lại hấp dẫn nàng.

“Cái này không thể ăn.” Tiêu Dặc nói.

Dương yêu Nhi lại không hiểu cái gì có thể ăn cái gì không thể ăn, nàng chỉ không chớp mắt mà nhìn chăm chăm, chớp mũi còn phập phồng, như đang ngửi mùi vị của canh.

Tiêu Dặc lấy một cái muỗng sạch, múc một miếng vãi thun hoành thánh, đưa đến bên mũi Dương yêu Nhi. “Ăn cái này.” hắn nói.

Dương yêu Nhi nghe lời há mồm ăn, chậm rãi nhai, nhưng ánh mắt vẫn dính trên canh lộc nhưng kia. Tiêu Dặc đã dùng đến không sai biệt lắm, hắn cũng không chê phiền mà lại múc một miếng hoành thánh, đưa đến bên miệng Dương yêu Nhi. Tầm mắt Dương yêu Nhi còn quán lấy lộc nhưng canh, nhưng xuất phát từ thói quen, nàng vẫn há mồm ăn hoành thánh.

Tiêu Dặc khi nào đã từng cho người ta ăn?

Nhưng thường xuyên qua lại như vậy, thân thể nhưng từ trong việc này tìm được chút lạc thú.

Đại khái là bởi vì Dương yêu Nhi quá ngoan, cái muỗng đuổi đến bên mũi nàng, nàng liền há mồm ăn, còn ăn đến thực hương, chỉ cần xem một cái, cũng khiến người khác muốn ăn nhiều hơn một ít.

Lưu ma ma thấy hoàng thượng hưng trí, không thể không tiến lên một bước, nhắc nhở: “Hoàng Thượng, cô nương hôm nay đã ăn không ít, nên dừng lại thôi.”

Tiêu Dặc thu hồi tay, buông muỗng xuống, hắn vô thức xoa xoa ngón tay, chung quy vẫn cảm thấy chưa cảm thụ đủ.

Khó trách đại bộ phận người đều thích nuôi con gì đó bên người.

Nuôi con thỏ, ung, khuyển, hổ..... Còn có đường người, thú vị đại khái cũng giống vậy.

Dương yêu Nhi ngồi ngay ngắn tại chỗ, gờ tay che miệng, chậm rãi ngáp một cái.

Đây là Xuân Sa dạy nàng, nói ở trước mặt Hoàng Thượng, phải làm như vậy. Bằng không là vô lễ, sẽ bị trừng phạt.

Tiêu Dặc nhìn bộ dáng “thực nữ” của nàng, hỏi: “Ngày mai muốn ăn cái gì?”

Lưu ma ma bên cạnh trong lòng kinh hãi. Nghe giọng điệu của Hoàng Thượng, chẳng lẽ là cho phép sau này Dương cô nương đến cùng nhau dùng bữa?

Tiêu Dặc hỏi xong, lại lập tức sửa lại, nói: “Làm Ngự Thiện Phòng chọn vài món mới lạ làm.” Hỏi nàng tất nhiên là có không kết quả, nàng làm sao có thể nói ra tên mấy món ăn ưa thích đây?

“Là.”

Cung nữ lúc này bưng trà tới.

Dương yêu Nhi bưng trà, ngửa đầu, uống sạch sẽ, sau đó lại nhin không được ngáp một cái. Nàng vội che môi lại. Bởi vì hành động quá lớn, cổ tay áo theo đó trượt xuống, lộ ra một đoạn cổ tay.

Cổ tay nàng hồng đến lợi hại, mơ hồ còn có thể nhìn thấy dấu tay.

Tiêu Dặc ánh mắt giật giật, nháy mắt liền phản ứng, này hắn là lúc hắn nắm lấy cổ tay nàng, dùng sức quá mức.

Đội cung nữ tiếp nhận chén trà không mang đi, Tiêu Dặc lại nắm tay Dương yêu Nhi.

hắn hơi hít mát, cúi đầu nhìn chăm chăm cổ tay trắng như tuyết của nàng, vươn tay vuốt ve một chút. Ngón tay hắn lạnh lẽo, nàng không nhin được mà rút lại, nhưng không có rút ra được.

Lưu ma ma thấy thế, liền muốn tiến lên thoa được cho Dương yêu Nhi.

Nhưng Tiêu Dặc lại thay đổi tác phong trước kia, hắn cướp lấy thuốc mỡ trong tay Lưu ma ma, nói: “Trăm tới là được.”

Lưu ma ma nhạy bén nhận thấy được, dấy mắt Tiêu Dặc ẩn chứa vài tia sáng u ám, nàng liền lập tức lui về sau vài bước.

Tiêu Dặc nhìn chăm chăm cổ tay Dương yêu Nhi, như thể đang xem vật gì đó vô cùng thú vị.

hắn mở nắp thuốc mỡ, dùng ngón trỏ dính lấy, sau đó thoa một chút lên trên cổ tay nàng. Theo động tác xoa, cổ tay nàng cùng đầu ngón tay của hắn đều nóng lên.

Lực chú ý của Dương yêu Nhi bị cổ tay ám áp túm trở về.

Nàng cúi đầu nhìn nhìn, nói: “Nóng nóng, thoải mái.”

Tiêu Dặc thu hồi tay, đem thuốc mỡ ném trở lại chỗ Lưu ma ma.

“Canh giờ không còn sớm, trở về đi.”

Lưu ma ma đem thuốc mỡ cất kỹ, đi ra cửa kêu Xuân Sa tiến vào. Xuân Sa cúi đầu không dám nhìn Hoàng Thượng, nàng cẩn thận đỡ lấy Dương yêu Nhi, chờ đi ra tới ngoài cửa, bước chân liền nhanh hơn.

Lưu ma ma cùng đi ra tới, gọi Xuân Sa lại: “Ngày mai đến lúc dùng bữa, nhớ diu cô nương lại đây.”

Xuân Sa ngơ ngác nhìn Lưu ma ma: “Ngày mai?”

Lưu ma ma dừng lại, thay đổi từ ngữ, nói: “Về sau mỗi ngày đều như vậy.”

Xuân Sa lại càng ngây người.

Mỗi ngày!

Mỗi ngày đều đưa cô nương tới bồi Hoàng Thượng dùng bữa?

Hôm nay đã xảy ra chuyện gì, như thế nào đột nhiên, Hoàng Thượng lại đối với cô nương tốt hơn một phần? Chẳng lẽ là bởi vì cùng Phương Thảo kia hung ác dây dưa một phen?

Nghĩ đến đây, Xuân Sa khoe miệng không khống chế được lộ ra ý cười. thật là tốt quá! Phương Thảo vốn muốn khi dễ cô nương, nàng lại nơi nào nghĩ đến, trời xui đất khiến, ngược lại làm cô nương càng được Hoàng Thượng coi trọng đâu!

“Cảm ơn ma ma, nô tỳ đã biết.” Xuân Sa quy củ ứng xong, lúc này mới cùng Dương yêu Nhi cùng nhau rời đi Hàm Xuân Thất.

Mà lần này bước đi cũng không vội vàng nặng nề, mà nhẹ nhàng vội vàng.

Trong nhà, Tiêu Dặc giờ bàn tay lên, hương về phía ánh sáng, nhìn chăm chăm một lát.

Bàn tay nàng so với hắn nhỏ, cổ tay so với hắn cũng nhỏ hơn, yếu ớt đến mức tựa hồ dùng sức một chút sẽ bị bẻ gãy. Hắn chỉ cần nắm chặt như vậy, nàng liền dễ dàng bị hắn khống chế ở trong tay.

Điều này làm cho hắn có một loại cảm giác cực kỳ thỏa mãn.

Tiêu Dặc ánh mắt quay trở lại mặt bàn: “Đều dọn đi.”

“Là.”

Từ khi Dương yêu Nhi vào cửa, Phương Thảo vẫn luôn tâm thần không yên, nàng gắt gao nhìn chăm chăm tấm màn rũ xuống kia, ngóng trông người nâng lên.

Nàng không có chờ lâu lắm, Dương yêu Nhi đi vào một lát liền ra tới, chỉ là bên người nàng còn có một thiếu niên dung mạo tuấn mỹ, bộ dáng cũng chỉ mới mười sáu bảy tuổi. Y phục trên người thiếu niên cực kỳ hoa mỹ quý khí, Phương Thảo sau một phen tìm kiếm trong lòng, cũng không thể mô tả được hoa mỹ quý khí kia.

Thiếu niên kia mặt mày mang vẻ âm trầm hung ác, nhưng lại bị ngũ quan tuấn mỹ trung hòa rất tốt, cho nên tuy rằng khiến người nhìn đến trong lòng sợ hãi, nhưng đồng dạng cũng nhận không được tâm sinh ái mộ.

Đây là nam nhân lớn lên đẹp nhất đời này nàng nhìn thấy!

Sau đó Phương Thảo liền nghe thấy người khác gọi: “Hoàng Thượng.”

Đó chính là Hoàng Thượng!

Đó chính là Hoàng Thượng mà nàng vẫn luôn muốn nhìn trộm, nhưng lại thủy chung không dám nhìn tới!

Trong lòng Phương Thảo nhảy nhót kịch liệt.

Nhớ tới những lời ma ma dặn dò. Gò má nàng hơi đỏ bừng, giờ khắc này hận không thể bỏ nhào đến trên người đối phương. Tất nhiên, nàng không dám. Chỉ có thể cách một cánh cửa, lén lút nhìn như vậy.

Cho đến khi nàng nhìn Dương yêu Nhi cùng Hoàng Thượng cùng nhau rời đi, nàng lại không kiềm chế được mà sinh lòng đổ kỵ.

Lấy lòng Hoàng Thượng, vinh hoa phú quý liền ở trước mắt!

Nhưng dựa vào cái gì là Dương yêu Nhi nàng đi lấy lòng? Hường thụ hết thảy vinh hoa phú quý?

Phương Thảo xoay người lại, đem Nhụy Nhi từ trên chỗ ngồi nắm lên: “Người biết ta vừa rồi nhìn thấy cái gì sao?”

“Cái gì?”

“Hoàng Thượng.” Phương Thảo dè dặt thanh âm, nhỏ giọng nói: “Hoàng Thượng, hảo tuấn mỹ.”

Nhụy Nhi ánh mắt chợt lóe, sợ hãi cười nói: “A. Ta không dám nhìn.”

Phương Thảo bĩu môi: “Lúc này cũng nhìn không thấy. Hoàng Thượng đi rồi, còn mang theo Dương yêu Nhi, thật không hiểu Hoàng Thượng vì sao phải đem theo nàng?”

Cung nữ cùng phòng âm thanh lạnh lùng nói: “Phương Thảo cô nương chó có vọng nghị Hoàng Thượng.”

Phương Thảo lúc này mới ngậm miệng, còn vội vã hướng kia cung nữ nở nụ cười lấy lòng.

Cung nữ kia nhàn nhạt nói: “Dương cô nương tới nơi này, cùng Hoàng Thượng dùng bữa. Lúc này hẳn là đi dùng bữa.”

Nghe thấy những lời này, Phương Thảo không chút nào che dấu trong mắt lộ ra tia thèm muốn.

Cùng Hoàng Thượng dùng bữa? thật là cái dạng tư vị gì? Dương yêu Nhi cái gì cũng đều không hiểu, để nàng đi bởi Hoàng Thượng, chẳng phải là rất lãng phí sao?

Mang ý nghĩ này, đêm đó khi Phương Thảo đi ngủ, cả đầu óc đều vẫn là nghĩ như thế nào hống trụ Hoàng Thượng, khiến Hoàng Thượng cũng mang nàng ném thử Ngự Thiện mới hảo.....

Dương yêu Nhi trở về Yến Hi Đường.

Xuân Sa đem lời Lưu ma ma nói, nói lại cho các cung nhân khác nghe.

Các cung nhân nhor ngác nhìn nhau, nói: “nói cách khác, ngày sau Yến Hi Đường chúng ta liền không cần lại chạy Ngự Thiện Phòng lấy cơm canh?”

Xuân Sa gật đầu.

Tiểu Toàn Tử nói: “Các người như thế nào liền chỉ nhớ rõ lấy không lấy cơm canh! Trọng điểm đâu phải là cái này!”

“Vậy trọng điểm là cái gì?” Mọi người hỏi.

Tiểu Toàn Tử nói: “Ân sủng này là độc nhất! Tự nhiên thuyết minh..... Địa vị của cô trong lòng Hoàng Thượng, lại cao hơn!”

Các cung nhân còn lại bưng tỉnh đại ngộ, gật đầu nói: “Đúng là, đúng là.”

Ngay từ đầu, bọn họ đều đã chuẩn bị tốt tinh thần chủ tử không được sủng ái, thậm chí là bị ghét bỏ. Ai có thể nghĩ đến, tình huống thực tế lại là như thế này đâu? Cho nên trong lúc nhất thời thật không có hướng những phương diện đó suy nghĩ.

Các cung nhân đều cực kỳ vui mừng, cũng không đem Phương Thảo kia ghi tạc trong đầu.

Nàng không xứng!

Xuân Sa cao hứng giúp Dương yêu Nhi tháo búi tóc, lại hầu hạ rửa mặt, mới hống Dương yêu Nhi lên giường nghỉ ngơi, trong miệng nói: “cô nương, ngày mai chúng ta lại đi Hàm Xuân Thất chơi.”

Dương yêu Nhi nghe thấy ba chữ “Hàm Xuân Thất”, lập tức thanh tỉnh không ít, nàng cao hứng gật gật đầu, nắm chặt chân trong lòng ngực, một lần nữa nhắm mắt chuẩn bị đi vào giấc ngủ.

Phương Thảo còn chìm trong mộng đẹp của nàng, cho rằng sự việc đoạt hoa cứ như vậy liền trôi qua.

Nàng lại đâu biết rằng, vốn dĩ chỉ là tranh chấp đoạt hoa, nhưng khi truyền ra từ Dưỡng Tâm Điện, đã phát triển thành nữ tử Vinh An Cung tặng đến bên người Hoàng Thượng, lấy Thái Hậu làm chỗ dựa, đại náo Dưỡng Tâm Điện, làm bị thương tân hậu sắc phong không nói, còn ý đồ bá chủ hậu cung.

Đối với người cẩn tin tức mà nói, bọn họ cũng không quan tâm này là thật hay giả, giả tới bọn họ trong tay rồi, cũng có thể trở thành sự thật.

Vì thế ngày thứ hai.

Liền có vài tên quan lại thẳng thắn khuyên can, đưa tới nội các, nói rõ cử chỉ của Thái Hậu, lại thuận tiện thêm vào việc người Vinh An Cung bắt kính Hoàng Thượng, tội danh tùy ý thăm dò Dưỡng Tâm Điện..... Nhìn là muốn tính sổ một lượt.

Không Phương Thành ngồi ở dưới mái hiên, gờ tay vì chính mình cùng người đều đối diện thêm chén trà nhỏ, hần thờ dài nói: “Thế nhân đều biết Thái Hậu không phải là thân mẫu của Hoàng Thượng, Hoàng Thượng tôn kính Thái Hậu, Thái Hậu lại bởi vì Hoàng Thượng tuổi còn nhỏ, có nhiều khuất khe. Ngày ấy ta cùng với Hoàng Thượng ở Tây Noon Các nghị sự, bất quá mới ngắn ngủn hơn một canh giờ, Vinh An Cung liền sai tới người thúc giục tra hỏi. Nhìn, giống như là không muốn Hoàng Thượng cùng các đại thần tiếp xúc..... hiện giờ Thái Hậu lại tặng một người như vậy đến trong cung Hoàng Thượng, nữ tử này lại học theo, thế nhưng không đem Hoàng Thượng đề vào trong mắt.....”

Người đối diện giữa mày sắc mặt tràn đầy giận dữ, nói: “Buồn cười! Giúp đỡ chính đạo! Ta liền đợi xem!”

Trong đám ba câu nói, Phương Thảo từ một hương đã thôn cô không đáng nhắc tới, liền thành bằng chứng cho thấy hai bên giằng co tranh đấu. Vô luận là bên nào thắng bại, đều chạy không thoát một cái kết cục, chẳng qua là bên nào nhiều lần thảm hại hơn mà thôi.

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu hoàng đế là cái dạng này → chưa chắc có bao nhiêu thích một kiện đồ vật, nhưng nếu thứ này đã bị quy vào thuộc quyền phạm vi của hắn, hắn liền sẽ bạo lều ý muốn không chế cùng chiếm hữu.

Đại thần cùng Thái Hậu là cái dạng này → đều hy vọng chính mình mới kẻ là khống chế hoàng đế kia, cho nên một khi bên nào lệch qua tuyến, một bên khác liền sẽ lập tức làm khó dễ.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Lý Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Tiêu Chính Đình không thể không tiến cung lần nữa.

Khi hần đuổi tới Vinh An Cung thì Thái Hậu đang nổi giận đập chén sứ trong tay, chén sứ màu đỏ tốt đẹp bay đi đập vào góc bàn, mảnh sứ vỡ vụn bắn ngược lại làm ngón tay nàng bị thương.

Nàng đau đến thét lên, Vinh An Cung trong lúc nhất thời trở nên càng thêm hỗn loạn.

Tiêu Chính Đình không dấu vết nhíu hạ mi, nhưng chờ khi bước vào cửa, nét mặt hần lại trở nên dịu dàng, nếu nhìn kỹ, còn có thể phát hiện lần trong đó có một chút lo lắng.

“Mẫu hậu.” Tiêu Chính Đình bước nhanh tới, hành lễ một cái thật sâu.

Thái Hậu ngồi ở trên ghế, cũng không thèm nhìn tới hần, chỉ trong mắt đầy tức giận mà nhìn chăm chăm cung nữ trước mặt. Cung nữ kia quý gối bên chân Thái Hậu, đang run rẩy cho thoa được lên miệng vết thương của Thái Hậu.

Tiêu Chính Đình cũng kiên nhẫn, lại gọi một tiếng: “Mẫu hậu.”

Thái Hậu lúc này mới âm thanh lạnh lùng nói: “Việt Vương tới làm cái gì?”

Thái Hậu đã quen luôn thuận buồm xuôi gió từ lâu, sớm đã quên mất lần bị ám ức trước kia là khi nào. Chuyện phát sinh gần đây, cố tình cứ một kiện lại một kiện đều không hợp ý nàng. Để nàng lùi một bước cũng tạm được, để nàng lùi hai bước ba bước, nàng liền không nhịn được nữa. Tiêu Chính Đình mở miệng, chắc lại muốn khuyên nàng. không nghe cũng được!

Tiêu Chính Đình lại tiến lên vài bước, nhìn chăm chăm bàn tay bị thương của Thái Hậu một lát, nói: “Mẫu hậu tức giận, như thế nào lại dày vò chính mình? Nhi thần gần đây vừa vặn được một hộp thuốc mỡ, mua từ nước láng giềng, bôi vào chỗ đau, đợi sau khi hồi phục cũng không lưu lại vết sẹo.” Tiêu Chính Đình thở dài, nói: “Đợi sau khi hồi phủ, nhi thần liền sai người đưa vào trong cung.”

Thấy Tiêu Chính Đình không có nhắc tới chuyện bàn luận trong triều, Thái Hậu lúc này mới cảm thấy bức bối trong ngực tiêu đi một ít. Nàng chuyển mắt nhìn nhìn Tiêu Chính Đình, thấy đáy mắt hần hàm chứa tia lo lắng, không giống giả vờ, khẩu khí kia của Thái Hậu mới hoàn toàn tiêu tán hết.

Dù sao còn có Tiêu Chính Đình cùng nàng đứng chung một chỗ. Nàng lại nắm giữa quyền lực cùng địa vị của hần, dù thế nào đi nữa, hần cũng đều sẽ không phản bội nàng.

trên mặt Thái Hậu cuối cùng cũng thấy được chút ôn hòa, nàng nói: “Việt Vương có tâm.”

“Đây vốn là bổn phận của nhi thần.” Tiêu Chính Đình khom người nói, cũng không tranh công.

Thái Hậu vẫy tay cho lui cung nữ trước mặt, gọi Tiêu Chính Đình đến trước mặt, trước oán hận phát tiết một hồi, đem đám đại thần kia mắng một lần từ đầu đến chân.

“Cũng không phải thứ tốt đẹp gì! Lúc này lại dám tụ một chỗ muốn giáo huấn ai gia. Muốn ở trước mặt tiểu hoàng đế lấy lòng sao? Cũng thật không nhớ trước kia đã làm những gì?” Nàng mắng các đại thần xong, tiếp theo lại mắng cái nữ nhân đưa đi Dương Tâm Điện kia: “Quả nhiên là nha đầu ở hương dã, hành vi thô tục, mặt xấu tâm ác! Vậy mà dám đưa tới phiên toái lớn như vậy cho ai gia, ngược lại để tội của đủ cả này đều tính ở trên đầu ai gia!”

Tiêu Chính Đình giọng điệu bình tĩnh nói: “Việc này cũng không phải là lỗi của mẫu hậu, mặc kệ nha đầu kia rốt cuộc là thông minh hay vụng về, nói cho cùng vẫn làm người chán ghét, nếu có người muốn mượn đề tài, cuối cùng có lẽ cái kết quả cũng như vậy.”

Thái Hậu ấn đường nhăn chặt, hỏi: “Ai gia này liền sai người đến đem nha đầu kia về.” nói tới đây, Thái Hậu gắt gao cắn chặt răng: “Thứ không có bản lĩnh! Chết đã là tiện nghi cho nàng!”

Tiêu Chính Đình nói: “Cần có một cái lý do.”

Thái Hậu nhíu mày nói: “Còn muốn cái gì lý do? Liền lấy tội danh mạo phạm Hoàng Thượng, liền có thể xử tử. một cái nha đầu ở thôn quê, chẳng lẽ còn có người vì nàng kêu oan sao?”

“Kia mẫu hậu cũng phải hướng tổ tông thỉnh tội.”

Thái Hậu nhướng mày, bất mãn nói: “Ai gia thỉnh tội gì? Người không phải cũng đã nói, này cũng không phải là ai gia sai lầm, bất quá là có kẻ dụng tâm kín đáo, cố tình lợi dụng việc này tới để chỉ trích ai gia sao?”

“Đây chính là cái thiệt thòi, ngài phải nhận.” Tiêu Chính Đình nói tới đây, lại chuyển, nói: “Bằng không, phải đổi lý do.”

“Đổi thành cái gì?”

“Đem nàng truyền tới Vinh An Cung, lấy nàng cử chỉ thô bỉ, ác hình ác trạng, lý do không tôn trọng Thái Hậu, đem đi xử tử.”

Thái Hậu tuy rằng đối với thế cục trong triều không rõ ràng, lại vì trong tay nắm quyền lực quân lý hậu cung mà tự phụ, nhưng trải qua Tiêu Chính Đình nhắc nhở như vậy, nàng cũng hiểu được điểm khác biệt giữa hai người.

Lấy lý do mạo phạm Hoàng Thượng, đó là đem mạng người tính ở trên đầu tiểu hoàng đế. không chỉ không thể giải quyết phiên toái, ngược lại còn dẫn tới oán giận cùng trách móc. Tới trong miệng của những đại thần đó, có lẽ còn muốn nói là nàng nóng lòng phải sạch quan hệ đâu.

Nhưng nếu đổi thành người bị mạo phạm là nàng mà bị xử tử, đó là đem mạng người tính ở trên người mình, chỉ cần xử lý sạch sẽ quyết đoán một chút. Người khác ngược lại cũng không thể cười được nữa. Các đại thần cũng không thể lại trắng trợn tuyên cáo, nói một cái nha đầu mạo phạm hoàng quyền, đem thể diện của Hoàng Thượng đập xuống dưới. Chỉ có thể như vậy để yên ổn mà qua chuyện.

Thái Hậu cũng không sợ công một cái mạng người. Nghĩ tới nghĩ lui cái biện pháp này đối với nàng tuyệt đối không gây trở ngại.

Thái Hậu thế này mới rốt cục mỉm cười, nàng nhìn Tiêu Chính Đình, thấp giọng nói: “Việt Vương thật sự là người tri kỷ nhất trong cung, cũng đích xác là quân sư của ai gia.”

Tiêu Chính Đình vội cười lên, nói: “Nhi thần đã nói qua, đây là bổn phận của nhi thần, nhi thần còn cảm thấy đối với mẫu hậu quan hệ chưa đủ tốt đâu.”

nói một phen xuống dưới, Thái Hậu phì cười đã giải mặt mày hớn hở.

Chờ đến khi Tiểu Chính Đình rời đi, Thái Hậu tự nhiên lại thưởng hân không ít đồ vật.

Nhìn bóng lưng Tiểu Chính Đình, Thái Hậu còn nói một câu: “Nhà mẹ đẻ ai gia Thế nhưng so ra còn thua kém một cái Việt Vương. Xảy ra chuyện, chỉ biết khuyên ai gia thu liễm, chịu đựng, hành sự theo quy củ! Ngoài ra, cũng không tìm được cái biện pháp khác..... Vậy thì có tác dụng gì chứ?”

Đại cung nữ một bên cười cười, phụ họa khen ngợi: “Cũng không phải nhà mẹ đẻ nương nương không tốt, chỉ là Việt Vương điện hạ quá mức xuất sắc, có hân quan tâm nương nương, vì nương nương ra chủ ý, cái khác tự nhiên đều chỉ có thể đứng một bên.”

Thái Hậu nghe vậy, trong lòng càng cảm thấy cao hứng.

Đại cung nữ nói một phen, lại khen Việt Vương, lại nịnh hót nàng.

Mấy cái tiểu cung nữ cũng bắt chước nói: “Đúng nha nương nương, Việt Vương thông minh, tuổi trẻ tài cao, so với người bên cạnh mạnh hơn nhiều. Người như vậy, đối với nương nương vô cùng quan tâm, nương nương nên cao hứng mới phải, hà tất vì lũ tiểu nhân đó mà sinh khí.”

“Đúng vậy, Việt Vương tư thế oai hùng, trong cung ngoài cung không ít người hâm mộ ghen ghét đâu.....”

Tươi cười trên mặt Thái Hậu đột nhiên thu lại, nàng quay đầu nhìn chằm chằm mấy cái cung nữ kia quét một vòng, hỏi: “Các người cũng cảm thấy Việt Vương tốt?”

Mấy cái cung nữ trong lòng thấp thòm, không đoán được ý tứ của Thái Hậu, nhưng vẫn cẩn thận gật đầu, nói: “Việt Vương đúng là thực tốt.....”

Thái Hậu sắc mặt trầm xuống, bóp lấy bộ giáp dài trên tay, cười lạnh nói: “Các người tuổi còn nhỏ, chẳng lẽ xuân tâm nhộn nhạo, muốn trèo lên người Việt Vương?”

Mấy cái tiểu cung nữ giờ mới biết tự mình nói sai, vội vàng quỳ xuống đất xin tha, miệng hô: “Nô tỳ không dám.....”

“Nô tỳ thân phận ti tiện, sao dám tơ tưởng đến Việt Vương điện hạ.....”

“Thái Hậu nương nương tha mạng.....”

Thái Hậu giễu cợt nói: “Thu hồi những cái tâm tư đó của các người, chớ có mơ mộng thấy người sang bắt quàng làm họ!”

“Nếu lại để ai gia nghe thấy những lời này.....” Thái Hậu lạnh lùng cong môi, nói: “Liền đem các người đẩy đi ban thưởng cho những cái thái giám đó đi!”

Các cung nữ sắc mặt trắng bệch, nom nớp lo sợ, đồng thanh nói: “không dám, nô tỳ cũng không dám nữa.”

Thái Hậu lúc này mới thoải mái.

Nàng đối với loại cảm giác khống chế tính mạng cùng địa vị người khác này, rất là mê muội. Chỉ cần Tiểu Chính Đình cùng nàng đứng chung một chỗ, nàng sẽ không sợ những người đó ngáng chân.....

Lại nói bên này Tiểu Chính Đình rời khỏi Vĩnh An Cung, đợi đến khi đi thật xa, hân đột nhiên dừng lại, hướng tới phương hướng Dưỡng Tâm Điện đi qua, nói: “đã vào cung, vẫn là nên thỉnh an Hoàng Thượng.”

Gã sai vật gạt đầu: “Điện hạ nói phải.”

Dứt lời, hai người liền hướng Dưỡng Tâm Điện đi tới.

Mất thấy càng đi càng gần, Tiểu Chính Đình lại lần nữa dừng bước, hân hướng đường tắt nhìn một cái, trống không, dừng nói là người, ngay cả cái bóng cũng không có. Phảng phất như lần sơ kiến trước, bất quá là hân nhất thời ảo giác thôi.

Nghĩ đến đây, chính Tiểu Chính Đình cũng không nhịn được bật cười.

Chẳng lẽ chính mình thực đã nhìn thấy thấy tiên nữ?

“Điện hạ?” Gã sai vật thấy hân bất động, không khỏi nghi hoặc lên tiếng.

“không có việc gì, đi thôi.”

Hai người một đường đi đến Dưỡng Tâm Điện.

Hoàng Thượng thân thể ốm yếu, dưỡng ở tâm cung Hàm Xuân Thất sau Dưỡng Tâm Điện, sau khi Tiểu Chính Đình cầu kiến, liền được thái giám trực tiếp dẫn tới Hàm Xuân Thất.

Khi bước vào cửa, Tiểu Chính Đình liền thấy hai nữ tử ăn mặc hoàn toàn khác với các cung nữ. Hai nữ tử này, một người ngũ quan lớn lên ôn nhu hào phóng, một người ngũ quan lớn lên mềm mại nũng nịu, có vài phần ngưu gầy Dương Châu thái độ. Tiểu Chính Đình trong lòng sáng tỏ, hai nữ nhân kia hẳn là do Thái Hậu sau này đưa tới.

Rốt cuộc vẫn là xuất thân hương dã, hai người này đột ngột trông thấy hân, dưới hốt hoảng, ngay cả hành lễ cũng sai, càng không nói đến sau khi ngáng đầu, trên mặt còn phấp hờn, thế nhưng có vẻ thẹn thùng. Tiểu Chính Đình nhìn đến trong lòng buồn cười, nhanh chóng thu hồi ánh mắt, bước vào trong nhà.

Phương Thảo thấp giọng hỏi cung nữ: “Đó là ai?”

“Việt Vương điện hạ.”

Nguyên lai là một Vương gia. Phương Thảo vỗ vỗ ngực, thầm nghĩ, quý nhân trong kinh thành thật là một cái lớn lên so một cái đẹp hơn, khí thế cũng lợi hại. Tìm kiếm khắp bên trong Dân Trạch huyện, cũng tìm không ra nhân vật như vậy tới.....

Nàng cùng Nhụy Nhi tới nơi này, thật là phúc phận đời trước tu được! Phương Thảo hưng phấn nghĩ.

Tiểu Chính Đình vào trong nhà, một cỗ được vị trước xông vào mũi.

Hàm Xuân Thất này, cùng với lần trước hấn tới không có gì khác biệt, cũng không có bởi vì một quê của Khâm Thiên Giám mà có điều thay đổi. Cửa sổ trong phòng đóng chặt, rèm trướng rủ xuống, giống như bị bao phủ dưới một cái bóng. Chỉ cần bước vào, liền làm người cảm thấy bị đè nén, tối tăm, cùng với ngột ngạt nặng nề không nói nên lời.

“Thần gặp qua Hoàng Thượng.” Tiêu Chính Đình đứng trước giường, hành đại lễ.

Thanh âm Tiêu Dặc khàn khàn u ám truyền ra từ sau màn trướng: “..... Đứng lên đi.”

Tiêu Chính Đình đứng thẳng thân mình, giọng nói không nóng không lạnh hỏi Tiêu Dặc thân thể như thế nào: “Còn thỉnh Hoàng Thượng bảo trọng long thể, thần vài ngày trước đodi du ngoạn nước láng giềng, nghe nói câu lệ nói danh y, nếu có cơ hội, ngày khác thần định mang vị danh y kia mời đến kinh thành.....”

Tiêu Chính Đình nói đến một nửa, đột nhiên dừng lại.

Bởi vì hấn phát hiện các bảo vật trong phòng, thể nhưng thả một đốm hồng bình cổ cao, trong bình cắm mấy cành hoa dài ngắn không đồng nhất, toàn thân màu trắng, không có cất tia, nhưng chìm trong mộtmảnh đen tối, cũng đã đủ chói mắt, cũng đủ mỹ lệ động lòng người. Giống như ánh ban mai bình minh buổi sáng phá vỡ tối tăm..... hiện ra vẻ không hợp với cảnh vật chung quanh, nhưng lại mặc danh phù hợp, làm gian nhà thêm một một chút màu sắc làm lòng người vui vẻ.

Tiêu Chính Đình thậm chí cảm thấy chính mình có thể ngửi thấy hương hoa thơm ngát kia, ước chừng còn mang theo mùi vị của sương sớm.

Hoàng Thượng khi nào lại có nhã hứng như vậy?

Tiêu Dặc bệnh tật quán thân nhiều năm, áp lực thời gian dài, tính cách sớm đã bị mài dũa, trở nên tối tăm táo bạo, tính tình hay thay đổi.

Như vậy người, nào có hứng thú yêu thích cái gì hoa cỏ?

Phải là nhìn vạn vật trên đời này đều cảm thấy đáng ghê tởm chán ghét mới đúng!

Tác giả có lời muốn nói: Hoa của yêu Nhi, là màu sắc duy nhất trong Hàm Xuân Thất.

Tiêu Chính Đình cũng là cái người thông minh.

-

Hôm nay không có thêm càn, nhưng ta vẫn hy vọng các người có thể khen khen ta.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Lý Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Tiêu Chính Đình bái biệt Hoàng Thượng, xoay người rời khỏi Hàm Xuân Thất.

hấn cũng không có vội vã rời đi, mà gọi một tiểu thái giám lại, hỏi: “Hoàng Thượng gần đây thích hoa? Bốn vương gần đây trùng hợp có được bốn hoa cúc tím, không bằng ngày khác đưa vào cung, dâng tặng Hoàng Thượng.”

Sắc mặt tiểu thái giám nháy mắt trở nên quái dị, nhưng tia quái dị này thực mau bị hấn áp xuống.

hấn cười nói: “Việt Vương có tâm, Hoàng Thượng không thích hoa.”

“Phải không.” Tiêu Chính Đình chỉ thân nhiên cười một cái, nhưng cũng không lại hỏi bình cổ cao đốm hồng kia cắm chính là cái gì.

hấn mang theo gã sai vặt chậm rãi rời khỏi Hàm Xuân Thất, khi rời đi, hấn còn quay đầu quét mắt nhìn cung nữ nơi này. Bên trong không có ai giống nàng. Nghĩ đến trang phục của nàng ngày đó, hấn là cũng là một người có thân phận cao quý. hấn rất rõ ràng, trong cung trừ bỏ ba người từ Dân Trạch huyện tới, ngoài ra cũng không có cung nữ mới tiến cung. Khi tới, hấn đã gặp hai người.

Chỉ còn lại người kia.....

Nữ tử được đưa tới sớm nhất, cái gốc nhi kia.

Nghĩ đến đây, Tiêu Chính Đình lại cảm thấy không khỏi buồn cười.

Ngốc nhi kia chính là nàng sao? không có khả năng.

Có lẽ là tiểu hoàng đế ngầm đường nữ tử nào đó cũng không chừng, dù sao cũng đến tuổi rồi.

Tiêu Chính Đình thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới nhanh chóng rời đi.

Tiêu Chính Đình chân trước vừa rời đi, sau lưng Dương yêu Nhi lại vừa đến Hàm Xuân Thất.

Nàng đi đến bên rèm trướng, mơ hồ cảm thấy được vị bên trong lại đậm hơn. không chờ cung nữ bên cạnh đuổi tay, nàng liền trước một bước đuổi tay xốc mình lên, sau đó sai bước vào.

Trong phòng một mảnh tối tăm, lộ vẻ không gian đặc biệt chật hẹp. Giống như khi nàng còn bé nghe chuyện xưa, có đã thú thường lui tới rừng rậm quái dị.

Dương yêu Nhi cẩn thận nuốt nuốt nước miếng.

Xuân Sa phía sau nàng cả tâm can đều run rẩy, thậm chí hôm nay không khí Hàm Xuân Thất quả thật vô cùng dọa người, nhưng nàng lại không tiện nắm lấy tay áo Dương cô nương,

đánh phải trơ mắt nhìn Dương cô nương hướng vào chỗ sâu bên trong đi tới.

Dương yêu Nhi nhỏ giọng dò hỏi: “Hoàng Thượng?” Nàng thanh âm nhỏ nhẹ mềm mại, xuyên qua rèm trường, vào trong tai Tiêu Dặc.

Tiêu Dặc còn đang nằm ngửa trên giường, không nghĩ rằng hôm nay Dương yêu Nhi tới sớm như vậy.

Dương yêu Nhi tăng tốc, nằng đi tới bên mép giường, sau đó đánh bạo vén rèm trường, trong miệng còn nhỏ nhẹ mà tiếp tục gọi: “Hoàng Thượng. Hoàng Thượng.” Vừa nghe đến, tựa như đang làm nũng.

Tiêu Dặc biết nàng không phải đang làm nũng, mà là đang sợ hãi.

Nàng sợ hãi đến thanh âm đều run lên, nhưng lại vẫn cố chấp gọi hắn.

Khi rèm trường hoàn toàn bị nhấc lên, Dương yêu Nhi cúi người muốn đi tìm người trên giường, lại bị vướng vào chân giường một cái, lao đảo một cái liền ngã xuống, nàng không kịp đề phòng, nắm lấy dây cột rèm trường, liền kéo dây cột rèm trường hạ xuống, vừa vặn ngăn trở bên trong giường.

Mà nàng nằm úp sấp trên người Tiêu Dặc, trong nháy mắt trở nên mờ mịt, liền ngay cả phải đứng dậy cũng không nhớ.

Tiêu Dặc vươn tay, chạm vào tóc của nàng, tóc của nàng mềm mại, giống như nàng vậy. Sau đó Tiêu Dặc thu hồi tay, nhàn nhạt nói: “một đầu đâm xuống, là vì trên người trẫm có đậu hủ để ăn sao?”

Dương yêu Nhi vô cùng thật thà mà phe phẩy đầu, nói: “không có.”

Ngón tay nàng chọc chọc cánh tay Tiêu Dặc, lại chọc chọc ngực hắn: “Cứng.” Sau đó nàng lại sờ sờ đầu mình, sờ sờ ngực của mình, nói: “Đau.”

Hiển nhiên là vừa rồi bị đâm đau.

Tiêu Dặc nhanh chóng bắt được ngón tay của nàng: “Đêm nay ăn kim ngân vịt, ăn hay không ăn?”

Nghe thấy tên món ăn này, Dương yêu Nhi liền lộ ra ánh mắt thèm nhỏ dãi, nàng gật gật đầu, nhưng kịp phản ứng lại trong nhà ánh nến u ám, Hoàng Thượng có lẽ nhìn không thấy. Vì thế nàng vội nắm chặt vạt áo trước ngực Tiêu Dặc, nói: “Ăn.” nói xong, nàng mới buông tay, sau đó tự mình gian nan bò xuống.

“đi thôi, chúng ta.” Nàng thúc giục nói.

Hiển nhiên mà nói kim ngân vịt kia, lực hấp dẫn so với Tiêu Dặc lớn hơn nhiều.

Tiêu Dặc lúc này mới chậm rãi rời khỏi giường, để các cung nữ thấp đầu.

Trong chớp mắt, trong nhà đèn đuốc sáng trưng, Dương yêu Nhi ánh mắt kinh ngạc xoay một vòng, nàng phát hiện thì ra trong phòng có thật nhiều cung nhân đang đứng. Những người này đang nhìn chăm chăm nàng, nở nụ cười thật kỳ quái.

Dương yêu Nhi tất nhiên là không cảm thấy thẹn thùng, nàng chỉ túm túm làn váy, đứng ở bên cạnh giường, ngoan ngoãn chờ Tiêu Dặc thay quần áo.

Tiêu Dặc cũng đã quen nàng lớn mật như vậy, cũng không mở miệng trách cứ.

hắn thực mau thay tốt xiêm y, nói: “đi đi.”

Dương yêu Nhi gật đầu, ngoan ngoãn đi ở bên cạnh hắn, nhỏ giọng nói: “Nhiều điểm chút, nhiều điểm chút.”

“Cái gì nhiều điểm chút?”

Dương yêu Nhi chỉ chỉ ngón nền, khoả tay múa chân một vòng lớn: “Muốn nhiều điểm một ít.”

Tiêu Dặc thanh âm có chút lạnh: “Vì sao?” hắn ánh mắt dừng ở nàng trên người, hỏi: “Khi tiến vào cảm thấy sợ?”

Dương yêu Nhi gật đầu lại lắc đầu: “không điểm, sẽ sợ. Ta sợ, người cũng sợ.”

hắn tất nhiên là không sợ, tiếp xúc nhiều năm, lại như thế nào sẽ sợ?

Tiêu Dặc trầm mặc.

Qua một lát, hắn mới vừa rồi nhấp môi dưới, nói: “Dao Nhi nói rất đúng.”

Dương yêu Nhi nhăn mũi: “không phải, không phải Dao Nhi. không phải gọi như vậy.”

“Vậy gọi như thế nào?”

Dương yêu Nhi chỉ vào chính mình: “yêu, yêu Nhi.” Nàng từng câu từng chữ đọc rất rõ ràng, tựa như là đang dạy Tiêu Dặc nhận chữ.

Tiêu Dặc lúc này mới biết, thuộc hạ đem nàng tên truyền sai rồi.

Nàng nên gọi là Dương yêu Nhi, mà không phải Dương Dao Nhi. yêu, mang ý nghĩa bé nhỏ. Tiêu Dặc từng nghe nói, dân gian thường có thói quen đặt tên này cho hài tử đứng hàng thứ, như vậy liền giảm bớt phiền toái. Nghĩ đến người nhà nàng cũng không đặt tên, liền cứ như vậy gọi nàng.

May mà. không phải gọi là Dương Đại Nữ.

Nghĩ đến đây, Tiêu Dặc khoe miệng cong lên mềm mại.

hắn hỏi lại Dương yêu Nhi: “Người biết viết tên của mình sao?”

Dương yêu Nhi vẻ mặt mờ mịt, tất nhiên là không.

Tiêu Dặc dừng lại, nói: “Ngày mai đến đây sớm một chút, trăm dạy ngươi.”

Dương yêu Nhi mặt đầy hân hoan gật đầu.

Nàng chép chép miệng, suy nghĩ, viết chữ a..... Đệ đệ cũng không biết viết chữ..... Học viết chữ là việc vô cùng vô cùng tốt. Nàng không ngu ngốc, nàng nhớ rõ, nương luôn ở bên tai nói như vậy.

Tiêu Dặc đột nhiên xoay người lại, nắm lấy tay Dương yêu Nhi nhéo nhéo.

Cắn đây nàng ăn ngon uống tốt, dường được một chút thịt, bàn tay nhéo đến đều mềm mại. Tiêu Dặc nhéo xong, liền nhanh chóng buông ra.

Hậu cung của Huệ Đế vô cùng loạn, đám phi tần cơ thiếp người người đều như rắn khoác lên trên người một lớp da mỹ nhân xinh đẹp.

Về sau Thái Hậu một tay nắm giữ quyền lực, liền càng khiến hán cảm thấy chán ghét. hán chán ghét phi tần của tiên đế, cho tới bây giờ, cũng chán ghét nữ tử trên thế gian này. Dung mạo càng xinh đẹp, hán lại càng chán ghét.

Cho nên khi cung nữ giúp hán mặc quần áo, đều vạn phần cẩn thận, không dám tùy tiện chạm vào thân thể hán. Như thế ngược lại cũng rất tốt, áp chế tâm tư trào lên câu dẫn của những người đó..... hán tất nhiên sẽ không bao giờ đi lên đường cũ của Huệ Đế.

Ánh mắt hán trầm xuống, nhìn chăm chăm Dương yêu Nhi vài lần.

Ngược lại chỉ có cái ngực nhũ này đâm vào trong ngực hán, mới vừa rồi làm cho hán cảm thấy nữ tử vốn chính là mềm mại như vậy.

hán nói: “Tôi gọi một tiếng lão sư nghe một chút.”

Dương yêu Nhi không hiểu ý, nhưng lại bất chước như vệt, nàng ngoan ngoãn bắt chước gọi: “Lão sư.”

Tiêu Dặc nhìn về phía thoa cài tóc vòng trên đầu nàng, giờ tay ngoéo một cái, giống như vuốt ve. hán thấp giọng nói: “thật ngoan.”

Tác giả có lời muốn nói:

yêu Nhi lớn tuổi. Nhưng tiểu hoàng đế rất sớm liền đã “Thành thực”!

Cho nên kỳ thật là tiểu hoàng đế dưỡng thành yêu Nhi.

-

Buồn ngủ quá dụi mắt. Đại gia ngủ ngon. Đêm mai 9 giờ gặp lại.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Lý Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Phương Thảo bị truyền tới Vĩnh An Cung, trong lòng nàng lo sợ bất an, nhưng vì đã sống tại Hàm Xuân Thất một đoạn thời gian, ngược lại cũng không rụt rè luống cuống như khi mới vừa tiến cung vậy.

Trong lòng nàng thậm chí còn có một chút chờ mong.....

Thái Hậu nương nương chỉ truyền một mình nàng, mà không có truyền Nhụy Nhi, có phải hay không có chuyện gì quan trọng muốn giao cho nàng đi làm?

Lần này sẽ lại có nén bạc sao?

Nghĩ đến đây, trong lòng Phương Thảo kích động càng sâu.

Liên Kiều nheo mắt nhìn nhìn nàng, nói: “Quý xuống.”

Phương Thảo ngẩn người, hỏi: “Nương nương đâu? không phải nương nương truyền ta tới sao?”

“Nương nương còn chưa thức dậy đâu.” Liên Kiều dứt lời, duỗi tay liền đem Phương Thảo ấn xuống. Điềm khổ này Phương Thảo dĩ nhiên phải chịu, nàng chỉ cho là quy củ trong cung vốn là như vậy, vì thế trong lòng lại bất mãn, nhưng vẫn ngoan ngoãn quỳ gối bên ngoài Vĩnh An Cung.

Lần quỳ này, không giống với lần đầu.

Phương thảo chậm rãi quỳ đến đầu gối đều tê dại, nàng nhìn không được ngẩng đầu hỏi Liên Kiều: “Nương nương còn chưa thức dậy sao?”

Liên Kiều lạnh giọng trách mắng: “Thái Hậu nương nương như thế nào, là chuyện mà ngươi có thể hỏi thăm sao?”

Phương thảo mấp máy môi, cảm thấy bị nghẹn khí, chỉ là cuối cùng cũng không dám phát tác, nàng yếu ớt nói: “Nhưng ta đã quỳ thật lâu, chân đều đã tê rần.”

Liên Kiều cười nhạo: “Này tính cái gì? Mới vừa qua một nén nhang đâu. Quý cho tốt, quý đủ hai cái canh giờ lại nói.”

Phương thảo vừa nghe hai cái canh giờ da đầu liền tê dại.

Nàng nhìn không được ngửa đầu nhìn Liên Kiều, hỏi: “Ngươi có phải hay không cố ý làm khó ta?”

“Người là người nào, ta lại là người nào? Ta tới gây khó dễ cho người làm cái gì?” Liên Kiều khinh thường cười, xoay người đi vào trong Vĩnh An Cung, khi đi còn không có quên phân phó cung nhân hai bên: “Trông chừng nàng, không cho nàng đứng dậy.”

Đây chẳng qua là dùng thủ đoạn phạt người thường dùng nhất trong cung, thật sự đơn giản nhất đấy. Nhưng Phương hảo không biết, liền cái thủ đoạn đơn giản như vậy, cũng đã muốn đem nàng chính chết.

Theo thời gian trôi đi, cảm giác đau đớn mãnh liệt bắt đầu lan tràn khắp đầu gối của nàng.

Cảm giác đau đớn cuối cùng lại biến thành đau bén nhọn, như là cầm búa hung hăng tạc lên vậy

Lúc này mặt trời đã lên tới, ánh nắng chiếu lên trên người nàng, chiếu đến làm người tâm phiền ý loạn.

Nàng chậm rãi cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, đầu choáng váng hoa mắt, sức lực tứ chi đều giống như bị rút cạn. Nàng quay đầu nhìn về phía cung nhân hai bên, nói giọng khàn khàn: “Tỷ tỷ, ta có thể đứng lên không? Ta quý không được.”

Nhưng không một người để ý tới nàng.

Phương Thảo vừa đau vừa sợ, nàng dần nhận ra có chút không thích hợp.

Nếu Thái Hậu thật sự truyền nàng đến có việc dẫn dò, tuyệt sẽ không đối đãi với nàng như vậy. Hoặc là Thái Hậu chính là muốn chính nàng. Nhưng nàng đã làm sai cái gì? Hoặc là do Liên Kiều không quen nhìn nàng, tự tiện chủ trương khi dễ nàng!

Phương Thảo cũng chỉ có thể nghĩ như vậy, bởi vì trong đầu nàng đã hoàn toàn thành một đám hồ dán, ngay cả tầm mắt cũng bị mờ hôi cùng nước mắt làm đến mờ hồ.

Liên Kiều lúc này lại đi ra, nàng nhìn nhìn phương thảo, tựa hồ còn cảm thấy chưa đủ, liền cười một cái, nói: “Phương thảo cô nương rất khát, các người không nhìn thấy sao? Còn không mau đi đem nước tới!”

Phương Thảo trong lòng buồn lòng, trầm nghĩ đến đây xem như có thể kết thúc hết thảy, người Vĩnh An Cung rốt cuộc vẫn là không dám làm gì nàng.

một tiểu thái giám xoay người đi lấy nước, một lát sau, liền xách một cái thùng gỗ trở về.

hắn đứng lại bên người Phương Thảo, cao giọng nói: “Thỉnh Phương Thảo cô nương dùng nước!”

Dứt lời, cả thùng nước liền từ trên đỉnh đầu Phương Thảo dội xuống. Phương Thảo bị dội đến trở tay không kịp, nước từ trên mặt nàng chảy xuống, làm nàng cảm thấy hít thở không thông, lại cảm thấy lạnh lẽo.

Đầu óc Phương Thảo hỗn loạn hơn.

Những người này chính là cố ý khi dễ nàng! Khi dễ nàng. Bọn họ khi dễ nàng! hiện giờ nàng đã không còn là thôn cô trong quá khứ, nàng là Phương Thảo, đúng, bọn họ còn gọi nàng Phương Thảo cô nương! Nàng là người hầu hạ Hoàng Thượng!

Phương Thảo đột nhiên bỏ dậy, chân căng nàng nhũn ra, còn vô cùng đau đớn, vì thế nàng lay động hai cái, thoáng cái ngã nhào bên chân Liên Kiều. Liên Kiều bị nàng dọa, mắng: “Làm cái gì? Ai cho người đứng lên?”

Phương Thảo ôm lấy chân nàng, gắt gao không cho nàng thoát khỏi: “Liên Kiều tỷ tỷ vì sao lại làm khó ta? Ta làm sai cái gì? Ta muốn gặp Thái Hậu nương nương! Ta muốn gặp Thái Hậu nương nương!”

Liên Kiều đá một cước vào lưng nàng, hừ lạnh nói: “Gặp Thái Hậu? Thái Hậu nương nương lại không nghĩ gặp người. Người trái lại thật có bản lĩnh, từ Vĩnh An Cung ra ngoài không bao lâu, liền ở Đường Tâm Điện gây chuyện. hiện giờ hậu cung tiền triều thương nghị đều là cái chuyện này của người! Người biết chuyện người làm ngu xuẩn bao nhiêu sao? Các đại thần đều muốn bắt người vấn tội đấy!”

Phương thảo một hồi lâu sau mới minh bạch nàng là đang nói cái gì.

Hậu cung tiền triều đều thương nghị về nàng? Muốn bắt nàng vấn tội? Vì cái gì?

Phương thảo đương nhiên biết những người làm quan đó có bao nhiêu đáng sợ.

Lúc trước khi còn ở Dân Trạch huyện, huyện lệnh đại nhân chỉ cần động ngón tay, đều có thể đem cả nhà nàng ấn chết. Huống chi là quan viên cả triều.

Phương Thảo tâm kinh hoảng, triệu chứng choáng váng trong đầu lại nặng hơn, nàng gần như không thể thở được, nàng run giọng nói: “Ta không có, ta không có làm sai chuyện. Ta rất cẩn thận.”

Liên Kiều hừ lạnh: “Ai quản người làm cái gì, sai chính là sai.”

Biểu tình trên mặt Phương Thảo đột nhiên khựng lại, ngay cả thanh âm cũng tạm dừng.

Nàng nhớ tới một chuyện không có khả năng!

Ngày ấy. Ngày ấy nàng muốn đổi hoa cùng Dương yêu Nhi, còn véo bị thương nàng. Sau đó Hoàng Thượng hỏi vài câu liền không có phản ứng, nàng cho rằng không có việc gì, nàng cho rằng không có việc gì a. Tại sao lại như vậy?

Thái Hậu nương nương không phải chán ghét cái gốc từ gia sao? Như thế nào còn phải vì nàng ra mặt? Những quan viên đại thần đó lại là vì cái gì?

Lấy nhãn giới cùng đầu óc của Phương Thảo, đương nhiên nghĩ mãi không ra khúc chiết trong đó.

Liên Kiều quả trách nàng xong, lúc này mới cao giọng nói: “Phương Thảo cô nương không tuân thủ cung quy, mạo phạm Thái Hậu, đại náo Vĩnh An Cung. Thái Hậu nương nương nhân từ, phạt này cảm thực ba ngày, đưa tới Dịch Đình.” Như là nói cho người khác nghe.

Phương Thảo không biết lợi hại, nhất thời còn có chút mờ mịt, lại có chút sợ hãi.

Nhưng Liên Kiều lại rất rõ ràng tương lai của nàng.

Đầu tiên là phạt quý, gội nước, lại cấm thực ba ngày, người làm bằng sắt cũng chịu không nổi, lại đưa đi Dịch Đình, tra tấn chết cũng chỉ qua mấy ngày thời gian.

Đây cũng là lo lắng nông nữ này da dày thịt béo, nhất thời tra tấn không chết, cho nên mới lo lắng chút.

Liên Kiều giọng vừa hạ xuống, liền có người tiến lên, chế trụ Phương Thảo, đem nàng kéo đi.

Xiêm y nàng nhỏ nước xuống, để lại một đường đầy dấu vết.

Liên Kiều chán ghét nhũn mảy: “thật là một kẻ ngu dốt, chỉ mong cái dư lại kia thông minh chút, chớ có lại cấp chủ tử chúng ta thêm tai họa!”

Bị nhắc tới Nhụy Nhi, lúc này vừa bước ra cửa.

Nàng ở Hâm Xuân Thất gặp được Dương yêu Nhi.

Nhụy Nhi trên mặt mang theo sợ hãi cười, nàng đi đến trước mặt Dương yêu Nhi, thấp giọng hỏi: “Dương cô nương hôm nay như thế nào lại tới sớm như vậy a?”

Dương yêu Nhi không thêm để ý nàng, chỉ nhìn chăm chăm đường đi dưới chân.

Nhụy Nhi muốn nắm lấy cánh tay của nàng, lại không dám nắm, sợ phạm phải sai lầm vào ngày ấy giống như Phương Thảo.

Nàng chỉ có thể vội vàng đuổi theo, ở phía sau Dương yêu Nhi nói: “Người biết Phương Thảo đi nơi nào sao? Nàng hôm nay bị Thái Hậu truyền đi nơi nào rồi, sau này cũng sẽ không quay trở lại.”

Dương yêu Nhi vẫn không để ý tới nàng.

Nhụy Nhi lại muốn đi về phía trước, nhưng bị cản lại.

Lưu ma ma không nóng không lạnh nói: “Nhụy Nhi cô nương, bên trong không phải nơi người nên đặt chân tới.”

Nhụy Nhi gương mặt ửng đỏ, vội nói: “Ma ma, là ta không hiểu quy củ.” Dứt lời, nàng vội lui về phía sau hai bước, cũng không lại truy vấn Dương yêu Nhi, nàng chỉ là ở phía sau Dương yêu Nhi nói: “Cảm ơn, ta đi trở về.”

Dương yêu Nhi vẫn không nói chuyện.

Trước mặt tiểu thái giám đã vén màn lên, Dương yêu Nhi ngoan ngoãn đi vào.

Nhụy Nhi nhìn bóng dáng của nàng, đáy lòng nổi lên tư vị ê ẩm, chẳng qua chờ khi xoay người lại, đáy lòng nàng lại bị sợ hãi lấp đầy nhiều hơn.

Hoàng cung, đối với những người như các nàng mà nói, vốn chính là sự tồn tại tôn quý nhất. Nàng hâm mộ địa phương này, nhưng cũng lại sợ cái địa phương này. Ma ma ở Vĩnh An Cung tính tình cổ quái, cùng các nàng nói về quy củ trong cung, chỉ cười lạnh hai tiếng, nói: “không nên hỏi thì đừng hỏi, trong cung này đột nhiên thiếu một người, cũng là chuyện thường.”

Phương Thảo..... Có phải hay không đã thành cái người thiếu kia?

Nhụy Nhi nắm y phục trước ngực, nhanh chóng chạy trở về phòng ở của mình.

Dương yêu Nhi vào cửa.

Tiêu Dặc ngồi trước bàn gỗ từ đàn văn linh chi, trong tầm tay của hán bài giấy bút còn có một thanh mực.

Dương yêu Nhi chưa từng thấy qua mấy thứ này, nàng tò mò vươn tay, thật cẩn thận sờ sờ, sờ sờ giấy, sờ sờ bút, sờ lại sờ thanh mực, còn vươn đầu ngón tay vói vào bên trong nghiền mực, dùng nước trong rửa rửa ngón tay.

Tiêu Dặc liền chỉ vào mấy thứ này, từng bước từng bước giảng cho nàng nghe.

“Đây là bút, dùng để viết chữ.” hán nói, lấy ra một tờ giấy Tuyên Thành cho Dương yêu Nhi xem

trên giấy Tuyên Thành kia dùng chữ Khải chép một nửa quyển du ký, hàng chữ chỉ chít cùng một chỗ, Dương yêu Nhi xem đến quang mắt chóng mặt, nhưng lại cảm thấy giống như những con sâu nhỏ. Cực kỳ thú vị.

Nàng vươn ngón tay ẩm ướt, chọc mặt trên mặt chữ, còn dùng lực mà sờ sờ.

Tiêu Dặc cũng không so đo chuyện ngón tay nàng ẩm ướt, thản nhiên nói: “Đây là trâm dùng bút viết.”

Dương yêu Nhi nửa hiểu nửa không gật đầu, nói: “Đẹp.”

Nàng ngay cả phía trên viết cái gì cũng đều không hiểu, nhưng liền cảm thấy hàng chữ đứng cùng một chỗ, đẹp, giống như hoa văn vậy.

Tiêu Dặc liền cầm qua một chiếc khăn gấm, cho Dương yêu Nhi lau tay.

hán lại chỉ vào đồ vật tiếp theo: “Đây là giấy, dùng để viết chữ lên đó.”

“Trắng.” Dương yêu Nhi nói.

“Ân.” Tiêu Dặc lại chỉ chỉ thanh mực: “Đây là mực, phải bỏ vào chỗ này mài, xoay vòng như vậy.....” hán nói xong cầm thanh mực lên, để vào trong nghiền mực.

“Đen.” Dương yêu Nhi nói.

Tiêu Dặc dùng một chút, nghiền một lúc lâu, mới nghiền ra được một câu: “thật thông minh.”

Dương yêu Nhi biết đây chính là ý tứ khen nàng, vì thế nàng gật gật đầu: “Àn!”

“Lấy bút, chấm mực, mới có thể viết ra chữ màu đen.”

Lần này Dương yêu Nhi không lên tiếng.

Tiêu Dặc cũng không so đo, nàng vốn dĩ rất ít khi mở miệng, hơn phân nửa thời gian đều ngo ngắc, giống như cái đầu gỗ.

hắn không khỏi nhớ tới tin tức thuộc hạ báo tới, nguyên lai khi nàng từ nhỏ liền bị nhốt ở trong viện, chỉ ngồi tại một chỗ, không nhúc nhích. Ban ngày không ai cùng nàng nói chuyện vui đùa, chỉ có vào đêm, Dương thị kia về tới nhà, cầm chén đưa thức ăn cho nàng, nàng mới có thể nói được vài câu như vậy. Nếu không có như thế, chỉ sợ bị kiềm nén đến hôm nay, nàng đã thành một người câm, một chữ cũng phun không ra được.

“Người xem, tên của người viết như vậy.” Tiêu Dặc đề bút viết xuống hai chữ “yêu Nhi”, hình chữ ngay ngắn.

Dương yêu Nhi lúc này mới động đậy, nàng dùng ngón tay chấm nước mực, bắt chước ở trên giấy Tuyên Thành vẽ. Nhưng ngón tay lại từ chối nghe lời, xiêu xiêu vẹo vẹo, vẽ không được tốt.

Tiêu Dặc thấy thế, liền đem bút nhét vào trong tay nàng.

Nhưng Dương yêu Nhi ngay cả cầm bút cũng không biết, nàng giống như đang nắm một cây gậy, liền cứ như vậy tùy tiện cầm lấy bút.

Tiêu Dặc nắm lấy ngón tay tinh tế mềm mại của nàng, một ngón lại một ngón mà sửa đúng.

“Cầm như vậy.”

Qua một hồi bận rộn như thế, Dương yêu Nhi có thể cầm bút hay không Tiêu Dặc không biết.

Nhưng trên tay Tiêu Dặc tất cả đều là dấu mực.

Dịch Đình lạnh lẽo, Hàm Xuân Thất lại ấm áp như ngày xuân.

Tác giả có lời muốn nói: yêu Nhi cùng tiểu hoàng đế chính là cùng chữa khỏi cho nhau đó ~

-

Ngày mai nha nhóm tiểu bảo bối của ta =3=

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Lý Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Dương yêu Nhi vẽ tên của mình.

Đúng vậy, là vẽ, không phải viết.

Sau khi nắm giữ bí quyết “vẽ”, tay Dương yêu Nhi đề lên trên bản du ký Tiêu Dặc viết khi trước, bắt đầu học mặt chữ trên đó.

Tiêu Dặc không thể không đề lại mu bàn tay của nàng: “không vội.”

hắn ý thức được nàng khiếm khuyết quá nhiều thứ, không đơn giản chỉ là việc không biết viết chữ. Trải qua tuổi thơ đặc thù lúc nhỏ, khiến nhận thức chính xác của nàng đối với phần lớn chuyện người cùng việc đều vô cùng thiếu hụt, muốn dạy nàng hiển nhiên là chuyện không thể hoàn thành trong một ngày.

Bàn tay Tiêu Dặc to lớn, hắn ấn ở trên mu bàn tay của Dương yêu Nhi, thì gần như đem toàn bộ tay nàng đều bao vây trong đó.

một cái tay khác của hắn để trên giấy Tuyên Thành, đầu ngón tay chỉ vào chữ “yêu”, hỏi: “Hiểu nó có nghĩa gì sao?”

Dương yêu Nhi lắc đầu.

“Hài tử, ý nghĩa nhỏ. yêu Nhi, liền đọc, chính là……” hắn dừng một chút, nói: “Có ý nghĩa thân mật.”

“yêu Nhi” hai chữ càng đọc, lại càng có loại cảm giác mềm mại. Nguyên bản cái tên này hắn là có vẻ quê màu, ngược lại làm thành hương vị khác. Kêu một cái, tâm tựa hồ cũng mềm theo.

Nhưng Dương yêu Nhi hiển nhiên ngay cả “Thân mật” có ý nghĩa gì cũng không biết, nàng ngoan ngoãn cho Tiêu Dặc ấn, trên mặt còn có một tia mờ mịt.

Tiêu Dặc nhìn bộ dáng của nàng, lại nghĩ tới đại diện phong hậu cử hành không lâu sau đó, hắn đột nhiên nói: “Tên như vậy, thích hợp gọi trong chốn khuê phòng. Nhưng lại không thể gọi ở nơi thanh nhã. Trẫm đặt cho người một cái tên, tương lai cũng có thể lưu vào sử sách.”

Suy nghĩ một chút, nếu như sách sử viết, Tấn triều Hoàng Hậu Dương yêu Nhi…… Hình ảnh kia tựa hồ có chút hi cảm.

“Tên?” Dương yêu Nhi lặp lại một lần, ngo ngắc nhìn ngón tay Tiêu Dặc.

Tiêu Dặc tay trái cầm bút, chấm mực viết xuống: “Nguyệt Yêu. Nguyệt, nơi Hằng Nga cùng thỏ nguyệt sống. Yêu, văn tinh tốt đẹp, thướt tha yêu điệu.” hắn vẫn chưa suy nghĩ, chỉ là hai chữ này dường như là đã sớm cảm ở trong đầu hắn. nói đến đặt tên, liền lập tức nhảy ra.

Dương yêu Nhi gật đầu, kỳ thật không hiểu hai chữ này có thâm ý gì, nhưng nàng nghiêm túc nhìn chăm chăm hai chữ xinh đẹp kia, ngón tay ngo ngoe rục rịch. Cố tình Tiêu Dặc lại ấn nàng, ngón tay nàng vừa động, giống như cào vào trong lòng bàn tay của Tiêu Dặc.

Lòng bàn tay Tiêu Dặc tê dại một trận, hần liếc mắt một cái, sau đó càng thêm dùng sức bắt được tay của Dương yêu Nhi: “Đừng lộn xộn, trầm cho động mới có thể động.”

Dương yêu Nhi ngoan ngoãn gật đầu, lập tức cuộn tròn ngón tay lại, nàng cuộn một cái, giống như phản lại bắt được ngón tay của Tiêu Dặc, có loại cảm giác thân mật nói không nên lời.

Tiêu Dặc chỉ vào hai chữ kia, một lần lại một lần đọc cho Dương yêu Nhi nghe, để nàng nhớ rõ, lần sau nhìn thấy cũng sẽ nhận thức được. Rồi sau đó lại đem chữ “Dương” dạy cho nàng, để nàng học viết nhiều lần, lúc này mới buông tay.

Học tổng cộng năm chữ.

Thực là mở đầu khó lường.

Tiêu Dặc đem giấy bút giao cho Dương yêu Nhi, đem mặt bàn gỗ từ đàn văn linh chi chia một góc cho nàng, cho nàng tự chơi đùa.

Ma ma dọn ghế tới, Dương yêu Nhi ngồi ghế, nửa người trên nằm sắp ở bức tranh trên bàn, cầm cũng gác trên giấy Tuyên Thành, liền như vậy cầm bút vụng về mà thông thả, bắt đầu hướng lên trên đầu vẽ tên.

Hai chữ “yêu Nhi” đơn giản, nàng vẽ nhiều nhất. Tranh chữ “Dương” là một trận chiến lớn, xấu đến mức lộ ra vẻ quái dị đáng yêu. Hai chữ “Nguyệt Yểu”, thì hoàn toàn không viết.

Nhưng nàng không có chút nào nhụt chí, càng sẽ không cảm thấy mất mặt.

Thậm chí Dương yêu Nhi còn hứng trí bùng bùng.

Nàng trước nay chưa từng làm qua việc như vậy, có mang theo hương mực, mang theo mùi hương giấy……. Hết thấy đều hương. Nàng hận không thể đem mặt chính mình đều dán lên trên giấy, thể hiện sự gần gũi cùng yêu thích.

Tiêu Dặc nhìn chăm chăm nàng một lúc, xác nhận nàng chơi đến hứng khởi, liền đi làm chuyện của mình.

hắn đi Tây Ngã Các triệu kiến đại thần, mà lần này lại không chỉ một mình Khổng Phụng Thành, còn có hai vị đại học sĩ khác. Tiêu Dặc mặc dù là hoàng đế, nhưng muốn đồng thời nhìn thấy bọn họ cũng rất khó. Hắn chưa tự mình chấp chính, hiện giờ chính vụ đều qua tay nội các, các vị đại nhân nội các đều thành người bận rộn, tự nhiên không thời gian ngày ngày tới thăm, gặp mặt thánh thượng.

Tiêu Dặc ở Tây Ngã Các một lúc, chính là hơn một canh giờ.

Các đại thần bày tỏ lòng trung thành xong rồi, lại phê bình hiện tượng không tốt trong triều, trong cung, lúc này mới chưa đủ thềm mà rời đi.

Đây chính là một lần giao phong ngầm, các đại thần đang thử vị đế vương thiếu niên này, mà Tiêu Dặc cũng không lên tiếng thu lấy tin tức từ trên người bọn họ.

Chờ các đại thần lui ra, trong Tây Ngã Các nhanh chóng khôi phục lại sự yên tĩnh.

Hôm nay Thái Hậu ngược lại thông minh hơn, cũng không lại phái người đến Dưỡng Tâm Điện nghe ngóng. Tiêu Dặc muốn chính là cái kết quả này. Chờ Thái Hậu phản ứng lại, nàng đã từng bước một mất đi sự khống chế đối với Dưỡng Tâm Điện, hắn đã là chuyện thật lâu về sau.

Việt Vương Tiêu Chính Đình là một người thông minh, nhưng Việt Vương cũng phạm vào sai lầm của phần lớn kẻ khác, bọn họ đều khinh thường hắn.

Tiêu Dặc tâm tình không tồi, kết quả đứng đây, mới phát hiện trên bàn tay chính mình ấn trên bàn, lại ấn ra một dấu mực nhạt.

Đứng rồi, khi hắn tới quên lau tay, Dương yêu Nhi lại lại cho hắn nét mực thế nhưng còn ở trên tay. Tiêu Dặc ngược cũng không tức giận, hắn chỉ là nghĩ, cũng không biết vừa rồi có lộ ra dấu mực bàn tay không, nếu lộ ra, chỉ sợ những cái đại thần đó đáy lòng càng khinh thường hắn, cho rằng hắn sống trong cung thật chật vật……

Tiêu Dặc khoe miệng cong hạ, nhưng trong giây lát lại biến mất không thấy.

“đi đi, đi trở về.”

“Là.”

Thời điểm Tiêu Dặc trở lại Hàm Xuân Thất, Dương yêu Nhi vẫn còn ghé vào bàn vẽ, vị trí thủy chung không có thay đổi qua. Cho dù Tiêu Dặc đi rồi, nàng cũng chỉ chiếm một góc nhỏ nhỏ như vậy.

Nàng vẫn đang cầm bút, tiếp tục vẽ tự. Giấy Tuyên Thành đã thay đổi vài tờ.

Tiêu Dặc đến gần nhìn lên, đầu bút kia mực cũng không có chảy xuống, nhưng nàng dường như chưa phát giác ra, còn nghiêm túc mà vẽ chữ. trên mặt nàng đầy mực, chớp mũi cũng khẽ nhai mồ hôi……. Nàng rốt cuộc đã viết có bao lâu rồi?

Tiêu Dặc quay đầu hỏi Lưu ma ma: “Trẫm đi rồi, nàng viết bao lâu? Giữa đường có lười biếng không?”

Lưu ma ma lắc đầu: “cô nương là một hài tử thành thật, làm sao có thể lười biếng. Hoàng Thượng đờn, nàng liền vẫn luôn viết viết vẽ vẽ chưa từng dừng qua.”

Tiêu Dặc ngăn ra, nghĩ nghĩ lại cảm thấy thật là cái tiểu ngốc tử.

hắn đi rồi, không có ai mở miệng kêu nàng dừng lại, nàng liền cứ vẫn luôn viết.

Tiêu Dặc vươn tay, bắt được bút trên tay Dương yêu Nhi.

Dương yêu Nhi tựa hồ có chút buồn ngủ, nàng chậm chạp chớp mắt, lông mi run lên, sau đó mới thông thả ngẩng đầu nhìn Tiêu Dặc. Khi thấy Tiêu Dặc, nàng dường như có chút cao hứng, là cao hứng gì? Tiêu Dặc cũng không biết. Nhưng mắt nàng trông mong nhìn chăm chăm hắn, sau đó ——

Nàng chỉ chỉ đầu bút, lại chỉ chỉ nghiên mực, một khuôn mặt cơ hồ đã muốn nhún thành cái bánh bao nhỏ.

thì ra là chờ hần trở về mài mực cho đấy!

Tiểu Dặc tức giận bắt lấy cằm của nàng ngắt một phen, Dương yêu Nhi còn ngây ngốc nhìn chăm chăm hần, mỉm cười với hần. Tay Tiểu Dặc ngắt nàng buông lỏng lực đạo, sửa thành mạnh mẽ vuốt ve.

hần nhìn cằm nàng bị vuốt ve ra dấu hồng nhạt, giống như bị đóng dấu, Tiểu Dặc liền có loại cảm giác sung sướng nói không nên lời.

“Ngày mai luyện tiếp.” hần nói: “Hôm nay bánh bao gạch chưa không?”

hần nhìn chăm chăm ánh mắt của nàng, thật giống như nàng chính là một cái bánh bao gạch cua.

Tác giả có lời muốn nói: yêu Nhi có tên mới rồi!

Phu thê Dương thị đặt tên không được tốt, tiểu hoàng đế đặt lại cho nàng rồi! Tên mới ngụ ý ký thác hết thảy tốt đẹp!

Bạn đang đọc truyện *Cảm Lý Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Nhụy Nhi cô nương bị bệnh được đưa tới, nàng nhu nhược vô lực dựa vào đầu giường, nắm chặt tay áo tiểu cung nữ, chịu đựng cảm thấy thẹn khiếp vĩa nói: “Từ trước giờ lớn lên ở dân dã, vẫn chưa qua một thời gian, thân mình lại chịu không nổi bị bệnh. không dám lấy bệnh qua cho quý nhân, thỉnh tỷ tỷ hướng ma ma nói, để ta đi ra ngoài ở. Ta cùng với Dương cô nương cùng xuất thân từ Dân trạch, không bằng đem ta dời qua Yên Hi Đường.....”

Tiểu cung nữ nghe xong lời nàng nói, trong lòng cảm thấy khinh, nhưng Nhụy Nhi đều yếu thế như vậy, lại một miệng một cái “Tỷ tỷ”, ngược lại kêu nàng nương nung, vì thế nghĩ nghĩ liền nói: “Ta đây cùng ma ma nói một chút, cô nương là chủ tử, sao dám nhận của cô nương một tiếng ‘tỷ tỷ’?”

Nhụy Nhi sắc mặt ngưng động, nàng bám lấy tiểu cung nữ, thấp giọng nói: “Tất nhiên là được đấy chứ, tỷ tỷ vào cung bao lâu, ta vừa mới vào cung bao lâu? Lại lý nào phân cái gì chủ tử hạ nhân? Ta cũng cũng chỉ là nha đầu ở nông thôn thôi.”

Nghe lời nói nàng khẩn thiết, nghiêm nhiên một bộ dáng móc tim móc phổi, tiểu cung nữ hạ mềm ngữ khí, nói: “Nhụy Nhi cô nương nghỉ tạm đi, ta đi trước.”

Nhụy Nhi gật đầu, nhìn theo nàng rồi đi.

Đội cho tiểu cung nữ đi xa, Nhụy Nhi mới hùng hăng nhẹ nhàng thở ra. Nàng biết, Phương Thảo đã không có khả năng trở lại, có lẽ là sung quân đến nơi khác, có lẽ là đã chết, thảm hại hơn có lẽ là nàng còn đang chịu tra tấn, muốn sống không được muốn chết không xong. Mặc kệ là loại kết quả nào, Nhụy Nhi cũng không dám tưởng tượng.

Nàng cẩn thận nghĩ, Phương Thảo bị tội, một là bởi vì ngày ấy xô đẩy khi dễ Dương yêu Nhi, hai chi sợ là nàng đã quên đây là nơi nào, thế nhưng ở chỗ thiên tử nháo ra như vậy, chẳng phải là coi thường hoàng quyền?

Cho nên nàng liền gấp không chờ nổi nghĩ muốn dọn khỏi nơi này.

Có thể tiếp cận Hoàng Thượng tuy tốt. Người tôn quý đệ nhất Thiên hạ như vậy, lại sinh ra cực kỳ tuần mỹ, ai không nghĩ thân cận lấy lòng hần ? Nhưng cũng phải có mệnh mới được!

Ở Hàm Xuân Thất đội càng lâu, làm Hoàng thượng tức giận cũng dễ càng nhiều. Nhụy Nhi không thể tự mãn giống phương thảo, trong lòng nàng rõ ràng, những thủ đoạn kia đối với địa phương này, lực gài ngựa đều không có. Trong cung quy củ nghiêm ngặt, nói không chừng có khi nàng làm trái với quy củ.

Chi bằng lấy lui làm tiến, dọn ở cùng Dương yêu Nhi một nơi. Kê ngọc này, ngọc vẫn ngọc, nhưng nếu nàng có thể được Hoàng Thượng nhìn với con mắt khác, nói vậy nàng có bản lĩnh. không nói đến, học tập một vài đều là tốt. Chuẩn bị làm cho tốt, lại đi xum xoe cũng kịp?

Ít nhất..... Ít nhất ở bên người Dương yêu Nhi, mạng có thể giữ được.

Nghĩ đến đây, Nhụy Nhi thân mình run lên.

Nàng vội tùm tùm chân, che thân thể phát lạnh lại, sắc mặt tái nhợt nhắm mắt nghỉ tạm. Nàng bệnh là bị bệnh thật, chỉ là hôm qua nàng cố ý chạm vào nước lạnh, vào đêm lại đá chân, mới bị một bệnh này.....

Lưu ma ma nghe xong tiểu cung nữ tới báo, nghiêm túc suy nghĩ một phen.

“Dương cô nương một người ở Yên Hi Đường, ngày thường khó tránh khỏi cảm thấy không thú vị, nếu có người làm bạn ngược lại cũng là chuyện tốt. Nhưng cũng không tốt khi nàng đem bệnh qua cho Dương cô nương, người chờ thu thập tay nải, tạm thời cho ở sau Yên Hi Đường, khi lành bệnh lại cùng Dương cô nương qua lại.”

Tiểu cung nữ đáp lời, vội đi về gặp Nhụy Nhi.

Nhụy Nhi được lời nói này, rốt cuộc nhẹ nhàng thở ra, chạy nhanh thu thập đồ vật, liền hướng Yên Hi Đường dọn qua. Nàng tới đây vốn cũng không có đồ vật, xiêm y cũng có 3 bộ, trang sức càng không cần thiết, chỉ có chút kiểu dáng đơn giản như vậy. Duy nhất quý trọng, đó là Thái Hậu thưởng trần châu ngày đó.

Nàng đem trần châu chôn thật sâu ở trong bao quần áo, đừng nói là trộm ở trên đầu, theo ở y gian, nàng lấy ra cũng không dám, sợ người khác hiểu lầm.

.....

Dương yêu Nhi thoải mái ngủ một giấc đứng dậy, dọn cái ghế nhỏ ngồi ở cửa, ngửa đầu nhìn ánh mặt trời.

Mặt trời mới lên không lâu, ánh nắng ấm áp lại không chói mắt, phơi thoải mái cực kỳ. Mấy cung nữ liền ở phía sau chài đầu cho nàng, một lúc nói như vậy rất tốt, một lúc nói như vậy

mới xinh đẹp. Dương yêu Nhi cũng không so đo này nọ, nàng đem đầu tóc chính mình giao cho người khác hoàn toàn không màng tới, chỉ lo ngẩng đầu nhìn cảnh sắc thú vị.

Nhụy Nhi đi vào trong Yến Hi Đường, nhìn thấy một màn như vậy.

Trong lòng nàng không nói nên lời, không được tự nhiên.

Trước kia khi nhà nàng nghèo, liền đem nàng bán cho Lý gia đều không bận tâm, hiện giờ nàng đi lấy lòng một kẻ ngốc, thật ra cũng không có gì không thể chịu đựng.

Nhụy Nhi liền gợn lên tươi cười, chậm rãi theo hướng Dương yêu Nhi đi tới.

Chẳng qua còn không đợi nàng đến gần, liền có hai cung nữ một trái một phải đỡ lấy tay nàng, nói: “Còn nương đi tới chỗ ở nhìn trước một cái.”

Nhụy Nhi nhăn lại mặt, chần chờ nói: “Nếu không chào hỏi Dương cô nương, chẳng phải là có chút vô lễ?”

Cung nữ cười nói: “Cô nương bị bệnh, chờ hết bệnh rồi lại đi chào hỏi, chẳng phải càng tốt?”

Nhụy Nhi lúc này mới hiểu được, có hay không hành lễ không quan trọng, thật ra quyết không thể làm nàng đem bệnh nhiễm qua Dương yêu Nhi.

Lúc trước Dương yêu Nhi bị Dân Trạch huyện mười dặm tám hương chê cười, hiện giờ đã là quý nhân lướt qua bọn họ, nàng cùng Phương Thảo tánh mạng thì nhẹ, Dương yêu Nhi tánh mạng mới làm trọng.

Trong lúc nhất thời, Nhụy Nhi trong lòng càng cảm thấy phức tạp, bên cạnh mà nói một câu cũng không nói ra được, đành phải gật gật đầu, chậm rãi đi theo cung nữ đi nhận nơi ở.

Nhụy Nhi dọn đến Yến Hi Đường, Dương yêu Nhi hoàn toàn không chú ý, với nàng mà nói, nói chung so với cùng một con kiến trước mắt bò qua không có gì khác nhau.

Ngược lại là các cung nhân hai mặt nhìn nhau, ngầm nói thầm, Nhụy Nhi cô nương này như thế nào cũng chuyển đến?

Xuân Sa trước hết thiếu kiên nhẫn, nàng buông xuống lược, nói bóng nói gió hỏi: “Cô nương mấy ngày nay, đi Hàm Xuân Thất đều làm cái gì nha? cô nương có làm tức giận Hoàng thượng không? Hoặc là có ai quá hai câu răn dạy?”

Này đoạn lời nói quá dài, cũng quá khó lý giải chút, Dương yêu Nhi liền không ra tiếng.

Xuân Sa lại nói: “Cô nương hôm nay định khi nào đi Hàm Xuân Thất a?”

Dương yêu Nhi ngẩng đầu nhìn trời: “không đi.”

Hôm qua Hoàng Thượng nói với nàng, hôm nay không cần phải đi, bên cạnh còn nói chút lời, nhưng Dương yêu Nhi nhớ không rõ ràng, liền đem “không cần phải đi” ba chữ nhớ rõ chặt chẽ.

Xuân Sa càng khẩn trương.

Nguyên bản Yến Hi Đường chỉ có cô nương một người ở, cả phòng cung nhân đều hầu hạ cô nương, ở trong cung này đó là phần đãi ngộ độc nhất. Nhưng hôm nay Nhụy Nhi cô nương cũng vào được, phần đãi ngộ độc nhất này, tự nhiên đã bị đánh vỡ.

Nhụy Nhi cô nương này nàng gặp qua vài lần, so Phương Thảo lớn lên càng nhu nhược chút, nữ tử như vậy rất dễ kích thích nam tử có ý muốn bảo vệ. Mà nàng so với Phương Thảo hiểu đúng mực hơn, hẳn là cái người thông minh. Nếu nàng tìm cơ hội được sủng, cô nương phải làm sao bây giờ?

Dương yêu Nhi chính mình còn chưa giác không ổn, tới giờ ngộ nàng đã dùng cơm, nàng liền đi vào trong phòng, dùng ngón tay ở trên bàn họa, họa tên nàng.

một bên họa, nàng một bên nhìn không được tưởng, nàng kêu “yêu Nhi”. “yêu Nhi” hai chữ viết như thế này. Vậy hẳn gọi “Hoàng Thượng”, “Hoàng Thượng” hai chữ này viết như thế nào?

Dương yêu Nhi đem nghi vấn tích cốp ở đáy lòng.

Lần sau nhất định phải nhớ hỏi rõ, không thể quên. Nàng ở trong lòng như thế nhắc mãi vài lần.

.....

Nhụy Nhi dọn đến Yến Hi Đường, không ngừng các cung nhân không ngừng khẩn trương, vị ở trong Vĩnh An Cung, tức giận đến ác hơn.

“Phải người đi hỏi, như thế nào nói?” Thái Hậu lạnh mặt nói.

Trước mặt người đáp: “nói là bị bệnh, thật sự bị bệnh, sợ đem bệnh khí truyền cho Hoàng Thượng, liền chạy nhanh thu thập đồ vật đi Yến Hi Đường.”

“không có bản lĩnh.” Thái Hậu cắn răng mắng, “Nàng thật ra nhanh lùi về! Nếu nàng thực sự có bản lĩnh, dám đem bệnh qua Hoàng Thượng, ai gia còn muốn thưởng nàng à!”

Từ ma ma cúi đầu không nhanh không chậm nói: “Thái Hậu.”

Thái Hậu lúc này mới thay đổi câu nói: “Lúc trước thật ra rất biết nói chuyện, miệng đầy đáp ứng, hiện giờ thấy Phương Thảo bị xử trí, thì chạy trốn so với người khác đều nhanh.”

Lúc này, bên người đại cung nữ mới chần chờ lên tiếng, nói: “Kỳ thật Nhụy Nhi cô nương, làm như vậy ngược lại cũng là chuyện tốt.”

“Tốt chỗ nào?” Thái Hậu nhíu mày.

“đang lúc nơi đầu sóng ngọn gió, nàng biết khó mà lui, cũng là nước cờ lấy lui vì tiến! Trái phải Yến Hi Đường cũng là ở Đường Tâm Điện, còn buồn không có cơ hội thấy Hoàng Thượng? Ngược lại như vậy dễ xử ở trước mặt Hoàng Thượng, ngược lại dễ dàng Phật ý Hoàng Thượng.”

Thái Hậu nghĩ cũng đã hiểu ra. Liền nàng đều không thể không đem phương thảo xử trí, lúc này cùng Hoàng Thượng so đo, hiển nhiên không phải chuyện tốt. Nhụy Nhi thông minh, biết lui xa chút, ngược lại có lợi cho thanh danh Vĩnh An Cung nàng. Ngày sau tóm lại không ai dám nói, nàng tặng người tân đế.

“Vậy ai gia còn phải thưởng cho nàng?” Thái Hậu cười nhạo.

Đại cung nữ cười đả kích vai cho Thái hậu: “Vì Thái Hậu nương nương làm việc, đây là bổn phận của nàng, nói gì tới ban thưởng?”

Thái Hậu lòng dạ hẹp hòi, bất quá về phần ban thưởng thật ra rất hào phóng. Nàng hừ lạnh một tiếng, nói: “Quá hai ngày, đưa cho nàng chút trang sức xiêm y, đừng cho nàng cả ngày trên đầu không có gì, còn đi thân cận Hoàng Thượng, chỉ sợ ai nhìn còn không thích!”

Đại cung nữ cười nói: “Thái Hậu nương nương nhân từ khoan dung!”

Qua một lát, Việt Vương tiến cung thỉnh an, bồi Thái Hậu chơi một lát bài, rồi sau đó cùng nàng nói vài chuyện: “Đại thần nội các gần đây thường ra vào Dưỡng Tâm Điện.....”

Thái Hậu cảm bài, không chút để ý nói: “Mấy cái lão già kia, nhất định là không có ý tốt. Tính đi gặp hoàng đế, cũng chưa chắc là vì tốt cho hắn. Bọn họ cầm giữ triều chính, lý nào chịu giao quyền?”

Dứt lời, Thái Hậu oán niệm đứng lên: “Đáng giận là ai gia không có nhi tử, bằng không lý nào đến phiên bọn họ cùng tiểu hoàng đế tới quấy phá?”

Tiêu Chính Đình cười cười, nói: “Nhi thần còn không phải là nhi tử ngài sao?”

Thái Hậu nhìn bài, nhàn nhạt nói: “Rốt cuộc là vẫn không giống nhau.”

Tiêu Chính Đình nghe vậy, như cũ chỉ là cười cười.

Chờ canh giờ vẫn chút, Tiêu Chính Đình liền cáo lui.

Hắn bắt trí bắt gác lại đi tới Dưỡng Tâm Điện, chỉ là lúc này hắn không có đi bái kiến Hoàng Thượng, hắn chỉ là đi vài bước, vòng tới đường tắt lần trước.

Người lúc trước trong đầu thật hết sức kỳ diệu, càng là chỉ thấy một bên mặt, liền dễ dàng nhớ mãi không quên. Đường như tất cả trong trí nhớ, cũng chỉ có một mặt kinh hồng mới là tươi sáng.

Hắn liền đứng ở đường tắt, hướng phương hướng kia mà nhìn, cảm thấy không hiểu sao tâm tình tốt đi không ít.

Gã sai vặt về mặt sờ không được đầu óc, mới lên tiếng gọi: “Vương gia.....”

Lại nghe đến một trận tiếng bước chân, hỗn loạn một chút tiếng cười nữ tử đến gần, đúng là từ kia vọng nói lại đây..... Tiêu Chính Đình không chút nghĩ ngợi liền phi thân đi hai bước, ẩn ở chỗ ngoặt.

Từ đây mà nhìn qua đi, hắn có thể trông thấy đầu của người đi tới.

Nhưng người kia lại là nhìn không thấy hắn.

Bọn cung nữ thái giám xung quanh cô nương cực kỳ trẻ tuổi, chậm rãi đi tới bên này.

Nàng ăn mặc áo ngắn màu đỏ quả hạnh, váy màu nguyệt hoa, cử động như nguyệt hoa quanh thân. Nàng búi tóc đơn sơ, giữa mày có một hạt hoa, sắc thái sáng ngời, mặt nàng giống như rực rỡ lấp lánh, làm cho người gặp là không quên.

Tương đối như ngày ấy, hôm nay nàng trang điểm càng có nhân khí.

Nhưng cũng vẫn là giống tiên nữ trên cung trăng xuống trần

Tiêu Chính Đình nhấp môi dưới.

Trong đầu một mặt ký ức kinh hồng kia, lại đột nhiên bị thêm một vầng sáng, di chuyển ở trong đầu, sau đó hướng càng sâu địa phương tản đi.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Lý Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Dương yêu Nhi có mấy ngày không tới Hàm Xuân Thất, cung nhân Yến Hi Đường liền bồi nàng đi mọi nơi một chút, hôm nay đi hướng phía đông, ngày mai đi hướng phía tây. Mỗi ngày có Ngự Thiện Phòng tỉ mỉ nấu nướng đồ ăn điều dưỡng, lại có cung nhân bồi đi lại, mấy ngày công phu, Dương yêu Nhi trên mặt khí sắc đều tốt lên rất nhiều.

Như ngâm hoa đào ở trên mặt vậy.

Khi đi đến một con đường tắt, Xuân Sa đột nhiên nhớ tới ngày ấy gặp được ngoại thần.

Nàng cùng Dương yêu Nhi thấp giọng nói: “Cô nương còn nhớ rõ nhìn thấy nam tử ngày ấy sao? Đó là Việt Vương điện hạ.”

Dương yêu Nhi tất nhiên là hơi mờ mịt.

Xuân Sa cười nói: “May mà hôm nay không đụng phải, bằng không thật phiền toái.”

Việt Vương cùng Vĩnh An Cung thân thiết, Vĩnh An Cung với Dưỡng Tâm Điện bên này lại lạnh nhạt thật sự, các cung nhân cũng đều là dài quá mắt, ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng cũng hiểu được sự thật.

Xuân Sa nghĩ nghĩ, còn nói: “Nếu là có ngày nô tỳ không bồi bên người cô nương, cô nương thấy hắn, phải quay đầu đi mới tốt, đụng phải không tốt.”

Dương yêu Nhi lại là chậm rì rì mà đánh cái ngáp.

Xuân Sa thấy thế, vội đỡ nàng: “cô nương mệt rồi? Chúng ta trở về nghỉ ngơi đã. ”

Dương yêu Nhi lại liếc mắt phía trước chỗ ngoạn kia.

Chỗ đó có bóng dáng, lộ một chút ra, nhưng những người khác giống như đều nhìn không thấy..... Dương yêu Nhi hoang mang mà thu hồi ánh mắt, xoay người chậm rãi đi xa.

Tiêu Chính Đình còn đứng ở nơi đó.

Kỳ thật chỉ cần bọn họ hơi đi phía trước đi thêm vài bước, là có thể đụng phải. Nhưng bọn hắn không cưỡi lên phía trước, giống như lần trước giống nhau, bọn họ lại xoay người đẹp đường đi trở về.

Tiêu Chính Đình nhất thời cũng nói không rõ trong lòng là thất vọng, vẫn là buồn cười.

Lời nói cung nữ kia, kêu hắn nghe xong rất rõ ràng. Tiêu Chính Đình không khỏi quay đầu hỏi gã sai vặt bên người: “Bổn vương thoát nhìn, thập phần dọa người?”

Gã sai vặt lắc đầu như trống bỏi: “Tất nhiên anh tuấn phi thường! Oai hùng hơn người! Phong độ nhệchàng!”

Tiêu Chính Đình khẽ cười một tiếng, đột nhiên nói: “Phong hậu đại diện muốn gần tới?”

Gã sai vặt đầu nào hiểu được những việc này, liền cảm miệng không lên tiếng. Mà trên thực tế, Tiêu Chính Đình cũng không phải dò hỏi hắn, chỉ là cảm khái một câu, như là đang nói cho chính mình nghe.

“Đến cẩn thận chọn lựa đại lễ, Hoàng Thượng đại hôn, phong hậu, thúc quan tự mình chấp chính..... Đều là đại sự. Tất cả nên dâng lên đại lễ đến tay.” Tiêu Chính Đình vừa nói, một bên đi ra ngoài, hắn nói: “đi bắt mấy cái người lảng giềng đang ở trong nước tới hỏi một chút, có bảo vật gì không.....”

Gã sai vặt vén tay áo lên: “ạ!”

Dương yêu Nhi trên đường trở về, Xuân Sa còn ở lăm nhăm lăm nhăm cùng nàng nói chuyện.

Xuân Sa nói: “cô nương như thế nào mấy ngày gần đây không đi Hàm Xuân Thất? Chính là Hoàng Thượng phân phó riêng, làm cô nương không đi?”

Dương yêu Nhi gật đầu.

Xuân Sa tâm trầm xuống, nói: “Này sao có thể là tốt?”

Dương yêu Nhi liền nghe thấy từ “tốt”, nàng liền tiếp theo gật đầu, nói: “Tốt.”

Xuân Sa dờ khóc dờ cười: “Chỗ nào tốt? hiện giờ Hoàng Thượng vắng vẻ cô nương, như vậy còn gọi tốt sao?”

Lúc này Dương yêu Nhi lại nhảy bén mà bắt giữ hai chữ “Hoàng Thượng”, nàng liền lần thứ hai gật đầu: “Tốt.”

Hoàng Thượng là tốt.

Giấy nàng viết chữ.

Nghĩ đến đây, Dương yêu Nhi còn có chút hơi sợ. Nàng không nhớ rõ hai chữ kia là viết như thế nào, Hoàng Thượng giống như niệm hai chữ lia niệm làm “Nguyệt yêu”. Chữ này lớn lên quá loanh quanh lòng vòng, viết đều viết không tốt, nhớ cũng không nhớ được. Nhưng làm sao bây giờ nhà?

Dương yêu Nhi nghe người khác nói nàng sao thì nói.

hắn nói chung cũng sẽ cảm thấy nàng dần.

Dương yêu Nhi nghĩ nghĩ, liền cúi thấp đầu xuống.

Xuân Sa thấy dáng vẻ nàng vậy, cho rằng nàng là bị dọa sợ, liền đành phải sửa miệng an ủi nói: “cô nương cũng không cần lo lắng, hiện giờ trong cung người trên dưới không nhiều lắm.....”

Dương yêu Nhi giờ tay che miệng, đánh ngáp nho nhỏ.

Xuân Sa thấy thế, càng có chút hoảng loạn, vội nói: “cô nương đừng sợ, đừng khóc. Có lẽ chờ lát nữa Lư ma ma liền tới thỉnh cô nương.....”

nói cho hết lời, bọn họ đã về tới Yến Hi Đường.

Trong Yến Hi Đường thân ảnh không thấy Lư ma ma, nhưng lại thấy Nhụy Nhi. Nàng cùng một tiểu cung nữ búi, đứng ở trong viện phơi nắng, thấy Dương yêu Nhi trở về, liền vội vàng lộ ra lấy lòng cười, còn chủ động hướng Dương yêu Nhi đi tới, ngoài miệng nói: “Ta bệnh đã khỏi hẳn, liền nghỉ hôm nay tới Dương cô nương làm lễ, nói một lát, ai biết được Dương cô nương đi ra ngoài.....”

Nàng nói một chuỗi dài, sau đó lẳng lặng chờ Dương yêu Nhi đáp lại nàng.

Dương yêu Nhi nhìn chăm chăm nàng nhìn nhìn: “ah.”

Kỳ thật đối lại thường ngày, Dương yêu Nhi đều sẽ không ra một lời. Chỉ là người này giống như ở trong sân lác lư, khả năng là đến cùng nàng nói chuyện, nàng mới có thể dừng lại.

Nhụy Nhi đợi một lát, lại không chờ được.

Nàng đành phải lại há mồm nói: “Ta cùng Dương cô nương từ một chỗ sinh ra, ngày sau nếu là tưởng niệm quê nhà, ghé vào cùng nhau trò chuyện, cũng không cảm thấy cô đơn.”

Xuân Sa nghe vậy, âm thầm gật đầu.

Nhụy Nhi cô nương nói những lời này cũng không tệ, Dương cô nương từ ngàn dặm xa xôi đến hoàng cung, nếu thực sự có lúc nhớ nhà, có thể có người ở bên cạnh giải bớt nỗi nhớ

quê ngược lại cũng là chuyện tốt.

Nhưng Dương yêu Nhi lại như người gỗ giống nhau đứng ở nơi đó, không có nửa điểm tỏ vẻ.

Nhụy Nhi sáng sớm làm tốt đứng đây chờ Dương yêu Nhi, tính toán lấy lòng Dương yêu Nhi, nhưng vô luận nàng nói cái gì, người này đều không tiếp chiêu, không tranh luận.

Nhụy Nhi nghĩ nghĩ, đành phải nói: “Ta từ trước gặp qua thím Dương gia.”

Dương yêu Nhi lông mi giật giật, nhưng vẫn là không nói chuyện.

Nhụy Nhi lại nói: “Ta từ Dân Trạch huyện, còn thấy nương người nàng đứng ở gần tòa nhà Lý gia, hẳn là ở niệm tình người. đệ đệ người cũng gia nhập học đọc sách.”

Nhụy Nhi muốn nói, chúng ta đều giống nhau.

Trong nhà nghèo khổ, không có nửa điểm biện pháp, cho nên lấy chúng ta đi đổi tiền, bọn họ sống quá tốt, chúng ta cùng ở nơi này. Chúng ta không bằng thân thiết chút, hỗ trợ lẫn nhau?

Lời nói tới cổ họng nhưng còn mắc lại, Nhụy Nhi không dám nói, nàng sợ người chung quanh nghe thấy được, đối với nàng tâm sinh ra trào phúng.

Nhụy Nhi cắn cắn môi, liền dứt khoát vươn tay ra, muốn kéo Dương yêu Nhi.

Lúc này lại nghe thấy một đạo thanh âm vang lên: “Đều đứng ở chỗ này làm cái gì? Như thế nào kêu cô nương đứng ở nơi này lâu? không đỡ vào cửa ngồi xuống nói chuyện sao?”

một chuỗi câu hỏi này, đem mọi người đều gỗ tỉnh lại. Bọn họ vừa nhìn lại cửa trước, liền thấy Lư ma ma đi vào, bước đi vội vàng, như là có việc gấp gáp.

Lư ma ma ở trước mặt Dương yêu Nhi đứng yên, giờ tay sửa sửa tóc Dương yêu Nhi, nói: “cô nương đừng đứng ở nơi này phát ngốc, mau mau theo lão nô đi một chuyến, để chờ.”

Ai chờ?

Vì cái gì chờ nàng đi?

Mọi người trong đầu đều toát ra nghĩ hoặc.

Lư ma ma tất nhiên là sẽ không cùng bọn hắn giải thích, chỉ là thủ đoạn bắt Dương yêu Nhi, liền mang theo nàng đi ra ngoài. Dương yêu Nhi tựa hồ cũng không muốn cùng Nhụy Nhi đứng ở một chỗ, liền nhấc chân đi theo.

Bọn người Xuân Sa không đuổi kịp, liền đành phải nhìn Lư ma ma đem người mang đi.

Nhụy Nhi đứng ở nơi đó, quanh thân còn ôm lấy cung nhân, nhưng nàng lại cảm thấy bản thân lẻ loi thật sự, còn cảm thấy thẹn thật sự. Nàng đều chịu đựng coi khinh, chê cười, làm tốt tính toán, nhưng ai hiểu được Dương yêu Nhi nhanh như vậy liền đi rồi, đừng nói nàng đem người dễ dàng, người ta nói chuyện cùng nàng đều lạnh lẽo.

Kẻ ngốc này, như thế nào lại khó dễ dành như vậy!

Lư ma ma mang theo Dương yêu Nhi một đường vội vàng, đi được tới một chỗ xa lạ.

Dương yêu Nhi ngây thơ đánh giá bốn phía, ngay sau đó liền thấy Lư ma ma bước vào cửa, trong đó người đứng đầu mỉm cười nói: “cô nương đã tới.”

Những người đi lên, nắm cổ tay Dương yêu Nhi, đè lại eo nàng, vuốt cổ nàng.

Dương yêu Nhi mới vội né tránh.

Lư ma ma thấy thế, thăm nghĩ chính mình hồ đồ, những người này định đem nàng dọa sợ!

Lư ma ma vội nói: “cô nương, đó chính là thượng y cùng chế nghị thanh tư nữ quan. Các nàng là phụng mệnh tới đo ni cho cô nương may áo, làm y phục mới.”

Dứt lời, Lư ma ma vỗ vỗ đầu chính mình, nói: “cô nương trước tiên đo kích cỡ, rồi theo lão nô cùng nhau, đi lựa chút trang sức.”

Dương yêu Nhi ngờ ngác mà đứng ở nơi đó.

Nàng cứng đờ mà nâng tay xuống, ngẩng cổ, như là cây non đáng thương, gió thổi qua phải ngã.

Lư ma ma nhìn đến dờ khóc dờ cười, vội nói: “cô nương chớ có khấn Trương, chờ lát nữa lão nô lấy chút đồ cổ món đồ chơi tới cho cô nương chơi.”

Dương yêu Nhi lại há mồm nói: “Hoàng Thượng?”

Lư ma ma càng dờ khóc dờ cười, vội nói: “Hoàng Thượng không phải món đồ chơi.”

Dương yêu Nhi nghiêng nghiêng đầu, tính lực làm như bị phân tán, nàng không cứng ngắc như vừa rồi.

Lư ma ma lại bắt đắc dĩ lại cảm thấy buồn cười.

Dương cô nương này cũng gan lớn thật sự, ở đây lòng nàng, có thể đem Hoàng Thượng cùng món đồ chơi đánh đồng nhau?

Lư ma ma chống lại ánh mắt Dương yêu Nhi, tức khắc lại thật sự nhừ đầu.

Chớ nói đại hân, nghĩ thức phong hậu, trong cung này bình thường quy củ, Dương cô nương cũng đều không biết đến. Nếu là có thể dạy từng cái một, có thể dạy được sao? Dương cô nương nếu cảm thấy buồn tẻ vô vị, buông tay không chịu học thì làm thế nào cho phải?

Lư ma ma phiền não, Dương yêu Nhi là không biết đến.

Nàng nhìn chăm chăm rèm mảnh rũ xuống phía trước, nhìn chăm chăm đến thất thần.

Chờ bên này các nữ quan ở trong cung đo xong kích cỡ, rèm mảnh bên kia cũng xốc lên, ngay sau đó liền thấy một thân ảnh cao dài chậm rãi bước tới.

Dương yêu Nhi hơi hơi tròn tròn mắt.

Là Hoàng Thượng.

Tiêu Dặc mới vừa rồi ngồi ở phía sau rèm, sờ dĩ cách 1 cái mảnh, nghĩ có lẽ lúc Dương yêu Nhi thoát y thường. Cùng lúc, hần mới rồi đi ra.

Dương yêu Nhi thoáng nhìn gương mặt Tiêu Dặc, vội véo véo ngón tay, rũ ánh mắt xuống, bắt đầu nhớ lại, “Nguyệt yểu” hai chữ viết như thế nào. một chút cũng không nhớ được.

hần sẽ đánh nàng sao?

Đệ đệ đã từng nói qua lão sư đều có thuốc, ngu dốt sẽ bị đánh.

Dương yêu Nhi nghĩ nghĩ, đột nhiên cảm thấy tầm mắt mơ hồ.

Đền lớn nhà Lý gia, nàng ở trên xe ngựa nhìn thấy, rất lớn rất lớn.

Đọc sách.

Nương.

Vụn vặt từ từ lách vào ở trong đầu nàng. Dương yêu Nhi nắm xiêm y trên người.

Tiêu Dặc đi đến trước mặt nàng, thấy nàng nửa ngày không ngẩng đầu, không khỏi vươn tay nắm cằm nàng, cưỡng chế nàng ngẩng đầu lên.

Nhìn lên, liền thấy đáy mắt Dương yêu Nhi bị nước mắt sưng nước, mắt đen long lanh, nước mắt nàng liền treo ở trên lông mi, muốn rơi mà không rơi.

“Ai khi dễ người rồi?”

Dương yêu Nhi ngoan ngoãn nói: “không nhớ rõ tên viết như thế nào.”

nói xong, “Lạch cạch”, viên nước mắt liền rơi xuống, rớt ở trên mu bàn tay của Tiêu Dặc mu.

Tiêu Dặc: “.....”

“không nhớ rõ thì không nhớ rõ, ngày khác một lần nữa học là được.” Tiêu Dặc nhẹ miết khóe môi ở dưới, khóe miệng độ cung lãnh duệ, trên tay lại thuận thế xoa nhẹ dưới khóe mắt Dương yêu Nhi: “một chút việc nhỏ cũng đáng để khóc sao.”

Lưu ma ma đứng ở cách đó không xa nhẹ nhàng thở ra.

Trong lòng nói, còn tưởng rằng cô nương bởi vì nàng phản bác nói Hoàng Thượng không phải món đồ chơi, khổ sở đến khóc đây.

Tác giả có lời muốn nói: ↑ người tiểu hoàng đế đã bị manh đến tâm run gan run, mất máu quá nhiều. ↑

Bởi vì trời sinh khuyết thiếu chính xác giáo dục dẫn đường, yêu Nhi đối rất nhiều đồ vật là không có chuẩn xác nhận tri, nàng không biết cái gì là đau, cái gì là khóc, cái gì là khổ sở, cái gì là vui vẻ. Nàng rất khó đem một sự kiện xâu chuỗi lên, cho nên thật cảm thấy chính mình khóc, là bởi vì không nhớ rõ tự viết như thế nào.

Bất quá tiểu hoàng đế sẽ giáo nàng lạp.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Lý Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Đo xong kích cỡ, Lưu ma ma liền mang Dương yêu Nhi đi chọn trang sức.

“cô nương nếu yêu thích cái gì, thì cứ lấy dùng.” Tuổi cười trên mặt Lưu ma ma sâu hơn, nói: “Vĩnh An Cung đưa riêng tới, sao có thể lãng phí?”

Tiêu Dặc lại ở một bên nhàn nhạt nói: “Đều đưa đến Yên Hi Đường cho nàng đi.”

Lưu ma ma nghe xong lời này, gật đầu đáp. Thăm nghĩ, vị Nhụy Nhi cô nương kia, tự nhiên là vô duyên.

Dương yêu Nhi đứng yên trước một rương trang sức, duỗi tay sờ sờ, nàng hơi trừng lớn mắt, đáy mắt tràn đầy ánh sáng rực rỡ.

Lưu ma ma không khỏi cười nói: “cô nương hẳn là đều thích.”

Lúc này người thượng y cục đi đến khom người trước mặt Tiêu Dặc, nói: “Hoàng Thượng, kích cỡ phù hợp, không cần sửa đổi.”

“Ân.”

Người thượng y cục cùng chế nghị thanh tư đều đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

hiện giờ mọi người đều nhìn chăm chăm hôn sự của Hoàng Thượng, phàm là sai sót bên trong, bọn họ liền bị đứng mũi chịu sào cho nên chuẩn bị đại hôn.

Đám người thượng y cục cáo lui rồi đi.

Tiêu Dặc nói: “Lại đây, trầm lại dạy người hai chữ kia viết như thế nào.”

Dương yêu Nhi quay đầu đánh giá bốn phía, lại cảm thấy vô cùng không quen. Trong phòng Hàm Xuân Thất, ngăn trở ánh sáng không thấy mặt trời, trong nhà còn tràn đầy mùi thuốc. Với Dương yêu Nhi mà nói, so với nơi này còn tốt. Nơi này lớn hơn một chút, bên trong bày đồ vật cũng nhiều hơn, ngăn đầu lên nhìn, mái hiên cũng thật cao. Nơi này cũng không có mùi thuốc trong không khí, mất đi mùi vị quen thuộc, làm cho Dương yêu Nhi cảm thấy có chút cô đơn lạnh lẽo.

Nàng mở mắt chung quanh, rồi sau đó mới đi chuyển bước chân, đi theo Tiêu Dặc đi tới bức màn kia.

Vừa đi vào, liền có thể nhìn thấy mặt bàn bên trong.

Bàn kia rất lớn, Dương yêu Nhi tự mình khoa tay múa chân một hồi.

..... Cả Nàng đều có thể nằm trên đó.

Tiêu Dặc đứng ở bàn trước, quay người lại nhìn thấy một màn như vậy.

“Làm sao vậy? Đói bụng?” Tiêu Dặc hỏi.

Dương yêu Nhi không lên tiếng, chỉ đi tới trước mặt Tiêu Dặc, duỗi dài cổ, nhìn đồ vật bày trên mặt bàn. Tiêu Dặc thấy thế, liền nói: “Cầm bút.”

Dương yêu Nhi không nhúc nhích.

Tiêu Dặc đành phải nắm lấy tay nàng, lại đem bút lông kia nhét vào lòng bàn tay nàng: “Cầm. Còn nhớ rõ cầm như thế nào sao?”

Dương yêu Nhi khần trương, bốn ngón tay lại mở ra, dùng một cái tư thế buồn cười cầm bút.

Nghĩ đến mình lúc trước có nói, một cái việc nhỏ, dạy lại là được, khóc cái gì. Tiêu Dặc muốn hỏi hận cũng đã muộn. Hắn rút bút lông trong lòng bàn tay Dương yêu Nhi, mở các đầu ngón tay nàng ra, tiếp đó lại từng chút từng chút dạy nàng cầm bút như thế nào.

Dương yêu Nhi dần dần tìm được cảm giác quen thuộc, cuối cùng cũng cầm được như khuôn mẫu.

Chỉ là cánh tay nàng không có lực, làm thế nào cũng phải chống lên bàn, mới có thể dựng thẳng bút trong tay được.

“Viết như vậy, còn nhớ rõ sao?”

“Hai chữ này còn nhận ra sao?”

Tiêu Dặc liền tiếp hỏi hai vấn đề, lại không được thấy Dương yêu Nhi đáp lại, hắn không khỏi cúi đầu nhìn Dương yêu Nhi đang chống lên bàn. Dương yêu Nhi mềm oặt chống cánh tay, ấn đường hơi hơi nhăn lại, chu cái miệng nhỏ, lại thờ ơ ra, như là có chuyện gì làm khó nàng vậy.

Dương yêu Nhi ngẩng đầu, chống lại ánh mắt của Tiêu Dặc, nói: “Cứng quá a.”

Tiêu Dặc: “.....”

Chống lên bàn viết chữ, còn chệch bàn quá cứng.

Lưu ma ma không nhịn được cười, nói: “cô nương da thịt non mềm, chịu không được giầy vò, lão nô đi lấy cái đệm mềm tới.”

Tiêu Dặc ngược lại chưa nói cái gì, Lưu ma ma liền cho rằng Hoàng Thượng ngầm đồng ý, vì thế nhanh chóng xoay người đi lấy.

Đệm mềm may thành đệm hương bồ lớn nhỏ, nên được dùng lót ngồi vào mùa đông, kích cỡ này hiển nhiên là không thể chen chúc trên bàn. Lưu ma ma cầm một cái đệm trái phải khoa tay múa chân, ngũ quan đều ưu sầu đến nhăn lại. Nàng nói: “Cái này nên như thế nào mới tốt?”

Tiêu Dặc bắt lấy cổ tay Dương yêu Nhi, hướng lên trên, cánh tay Dương yêu Nhi c liền bay lên không. Ngay sau đó hắn lại đem một cái tay khác đặt dưới khuỷu tay của nàng, lòng bàn tay vừa lúc nâng. Thập phần vững chắc.

“hiện tại viết đi.” Tiêu Dặc ngửi khí có chút mùi vị nguy hiểm: “Nghiêm túc viết.”

Dương yêu Nhi vội gạt đầu, nương theo năng lực của hắn, ngoan ngoãn viết chữ ở chỗ trống trên giấy Tuyên Thành.

Lưu ma ma thấy thế, nói: “Ngày khác lão nô đặc chế một cái đệm bàn tay lớn, để cô nương dùng lót tay.”

Dương yêu Nhi gạt đầu, nhưng ánh mắt vẫn dính trên giấy Tuyên Thành kia, hiển nhiên là sau khi nghe Tiêu Dặc nói “Nghiêm túc viết”, chút phân tâm cũng không dám.

Đợi sau khi lại viết mấy dòng, Dương yêu Nhi mới mở miệng nói: “Còn nữa.”

Tiêu Dặc: “Ân?”

Dương yêu Nhi chỉ vào tên: “một cái khác.”

một cái khác?

một cái tên khác?

Tiêu Dặc lấy cây bút nhỏ, viết hai chữ “Nguyệt Yếu”, hỏi: “Cái này?”

“Ân a.”

hắn đặt tên, nàng ngược lại còn nhớ.

Khó trách nói đã quên chữ viết như thế nào, phía sau chữ “Yêu” kia cong cong queo queo, cũng không phải là khó viết được ngay sao? không nhớ rõ ngược lại cũng không quan trọng.

“Viết cho trẫm nhìn một cái.” Tiêu Dặc nói.

Dương yêu Nhi cầm bút, còn chưa đợi nàng động tay, có cung nhân vén màn lên, khom người nói: “Hoàng Thượng, Vĩnh An Cung sai người tới.”

“Chuyện gì?” Tiêu Dặc cũng không thèm nhìn cung nhân kia, ngược lại nhìn chăm chăm hai chữ “Nguyệt yêu” kia, dường như cảm thấy mình viết rất tốt.

“Hồi Hoàng Thượng, tôi là một ma ma, có cần cho phép nàng tiến vào nói chuyện?”

“Đề nàng tiến vào.”

Chỉ chốc lát sau, liền có một lão ma ma tiến vào.

Mà Tiêu Dặc đã thu hồi tay, đang lau tay bằng khăn nóng lấy từ chỗ cung nữ. Dương yêu Nhi không có cánh tay chống đỡ, liền cầm bút ngơ ngác đứng ở chỗ đó, nhìn chăm chăm lão ma ma mới vào cửa.

Lão ma ma kia khom người nói: “Nô tỳ thỉnh an Hoàng Thượng! Hoàng Thượng ít ngày nữa liền đến đại hôn, đến lúc đó sẽ tiến hành nạp thái đại chính chi lễ, cô nương lưu lại trong cung, sẽ không thể thực hiện nghi lễ. Ban đầu là Lý đại nhân đem cô nương tiến vào, hiện giờ đưa cô nương đến Lý phủ, đợi sau khi qua lễ, ngày đại hôn lại tiến vào từ Ngọ môn, là nhất tốt. Nô tỳ phụng mệnh Thái Hậu, đến tiếp cô nương đi theo Lý gia lão phu nhân ở lại mấy ngày.”

Tiêu Dặc cười như không cười mà nhìn nàng: “Lý Thiên Cát? Tuy là hắn tìm đến người, nhưng hắn dám đương nổi danh xưng nhạc phụ của trẫm? Hắn tính là cái thứ gì? Nạp thái đại chính chi lễ, Lễ Bộ nếu đưa qua, Lý Thiên Cát hẳn dám nhận sao?”

Lão ma ma vốn tưởng rằng một chuyện này hắn là vô cùng trời chảy, ai biết được lại đụng phải cục diện như vậy, trong lúc nhất thời nàng ngay cả miệng cũng không dám mở, mở miệng nhẽ nhại tiến vào trong quần áo.

“Nhưng, nhưng..... Nhưng tổ chế này luôn bắt buộc phải tuân theo, đại lễ không thể bỏ.”

“Lý đại nhân nếu nhiệt tình như vậy, không bằng mời hắn ở kinh thành mua một tòa nhà, phía trước treo tấm biển họ Dương, như thế, nạp thái đại chính chi lễ tự nhiên cũng có nơi đi.”

“Này.....” Lão ma ma tự nhiên không dám đáp ứng, không dám nói như vậy không tốt, tóm lại trái phải đều không phải là người.

“Đã không làm chủ được, liền trở về hỏi chủ tử của người đi.” Tiêu Dặc nói.

Lão ma ma ngẩng đầu liếc mắt nhìn một cái, bỗng dưng cảm thấy Hoàng Thượng hôm nay cực kỳ có lực uy hiếp, cũng không dám cãi lại, vội vàng cáo lui.

Tiêu Dặc đột nhiên quay đầu hỏi: “Người nghĩ rồi cung sao?”

Dương yêu Nhi chớp chớp mắt, chờ đến khi phát hiện Tiêu Dặc đang nhìn nàng, nàng mới phản ứng lại, nguyên lai là đang hỏi nàng. Nhưng nàng không có làm bất cứ phản ứng gì. Rồi cung? Rồi đi đâu? Rồi cung có ý nghĩa gì sao? đi sẽ thế nào? Dương yêu Nhi hết thấy đều không biết. Ý nghĩa cái chữ “Rời cung” này ở trong lòng nàng, thậm chí đều rất mơ hồ.

Tiêu Dặc thấy thế, liền biết Dương yêu Nhi căn bản không nghe hiểu.

hắn lại nói: “Nếu như rời cung, ban cho người nhà cửa, hoàng kim. Người sẽ sinh hoạt một đời trước áo cơm không lo.”

Dương yêu Nhi vẫn chỉ nhìn hắn, không nói lời nào.

“Người cảm thấy không tốt sao?” Tiêu Dặc thân thể hơi nghiêng về trước, hắn cong lưng, để sát vào khuôn mặt Dương yêu Nhi, thậm chí có thể nghe thấy hô hấp của đối phương.

“Có hoàng kim, người cũng có thể mua mười cái tám cái nhà hoàn chiếu cổ người, lại có thể mua mấy gã sai vặt trông giữ hộ viện. Người sẽ là thiên kim tiểu thư Dương gia.” Tiêu Dặc lại nói.

Dương yêu Nhi lại chớp chớp mắt: “Ah.”

Nàng nghĩ, hắn nói một chuỗi dài như vậy, dù sao cũng phải đáp lại hắn một tiếng.

“Người nha đầu hương dã này, chỉ sợ không biết được một tòa nhà giá trị bao nhiêu, vạn lượng hoàng kim lại quý giá cỡ nào.” Tiêu Dặc đứng thẳng, giống như cười nhạo một tiếng.

Dương yêu Nhi nói: “Ah.”

Tiêu Dặc biết, cùng nàng nói cái gì cũng đều vô dụng.

Nàng có lẽ không hiểu.

Lại có lẽ đã hiểu, nhưng nàng thật sự sẽ hiểu sao? Nàng không hiểu.....

Tiêu Dặc lại duỗi tay ra tay, bắt lấy tay cổ tay nàng, kéo nàng đi tới trước mặt.

“Còn viết chữ sao” hắn hỏi.

“Ah.”

“Vậy liền viết đi.” Tiêu Dặc nâng khuỷu tay của nàng, còn tiếp lấy bút trong nàng, cho vào nước trong rửa rửa, sau đó đổi mực mới, lại giao cho nàng.

Nàng đứng trước mặt cùng dựa lưng vào hắn, ánh mắt Tiêu Dặc hơi rũ một chút, liền có thể nhìn thấy trang sức trên đầu nàng, còn có bên tai kia mấy sợi tóc nhỏ vểnh lên bên tai.

Tiêu Dặc nâng một tay khác lên, bắt lấy kia mấy sợi tóc kia vòng vòng, nói: “Đây chính là chính người không đi.”

“Ah?” Dương yêu Nhi mờ mắt nâng tay trái lên, sờ sờ đầu mình, lại xoa xoa tóc, xoa đến lộn xộn.

Tiêu Dặc thấy thế, đuổi các ngón tay, thuận theo tóc vào tai nàng.

Dương yêu Nhi giống như mèo con được thuận lông, lập tức buông tay xuống, nàng nghiêm túc nhìn chăm chăm giấy Tuyên Thành kia, sợ nhìn sai một chút chi tiết, vờ, a không, viết sai chữ rồi. Liền đem chuyện Tiêu Dặc nghịch nàng tóc quên tới sau đầu rồi.

hắn nhìn nàng bộ dáng chăm chú, đột nhiên cười: “Đúng là, một cái đứa nhỏ ngốc, dù có trạch điền ngàn mẫu hoàng kim vạn lượng lại như thế nào? không có trăm bảo hộ, đến xương cốt cũng không còn.”

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu hoàng đế: Đây chính là chính người không đi. o(*￣▽￣*)o

Bạn đang đọc truyện *Cảm Lý Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Lão ma ma kia trở lại Vinh An Cung, cuối cùng cũng không dám đem lời Hoàng Thượng nói như vậy nói lại cho Thái hậu nghe, nếu như thật sự nói, Thái Hậu tất nhiên lại nổi giận, nàng chẳng phải sẽ biến thành người trung gian chăm sóc thị phi, hai cung nếu ngầm đấu đá, dùng được nhi đó là nàng.

Vì thế lão ma ma cân nhắc một chút, liền đem lời Hoàng Thượng nói, ngắt đầu bỏ đuôi, thay đổi ý nghĩa, nói: “Hoàng Thượng nói, không bằng mời Lý đại nhân ở ngoài cung bố trí một tòa Dương trạch, như vậy đại lễ liền có nơi đi. Bằng không, nếu Lễ Bộ thật đem đồ vật đưa đến Lý phủ, ngược lại làm khó Lý đại nhân, chắc chắn là đại nhân tuyệt đối không dám nhận.”

Lý lão phu nhân an vị ở hàng ghế đầu của Thái Hậu, nghe vậy da mặt co rút, mồ hôi lạnh nhất thời liền rơi xuống.

Lão ma ma nói đến chuyện, nhưng rốt cuộc là nhân vật sống trong nội trạch nhiều năm, như thế nào lại không hiểu hàm ý ở trong đó? Hôm nay đến đây, ngược lại là Lý gia nàng lỗ mạng, chỉ sợ bắt đầu từ khi Vinh An Cung phái người đi truyền lời, đã đắc tội Hoàng Thượng rồi.

Lúc này lại nghe chỗ Thái Hậu châm chọc cười, nói: “Có gì không nhận được? Lý gia chính là thân nhân của ai gia, ai gia lại là mẫu hậu của Hoàng Thượng, là người nuôi dưỡng Hoàng Thượng. Dương công nương kia từ khi tiếp nhận tới, chính là ở tại Lý gia. Chuyện thân càng thêm thân tốt đẹp như thế, liền quyết định đem Dương cô nương kia định nhà mẹ đẻ ở Lý gia có gì là không thể? Lại thế nào đòi Lý Thiên Cát bố trí nhà cửa khác, còn muốn treo biển Dương trạch! Người Dương gia kia đều là những thôn phụ nông phu, dám đương không nói đại lễ hẳn là bọn họ đi!”

Lão ma ma biết rõ Thái Hậu tính tình, nghe vậy ngược lại cũng cũng không kinh ngạc.

Này cũng chính là lý do nàng không dám nhận báo lại lời Hoàng Thượng nói.

Lão ma ma vâng vâng dạ dạ nói: “Thái Hậu nương nương bớt giận, Hoàng Thượng nói cũng có đạo lý……”

Bên này trong lòng Lý lão phu nhân lại lộp bộp một cái, cảm thấy có chút không tốt.

Tính tình của Thái Hậu, chính là người khác càng không cho nàng làm, nàng càng phải làm. Cái tính tình này, kể từ khi nàng làm Thái Hậu tới nay, liền càng thêm lợi hại.

Nàng trong miệng nói Lý gia chính là thân nhân của nàng, thực chất Lý lão phu nhân trong lòng hiểu rõ, Lý gia chẳng qua là cái họ hàng xa, Lý gia sở dĩ có địa vị như hôm nay, chính là bởi vì Thái Hậu nương nương có một ít việc, nhà mẹ đẻ nàng không chịu làm, liền giao vào tay Lý gia, vì vậy mới được Thái Hậu ưu ái. hiện giờ Thái Hậu kéo gần quan hệ như vậy, bất quá chỉ là muốn làm cho Hoàng Thượng không vừa ý mà thôi. Đến cuối cùng hậu quả xấu lại muốn nàng Lý gia tới gánh vác.

Đây là kết quả Lý lão phu nhân tuyệt đối không muốn nhìn thấy.

Suy nghĩ cái biện pháp.

Lý lão phu nhân trầm nghĩ.

Thái Hậu lúc này quay đầu nhìn về phía Lý lão phu nhân, nói: “Người cũng không cần lo lắng Hoàng Thượng bác bỏ mặt mũi Lý gia các người, trở về chờ, tân hậu này cũng không thể ở trong cung xuất giá, không hợp tổ chế. Đến lúc đó tự nhiên sẽ tới Lý gia của người.”

Lý lão phu nhân dập đầu cảm tạ, nói: “không dám. Tân hậu phượng thể tôn quý, Lý gia xác thật dám đương không nổi cái danh nhà mẹ đẻ tân hậu.”

Thái Hậu liếc xéo nàng một cái: “Có cái gì dám đương không nổi?”

Lý lão phu nhân lại vội dập đầu, cười nói: “Là lão thân lỗ mạng, lại làm nương nương khó xử.”

Thái Hậu trầm nói, ai gia nơi nào khó xử, ai gia cũng không cảm thấy khó xử, làm đứa ngốc kia đến ở Lý gia khá tốt. Đây chẳng phải là làm tiểu hoàng đế rõ ràng, Hoàng Hậu của hắn chính là bị Vinh An Cung khống chế sao? Cũng háo khiến hắn nhìn rõ ràng tình trạng của bản thân, chớ lại sinh ra cái vọng tưởng gì cùng Vinh An Cung chống đối.

Nhưng Lý lão phu nhân lại miệng đầy khẳng định làm nàng khó xử, quỳ xuống đất lại dập đầu nói: “Lão thân sao dám làm hồng tình mẫu tử của nương nương cùng Hoàng Thượng, lão thân hổ thẹn! Lão thân nay liền trở về, khiến trách nhi từ không hiểu chuyện kia, sao dám đưa ra cái vọng tưởng như vậy!……”

Dứt lời, Lý lão phu nhân liền đứng lên, một bộ dạng muốn cáo lui.

Thái Hậu: “……”

Ai gia cùng kia tiểu hoàng đế từ đâu ra tình nghĩa mẫu tử? Có cái gì là nói người phá hư?

“Lão thân cáo lui.” Lý lão phu nhân nói, trên mặt còn lộ vẻ nôn nóng, như là thiệt tình thực lòng vì Thái Hậu suy nghĩ vậy.

Thái Hậu nhúh hạ mi, nói: “Trò về đi.”

Nàng cảm thấy cùng Lý lão phu nhân nói chuyện không cùng một chỗ đi. Lão thái thái này hiện giờ cũng đã tuổi lớn, đầu óc cũng hồ đồ, nói chuyện như ông nói gà bà nói vịt.

Lý lão phu nhân lại cảm tạ Thái Hậu, lúc này mới làm ra vài phần không đành lòng, khom thân mình chậm rãi rời khỏi Vĩnh An Cung.

Lão ma ma thấp thòm lèntiếng: “Kia nô tỳ còn đi Dưỡng Tâm Điện đáp lại sao?”

“Trò lại nói cái gì.” Thái Hậu mày nhăn càng chặt hơn, “Lý gia nay đều đã lùi bước, còn có cái gì để nói, liền để hần tự mình nhọc lòng đi thôi. Lại muốn ở trước đại điện, định ra một cái chỗ ngồi cho đứa ngốc kia! không có Lý gia đuổi tay, Hoàng Thượng kia phải từ từ khổ lấy tiền ra mua tòa nhà. Từ khổ kia của hần.” Thái Hậu nói tới đây, bấu môi một cái: “Còn không nhiều bằng ai gia.”

Lại lúc này Lý lão phu nhân trở lại trong phủ, Lý Thiên Cát đang ở trong nhà cùng thế thiếp mua vui, nghe nói mẫu thân trở về, mới vội vàng bỏ xuống người, đi tới trước mặt Lý lão phu nhân.

Lúc trước, Lý Thiên Cát cho rằng hai người Phương Thảo, Nhụy Nhi hẳn là so với đứa ngốc kia cơ hội được sủng ái sẽ lớn hơn chút.

Nhưng ai biết được người đưa vào cung, liền nhắc lên sóng to gió lớn. Phương Thảo gây ra cuộc tranh đấu, bị Thái Hậu xử tử. Nhụy Nhi lúc sau lại càng không có tin tức. Ngược lại là đứa ngốc kia, bởi vì là đứa đầu tiên đưa vào cung, rồi cuộc đính hôn ánh sáng của Khâm Thiên Giám, hiện giờ lại ở trước triều thần chủ trương gắng sức thực hiện, thật sự sẽ làm Hoàng Hậu.

Ai có thể nghĩ đến đây? một cái đứa ngốc lại thật sự sẽ làm Hoàng Hậu!

Lý Thiên Cát lúc này mới động tâm tư, ở trước khi cử hành đại hôn, đem người đón về trong nhà, thứ nhất ở trước mặt Thái Hậu làm cái chuyện tốt, bên ngoài lại ở bên chỗ Hoàng Thượng cũng không có trở ngại, thứ hai cũng là dụ dỗ cái ngốc từ này, người ta ngốc vẫn là ngốc, ngày sau rồi cuộc cũng là nhất quốc chi mầu, mượn sức của nàng cũng là một chuyện tốt, ngược lại cũng không uổng phí hần lúc trước tiếp nhận chuyện tổn công vô ích này, ngân dậm xa xôi chạy đến Dân Trạch huyện đi tuyển người, trên đường còn ăn không ít khổ đau.

Lý Thiên Cát tâm tư vừa động, liền khiến cho Lý lão phu nhân tiến cung cùng Thái Hậu đề ra.

Nhưng hôm nay.

Lý Thiên Cát bước qua cánh cửa, đi vào trong phòng khách, liền thấy Lý lão phu nhân sắc mặt hơi trầm xuống, trong tay bưng chén trà cũng không uống, như là vừa rồi trong cung bị cái gì chọc giận vậy.

Lý Thiên Cát không khỏi run giọng nói: “Bái kiến mẫu thân, mẫu thân hôm nay chẳng lẽ bị khiển trách?”

Lý lão phu nhân buông chén trà, sắc mặt càng trang nghiêm. Nàng lắc đầu nói: “Vẫn chưa bị trách cứ, nhưng sự tình so với bị trách cứ còn muốn nghiêm trọng.”

nói xong, Lý lão phu nhân liền đem chuyện trong cung hôm nay, đều cùng Lý Thiên Cát nói.

Lý Thiên Cát ngược lại thần sắc thoải mái, hần ngồi xuống ở ghế đầu bên cạnh Lý lão phu nhân, kêu nha hoàn bưng trà bánh tới cho mình, lúc này mới nói: “Ngược lại cũng không cần sợ hãi, nhà chúng ta vẫn luôn dựa vào Thái Hậu, nếu muốn nói đắc tội, chẳng phải là sớm từ khi nhi tử đi Dân Trạch huyện đem cái ngốc từ thôn cô trở về, liền đã đem Hoàng Thượng đắc tội? Làm việc liền không có đường rút lui. Nhi tử chính là không sợ.”

Lý lão phu nhân lại vỗ cái bàn, đem hạ nhân trong phòng khách đều đuổi đi, sau đó liền mắng: “Hồ đồ! Hai chuyện này sao có thể gộp chung mà nói? Trước kia, chính là thế cục tất yếu, người đi tìm nữ tử trở về, đó là trời cao chỉ thị, sao lại thành người sai? Chúng ta vốn đều cho rằng, đại diện phong hậu này cử hành không thành, nhưng nhìn tình thế hiện giờ, không chỉ đại hôn này muốn làm, đại diện phong hậu muốn cử hành, ngày tân hoàng tự mình chấp chính cũng không xa. Nếu là như thế, vậy người tìm cái nha đầu này hồi kinh, ngược lại là cộc chuyện tốt! Hoàng Thượng lại như thế nào giận chó đánh mèo với người? Người sau thì khác. Lý gia xông lên phía trước, đòi phải làm nhà mẹ đẻ cho tân hậu, Hoàng Thượng nhất định sẽ coi thường chúng ta, sẽ cho rằng chúng ta là được Thái Hậu nương nương phân phó, cố ý không đem Hoàng Thượng để vào mắt, cho rằng bản thân có thể làm nhạc gia của Hoàng Thượng. Hai người mang đến hậu quả hoàn toàn bất đồng.”

Lý Thiên Cát nghe vậy, dần dần cũng tìm lại ý vị đã mất.

“Tân hoàng tự mình chấp chính, liền không thể so sánh nổi.” hần nói.

Lý lão phu nhân gật đầu: “Đúng vậy, Hoàng Thượng dù tiếp tục bệnh tật ốm yếu, rồi cuộc vẫn là Hoàng Thượng. Chỉ cần hần tự mình chấp chính, nắm thực quyền, cho dù. Cho dù chỉ sống qua có mấy năm, cũng là không thể đắc tội được. Thái Hậu tại hậu cung dù có nắm quyền, nhưng cuối cùng cũng bị vây khốn trong hậu cung. Chúng ta không thể lại giống như từ trước được nữa, chỉ lo vì Thái Hậu làm việc, cái khác một mực không màng. Chúng ta phải đổi cái biện pháp khác, từ từ mưu tính.”

Lý Thiên Cát lập tức cúi đầu suy nghĩ sâu xa: “..... Hoàng Thượng nếu lên tiếng, vậy chúng ta liền bố trí một tòa nhà làm Dương trạch. Lại đưa chút người hầu đến tòa nhà kia. Ngày sau cũng không bỏ tòa dinh thự này, cứ như vậy trông giữ cẩn thận. Chúng ta còn có thể lại thêm vài thứ đưa tân hậu. Bạc, trang sức, đều không thể thiếu.”

Lý lão phu nhân gật đầu: “Hôm nay Thái Hậu đã lộ ra vẻ không vui, ta không thích hợp lại đến Vĩnh An Cung. Người liền trực tiếp đến trước mặt Hoàng Thượng, khóc lóc cầu hần nhận lấy tòa nhà, cần phải biểu lộ lòng trung thành, còn phải nói ra sai lầm trước đây, cứ nói, không dám làm hỏng tình nghĩa giữa Hoàng Thượng cùng Thái Hậu. Như thế mới có thể hai bên đều không đắc tội. Bằng không Thái Hậu sẽ oán ghì hận chúng ta.”

Lý Thiên Cát vội vàng gật đầu.

Lúc sau hai người lại cẩn thận hàn huyên một lát, đem các mặt đều thương lượng hết rồi, để tránh sơ hở, làm việc không tốt, ngược lại đắc tội người.

Cùng Lý lão phu nhân tán gẫu qua đi, Lý Thiên Cát liền cầu gia gia cáo nãi nãi đi tìm tòa nhà tốt, hần nhìn trúng một chỗ, chính là tòa nhà của một vị quan viên khi Huệ Đế còn liễn cáo lão về quê, quan viên này hậu nhân vô năng, lại không thể làm quan, trong nhà không thể dựa vào, là trứng chọi đá, lại mặc danh kiến tri, luôn miệng nói cái gì tỏ trạch không thể bán.

Để mua được tòa nhà này Lý Thiên Cát tiêu phí không ít công phu.

Rồi sau đó hần lại tự mình đi trai trang sức nổi danh trong kinh, giao tiền, mua một ít thứ có sẵn, lại đặt vài kiểu dáng kêu thợ thủ công đánh chế. Chờ trở về phủ, còn từ trong tư khổ của lão phu nhân cùng chính mình, chọn lựa ra vài thứ, gom đủ một hộp, nhìn cũng ra hình dạng.

Cái này cũng chưa tính xong.

Lý Thiên Cát nghĩ, nếu là thật đem người nghênh vào Dương trạch, mấy người phụ nhân Lý gia tất nhiên là muốn lui tới Dương trạch, lôi kéo quan hệ.

Vì thế hẳn lại cẩn thận dặn dò thê tử.....

Sau một phen như thế, Lý Thiên Cát liền thu thập vào cung bái kiến Hoàng Thượng.

Người Lý gia cùng Thái Hậu quan hệ mật thiết, Lý Thiên Cát cho nên cũng được chút lợi ích, vô cùng thuận lợi mà vào trong cung. Thủ vệ sớm đã bẩm báo tới Đường Tâm Điện, Lý Thiên Cát vừa đến Đường Tâm Điện, liền có thái giám dẫn hắn đi đến hướng Hàm Xuân Thất.

Tiêu Dặc triệu kiến đại thần thường lui tới đều là ở Tây Noon Các, bất quá Lý Thiên Cát làm quan là góp thêm vào, chưa từng lên triều, chỉ một lòng dựa vào thanh thế Thái Hậu buồn bán kiếm tiền, đương nhiên không xứng không được đãi ngộ như vậy. Lý Thiên Cát ngược lại cũng hoàn toàn không thêm đề ý, thậm chí còn cảm thấy, đi Hàm Xuân Thất, vậy không phải càng biểu hiện thân cận sao, chuyện tốt chuyện tốt.....

Trong phòng Hàm Xuân Thất.

Dương yêu Nhi đang thử bao ngoài tay áo Lưu ma ma làm cho nàng.

Lưu ma ma cẩn thận cột vào tay nàng, nói: “Nhìn tuy không được tốt lắm, nhưng lót tay liền không đau. cô nương luyện thời gian nhiều chút, cánh tay có lực đạo, có thể không cần dựa để viết chữ, tự nhiên cũng liền không cần dùng không thứ này.”

Dương yêu Nhi gật đầu, vươn ngón tay ra khây bao ngoài tay áo hai cái.

Tiêu Dặc thấy động tác của nàng, nói: “đã mang tốt, liền đi viết chữ đi. Hai ngày trước mới dạy ngươi một lần, đã quên chưa?”

Dương yêu Nhi gật đầu, lại lắc đầu.

Gật đầu là hướng nửa câu đầu của hắn, lắc đầu là hướng hắn nửa câu sau của hắn.

Tiêu Dặc dần dần hiểu rõ hành vi cử chỉ của nàng, ngược lại cũng minh bạch ý tứ của nàng, liền điểm nhẹ cằm “Àn, đi ngồi đi.”

Dương yêu Nhi đến bàn trước ngồi xuống, Tiêu Dặc lại ngồi trên giường cách một tấn rèm châu.

Giường kiachính là khi Dương yêu Nhi lần đầu tới bái kiến Tiêu Dặc, nhìn thấy được. Nàng nhìn không được đuôi dài cổ, cách rèm châu, nhìn Tiêu Dặc. Bút trong tay cũng nắm không tốt, đem tay áo đều nhiễm mực.

Cung nhân bên cạnh thấy thế ngược lại cũng không ngăn nàng lại. Dù sao đi nữa lúc sau đối kiện xiêm y khác là được.

Này nhìn nhìn, liền có người tới.

Các cung nhân đem đèn dầu trong nhà thấp đến càng thêm sáng ngời, một nam tử ăn mặc thanh nhã thẳng người hơi cung lưng đi vào. hắn tới trước giường rồi cúi đầu, quỳ xuống đất hành lễ.

“Thần Lý Thiên Cát, tham kiến Hoàng Thượng.”

Lý Thiên Cát?

Dương yêu Nhi hoảng hốt một trận, đại khái cảm thấy người này nhìn quen mắt, nhưng cẩn thận nhớ lại nghĩ không ra.

Nàng cúi cổ thật lâu, cũng cảm thấy mỏi, liền ngồi trở về, không xa không gần mà nhìn chăm chăm tên nam tử kia.

Lý Thiên Cát trái lại cảm nhận được ánh mắt đánh giá, nhưng hắn không dám ngẩng đầu, còn cho rằng là Hoàng Thượng đang nhìn hắn đâu.

hắn nhớ tới mẫu thân dặn dò nói, liền lập tức khóc thành tiếng, một bên khóc lớn một bên nhận sai, chỉ còn kém không ôm đùi Hoàng Thượng mà gào.

“Thật quá thật đã sai, nếu là nói thần phá hủy tình nghĩa mẫu tử của Hoàng Thượng cùng Thái Hậu, đó là thần muôn lần chết cũng khó tha được tội.....”

“Hy vọng Hoàng Thượng cho thần một cơ hội chuộc tội.....”

“Thần ở hèm Tĩnh Ninh đã đặt mua một tòa nhà, nhà này phong thủy cực tốt, nội trạch đình đài lầu các, hiện tạ trai viên đều là tâm tư của thần, cầu Dương cô nương nhận lấy lấy làm Dương gia chi trạch.....”

“Lúc trước là thần đem Dương cô nương vào kinh, hiện giờ không dám chậm trễ, cái khác chuẩn bị thêm hoàng kim bạc trắng, châu báu trang sức, làm cái lễ.....”

Lý Thiên Cát một bên nói một bên khóc, ngữ khí thành khẩn, như là hận không thể đem toàn bộ Lý gia đều dâng lên.

Tiêu Dặc sớm đã đoán được hắn sẽ như thế, cho nên cũng không cảm thấy kinh ngạc, liền từ đầu tới cuối đều ngồi ở trên giường, ánh mắt lãnh đạm mà nhìn hắn.

Lý gia này là chó săn Thái Hậu, cũng thật sự là một đám tiểu nhân.

thật sự tiểu nhân như thế nào? Đó là khi tiểu nhân bắt đầu giờ thủ đoạn, rộng rãi lại hào phóng. Muốn bọn họ lột da mặt xuống, gắp thân nịnh nọt, là chuyện thực dễ dàng. Người như vậy, nói trắng ra là đó là kẻ có địa phương nào lợi liền chạy tới đó.

Nhưng người như vậy cũng cực tốt.

Bởi vì phạm là trên người của người có lợi, bọn họ liền sẽ cam tâm tình nguyện hóa thành lợi kiếm trong tay người, chỉ chỗ nào liền hướng chỗ nào mà đi.

Lý Thiên Cát này cũng thật sự là một nhân tài, một phen lời nói lập đi lập lại tới tới lui lui mà khóc, lại là khóc đủ hai nén hương.

Dương yêu Nhi bên trong cũng cảm thấy người này thật âm ỷ.

Bên ngoài Tiêu Dặc lúc này mới mở miệng, nói: “Lý đại nhân thành tâm, trẫm đã biết.”

Lý Thiên Cát lúc này mới dám ngẩng đầu lên, mở to đôi mắt đã khóc sưng, tha thiết mà nhìn Tiêu Dặc: “Hoàng Thượng là tha tội cho thần?”

Tiêu Dặc lại không đáp những lời này của hắn, mà là nói: “Tòa nhà đã sửa chữa tốt?”

Lý Thiên Cát vội gật đầu: “đã sửa chữa tốt, tôi tớ cũng đã chuẩn bị tốt.”

Tiêu Dặc nói: “Ngày mai giờ Tỵ năm khác, người chờ ở trước cửa Dương trạch.”

“Vâng, vâng!” Lý Thiên Cát dập đầu bái tạ: “Đa tạ Hoàng Thượng.”

Chờ Lý Thiên Cát lại ngẩng đầu, hắn mới vừa rồi chú ý tới, chỗ bên cạnh cách bức rèm châu không xa, bày một cái bàn, mà sau bàn kia còn có người ngồi, lại là gương mặt quen thuộc!

Làm người nhìn thấy liền quên tục!

Lý Thiên Cát trong lòng chấn động, lại vội cúi đầu cong eo ngoan ngoãn lui ra, không dám lại liếc mắt nhiều thêm một cái.

Đợi khời khỏi Hàm Xuân Thất thật xa, Lý Thiên Cát mới giờ tay vỗ ngực, thầm nghĩ, vốn dĩ lúc trước khi thấy nàng, cũng không tính là đẹp nhất. hiện giờ điều dưỡng trong cung một thời gian, lấy nhiễm quý khí, lại thêm khí sắc trên mặt rất tốt, lại đôi một thân y phục quý nhân, dù cho không có trăm thoa đầy đầu, cũng đẹp đến mức làm người hoa mắt say mê, chỉ liếc mắt một cái liền phảng phát muốn say.

.....

Lý Thiên Cát thở dài một hơi.

Là hắn nhìn lầm, nữ tử như vậy, cho dù trời sinh ngu dại, không giỏi lấy lòng cùng mê người, nhưngso với những người khác cũng mạnh hơn gấp trăm lần. nói vậy Hoàng Thượng cũng là suy nghĩ như thế này, mới thật sự muốn chuẩn bị đại hôn.

Cũng đúng.

Nếu bên người hắn có một người như vậy, đâu cần tâm trí sâu cạn, chỉ hận không thể hết thấy đều cho nàng mới tốt.

Lý Thiên Cát lên lút nghĩ.

Sau đó hắn bước chân nhanh hơn, vội vã rời đi nơi này, như là sợ bị người khác nhìn thấu về điểm tâm tư này của hắn.

Tiêu Dặc đứng dậy, vén rèm châu lên, vòng tới bên người Dương yêu Nhi, hỏi: “Mới vừa rồi đẹp sao?”

Dương yêu Nhi lắc đầu.

Khó coi, nam nhân kia.

“Vậy nhìn chăm chăm nhìn lâu như vậy để làm cái gì? Chữ đều viết xong rồi?” Tiêu Dặc ngữ khí nặng nề. Phảng phất như lại trở về lúc Dương yêu Nhi mới gặp hắn, khuôn mặt âm u, lạnh nhạt.

Nhưng Dương yêu Nhi nhìn không ra điều này, nàng chỉ cho là do mình lười biếng, chọc lão sư sinh khí. Liền vội cúi đầu, cầm lấy bút bắt đầu viết. Nàng cũng không dám đáp lại lời Tiêu Dặc, thật sự vừa mềm vừa xấu hổ. Giống như phải viết hai chữ thật nhiều, mới dám mở miệng vậy.

Tiêu Dặc nhìn chăm chăm động tác của nàng, trên giấy Tuyên Thành kia sớm đã nhiễm vết mực, trên tay áo nàng cũng có, nhưng nàng còn hồn nhiên chưa phát hiện, còn nghiêm trang mà viết chữ ——

Xiêu xiêu vẹo vẹo vẽ một tháng, lại xiêu xiêu vẹo vẹo vẽ một cái chữ “Yêu” lớn như vậy. Có bao nhiêu lớn, đại khái lớn bằng lòng bàn tay nàng. Vẽ đến bản thân nàng còn cảm thấy mệt vô cùng. Rốt cuộc chữ lớn, sức lực hao phí cũng nhiều.

Tiêu Dặc: “.....”

hắn đoạt bút trong tay Dương yêu Nhi.

Dương yêu Nhi ngờ ngác ngẩng đầu nhìn hắn.

Cái này tốt lắm, trên má cũng có vết mực, nếu như thêm nữa hai nét nữa liền biến thành mèo con.

Tiêu Dặc phân phó cung nhân: “Mang nước tới, để cô nương lau mặt rửa tay.”

Cung nhân lên tiếng đáp rồi lui ra.

Dương yêu Nhi lúc này mới rút cuộc nhận ra, chính mình hình như có dính mực. Nàng cúi đầu nhìn nhìn ngón tay của mình, lại lười kéo tay áo nhìn nhìn, tức khắc ngồi thẳng thân mình, nín thở như cánh hoa, tiếp tục không hề rảnh.

“Mới vừa rồi nhìn cái gì?” Tiêu Dặc hỏi.

Hiển nhiên vấn đề này còn chưa có xong đâu.

Dương yêu Nhi chớp hạ mắt, chậm rì rì từng từ, nói: “hắn, Lý, thật lâu, thật lâu trước đây, gặp qua.”

Nàng ít khi nói một câu dài, thứ nhất là không đường thành thói quen mở miệng nói chuyện, thứ hai tìm từ đối với nàng mà nói là quá khó khăn. Khó có được nói một chuỗi như vậy, không ngờ lại bởi vì nói tới đồ vật như Lý Thiên Cát.

Tiêu Dặc đáy mắt lạnh lùng.

Dương yêu Nhi: “Ăn?”

Giống như cang tức giận?

Nàng chung quanh mờ mịt.

Tiêu Dặc cúi tay cầm đi tờ giấy trước mặt kia, phía trên tất cả đều là chữ khó coi của Dương yêu Nhi, nét mực trộn lẫn một ít. Liếc mắt một cái nhìn lại, thật sự lộn xộn đến không nổi nhìn thẳng.

Tiêu Dặc từ trên cao nhìn xuống nhìn Dương yêu Nhi, nói: “Ngày mai đưa người rời cung, chờ tạm thời không cần luyện.”

“Luyện, luyện.” Dương yêu Nhi ngoan ngoãn nói.

“Rời cung không có trăm dạy người, luyện như thế nào?” Tiêu Dặc giọng điệu hoà hoãn, lại nói: “Chỉ cần lo ăn uống dưỡng thân thể là được. Tòa nhà rất lớn, ngược lại tiện cho người mọi nơi đi một chút, rất tốt để vui đùa.”

Dương yêu Nhi mặt vẫn lộ vẻ mờ mịt như cũ.

Tiêu Dặc giọng nói vừa chuyển, lại nói: “Bất quá lại lớn, cũng như thế nào cùng hoàng cung so sánh?”

Câu này Dương yêu Nhi nức lại thật ra nghe rõ, ý là nơi này lớn hơn?

Vì thế nàng gật đầu: “Àn.”

Ánh mắt hần đột nhiên định trên khuôn mặt nàng, nàng ngồi ở ghế trên, mặt hơi hơi ngược, đáy mắt hờn nhiên trong suốt, khuôn mặt lại xinh đẹp như hoa.

Tiêu Dặc đột nhiên hỏi: “Gặp qua kinh thành là bộ dáng gì sao?”

Dương yêu Nhi lắc đầu.

Kinh thành chỗ nào, nàng cũng không biết.

“Đội rời cung tiến vào nhà mới, người có thể kêu người Lý gia bồi người ở kinh thành cùng đi xem, ngày sau chưa chắc thấy được cảnh tượng trên phố phường. Bọn họ trông mong cùng người giao hảo, chắc chắn sẽ dốc lòng đối đãi người. Như thế người cũng có thể vui vẻ chơi mấy ngày.” Tiêu Dặc nói.

Những lời này thật sự có chút quá dài, Dương yêu Nhi nghe đến đầu mơ màng.

Vừa nhà mới, vừa Lý gia..... chen chút một đồng, khiến nàng không phân biệt rút ra được từ ngữ quan trọng.

Lưu ma ma ở bên cạnh thấy thế, tiến lên cười một cái, nói: “Hoàng Thượng, cô nương nơi nào hiểu được những cái này? đi nhà mới, chắc là một câu cũng không hiểu được.”

Tiêu Dặc nói: “Người cùng nàng đi, người hầu hạ trong Yến Hi Đường của nàng, cũng chọn hai ba cái. Người tự mình đi chọn. Nàng cái gì cũng đều không hiểu, nghĩ chắc cũng không hiểu được chính mình bên người có người nào đáng tin cậy.”

“Vâng.” Lưu ma ma cung kính khom người, nói: “Vây lão nô bây giờ liền đi?”

“đi thôi.”

Lưu ma ma nhìn về phía Dương yêu Nhi: “Vây cô nương.....”

Tiêu Dặc lại nói: “Tuy là nghe không hiểu lắm, nhưng nên dạy thì phải dạy.”

Lưu ma ma cười gật đầu: “Hoàng Thượng nói phải.”

Dứt lời, Lưu ma ma liền lui ra ngoài, hướng Yến Hi Đường đi.

Tiêu Dặc lần thứ hai nhìn về phía Dương yêu Nhi, nói: “Nếu là Lý gia cho người đồ vật, người cứ việc hết nhận, kêu Lưu ma ma thay người thu. Vô cùng quý trọng cũng không sợ.”

hần dừng lại: “hần dám tặng, người liền dám thu.”

Dương yêu Nhi gật đầu.

Câu này mình bạch, thu đồ vật, cúi tay là được.

“Làm một lần đại hôn, trái lại người so với trăm cang có tiền.” Tiêu Dặc sờ sờ xoáy tóc trên đỉnh đầu nàng.

Lễ Bộ nâng lễ nạp thái, đại chinh đi Dương trạch trước, nhưng đều là từ quốc khố ra. Vật nhỏ này, từ sơn dã nông thôn ra tới, đầu tiên là Vinh An Cung ban trang sức, lại được Lý gia lấy lòng, trước mắt còn muốn lại đến một cái, ngược lại lặc mình biến hoá, thành người có tiền nhất.

Dương yêu Nhi nghe được hai chữ có tiền, lại nghĩ tới trước kia thu đồ vật nói, chỉ cho là hần nói chính là Lý gia dâng đồ vật, nghĩ nghĩ, môi vừa động: “Chia người, chia người.”

Tiêu Dặc: “.....”

hần nắm lấy nàng cầm, ngón tay thon dài hữu lực ấn ở trên môi nàng: “Lời nói là không thể nói bậy. Hiểu được sao?”

Dương yêu Nhi: “?”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tiểu hoàng đế sau khi nghe Lý Thiên Cát khen tòa nhà kia xong, liền xem thường:

Nội trạch đình đài lầu gác, hiền tạ trai viên lại tốt như thế nào, làm sao có thể đuổi kịp hoàng cung của trẫm?

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Lý Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Mỗi nàng rất mềm

Tiêu Dặc nhéo một phen, nhưng ngay sau đó liền nhanh chóng thu hồi tay, kêu cung nữ chạy nhanh bưng nước tới, để cho nàng lau mặt trước.

“Cọ trẫm một tay đều là mực.” Tiêu Dặc cúi đầu, tiếp nhận từ trong tay cung nữ một chiếc khăn đã thấm nước khác, cẩn thận xoa xoa.

Đầu bên kia cung nữ cũng ngồi xổm xuống, bắt đầu lau mặt, lau tay cho Dương yêu Nhi.

“cô nương không bằng tắm rửa gội đầu? Cũng đem xiêm y trên người thay đổi.”

“đi thôi” Tiêu Dặc nói.

Cung nữ nghe lệnh xong, liền mang theo Dương yêu Nhi đi tắm.

Phía bên kia Lư ma ma cũng đã tới Yến Hi Đường.

hiện tại nàng đã là khách quen của Yến Hi Đường, các cung nhân Yến Hi Đường ban đầu từ nôm nớp lo sợ, tới hiện giờ, tâm tính cũng đã có khả năng vững vàng ổn định. Các nàng nào biết rằng, trong chốc lát lại muốn không ổn.

Xuân Sa cùng một cái tiểu cung nữ khác, cười nghênh đón Lư ma ma, miệng thân thiết kêu: “cô nương không phải ở chỗ Hoàng Thượng sao? Ma ma như thế nào tới đây?”

Lư ma ma đảo qua bọn họ, nói: “Đem cung nhân hầu hạ cô nương đều tập trung đến đây.”

Xuân Sa cả người căng thẳng: “Ma ma, đây là xảy ra chuyện gì?”

“Tất nhiên là chuyện tốt.” Lư ma ma trên mặt lộ nụ cười.

Khi nàng nghiêm nghị, uy lực so với Tần ma ma thế nhưng còn lớn hơn, thấy nàng như vậy, Xuân Sa mới cảm thấy tâm lại hạ xuống. Nàng thầm nghĩ, mình quả nhiên vẫn còn quá nhát gan, dù sao cũng phải nghĩ biện pháp, luyện được lớn mật mới tốt, bằng không về sau ở bên người cô nương, chẳng phải là cái cản trở sao?

một lát sau, các cung nhân liền bị tập trung tới trước mặt Lư ma ma.

Lư ma ma hỏi: “Thường hầu hạ là ai?”

Xuân Sa liền chỉ vài người ra.

“cô nương thích ai hơn?” Lư ma ma lại hỏi.

Vấn đề này, lại làm khó Xuân Sa. Nàng trừng lớn mắt, tâm nói, đây là muốn chọn cung nhân cô nương thích ra, là muốn ban thưởng hay vẫn là phạt a!

“Muốn chọn mấy người đi theo cô nương rồi cung ở mấy ngày, đã là hầu hạ bên người, thế nào cũng phải chọn người cô nương nguyện ý thân cận mới được, ngoài ra, cũng cần phải tay chân cần mẫn, có vài phần khả năng mới được.”

Xuân Sa búng tỉnh đại ngộ: “Nô tỳ cùng Tiểu Toàn Tử đi theo bên người cô nương sớm nhất, có lẽ có thể đi theo cô nương đi, ngoài ra, còn có hai cái cung nữ ngày thường vẫn hầu hạ cô nương, tay chân đều cần mẫn. Có một cái, trước khi tiến cung còn đọc qua mấy quyển sách, so với nô tỳ còn muốn thông minh hơn.”

Lư ma ma đem vài người Xuân Sa nói đều kêu tới, cẩn thận hỏi qua, mới nói: “Vây bốn người các người, lúc đi, Hoàng Thượng tất nhiên là sẽ ban thêm hai thị vệ, như vậy liền đầy đủ. đi qua còn có tới tớ chờ sẵn.”

Xuân Sa nhin không được hỏi: “đang tốt, như thế nào lại xuất cung ở?”

Trong đầu nàng ngược lại đã liên tưởng đến, có người muốn hãm hại cô nương, vì thế không thể không đem cô nương tạm thời dời ra ngoài cung xem xét tình hình.

Lư ma ma lắc đầu: “thật là cái nha đầu ngốc, cô nương ở trong cung, đại hôn như thế nào cử hành?”

Xuân Sa đầu tiên là sửng sốt, rồi sau đó mừng như điên không thôi, trên mặt tươi cười muốn giấu cũng giấu không được: “Đa tạ ma ma chỉ điểm, nô tỳ đã biết, nô tỳ đã biết!”

Yến Hi Đường bên này gây ra động tĩnh lớn như vậy, bên gian thứ Yến Hi Đường Nhụy Nhi tự nhiên cũng biết.

Nàng từ trong cánh cửa đi ra, liền nhìn thấy Lư ma ma đang cùng Xuân Sa nói những lời này, các cung nhân đứng thành một vòng nhỏ. Nhụy Nhi trong lòng vừa động, chẳng lẽ là bị phạt? Hôm nay cũng chưa thấy Dương yêu Nhi trở về. Là nàng phạm sai lầm?

Nhụy Nhi trong lúc nhất thời nhẹ nhõm thở ra.

May mà nàng dọn đi nhanh, nàng chỉ biết, ai càng gần Hoàng Thượng, liền càng dễ dàng làm Hoàng Thượng tức giận.

Đầu bên kia Lư ma ma nói xong, liền mang theo mấy người Xuân Sa đi rồi.

Nhụy Nhi trong lúc nhất thời có chút mờ mịt sợ hãi, sợ chính mình cũng bị phạt, nhưng một mặt lại nhin không được sinh ra chút vui sướng. Dương yêu Nhi cho dù ngốc, nhưng nàng đẹp a, so với chính mình cùng Phương Thảo đều đẹp hơn. hiện giờ Phương Thảo không có, Dương yêu Nhi nếu cũng bị phạt, chẳng phải chỉ còn lại có một mình nàng?

Nàng lại nghĩ tới lúc trước khi mới vừa tiến cung, ma ma Vĩnh An Cung cùng nàng nói: “Hoàng Thượng còn trẻ, còn chưa lập hậu nạp phi, hơn nữa các người, mới chỉ có nữ tử, một khi thừa sủng, liền có thể có được danh phận.”

Nhụy Nhi liếm liếm môi, cổ họng có cổ đục vọng ngo ngoe rục rịch đang kêu gào.

Vì điều này, Nhụy Nhi dọn đến Yên Hi Đường, làm thế nào cũng không thể nói chuyện cùng Dương yêu Nhi, ngay cả cung nhân khác cũng đối đãi với nàng hết sức lạnh nhạt, cảm giác mất mát trong lòng đất tiêu tan.

Nàng nhốt mình trong phòng, thậm chí bắt đầu cân nhắc bước tiếp theo làm thế nào mới tốt.

Còn không đợi nàng cân nhắc ra kết quả, chỉ nghe được một trận âm thanh ồn ào gần bên.

Nhụy Nhi đứng dậy hướng ra ngoài nhìn lại, liền thấy các cung nhân ban đầu theo Lưu ma ma rồi đi, lúc này lại vây quanh Dương yêu Nhi trở lại.

Dương yêu Nhi đứng ở giữa, nửa điểm tổn thương cũng không, ngược lại càng lộ vẻ rục rờ lấp lánh.

trên người nàng còn có cái gì biến hóa.

Đứng, đứng rồi. Xiêm y trên người nàng đã thay đổi.

Nhụy Nhi nhớ rõ rành mạch, lúc đi trên người nàng mặc rõ ràng là áo ngắn màu hồ phách, váy dài màu trắng ngà, đến khi trở về, lại biến thành áo ngắn màu hồng cánh sen, váy dài đỏ như lửa, váy kia hồng đến chói mắt, thật sự vô cùng xinh đẹp.

Nhụy Nhi không khỏi cúi đầu nhìn nhìn quần áo trên người mình.

Màu sắc đều là trắng và xám, bởi vì nàng còn chưa có tư cách mặc xiêm y màu sắc tươi đẹp như vậy.

Cái này miễn là có mặt, đều có thể nhìn ra Dương yêu Nhi này không chỉ không có bị phạt, mà còn được sủng.

Nhụy Nhi bỗng nhiên cảm thấy trong cổ họng bị tắc, những cái ngo ngoe rục rịch sinh sôi đó lại bị nàng nuốt trở vào.

Nàng nhất định là được thừa sủng!

Bằng không vì sao khi đi một bộ xiêm y, khi trở về một bộ xiêm y!

Nhất định là như thế.

Nhụy Nhi lòng tràn đầy dã vọng, một cái váy đỏ rục rứ như vậy bị nàng nhìn đến muốn thùng.

Bên này Xuân Sa cũng đang hỏi: “cô nương khi đi mặc không phải bộ y phục này, như thế nào thay đổi một cái?”

“Ô uê.” Dương yêu Nhi nhỏ giọng nói.

“Dơ, ô uê?” Xuân Sa da mặt đỏ lên.

“Nước mực, dính.” Dương yêu Nhi chỉ chỉ tay áo.

Xuân Sa: “..... thì ra là như thế này a.” Da mặt nàng càng đỏ, có chút hổ thẹn, chính mình đối với khuôn mặt thiên chân vô tà như vậy của cô nương, như thế nào có thể toàn đầu óc đều là những thứ dơ bẩn?

“Ngày mai phải dậy sớm, bọn nô tỳ hầu hạ cô nương đi nghỉ.”

Dương yêu Nhi gật đầu.

Vì Dương yêu Nhi ngủ sớm, bên này cũng sớm tắt đèn dầu.

Nhụy Nhi lặng lẽ nhìn chăm chăm, thấy ngọn đèn dầu đều tắt, rõ ràng hôm nay là muốn một chết rồi. Nhụy Nhi như có mây, trong lòng cảm thấy tiếc nuối, lại cảm thấy ghen ghét. Cứ như vậy không phục mà nhìn chăm chăm Dương yêu Nhi bên kia, nhìn chăm chăm nhìn chăm chăm, Nhụy Nhi lại ngủ trên bàn.

Chờ nàng ngày thứ hai tỉnh lại, lại muốn nhìn xem Dương yêu Nhi hôm nay còn có ra cửa hay không, nếu là không ra khỏi cửa, nàng liền tới cửa lãnh giáo một chút biện pháp tiếp cận Hoàng Thượng, nếu là ra cửa. Kia, kia cũng chỉ có thể chờ.

Nhụy Nhi đợi một lần, liền đợi đến hoàng hôn.

Nàng làm sao biết được, Dương yêu Nhi sáng sớm liền mang cung nhân, đi tới cửa cung, mà hai cái thị vệ Tiểu Dặc phân cho nàng, đã chờ ở nơi đó.

Đoàn người chậm rãi rời cung, hướng tới hẻm Tĩnh Ninh mà đi.

Dương yêu Nhi ngồi xe ngựa, là do trong cung chế tạo, bên ngoài treo màn màu đỏ thắm, bên trên có thêu chữ “Tấn”, đỉnh xe ngựa nạm minh châu, bên xe ngựa rủ kim tua.

Phàm là đầu óc cùng mắt đều không có vấn đề, liếc mắt một cái liền biết đây là từ trong cung ra tới, là quý nhân, không thể trêu chọc!

Cỗ xe ngựa này vừa xuất hiện liền nhận đầy ánh mắt kinh ngạc cùng cực kỳ hâm mộ của người khác, một đường đi tới, rốt cuộc đi vào hẻm Tĩnh Ninh, nơi này cách Lý gia ở hẻm Vĩnh Ninh bất quá cũng chỉ có hai con phố.

Mà lúc này trước Tĩnh Ninh hẻm đã đầy người chờ, có nam có nữ, vù giã thành đàn.

Xuân Sa vén màn lên hướng ra ngoài nhìn nhìn, nhảy xuống trước, sau đó mới xoay người đỡ lấy Dương yêu Nhi, đỡ nàng xuống xe ngựa. Dương yêu Nhi mang theo mũ có rèm che, chậm rãi bước đi xuống, người khác ngược lại xem thường dung mạo của nàng. Chỉ có người của Lý gia từ sớm đã nhìn thấy Dương yêu Nhi, khi đó gặp, Dương cô nương này quả thật còn cùng gốc từ giống nhau, trên người lộ ra vẻ ngờ nghệch dày đặc, tuy là mỹ nhân, nhưng rốt cuộc vẫn là đầu gỗ. Nhưng hôm nay gặp lại, lại cảm thấy có chút không giống.

Nếu cẩn thận mà nói nơi nào không giống, ngược lại cũng nói không nên lời, chỉ có thể nói, đại khái là càng có khí chất hơn trước.

Lý lão phu nhân run rẩy chào đón, đỡ một tay khác của Dương yêu Nhi, ngược lại hoàn toàn không để ý bản thân nàng cũng có muốn người đỡ hay không.

Nhóm tước phụ Lý gia cũng quen cửa quen nẻo mà xông tới, nguyên bản đội ngũ chỉ có mấy người ít ỏi, lập tức liền lớn mạnh thêm vài vòng, thời điểm tiến vào đại môn, đều phải cẩn thận, miễn cho phải chen chúc ngay cửa.

Lý lão phu nhân trước hỏi Dương yêu Nhi có mệt hay không, dọc theo đường đi có hay không cảm nhận không thú vị, Dương yêu Nhi một câu cũng không đáp.

Lý lão phu nhân đương nhiên cũng không thêm để ý, tươi cười trên mặt vẫn hiền hòa như cũ.

Xuân Sa nghe vậy, lên tiếng nói: “Đây là sợ cô nương cảm thấy không thú vị, khi đi Hoàng Thượng sai người chuẩn bị một ít đồ vật nhỏ ở trên xe ngựa, để cô nương chơi đùa. Nay chơi một đường, không thú vị ngược lại không có, mệt cũng không cảm thấy, nhưng khẳng định là đói.”

Lý lão phu nhân vội nói: “Com canh đã là bị tốt, liền chờ cô nương đến. Hôm nay đầu bếp là từ trong phủ chúng ta trong phủ đem lại đây, đầu bếp kia giỏi nhất là làm đồ ăn Hoài Dương*, Mân Trạch huyện cách Hoài An thật gần, nghĩ đến có thể cô nương sẽ thích, lão thân liền trước làm chủ. Ngày sau, đều là đầu bếp này nấu cơm cho cô nương. Nếu như không khẩu vị, liền sai người tới Lý phủ nói một tiếng, đầu bếp khác cũng có thể tìm được. Các nơi đều có. Trong kinh này từ lâu đứng đầu không thiếu nhất chính là đầu bếp.”

** Âm thực Hoài Dương tập trung ở Hoài An, Dương Châu và Trấn Giang.*

Lý lão phu nhân lời nhai nói không ít, tựa hồ là vì biểu hiện, Lý gia bọn họ là thật sự đối đãi tốt với cô nương đấy, giống như hận không thể đem hết cho cô nương.

Xuân Sa xem ở trong mắt, trong lòng cũng cảm khái.

Lý gia này nàng vốn đã nghe nói qua, nghe nói là cùng Thái Hậu cực kỳ thân cận. Nếu đổi là lúc trước, nhân gia làm sao có thể tha thiết như vậy, ngay cả đối với một cái cung nữ như nàng, trong mắt cũng đều là ý cười.

Lý lão phu nhân lại cười, nói: “Còn chưa nói qua, vị này hẳn là Xuân Sa cô nương hầu hạ bên người Dương cô nương đi?”

“không dám.” Xuân Sa không tự giác mà thẳng lưng, mở miệng không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh. Nghĩ thầm thế nào cũng không thể làm cô nương mất mặt.

Những người khác lại nhiệt tình cùng Xuân Sa nói chuyện, tưởng từ trong miệng nàng hỏi ra sở thích của Dương yêu Nhi, Xuân Sa nhất có thể nói liền nói, không thể nói tự nhiên chết cũng không mở miệng.

một đường nói chuyện này, cuối cùng lại qua ba đạo môn, vào nội viện.

Bọn nha hoàn đón bọn họ tiến vào phòng, đồ ăn đã dọn xong, Dương yêu Nhi cứ như vậy bị đưa lên trên bàn, ngồi ở phía đông. Lý lão phu nhân cũng bồi ở bên tay nàng.

Các tước phụ khác ngược lại cũng đều hận không thể cùng Dương yêu Nhi ngồi cùng một chỗ, giống như vị trí là bên người nàng đã thành nơi rất được hoan nghênh, bản thân nàng càng giống như trở thành cái bánh thơm ngọt!

Dương yêu Nhi đã bao giờ trải qua qua một trận như vậy?

Nàng ngơ ngác nghĩ.

Những người này là xem ta như canh thịt viên có thể ăn sao?

Tân hậu rời cung, vào ở nhà mới.

Tin tức thực mau liền truyền khắp nơi trong giới quan to quyền quý trong kinh thành.

Liền có người hỏi Tiêu Chính Đình: “Việt Vương điện hạ thường xuyên ra vào cung đình, có nhìn thấy gốc tử kia là cái dạng gì?”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Hào quang trên người yêu Nhi, mặc kệ là người đã tâm bùng bùng hay thông minh tâm cơ, ở trước mặt yêu Nhi đều không thể phát huy ra thủ đoạn của mình.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Lý Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 26

Hồi lời này chính là nhị công nữ Quân Định Hầu phủ, Tiêu Quang Hòa.

Tập tước phong thế tử chính là huynh trưởng của hắn, vì thế hắn liền cả ngày không học vấn không nghề nghiệp, một lòng làm thiếu gia quân là áo lượt của hắn. Quân Định hầu xưa nay cùng hoàng thất không thân cận, Tiêu Quang Hòa đối với tân hoàng tự nhiên cũng không có gì tình nghĩa đáng nói. Cho nên vừa mở miệng, liền có vẻ ngả ngớn quá phận.

Tiêu Quang Hòa cùng Tiêu Chính Đình là bạn rượu, thường ước hẹn ở một chỗ uống rượu tìm hoan.

Chi là hai người cũng không thảo luận chuyện triều chính, hiện giờ đột nhiên nhắc tới tân hậu, ngược lại cũng có thể thấy đại hôn của tân đế, dẫn tới bao nhiêu người chú ý.

Tiêu Chính Đình lúc này đẩy Tiêu Quang Hòa cùng chén rượu trước mặt ra, hơi mang ba phần nghiêm túc nói: “Nhị công tử nói cái gì, ta tuy ra vào cung đình, nhưng là thường xuyên đi hướng Hoàng Thượng, Thái Hậu vẫn an thôi. Lại làm sao sẽ nhìn thấy tân hậu?”

“Ta còn chưa từng thấy qua đại điển đại hôn Hoàng Thượng đâu, ngày ấy tân hậu cũng sẽ như nữ tử bình thường xuất giá, phù thêm khăn voan đỏ sao?” Tiêu Quang Hòa lại hỏi.

“Ta cũng chưa từng thấy qua, ta làm sao biết được?”

Tiêu Quang Hòa nghe vậy, chép chép miệng, bỗng nhiên cảm thấy không thú vị.

hắn lại hỏi: “Nghe nói nàng tiến vào ở Lý gia, Lý Thiên Cát lúc này chẳng phải là cao hứng đến muốn hôn mê đi?”

Tiêu Chính Đình nói: “không phải Lý gia. Trước đó vài ngày, Lý Thiên Cát phí công sức lớn ở kinh thành bố trí một tòa nhà mới, đó là để cho tân hậu dùng. Việc này người không biết sao?”

“Lý Thiên Cát keo kiệt tính ranh như vậy, thế mà cũng bỏ được?”

“hắn là người thông minh.”

“Kia hiện giờ dọn đến nơi nào?”

“Hẻm Tĩnh Ninh vốn là Liễu gia, hiện giờ đã đổi thành Dương trạch.”

“Đôi thật tốt! Đôi thật tốt ha ha! Ta nói không lâu trước đây, trong hẻm Tĩnh Ninh như thế nào nói nhao nhao thì thầm thì ra là chuyển nhà.” Tiêu Quang Hòa lập tức cười ha ha.

Lão thái gia Liễu gia kia khi còn làm quan trong triều, cùng Quân Định hầu là hàng xóm. Hai nhà từng vì chuyện một bức tường mà đánh nhau. Nay một văn một võ, ai cũng nhìn không quen ai. Lúc sau thiếu phu nhân Liễu gia có hi, Quân Định hầu phu nhân cũng có mang thai lần hai. Bọn họ đều muốn định hôn cùng oa nhi Đông Lăng Lý gia. Cuối cùng bị Liễu gia đoạt trước, thù này kết liên càng ngày càng lớn hơn.....

hiện giờ Liễu gia đã suy tàn, Quân Định Hầu phủ sớm đã thay đổi tòa nhà lớn hơn, Tiêu Quang Hòa lại nói: “Nếu không có Liễu này gia năm đó ở giữa cản trở, ta sớm liền đã có tức phụ đỉnh thân!”

Tiêu Chính Đình quay đầu hướng ra ngoài cửa sổ nhìn, ánh mắt đột nhiên ngưng trọng, nói: “Phía dưới không phải là xe ngựa của Lý gia sao?”

Tiêu Quang Hòa nghe vậy, lập tức bỏ nhào tới trên bậc cửa, duỗi dài cổ hướng xuống dưới nhìn. Quả nhiên thấy mấy chiếc xe ngựa lần lượt chạy qua, trên màn xe thêu một chữ “Lý” màu vàng, lại nhìn lên, bên cạnh xe ngựa đi theo không ít vú già, trợn mắt thực sự không nhỏ. Tiêu Quang Hòa thấy thế cười: “Đây là xe ngựa nhà Lý Thiên Cát, cùng cái Lý gia kia bất đồng.”

Đông Lăng Lý gia cùng Lý Thiên Cát xuất thân cùng một tông, nhưng lại là hai cái gia tộc Lý thị hoàn toàn khác biệt. Đông Lăng Lý gia này là nhà mẹ đẻ của Thục phi trước kia nay là Thái Hậu, hành sự điệu thấp, không thích phô bày phong thái xa xỉ. Nếu là người nhà hắn đi ra ngoài, tất nhiên sẽ phải là trợn mắt lớn như vậy.

Tiêu Quang Hòa hứng thú nhìn chằm chằm một lát, đột nhiên lên tiếng nói: “Tuy nói trong nhà Lý Thiên Cát luôn phô trương lớn, nhưng cũng không đến mức giống như hôm nay vậy. Là nữ quyến trong nhà thừa xe ngựa, muốn đi dạo quan vùng ngoại ô đáng hương sao? Hay là nói, bọn họ chẳng qua là bồi người đi ra ngoài? Là tân hậu?”

Tiêu Chính Đình nghe hắn suy đoán, nhất thời cũng có chút nghi hoặc, hắn hướng xuống bên dưới cửa sổ nhìn, xe ngựa cũng đã hướng phía trước đi tới.

hắn chỉ trong phút chốc mơ hồ nhìn thấy, có ai vén rèm cửa lên, bàn tay vén rèm kia năm ngón tay nhỏ dài, một đoạn cổ tay dưới ánh nắng tựa như ngọc, phát ra ánh sáng tròn bóng trong suốt. Lúc này, có vú già giúp vén rèm cửa lên, người bên trong tựa như tò mò mà lộ đầu ra bên ngoài xem xét. Nhưng nàng mang mũ có rèm, chỉ mơ hồ nhìn thấy dưới người, hắn là một mỹ nhân mảnh mai.

Tiêu Quang Hòa hô: “Đó có phải tân hậu không? Có phải không? Lý gia không có cô nương như vậy!”

Tiêu Chính Đình thu hồi ánh mắt, cười nói: “Cách mũ có rèm liếc mắt một cái, người liền biết kia không phải cô nương Lý gia?”

“Lý Thiên Cát da mặt dày, lúc trước còn cùng ta phụ thân nói, nếu nhà chúng ta cùng Đông Lăng Lý gia không thể kết thân, cùng Lý gia bọn họ kết thân cũng giống nhau. Lúc sau, nương của ta còn thật sự để cho ta đi xem cô nương Lý gia. một đám, cùng lão thái thái Lý gia kia lớn lên giống nhau như đúc..... Người này rõ ràng là một mỹ nhân.....”

Tiêu Chính Đình trước giờ đều không phản bác lời hắn nói, rốt cuộc Tiêu Chính Đình lớn tuổi, Tiêu Quang Hòa tuổi còn trẻ.

Nhưng lúc này Tiêu Chính Đình lại cười nhạo nói: “Nhị công tử rốt cuộc tuổi trẻ, chưa từng gặp qua mấy mỹ nhân.”

Tiêu Quang Hòa xoay người ngồi xuống, nhìn về phía hắn nói: “Chính Đình huynh thường ra ngoài du ngoạn, thấy mỹ nhân tất nhiên nhiều hơn so với ta.

Bất quá ta ngược lại cũng có gặp qua một hai người..... Đông Lăng Lý gia tứ cô nương, trưởng nữ nhà Thường đại học sĩ, còn có năm trước đến nữ quốc vương Ô Tôn đến triều.....”

Tiêu Quang Hòa nói mấy người này, Tiêu Chính Đình đều đã gặp qua.

Từ cô nương Lý gia kia, chính là nữ nhi đính thân cùng Liễu gia.

Tiêu Chính Đình lắc đầu cười nói: “Các nàng cùng ở chung một chỗ, cũng không bằng đẹp bằng người ta từng thấy.”

Tiêu Quang Hòa nhíu mày: “nói hươu nói vượn, nào có người như vậy?”

Chẳng lẽ người muốn nói là người trong mộng nhìn thấy tiên nữ?”

“Ngược lại thật là trong mộng thấy.” Tiêu Chính Đình cười khẽ.

Đoán không ra thân phận lai lịch, mỗi lần đều chỉ gặp nhau ngắn ngủi, vội vàng lướt qua một lần đã không thấy tăm hơi bóng dáng. Cũng không phải giống như là trong mộng mới có thể

nhìn thấy người sao?

Tiêu Quang Hòa cười ha ha: “Liền biết người đang nói gât ta.”

Tiêu Chính Đình khẽ cười nói, giọng điệu bình tĩnh: “không phải lừa người, ta há lại là người sẽ nói dối.” Nhưng thanh âm của hắn cực thấp, Tiêu Quang Hòa nghe vào lỗ tai, cũng hoàn toàn không để ở trong lòng.

hắn nói: “Hôm nay phía đông thành có thơ hội, Chính Đình huynh đi không? Nhạc kĩ của Yên Thủy Các cũng muốn đi đánh đàn tấu nhạc đấy.”

“không đi, người đi đi.”

Tiêu Quang Hòa cũng không cùng hắn khách khí, uống hết ly rượu xong, lập tức đứng dậy đi xuống dưới lầu, còn quăng một thỏi bạc cho tiểu nhị, hắn vừa đi, một bên quay đầu lại nói: “Ngày khác Chính Đình huynh mời ta đi ăn của ngâm rượu a!”

Tiêu Chính Đình nâng chén gât đầu.

hắn cũng có chuyện phải làm.

Lý Thiên Cát thu xếp tòa nhà khác cho nữ Dương thị, Thái Hậu tất nhiên lòng có bất mãn, hắn dù sao cũng phải đi đập tắt lửa kia. Nếu không lần tới, Thái Hậu lại muốn trách cứ hắn không đủ tri kỷ.

Nhận làm con thừa tự này, rốt cuộc vẫn là bất đồng.

Tiêu Chính Đình ở trong lòng mặc niệm vài lần, như nhắc nhở mình, lúc sau mới đứng dậy rời đi.

.....

Bên kia ngồi ở bên trong xe ngựa Lý gia thật là Dương yêu Nhi.

Nàng bên trái là Lý gia đại phu nhân ngồi, bên phải Xuân Sa ngồi.

Lý gia đại phu nhân rất có vài phần chân truyền của Lý lão phu nhân, mặt hiền hoà ôn nhu, dọc theo đường đi không ngừng cùng Dương yêu Nhi nói về cảnh tượng bên ngoài, thật sự vô cùng ra sức. Chỉ là nàng nói nhiều quá mức, trong lúc nhất thời Dương yêu Nhi ngược lại nghe đến đầu choáng não trống, một bộ mơ màng sắp ngủ bộ dáng.

Chờ xe ngựa đi vòng khắp thành đông, Dương yêu Nhi đã dựa vào người Xuân Sa ngủ.

Đại phu nhân sợ nàng cảm lạnh, sắc mặt xấu hổ, vội đánh thức nàng, sau đó liền đuổi hai nữ nhi của mình đi bồi Dương yêu Nhi xuống xe đi một chút.

“cô nương gia thích đi chỗ nào, các người liền bồi Dương cô nương cùng nhau đi là được. Dù có nhóm vú già đi theo, các người cũng phải cẩn thận chút. Chớ để những người không có mắt đó, va chạm cô nương, mọi việc đều che chở đằng trước cho Dương cô nương, hiểu không?”

“đã hiểu.” Hai cô nương Lý gia này chính là một đôi song sinh, khi trả lời đều là đồng thanh lên tiếng.

Xuân Sa đỡ Dương yêu Nhi xuống xe ngựa, thấp giọng hỏi bên tai nàng: “cô nương muốn mỗi nơi đi một chút sao?”

Nàng cũng hy vọng cô nương có thể đi, bằng không chờ trở về hoàng cung, chỉ sợ cả đời, cũng khó có cơ hội đi ra ngoài như vậy.

Trong kinh phồn hoa, tự nhiên Dân Trạch huyện không thể cùng so sánh. Khi Dương yêu Nhi tới, xe ngựa đi cực nhanh, lập tức đi vào hẻm Vĩnh Ninh, nàng cũng không nhìn thấy cái gì. Hiện giờ nhìn thấy đường phố hai bên, người đi đường lui tới, cái này đối với Dương yêu Nhi mà nói, chỗ thú vị quả thật rất nhiều. Nàng xem đến hoa cả mắt, lập tức liền gât đầu.

Lý gia đại cô nương tiến lên, chủ động đỡ một tay khác của Dương yêu Nhi, giống như đem Dương yêu Nhi trở thành lão thái thái, yêu cầu người trái phải đều nâng.

Nhị cô nương bước nhanh đi ở đằng trước, tiến cử bọn họ tiến vào cửa hàng son phấn.

“Đồ vật trong cung tự nhiên là không giống nhau, bất quá một chút đồ vật nhỏ này, thuận tay mua mấy hộp, luôn khiến người vui vẻ.” Nhị cô nương nói.

Đại cô nương cũng phụ họa gât đầu, nói: “Dương cô nương cứ chọn, chúng ta trả tiền.”

Dương yêu Nhi lỗ tai giật giật.

Chọn.

Trả tiền.

Các nàng là đang cho nàng đồ vật sao?

Dương yêu Nhi lập tức nhớ tới lời Hoàng Thượng nói, cho, nàng liền thu.

Vì vậy Dương yêu Nhi gât đầu.

Nhị cô nương quen cửa quen ngõ mà kêu chừng quay tới, làm hắn đem son phấn tốt nhất trong cửa hàng, đều bày ra ở trước mặt.

Mấy cái tiểu nhị bận việc, nhất nhất dọn xong.

Dương yêu Nhi nhìn chăm chú, mỗi cái đều là màu sắc rực rỡ, thật sự bắt mắt hấp dẫn. Nàng duỗi tay sờ soạng một cái lại một cái. Nhị cô nương hỏi: “cô nương đều thích sao?”

Dương yêu Nhi gât đầu, đáy lòng cân nhắc, tổng cộng là mấy cái nhĩ? Muốn chia cho Hoàng Thượng. Phải nhiều nhiều mới có thể.

Nhị cô nương nói: “Vậy đều đưa chỗ cô nương đi thôi.”

Dương yêu Nhi gât đầu, để xuống.

Ai ngờ nàng mới vừa để xuống, phía sau một trận tiếng bước chân đến gần, một bàn tay thon thả, cầm một cái hộp lên, mở ra nhìn, nói: “Hùng chương quấy, đây là phần mặt mới làm ra sao?”

Đại cô nương tức giận trừng mắt: “Những cái này chúng ta đều mua, Mạnh Huyền! Ngươi đây là ý gì?”

cô nương kêu Mạnh Huyền kia lúc này mới chậm rãi xoay người lại, làm bộ như mới vừa nhìn thấy hai vị cô nương Lý gia, kinh ngạc nói: “Ta tất nhiên là tới mua đồ vật, các ngươi là tới làm cái gì?”

Mạnh Huyền tâm mất vừa chuyển, đột nhiên rơi xuống trên người Dương yêu Nhi.

Nàng cười nói: “Huynh trưởng ta tới thành đông tham dự thơ hội, ta làm cái muối muối, liền mang theo mấy cái nhạc kĩ nuôi dưỡng trong phủ đến. Vừa vặn đi ngang qua nơi này, vì các nàng chọn chút son phấn.”

Nàng dừng một chút, nói: “Chẳng lẽ các ngươi cũng là mang theo nhạc kĩ tới? Vị tiểu công tử Lý gia kia của các ngươi, cũng muốn tới thơ hội chơi?”

Đại Tán thịnh hành phong tục nuôi dưỡng vũ cơ nhạc kĩ.

So với nghe diễn xem diễn, bọn họ càng thích xem vũ cơ khiêu vũ, nhạc kĩ tấu nhạc ca hát.

Càng là phủ đệ nhà cao cửa rộng, liền càng thích dưỡng như vậy..... Như thế mới thể hiện được địa vị cùng tài lực.

Khi trước trưởng công chúa còn ở, trong phủ nuôi dưỡng ba ngàn vũ cơ, so với nam tử còn hưởng thụ hơn. Mạnh Huyền tính tình vốn ương bướng, hiện giờ mang theo mấy cái nhạc kĩ ra cửa, ngược lại cũng không hiếm lạ. Chỉ không hay chính là.....

Nàng luôn mồm chăm chọc Lý gia mang theo nhạc kĩ tới.

Này còn có thể chỉ ai?

Này không phải là chỉ vào Dương yêu Nhi mà sao?

Xuân Sa trước mắt tối sầm, tức giận đến mức hận không thể xé miệng người này ra.

Nếu Hoàng Thượng ở đây, cái gì mà Mạnh Huyền, chín cái mạng cũng không đủ để gánh!

Editor: Mấy tuần trước quá bận nên không có thời gian edit. Bây giờ mình bù từ từ nha (^ v ^

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Ly Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Mạnh Huyền cùng hai cô nương đại phòng Lý gia chất chứa oán hận đã lâu, lúc này thấy các nàng sắc mặt khó coi, tự nhiên là trong lòng đắc ý, liền lập tức vươn tay, lại muốn lấy hộp phấn khác.

Nàng cười nói: “Cũng không phải lần đầu tiên, quy củ cũ, ai ra giá cao.....”

Nàng còn chưa có nói xong, bên người một bóng râm phủ xuống, tiếng bình khí rời khỏi vó chột vang lên, mu bàn tay Mạnh Huyền bị một chuỗi kiếm đề lại. Chuỗi kiếm kia xuất hiện quá nhanh, đem mu bàn tay nàng ấn đến gãy gao, đau đến mức Mạnh Huyền hô đau một tiếng.

“Ai?” Nàng bình tĩnh quay đầu lại xem.

Lại thấy hai người ăn mặc trang phục thị vệ, đã đem nàng vây lại, vú già, bọn hạ nhân nàng mang theo sớm đã bị dọa, không dám tiến lên bảo vệ.

Hai người quần áo màu xám này, bên trên thêu thanh hoa cá trắng đen, là y phục thị vệ không thể giả mạo!

Bọn họ nếu không phải là thị vệ của Vương gia, vậy là từ trong cung đến.....

Mạnh Huyền rốt cuộc không ngu xuẩn đến nông nổi kia, chờ nàng phát hiện vóc dáng hai người này rất cao, khí thế đè người, ở địa phương kinh thành như vậy, đao kiếm trong tay nói rồi vô liền rời khỏi vỏ, không chút nào sợ trêu chọc đến cái gì quý nhân đại quan khó lường.....

Nàng rốt cuộc phát giác không đúng!

Hai cô nương Lý gia sờ đi thay đổi sắc mặt, không phải là vì bị Mạnh Huyền nàng và mặt, ghen ghét, mà là sợ hãi vì không bảo vệ được quý nhân phía sau.

Đúng vậy, nàng kia tuyệt đối không phải cái gì nhạc kĩ, mà hẳn là cái gì quý nhân.....

Mạnh Huyền tay như cũ bị ấn ở nơi đó, nàng duy trì một cái tư thế quái dị, thân hình cứng đờ.

Phía sau lưng nàng dần dần bao phủ mồ hôi lạnh.

Nàng bắt đầu lặng lẽ đánh giá bộ dạng nữ tử này.

Mang mũ có rèm, nhất định là xuất phát từ quy củ nghiêm khắc của nhân gia, dung mạo không được tùy tiện cho người xem, hẳn là chưa lập gia đình.

Mặc áo ngắn tương sắc, váy nguyệt bạch thủy văn.

Chỉ là y phục tầm thường.

không, không đúng.

Nàng bên hông treo mỹ ngọc, túi tiền. Ngọc là một khối hình rồng bạch hạt ngọc, bạch hạt ngọc vốn khó điều khắc như vậy, huống chi là chạm khắc thành hình rồng? một nữ tử nào dám dùng hình rồng? Lại nhìn túi tiền, bên trên dùng chỉ vàng, lấy bàn kim khâu phù dung. Phù dung tượng trưng phú quý.

Y phục nàng như vậy, không phải là bất động thanh sắc mà chứng tỏ, nàng phải là người vừa có quyền thế địa vị, vừa tay cầm phú quý sao?

Nhưng này trong kinh nào có nữ tử như vậy!

Mạnh Huyền càng đoán không ra thân phận của đối phương, liền càng cảm thấy sau lưng đầm đìa mồ hôi lạnh.

Tất cả suy nghĩ nhanh chóng lướt qua đầu nàng.

Nàng giắt giắt môi, nhìn về phía Dương yêu Nhi, ngược lại cũng không sợ mất mặt, nói: “Đây là côn nương chọn trước?” nói xong, cũng không đợi Dương yêu Nhi trả lời, nàng liền muốn rút tay về, nói tiếp: “Đồ vật này của người Lý gia ta dám đoạt, cô nương ngược lại không thể đoạt. Xin hỏi cô nương là người nhà ai? Lời nói đùa vừa rồi, là ta nhất thời tức giận, mạo phạm, hi vọng cô nương chớ trách tội.”

Mạnh Huyền từ trước đến nay không sợ trời không sợ đất, nhóm vù gãi đầu ngo ngoe rục rịch, nghĩ đi báo tin cho công tử, kết quả lúc này bản thân cô nương nhà mình lại lui. Ngược lại là lần đầu tiên!

Mạnh Huyền lại biết không đơn giản như vậy.

Dù cho lúc này nàng lui, nhưng lời đã nói ra khỏi miệng, làm sao nói thu là có thể thu.

Mạnh Huyền ở đây mất Dương yêu Nhi chính là một người cực kỳ xa lạ, nói lại thực lớn, ngữ khí cũng thật quái, nàng ngay cả cùng người này nói chuyện cũng không muốn, vì thế liền nhấp môi, một chút thanh âm cũng không có phát ra.

Mà nàng càng như vậy, Mạnh Huyền lại càng khẩn trương.

Quả thực lại lịch không nhỏ, không nói một lời, tư thái cao ngạo, ngược lại làm lòng người sợ hãi không thôi.

Dưới mũ rèm kia, nữ tử chỉ sợ đang dùng ánh mắt lạnh băng đậm đặc nhìn nàng.

Mạnh Huyền nắm chặt một cái tay khác, vội nói: “cô nương hôm nay nhìn trúng cái gì, không bằng ta tới trả tiền?”

Hai cái cô nương Lý gia kia lúc này mới lên tiếng nói: “Lý gia ta còn thiếu tiền sao? cô nương tiêu phí, tự nhiên là ghi vào sổ Lý gia ta. Mạnh Huyền, dù cho huynh trưởng người thương người, nhưng người có thể dùng tiền bạc lại có bao nhiêu? Hà tất lại đòi mất mặt.”

Sắc mặt Mạnh Huyền nhất thời lúc đỏ lúc trắng.

không sai, nữ nhi khuê các có thể sử dụng bạc đều là có quy định. Duy chỉ có Lý gia bất đồng, trên người toàn gia này đều mang đủ bạc. Ai kêu Lý Thiên Cát là cái tiểu nhân luôn cúi chứ? hần chính là nghĩ, quý nhân lúc nào cũng đều có khả năng xuất hiện, tự nhiên là muốn mang theo tiền, để bề tùy thời xum xoe. trên người ai thiếu tiền, người đó liền thua.

Hùng chương quỳ cũng muốn khóc.

cô nương Lý gia cùng với cô nương Mạnh gia đã quen ngầm đầu đầu, nhưng chưa từng thấy qua tranh nhau phải trả tiền cho người khác. Này tranh cũng liền tranh đi, nhìn không khí lại không đúng lắm, như là ai thua liền giống như phải xong đời.

“Hôm nay thật là náo nhiệt, cô nương Mạnh gia cũng tới chơi thơ hội?” một giọng cười của nam nhân vang lên đánh vỡ không khí ngưng trệ trong cửa hàng.

Dứt lời, hần bước vào trong cửa, đảo qua mấy cái nhạc kỹ Mạnh Huyền mang theo, lại đảo qua người đối diện, này nhìn lên, hần liền ngây người, này không phải là hai cái nữ nhi của Lý Thiên Cát sao? Bên cạnh còn có một vị nữ tử hoàn toàn xa lạ, lại thấy còn có thị vệ bên cạnh chế trụ Mạnh Huyền.

hần bỗng cảm thấy không đúng.

Hay là nữ tử xa lạ này chính là. Tân hậu?

“Nhị công tử.” Mạnh Huyền quay đầu lại miễn cưỡng cười cười.

Tiêu Quang Hòa lại tiến lên vài bước, đi đến gần, hần đảo qua những hộp phấn hộp son đó, lại nhìn bộ dáng Mạnh Huyền, liền biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. hần liền cười nói: “Cửa hàng này chính là hàng thượng đẳng, ta lại biết một chỗ, chính là mặt hàng còn tốt hơn. Hà tất phải chấp nhất ở nơi này?”

Hai cái cô nương Lý gia liếc nhau, nói: “Nhị công tử nói chính là Điểm Trang các? Chỗ đó son phấn đều là từ sớm đã định.”

“Này có khó gì? Nếu là vị cô nương này muốn mua, ta đi nói một tiếng, bảo chương quỳ trông coi kia dâng lên hàng thượng thượng đẳng trong cửa hàng không bán cho người khác.” Tiêu Quang Hòa khẽ cười nói.

Tiêu Quang Hòa là kẻ ăn chơi trác táng.

Này ăn chơi trác táng tự nhiên có thủ đoạn trong vòng luẩn quẩn của mình.

hần thường lẫn lộn các nơi, muốn ứng phó một cái Điểm Trang các, thật đúng là so với nữ hài tử này đó còn muốn dễ dàng hơn.

Hai cái cô nương Lý gia lập tức động tâm.

Trong nhà từng có dạy bảo, nếu có tâm tư muốn lấy lòng người, liền nên nghĩ mọi cách lấy đồ tốt nhất đi lấy lòng người, mà không phải lấy gà mờ đi cho đủ số. Như vậy, ngược lại càng dễ dàng đắc tội với người. không bằng không lấy.

Các nàng cùng Tiêu Quang Hòa tuy có lục đục, nhưng các nàng kế thừa gia phong tốt đẹp gió chiều nào theo chiều ấy. Trước mắt cùng Tiêu Quang Hòa, Mạnh Huyền tranh khẩu ác khí, đều không quan trọng bằng lấy lòng Dương cô nương.

“Vậy làm phiền nhị công tử.” Các nàng nói.

Dứt lời, các nàng liền quay đầu nhìn về phía Dương yêu Nhi, thấp giọng nói: “cô nương, chúng ta đi địa phương càng tốt hơn đi.”

Tiêu Quang Hòa cười nói: “Nếu như cô nương mua son, vẫn còn sức lực. Cũng có thể đến thợ hội đi, trong thợ hội có văn nhân làm thơ lãng ca, còn có vũ cơ khiêu vũ, nhạc kĩ tấu nhạc. Lại lên thuyền hồ du ngoạn một hồi, chờ đến khi vào đêm, lưu thương khúc thủy, uống một hai ly, ngắm đầu ngắm trăng, cúi đầu có thể nhìn hồ quang thủy sắc, chẳng phải mỹ cảnh sao?”

Người này nói chậm rì rì, câu thức phức tạp lại bị hấn cắt thành ngắn gọn nói, Dương yêu Nhi mơ hồ nghe hiểu được vài cái.

Đại khái chính là có chỗ chơi rất vui.

Dương yêu Nhi liếm liếm môi, hiếm khi nổi lên một tia tò mò cùng chờ mong.

sẽ so với món đồ chơi ma ma cho còn vui hơn sao?

Mỹ cảnh thật sự rất đẹp?

So với Hoàng Thượng đẹp hơn sao?

Xuân Sa nghe đến tâm động, nàng nói: “Chúng ta đều đi theo, cô nương nếu muốn đi, thì sẽ đi.”

Hai cái thị vệ kia lúc này mới thu hồi chuỗi kiếm, theo sau bảo hộ trái phải Dương yêu Nhi, nghiêm nhiên một bộ thời khắc đều đi theo, quyết không để cho Dương yêu Nhi có bộ dáng buồn phiền.

Dương yêu Nhi rút cuộc gạt đầu.

Mọi người đều theo đó mà nhẹ nhàng thờ ra.

Đặc biệt Mạnh Huyền cùng hai cái cô nương Lý gia, người trước là sợ đắc tội quý nhân, người sau là sợ cô phụ dận dò của tổ mẫu, không chỉ không làm Dương cô nương tận hứng, ngược lại còn làm Dương cô nương không vui.

Có Tiêu Quang Hòa này một phen làm động tác chọc cười, mọi người mới lui ra ngoài, hướng tới Điểm Trang các đi.

Mạnh Huyền trong lòng là có chút cân nhắc, nhà nàng cùng Quân Định Hầu phủ cũng không giao tình, nàng cũng không phải tuyệt sắc mỹ nhân gì, Tiêu Quang Hòa lên tiếng tương trợ, chưa chắc là vì nàng. Chi sợ là Tiêu Quang Hòa đã nhìn thấu thân phận của nữ tử đó. Nhị công tử Quân Định Hầu phủ đều phải đối đãi như thế, nàng kia. Rốt cuộc là có thân phận gì?

Mạnh Huyền nghĩ tới nghĩ lui, chung quy vẫn là sợ làm lưu lại mối họa cho Mạnh gia, vì thế vội lặng lẽ phái mụ mụ bên người, đi truyền lời cho huynh trưởng.

Thực mau, bọn họ đi tới Điểm Trang các.

Trong lúc Tiêu Quang Hòa quan sát Dương yêu Nhi.

hắn thầm nghĩ, nếu thật là tân hậu, dù sao vị đường đệ Hoàng Thượng kia của hắn cũng không ở nơi này, hắn nhiều nhìn vài lần, hắn là sẽ không bị đào tròng mắt.

Chi là đánh giá một phen, càng nhìn, Tiêu Quang Hòa càng cảm thấy tò mò.

Quân Định Hầu phủ tin tức linh thông, bọn họ từ sớm liền biết tân hậu này là cái ngốc tử. Nhưng hôm nay nhìn tới, chỗ nào giống như là ngốc tử đang diễn? Ngược lại giống như quý nữ trời sinh, động tác thật sự thông thả, cũng cực kỳ có lễ độ.

Nàng không có âm ỹ, không có mồm miệng không rõ, càng không có nước mắt nước mũi giàn giụa, bộ dáng lờ lỏi.

Ngược lại, thân hình nàng thon thả, gương mặt dưới mũi có rèm mơ hồ lộ ra vài phần thanh lệ. Cổ tay nàng nhỏ, vòng eo, cổ tựa hồ cũng nhỏ. Nàng còn rất trắng, tay lộ ra ngoài tay áo, trắng đến mức giống như bạch hạt ngọc nàng treo bên hông.

Lại bởi vì chính là nàng mang mũi có rèm, bộ dáng chỉ lộ một phần, ngược lại khiến lòng người ngứa ngáy, muốn nhìn đến nàng rốt cuộc lớn lên thành cái dạng phong thái gì.

Hay vốn dĩ tin tức truyền ra, là giả?

Tân hậu đều không phải là ngốc nhi, ngược lại, còn là một cái nữ tử phong tư trác tuyệt, hành tung mê người, thông minh?

Tương tượng như vậy, tựa hồ hết thảy đều không khó lý giải.

Nếu thật là ngốc nhi, lấy kiêu ngạo của một thiếu niên, như thế nào lại vui vẻ cưới nữ tử như vậy làm vợ đây?

Tiêu Quang Hòa khẳng định suy đoán trong lòng của mình.

hắn cười cười, thầm nghĩ, lần sau gặp Chính Đình huynh, liền có thể cùng hắn nói.

Chường quây Điểm Trang các thấy là Tiêu Quang Hòa đến, phía sau lại có công nương Lý gia, Mạnh cô nương, còn có vị cô nương xa lạ. Mỗi người đều phô trương thật lớn.

Ở trong kinh làm buôn bán, tự nhiên đã luyện được một bộ dáng can đảm, không phải cái nào người tới hắn đều kính sợ sợ hãi. Ít nhất những người đó, trừ bỏ Tiêu Quang Hòa, còn lại đều không đáng giá nhắc tới.

Chi là những người này như thế nào lại đi cùng một chỗ?

Chường quây hành hành lễ qua, nghe qua Tiêu Quang Hòa nói, liền lập tức lấy những cái hàng không dễ dàng bán với người ra tới.

hắn làm sao biết được, bản thân chiều dài chính là dạng nhân vật nào!

So với những cái lúc trước, bên ngoài làm càng thêm tinh xảo, còn khảm đá quý, ngọc thạch các vật, so sánh với dưới, son phấn nội bộ của bản thân, ngược lại không đáng giá nhắc tới.

Dương yêu Nhi không hiểu đến những cái này, nàng chỉ cảm thấy trước mắt rực rỡ lung linh.

Nhìn liền biết rất có tiền.

Quả nhiên so với đằng trước tốt hơn!

..... Lấy về đi chia cho Hoàng Thượng, hẳn chắc chắn cũng giống như ta vui về!

Tác giả có điều muốn nói:

Chương quây: nói ra các người có lẽ không tin, ta đã gặp hoàng hậu.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Lý Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

cô nương Lý gia làm chủ, để chương quây toàn bộ đều gói lại, lại chịu xót, đưa một số tiền ra. Lúc này ngược lại không có những cái không có mắt đến quây rầy.

Đội đồ vật gói tốt, để nhóm vú già cầm. cô nương Lý gia cô lại sai người trở về cùng Lý lão phu nhân nói một tiếng. lúc này mới bởi Dương yêu Nhi đi thơ hội.

Mạnh Huyền một bước cũng không dám rời, chỉ ngóng trông có thể có tận dụng mọi cơ hội, để nàng đền bù sai lầm.

Tiêu Quang Hòa trong lòng đang tràn đầy tò mò, tự nhiên càng sẽ không đi, hẳn lại nghiễm nhiên lấy khí thế chủ nhà, một bên dẫn đường, một bên giới thiệu về thơ hội, có ai tiến đến, trong thơ hội có cái gì để chơi.....

Quý nữ trong kinh rất hiếm người không có đọc sách, chẳng qua vừa vặn Lý gia cô nương tính hai cái, Mạnh Huyền cũng coi như một cái. Mặt khác còn lại là nghe thơ hội hoạt động, phía trước mang mũ rèm, nam tử cùng nam tử xen lẫn cùng một chỗ làm thơ, nữ tử cùng nữ tử xen lẫn một chỗ làm thơ. Nếu tài danh được truyền ra, tương lai khi làm mai, tự nhiên là dẹt hoa trên gấm.

Các vọng tộc nhà cao cửa rộng đều nói cưới vợ phải cưới hiền, bọn họ cho rằng có đọc sách mới có “Hiền”.

Nếu lúc này cùng nữ tử khác đi cùng một chỗ, nghe Tiêu Quang Hòa nói chuyện thơ hội này, các nàng tất nhiên sẽ mở miệng khoe khoang tài hoa.

Chỉ là hôm nay, trong lúc nhất thời lại không ai tiếp lời Tiêu Quang Hòa nói.

cô nương Lý gia cùng với Mạnh Huyền đều là bao cô không đề cập tới.

Tân hậu này, nhìn bộ dáng khí chất, hẳn là có vài phần tài học đi?

Tiêu Quang Hòa cũng không biết chính xác cô nương thôn quê có đọc qua sách không, nhưng hẳn nghĩ, nếu như không đọc qua sách, há có thể có phong thái như vậy? Chỉ sợ là ngay cả cô nương Lý gia cùng Mạnh Huyền như vậy đều không theo kịp. một thân khí chất tầm thường, sợ là hướng mặt mà biểu lộ.

một phen suy luận.

Tiêu Quang Hòa liền nhận định vị tân hậu này hẳn là có đọc qua sách, và lại còn có vài phần tài hoa, lúc này mới có thể bồi dưỡng thành khí chất phong mạo như vậy.

Nàng không mở miệng, hẳn là khinh thường phô trương.

Cũng đúng. Người bụng đầy thi thư tài hoa chân chính, lại sao dễ dàng triển lộ mình như vậy?

hiện tại, tò mò của Tiêu Quang Hòa đối với vị tân hậu này đã bị đẩy đến cực hạn.

Nếu thật là nữ tử như vậy, tiến cung thì thật đáng tiếc.

Tiêu Quang Hòa âm thầm thờ dài.

không bao lâu sau, bọn họ liền tới thơ hội.

Nó nằm ở bên cạnh tỉnh đình hồ, rừng đào san sát, đình nhạc vây quanh địa phương.

Nơi này rất rộng lớn, bày trên bàn, rượu và thức ăn, lại không ít người đọc sách, cô nương mang mũ rèm che lần lượt tiến vào, lại không lộ vẻ chen chúc.

Khi Dương yêu Nhi gây thơ mờ mịt đi đến chỗ này, vừa ngay lúc huynh trưởng của Mạnh Huyền đang cao giọng ngâm thơ.

Mạnh Huyền nhất thời không có đối tượng xin viện trợ, liền đành phải tiếp tục đi theo bên người Dương yêu Nhi.

Lúc Tiêu Quang Hòa vừa đến, ngược lại đã hấp dẫn không ít người chú ý, chỉ là phần lớn đều là những kẻ ăn chơi trác táng cùng nữ tử trẻ tuổi, những cái người đọc sách đó hiển nhiên tuyệt đối không thèm cùng hẳn làm bạn, những quý công tử có tài hoa có khát vọng đó, cũng khinh thường cùng hẳn chơi.

“Nhị ca hôm nay như thế nào lại mang đến vài vị cô nương?” Mấy cái công tử trẻ tuổi hướng hẳn chớp mắt vài cái, trên mặt thần sắc tươi cười.

Tiêu Quang Hòa nhường ra một bước, nói: “Là đi theo kiểu khách, lại đây chơi một lát.”

Bọn công tử trẻ tuổi đều quen biết cô nương Lý gia cùng Mạnh Huyền. Ba cái cô nương này, bọn họ ai cũng không quá thích. Có lẽ cũng không phải là kiểu khách trong miệng Tiêu Quang Hòa. Vì thế ánh mắt bọn họ liền rơi xuống trên người Dương yêu Nhi.

Xuân Sa khần trương, vội che ở trước mặt Dương yêu Nhi, nhủ mày nói: “Sao không có quy củ như vậy?”

Bọn công tử trẻ tuổi trong lòng lại nói.

Nga, còn là một kiểu khách trong nhà có quy củ nghiêm khắc!

Bọn họ tuy rằng đều là những kẻ ăn chơi trác táng, nhưng rất cuộc đều hiểu được chừng mực, này cùng kỹ, con điều có thể cười, nhưng cùng cô nương đứng đắn, lại phải tôn trọng mới được.

Vì thế tất cả đều ồ ào thu liễm ánh mắt, quy củ chào hỏi, sau đó lui vài bước, lại tự tìm thú vui.

Mạnh Huyền đã nhìn quen bộ dáng không đứng đắn của bọn họ, lúc này chợt thấy bọn họ quy củ như vậy, cảm thấy có chút quái dị. Nàng không khỏi quay đầu lại nhìn Dương yêu Nhi, thầm nghĩ, vị công nương này từ đầu tới đuôi không nói qua mấy câu, nhưng lại phảng phất có loại năng lực kỳ dị, làm người phạm là gặp gỡ nàng, đều kính sợ nàng, sợ hãi nàng, chuyện gì cũng đều vì nàng xử lý thỏa đáng.

Mạnh Huyền trong lòng e ngại, rốt cuộc lại không dám biểu lộ.

Dương yêu Nhi đối với những chuyện này đều một mực không biết.

Đây là lần đầu tiên nàng một lần nhìn thấy nhiều người như vậy, lại thấy được nhiều đồ ăn như vậy, trên bàn thật dài kia, bày đầy đồ ăn. Nhóm vú già qua lại bày trà bánh cùng trái cây.

Chợt nghe một tiếng nhạc vang lên, nàng quay đầu nhìn lại, liền thấy bọn nữ tử ôm trong mình một ít đồ vật, duỗi tay khảy tới khảy lui, liền có thanh âm phát ra. thật sự là rất thú vị!

Xuân Sa thấy nàng nhìn đến xuất thần, cười nói: “cô nương hôm nay đi bộ không ít rồi, không bằng ngồi xuống xem thôi, như vậy ít phí sức một chút.”

Cũng không cần người khác động thủ, Tiêu Quang Hòa liền lập tức kéo ghế dựa đem lại đây, nói: “cô nương ngồi xem đi.”

hắn ân cần như vậy, tức khắc dẫn tới Xuân Sa nhìn nhiều thêm hai lần, trong lòng bỗng sinh ra cảm giác nguy cơ. Người này không phải là đối với cô nương có ý tưởng gì không an phận chứ?

Tiêu Quang Hòa cảm ghế dựa tới cũng liền thôi, hắn còn xoay người đi phải hai gã sai vặt đến, nâng bàn lại đây, lại sai người bày đồ ăn.

một phen động tác này vừa xong.

Chớ nói Xuân Sa, ngay cả Mạnh Huyền, cô nương Lý gia cũng ghé mắt.

Tiêu Quang Hòa cũng không phải là loại người thích xum xoe nữ tử.

Tâm tư Dương yêu Nhi đã bị câu đi rồi.

Nơi này hết thấy đều mới lạ.

Có người ngâm thơ, có người đem nhạc đã biên tới xướng. Có nữ tử đi qua trước mặt cũng mang theo một làn gió thơm.

Dương yêu Nhi nhìn cảnh nơi này, lại không biết nàng cũng thành cảnh trong đáy mắt người khác.

Mấy vị công tử trẻ tuổi sau khi thấy lễ mà tránh, khó tránh khỏi có người đi lên hỏi: “Hôm nay nhị công tử Quân Định hầu, như thế nào lại mang theo cô nương Lý gia Mạnh gia tới? Còn người mang mũ rèm lại là ai?”

“không biết là ai, nhị công tử nói là vị khách, hắn cũng là tới tiếp khách.”

“Ha ha, cô nương nhà ai có mặt mũi lớn như vậy? Dám kêu hắn tiếp khách? Chẳng lẽ là vị kia của Đông Lăng Lý gia?”

“Hai năm trước các ngươi không phải đã gặp qua vị tử cô nương Đông Lăng kia sao? Nhìn thân hình cũng không giống.”

“Vậy còn có thể là ai? Trong kinh khi nào lại có nữ tử như vậy? Đáng tiếc đeo mũ rèm, phong thái thể nhưng chỉ có thể nhìn trộm.”

Chuyện cùng người đẹp, tất cả mọi người tất nhiên đều thích.

Đặc biệt là những công tử trẻ tuổi này, đang tuổi yêu thích cái đẹp, đặc biệt lại còn chưa cưới vợ. Ngày thường thấy cô nương, đều là những người quen biết trong kinh thành. Thường xuyên qua lại như thế, nhìn nhiều, tự nhiên cũng cảm thấy không có mới mẻ.

Khó được xuất hiện một người chưa từng gặp qua, cứ như bên trong một mảng xám xịt tối tăm, đột nhiên xuất hiện một chút ánh sáng, thật sự đem trông mắt mọi người tóm đến ổn định vững chắc, dịch chuyển cũng không dịch được.

Nơi này có mỹ lệ, vũ cơ đáng người mềm mại thon thả, cũng có giọng hát mỹ diệu, tay ngọc nhỏ dài của nhạc kỹ.

Còn có hoặc mang mũ rèm, hay là không mang, nhưng đều trăm vòng leng keng, quý nữ phục sức mỹ lệ.

Quét tới quét lui.

Lại cũng không đuổi kịp vị nữ tử đang ngồi vững vàng kia.

Mọi người nhìn không ra tuổi của nàng, nhưng trước mắt đều là phong tư của nàng. Cứ việc không lộ khuôn mặt, cũng thắng nhiều người.

Vì thế đại gia cũng có tâm tình giống như Tiêu Quang Hòa lúc nãy.

—— nhìn không thấy mặt, chung quy khiến lòng người cảm thấy ngứa.

Xuân Sa nhận thấy được ánh mắt đánh giá lại đây ngày càng nhiều, nhưng cô nương xem đến hứng khởi, nàng lại không thể che ở đằng trước, miễn cho chắn đi tầm mắt của cô nương. Chỉ có thể cố nén, chờ cô nương xem một mối liền đi.

Dương yêu Nhi thật là có chút mệt mỏi.

Nhưng tâm tính nàng gần giống hải tử, đã thấy một nơi chơi cực kỳ thú vị, làm sao dễ dàng chịu rời đi? Nàng thậm chí nhất thời liền mệt mỏi cũng quên.

Tiêu Quang Hòa ngồi bồi một lát, liền đứng dậy đi tìm các bằng hữu của hần chơi.

Bọn họ liền túm hần hỏi: “Nhi ca đại ân đại đức, nói cho chúng ta biết, đó là cô nương nhà ai? Hôm nay nhi ca bồi nàng lại đây, chẳng lẽ là từ trước đã quen biết? Có phải hay không là cô nương Đông Lăng Lý gia? Muội muội của Lý Tứ? Hay là tỷ tỷ của Lý Tứ?”

Tiêu Quang Hòa đứng thứ hai.

Những người này một khi chân chó lên, liền bắt đầu kêu hần “Nhi ca”.

Thấy bọn họ đều tới hỏi, hiển nhiên là cực kỳ tò mò, Tiêu Quang Hòa bỗng sinh ra cảm giác đặc ý. Vẫn là hần thông minh, liếc mắt một cái liền nhìn ra đối phương là ai. Chỉ là lời này, hần thế nhưng sẽ không nói, cứ việc để bọn họ đoán đi!

Bí mật như vậy, để một mình hần biết là đủ rồi. Xem người khác vất óc, chẳng phải thú vị sao?

“Tự nhiên không phải là Đông Lăng Lý gia, nhà ai, lại khó mà nói!” Tiêu Quang Hòa ra vẻ thần bí nói.

Dứt lời, hần liền ở chung quanh dạo chơi một vòng, còn đi hái hai cây cỏ đưa cho nhạc kỹ. Còn vì sao không tặng hoa, thời tiết này không có hoa nở.

Dần dần sắc trời đen dần.

Tiêu Quang Hòa lại trở lại bên này, lại mời Dương yêu Nhi lên thuyền du hồ.

Lần này Dương yêu Nhi gạt đầu nhanh chóng, dưới mũ rèm, nàng hơi hơi tròn tròn mắt, đầy mắt lóe sáng. Nàng yên lặng nhìn thuyền lớn ngừng trên hồ, thuyền kia cũng thật lớn nha..... Mặt trên treo đầy đèn, cực kỳ sáng sủa. Còn có các dải lụa màu sắc rực rỡ điểm xuyết, thuyền lớn nhìn qua giống như một món đồ chơi phóng đại. Tuổi đẹp bắt mắt.

Nhất định chơi rất vui.

Dương yêu Nhi nghĩ thầm.

Dương yêu Nhi muốn đi, mọi người tự nhiên không thể cản.

Thị vệ cũng sớm được Hoàng Thượng mệnh lệnh, chỉ lo bảo vệ an toàn của nàng, còn lại hết thảy không được hỏi đến.

Vì thế bọn họ cũng sẽ không ngăn trở.

Mọi người đều lần lượt lên thuyền.

Trong thuyền phảng phất đầy mùi rượu, mùi son phấn.

Người đọc sách đứng đấy, lúc này cũng đi theo lên thuyền.

Nhóm quý nữ chỉ có đi theo huynh đệ trong nhà, mới có thể cùng đi lên chơi. Mặt khác không có huynh đệ, liền không tiện theo sau.

Dương yêu Nhi nhanh chóng tới tầng cao nhất của thuyền hoa.

Nơi này Tiêu Quang Hòa sai người giữ, người khác không được tiếp cận.

Dương yêu Nhi lần đầu đứng chỗ cao như vậy, nàng run rẩy mà đi đến bên cạnh lan can, nhìn xuống phía dưới. Hồ nước màu tối, nhưng khi có ánh đèn rơi xuống, liền sóng nước lóng lánh đẹp nói không nên lời.....

Dương yêu Nhi nhìn đến không chớp mắt.

Xuân Sa cười nói: “cô nương đang nhìn cá sao?”

Dương yêu Nhi liếm liếm môi, thế nhưng cảm thấy đầu lưỡi nhạt nhẽo, thật muốn ăn cá. Nàng hỏi: “Có sao?”

Tiêu Quang Hòa đi lên trước tới, nói: “Có cá, ta lần trước tới còn có câu qua.”

“Câu cá.” Dương yêu Nhi nói.

Tiêu Quang Hòa khó có được thấy nàng mở miệng, liền thật sự quay đầu cho người lấy cần câu cùng mồi câu tới.

“Ta tới câu, cô nương nói muốn mấy con.” Tiêu Quang Hòa nói.

Dương yêu Nhi gạt đầu: “Được được, hai con, không, bốn con.....” Bốn con. Hai con chia cho Hoàng Thượng, một con không đủ ăn đi? Đều không đủ làm vài món ăn đi.

Càng muốn Dương yêu Nhi càng cảm thấy đói bụng.

Tiêu Quang Hòa gạt đầu: “Tốt, bốn con!”

Dứt lời, hần vén tay áo lên, thật đúng là không màng hình tượng, bản thân cảm cần câu có mồi, ném vào trong hồ.

Phía dưới tiếng nhạc, phía trên lại phóng dây câu, đuổi dài cánh tay đi câu cá.

Ngần ngần nửa canh giờ thời gian, người phía dưới liền nhìn thấy trong chốc lát một con cá bay lên, trong chốc lát lại một con cá bay lên, ước chừng bay tám lần mới dừng lại!

Nước hồ còn bắn lên mặt hai cậu ấm.

Bọn họ tức giận đến ngửa đầu nhìn lên, lại thấy bên cạnh mơ hồ một cái thân ảnh mang mũ rèm, ngược lại lại ghen trở về. Chung quy cũng không thể thô lỗ như vậy.

.....

Trong Đường Tâm Điện Hàm Xuân Thất.

Tiêu Dặc lục lợi giấy Tuyên Thành trên bàn, chợt nhảy ra tới mấy tờ đã viết qua, phía trên chữ đều xiêu xiêu vẹo vẹo, thư pháp không hề có khí phách gì đáng nói. hần tiện tay gấp lại, cũng tờ phía trước nhiễm mực thành một khối.

“Đặt vào hộp.” hần nói.

Cung nhân nghe vậy lấy đi.

Tiêu Dặc đột nhiên hỏi: “Hôm nay ngoài cung có tin tức truyền đến? Dương cô nương ở ngoài cung đang làm cái gì?”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Cung nhân: Dương cô nương ở ngoài cung chơi rất vui vẻ.

Tiểu hoàng đế: tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Lý Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Chủ thuyền dừng đại lần vảy của mình đựng tám con cá, tám con cá ở trong lòng ngực nàng nhảy tới nhảy lui, đem nước đều bắn lên trên mặt nàng.

Nhưng mặt chủ thuyền vẫn như cũ tươi cười, nói: “Nô gia đi tìm cái thùng gỗ tốt, để cô nương thả vào.”

“Muốn hai cái.” Dương yêu Nhi nói.

“Được được.”

Nhưng Dương yêu Nhi ngay sau đó lại nghĩ đến, thùng cũng có thể đưa qua được sao? Ma ma lấy đồ vật cho nàng, chia lễ vật cho nàng, hình như đều là đặt trong tráp. Vì thế Dương yêu Nhi nghĩ nghĩ, phân phó nàng: “một cái thùng, hai cái tráp lớn.”

Chủ thuyền cũng mặc kệ Dương yêu Nhi vì sao lại phân phó như vậy, tóm lại nghe xong, ngoan ngoãn đi lấy.

một cái thùng đựng bốn con cá.

một cái tráp đựng bốn con cá.

Tiêu Quang Hòa: “.....”

yêu thích của tân hậu cùng người khác thật bất đồng, thích đem cá đặt vào trong hộp, là để làm gì?

Làm tiêu bản sao? Chỉ là dùng cá chết này làm tiêu bản.?

Nghĩ tới nghĩ lui, Tiêu Quang Hòa chỉ có thể kết luận rằng, có lẽ là cái này khác với với người bình thường, cảm thấy lấy hoa cỏ trùng thạch để thoải mái nhàn hạ, liền không bằng lấy cá làm tiêu bản. Đại khái thẩm mỹ tình thú của nhân gia là cao hơn những người khác.

Gã sai vật trên thuyền đem con cá để vào trong tráp, nhưng lại còn thừa một cái tráp.

Mọi người liền thấy Dương yêu Nhi tự tay tiếp nhận, chia chút sơn phấn vào, bề ngoài khảm lưu li, đá quý va chạm rung động đình leng keng, phảng phất như âm thanh của tiền tài. Dương yêu Nhi đưa cho thị vệ: “Đem đi.” nói xong, nàng còn chỉ chỉ một hộp cá: “Còn có nó.”

Thị vệ hốt hoảng mà tiếp nhận.

“đi thôi.” Dương yêu Nhi lại nói.

Vì thế thị vệ lờ mờ xuống thuyền, chờ khi thuyền tới gần bờ, hần liền nhảy lên bờ.

Nhưng trên bờ sông, hần lại ngã ngốc.

đi thôi? đi chỗ nào a? đi vào cung sao?

Thị vệ nghĩ hần là như thế đi, bằng không để cho hần đi làm cái gì?

Vì thế hần liền nâng hai cái tráp lên cao, một đường chạy như bay về hoàng cung, nghĩ thầm nhanh một chút, như vậy cá cũng sẽ không chết hoàn toàn.

.....

Bên này Triệu công công vén màn lên, vào trong, khom mình hành lễ trước mặt Tiêu Dặc, sau đó nói: “Lúc trước có người trở về báo một lần, nói là người Lý gia bồi cô nương ra phủ đi chơi, còn đi dạo hai cửa hàng sơn phấn.”

“hiện tại?”

“hiện tại đi thành đông tham gia cái thơ hội.”

“hiện tại sắc trời đều đã tối, nàng còn chưa hồi phủ?”

“Sau thơ hội còn có du thuyền, có lẽ cô nương còn đang chơi đi. Có cô nương Lý gia bồi ở đó, còn có cung nhân thị vệ đi theo, hần là không xảy ra không chuyện được.” Triệu công công vội nói.

Nhưng Tiêu Dặc lại nghe thế nào cũng cảm thấy không thoải mái.

Như là có cây châm đâm vào lòng, đau, nhưng thật làm người không vui.

hần rủ mắt xuống, nhìn thẳng bút trong tay. Thân bút kia tinh tế, thế nhưng lại khiến hần có loại dục vọng muốn bẻ gãy.

“Nàng lúc trước ở thôn quê, lúc sau vào cung, cũng không đi qua bao nhiêu địa phương, gặp qua bao nhiêu người. Lúc này rồi cung chơi đùa khắp nơi, chắc là rất vui vẻ, nhìn đến trông mắt cũng không nghĩ xoay.....” Tiêu Dặc trầm giọng nói.

Triệu công công tự nhủ, ta có nên nói cô nương chơi đến vui vẻ không, hay là chơi đến không vui đây?

không chờ hần từ cái vấn đề khó khăn này chọn ra cái đáp án, có người ở ngoài màn khom người nói: “Hoàng Thượng, hai cái thị vệ phải đi bảo hộ Dương cô nương, đã trở lại một cái. Trong tay còn cầm đồ vật, có lẽ là muốn trình đồ vật cho Hoàng Thượng.”

Tiêu Dặc nghe vậy, đáy lòng vẫn chưa cảm thấy thoải mái, ngược lại có loại cảm giác chán nản sâu hơn.

Rốt cuộc cách bức tường cung, cách một khoảng cách, không thể so với ở dưới mí mắt, thuận miệng vừa hỏi, liền biết được nàng đang làm cái gì.

hiện giờ lại muốn phiên toái như vậy.

Nàng ở bên ngoài làm cái gì, hần một chút cũng không biết.

“Đem hần mang lại đây.” Tiêu Dặc nói.

“Dạ.” Cung nhân gian ngoài đáp, vội xoay người đi truyền lời.

không bao lâu, thị vệ đang cầm tráp kia vào tới.

Tiêu Dặc miễn cưỡng, trước liền nghe thấy một cỗ hương vị kỳ quái, như là mùi nước tanh.....

Thị vệ thực mau đi tới trước mặt, hần quý xuống đất hành lễ, lại đem tráp trình lên.

Tiêu Dặc thấy thế hiểu được, nàng lúc đi nói cái gì? Nàng nói, chia cho người chia cho người.

hần chỉ cho là nàng thuận miệng nói, làm sao thật sẽ nhớ rõ?

hiện giờ trái lại còn thật sự chia cho hần.

Tiêu Dặc giơ tay mở nắp, mọi người đều không khỏi lặng lẽ thò đầu xem, liền thấy bên trong có bốn con cá, con trên cùng còn vẫy vẫy cái đuôi, “Lạch bạch” nhảy ra, rơi ở trên mặt bàn.

Mặt mọi người lộ vẻ hoảng sợ: “.....”

Nếu không phải do thị vệ đưa tới, bọn họ còn muốn hoài nghi đây là ai cố ý đưa tới, mang ý bất kính!

Này này này ai lại đem cá bỏ vào tráp đưa a!

Tiêu Dặc ngược lại thần sắc cực kỳ bình tĩnh, nếu nhìn kỹ, thần sắc âm u buồn bực giữa mày của hần, đã rút đi chút ít.

hần hỏi thị vệ: “Hôm nay cô nương đi câu cá?”

“cô nương ở trên thuyền, nghe người ta nói bên trong hồ có cá, liền câu tám con.”

Tiêu Dặc đuôi mày hơi giật.

Tám con, còn thật sự chia cho hần một nửa, nửa điểm cũng không giấu riêng.

Lại cúi đầu nhìn con cá cả gan làm loạn kia, dám ở trên bàn Hoàng Thượng nhảy lên vẫy đuôi, cùng cá dư lại trong tráp bị dè đến muốn chết, cũng đều trở nên đẹp đẽ đáng yêu hơn.

một phòng cung nhân mặt như rau xanh.

Đại khái cảm thấy cá kia nhìn rất thảm, mặc kệ là từ bộ dạng hay là mùi, đều thật sự khiến không người thích nổi. Dương cô nương lúc trước không phải còn đưa hoa sao? Như thế nào vừa ra khỏi cung liền sửa lại đưa cá? Là cái trứng xuân ngu ngốc nào khuyến khích?

Tiêu Dặc lại cùng bọn họ bắt đồng.

hắn tâm tình ngược lại càng thêm vui sướng, đến mức muốn bay lên.

Châu báu tiền bạc hắn làm sao thiếu?

Ngược lại là nàng, phàm là nàng cảm thấy tốt, chẳng sợ chỉ là món đồ chơi nhỏ, cũng muốn chia cho hắn. Giống như lúc trước đưa hoa tới. Trong cung không thiếu hoa, cũng không thiếu cá. Nhưng nàng nếu việc nhỏ không đáng kể như vậy cũng nghĩ đến hắn.

Tiêu Dặc khép trap lại, nói: “Đưa đi Ngự Thiện Phòng, hôm nay làm ăn đi. Nếu có con nào có thể sống, tìm chậu nuôi.”

Các cung nhân: “???”

Bọn họ hay là nghe nhầm rồi?

Hoàng Thượng nói, thật sự là, làm ăn, còn có nếu sống còn muốn tìm chậu nuôi? Hoàng Thượng không có sinh khí? không cảm thấy hoang đường?

Tiêu Dặc lại mở một cái trap khác, liền thấy đồ vật bên trong, vẻ ngoài rất đẹp, rực rỡ lấp lánh, chỉ là lại có chút kỳ quái. Tiêu Dặc đột nhiên nghĩ đến Triệu công công nói, cô nương hôm nay đi dạo mấy cửa hàng sơn phấn.

Đây là..... Sơn phấn?

Tiêu Dặc tùy ý cầm lấy một hộp, mở ra xem, thật đúng là như vậy.

Nàng thật là thật sự không có tàng tư.

Đồ vật gì cũng đều tặng một nửa tới.

Tiêu Dặc nói: “Đưa đến Yến Hi Đường để đi.”

Cung nữ lên tiếng, đang muốn duỗi tay cầm đi, Tiêu Dặc bất chợt lại nói: “Đổi cái trap khác, đặt ở Đa Bảo Cách đi.”

Cung nữ tuy rằng đầu đầy mờ mịt, nhưng vẫn là cúi đầu đáp ứng: “Dạ.”

Tiêu Dặc mới hỏi thị vệ kia: “Hôm nay cô nương chơi rất vui về sao?”

Thị vệ liền thành thật đáp: “cô nương hôm nay rất vui về.”

“Rất vui về?” Tiêu Dặc cúi đầu lặp lại bốn chữ này một lần, tiếng nói hắn hơi trầm xuống, làm người không tự giác mà cảm thấy lạnh sống lưng.

Thị vệ nhất thời mờ mịt, không hiểu chính mình có phải hay không nói sai rồi.

“Trở về đi, tiếp tục bảo hộ Dương cô nương.” Tiêu Dặc giấy lát lại trầm giọng nói.

“Dạ.” Thị vệ đứng dậy cáo lui.

Thăm nghĩ, hắn là chưa nói bậy đi? Hắn là không có việc gì đi? Ân, khẳng định vậy.

.....

Dương yêu Nhi câu cá, xem đủ hồ quang thủy sắc rồi, lại nghe đủ các nhạc đàn sáo, buồn ngủ rồi cuộc không cần được nữa.

Nàng mệt mỏi vịn lấy tay Xuân Sa.

Xuân Sa thấy thế, liền hỏi: “cô nương chắc là mệt rồi? Chúng ta trở về thôi?”

cô nương Lý gia cũng vội nói: “Nếu cô nương thích, ngày mai chúng ta lại bồi cô nương ra cửa chơi.”

Dương yêu Nhi gật gật đầu, đi xuống lầu.

Bọn họ thực nhanh rời khỏi thuyền, ngồi trên xe ngựa của Lý gia, rời đi trước.

Tiêu Quang Hòa vẫn như cũ lưu lại trên thuyền chơi, chỉ là lúc Dương yêu Nhi đi, hắn mới nhìn chăm chăm bóng dáng kia.

Mạnh Huyền không theo sau, nàng đi tìm ca ca mình, sau đó còn phái người bên cạnh đi hỏi thăm, cái thị vệ nâng trap kia, là đi nơi nào.

Mạnh Huyền ở lầu hai tìm được huynh trưởng, Đại công tử Mạnh gia thấy nàng tới, liền cũng không uống rượu, đẩy ly ra, cùng Mạnh Huyền đi đến bên lan can khác nói chuyện.

“Hôm nay nhìn trúng công tử nhà ai?” Mạnh đại công tử hỏi.

Mạnh Huyền lắc đầu, mày nhíu chặt, làm sao cũng không thả lỏng được.

“Làm sao vậy?”

“Chuyện hôm nay, ta sai người nói với huynh trưởng, huynh trưởng có thể đoán ra thân phận của nàng kia sao?”

Mạnh đại công tử cười nói: “Ta làm sao đoán được, nhưng mọi người đều nói, là một mỹ nhân thập phần là khẳng định.”

Mạnh Huyền trừng hắn một cái.

Lúc này người Mạnh Huyền phái đi đã quay lại, người nọ nom nớp lo sợ, run run nói: “cô nương, thị vệ kia một đường hướng tới, hướng tới hoàng cung.....”

Mạnh Huyền sắc mặt biến đổi, mồ hôi lạnh lại xõng ra: “thật sự là trong hoàng cung?”

Mạnh đại công tử nghe vậy, mày nhăn lại, thần sắc cũng có biến hóa: “Người trong hoàng cung? Nếu thật là trong cung, ta ngược lại thật sự có cái phỏng đoán. Nhưng, nhưng cái kia có khả năng sao?”

.....

Huỳnh muội Mạnh gia còn đang suy đoán.

Bên này Tiêu Quang Hòa cầm bầu rót rượu, nghe người ta cao giọng nói: “Việt Vương điện hạ!”

Tiêu Quang Hòa trong lòng vui vẻ, cầm bầu rượu nghênh đón: “Chính Đình huynh!”

Tiêu Chính Đình vốn sắc mặt bình thản, nhìn không ra hi vọng, nhưng khi thấy Tiêu Quang Hòa, lại lộ chút ý cười. Tiêu Quang Hòa thấy thế, trong lòng biết chán hẳn hôm nay hẳn có chút không thoải mái, liền cũng không truy vấn, chỉ đem bầu rượu nhét vào trong tay hắn, nói: “Lại đây lại đây, đáng tiếc hôm nay người đi rồi, cái gì cũng không nhìn thấy, hiện giờ cũng chỉ có thể nghe ta nói cho người.”

Tiêu Chính Đình cười nói: “Người khi nào thành người kể chuyện rồi?”

Tiêu Quang Hòa cười đến thoải mái: “Chuyện này có thể so với chuyện xưa có thú vị hơn nhiều.”

“Nga? Vậy người nói một chút nghe xem.”

Tiêu Chính Đình buông bầu rượu xuống, nhưng chưa uống rượu.

hắn cùng người khác bất đồng.

hắn chỉ khi tâm tình sung sướng mới có thể uống rượu, nếu không vui thì tuyệt đối không uống rượu. Bởi vì người nếu đang rơi trạng thái buồn bực, lại uống rượu rất dễ say, mà một khi say, khó chịu kim nén trong lòng, liền khó tránh khỏi lời, tiết lộ cảm xúc. Cho nên hắn phạm là có việc, liền sẽ không uống rượu.

Tiêu Quang Hòa cũng mặc kệ hắn, chỉ đem chuyện hôm nay chậm rãi nói.

“Kia hẳn chính là tân hậu không sai đi, hai cái cô nương Lý gia ân cần hầu hạ như vậy.”

“hiện giờ ta cũng không cần hỏi người bộ dáng của tân hậu ra sao, hôm nay ta tự mình nhìn thấy! Là một mỹ nhân!”

Tiêu Chính Đình nghe vậy cũng không để trong lòng.

hắn tuổi trẻ phong vương, lại là con thừa tự của hoàng thất, ít nhất là trên danh phận, là một người đứng đầu trong hoàng thất. hắn lại dung mạo xuất chúng, tính tình vô cùng tốt, có biết bao mỹ nhân hướng hắn ném cành ôliu?

Là một mỹ nhân thì sao?

Mỹ nhân nào?

Có thể với tôi một phần mười của nàng?

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Lý Tiếu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Lý gia mời đầu bếp từ từ lâu trong kinh, tốt hạng nhất nhì, những đầu bếp này nghỉ ngơi một ngày, lại phải tốn không ít phí, Lý gia đều gánh vác tất cả.

Dân gian tự có cái lợi hại của đồ ăn dân gian, mấy cái đầu bếp thể hiện bản lĩnh, đem bốn con cá làm thành một bàn ngự yến. hai cái cô nương Lý gia cùng lưu lại, bởi Dương yêu Nhi dùng cơm chiều, sau đó mới lưu luyến không rời mà trở về Lý gia.

Lúc gần đi, còn không quên nói: “cô nương ngày mai nếu muốn ra cửa, cứ nói một tiếng với Chu ma ma trong nhà.”

Dương yêu Nhi lên tiếng, con người bình thường đều ngây ngốc, rốt cuộc cũng thấy chút ánh sáng, giống như tiên nhân rốt cuộc được đắc đạo trong lòng ngực lộ ra chút biến hóa, nhiều hơn vài phần linh động.

Hiển nhiên là đối với ngày thứ hai ra cửa, vô cùng mong đợi.

Xuân Sa thấy thế thờ phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ, lần này rồi cùng ngược lại rất tốt.

Dù là người hoàn hảo vào cung, cũng ghen đến mức lợi hại. Huống chi là cô nương như vậy? Nàng nếu có thể đến nơi rộng rãi tự do, mở lòng, nhìn chút việc đời, chắc là sẽ có biến hóa lớn đi?

Đám người Xuân Sa hầu hạ Dương yêu Nhi rửa mặt nghỉ ngơi, Dương yêu Nhi nằm trên giường, nhìn chăm chăm đỉnh màn thêu đóa phù dung lớn viền vàng, nhưng làm sao cũng ngủ không được.

Nàng khó chịu mà duỗi duỗi cánh tay chân nhỏ.

Ê ẩm trường trường.

Dương yêu Nhi lại trở mình, trong miệng tựa hồ còn mang theo một chút dư vị của ngư yển. Hoàng Thượng cũng ăn cá sao? Cũng sẽ ăn ngon giống như những cái này sao?

Dương yêu Nhi lại trở mình. Nàng có nhớ rõ chia cho hần, hần có hay không cao hứng một chút đi?

.....

Dường Tâm Điện.

Các cung nhân mới vừa lần lượt thu dọn bữa tối, tiểu thái giám hầu hạ trong Đường Tâm Điện bung trà tiến lên, Tiêu Dặc tiếp nhận vào tay, giờ nắp trà lên, lại nghe đến bên trong truyền đến mùi hạnh nhân kỳ dị, bị hương trà đắng thơm ngát làm nhạt đi.

Tiêu Dặc bàn tay vừa lật, chung trà rơi xuống đất mà vỡ.

Trong điện ánh sáng đèn dầu bị tắt, trước mắt đột nhiên tối sầm, mọi người tiến lên, đem tiểu thái giám bắt lấy.

Đêm nay, trong Đường Tâm Điện đại loạn, không bao lâu, Vinh An Cung cũng nhận được tin tức.

Thái Hậu tất nhiên là không muốn để ý tới, vẫn là Từ ma ma hầu hạ nàng đứng lên, nói: “Vô luận là làm cho người khác xem cũng được, hay là làm sao cũng được, nương nương đều thức dậy chờ tin tức.”

Thái Hậu lại phát tính khí.

“Hần Đường Tâm Điện là cái cái sàng* sao? Ai cũng phải đi vào? hiện giờ hần xảy ra chuyện, còn bắt ai gia phải chịu tội chung!”

** Cái sàng: cái rây.*

Chờ phát hỏa xong, Thái Hậu mới ngồi dậy, chờ Đường Tâm Điện bên kia lại truyền tin tức tới.

Thực mau, các đại thần ngoài cung cũng ồn ào bị bất tỉnh.

Đội tinh lại, nghe tin tức trong cung truyền đến xong, mỗi người đều ngẩn ngơ.

“Ai lá gan lại lớn như vậy! Dám mưu hại Hoàng Thượng?”

“Đại điển sắp tới, liền có người không kìm nén được như vậy. Thi hành đại điển, chính là thỉnh cầu nhất trí của trên dưới trong triều, hiện giờ có người ý đồ độc hại Hoàng Thượng, ngăn trở đại điển! thật sự là lòng mong dạ thú! Tội đáng chết!”

“Ta phụng mệnh tiên hoàng, phụ tá tân hoàng, hiện giờ lại có người dám can đảm làm ra việc ngỗ nghịch như vậy, chẳng phải là đem ta, thậm chí hoàng quyền cũng không để vào trong mắt.....”

Bất luận chân chính trong lòng bọn họ suy nghĩ như thế nào, nhưng hiện giờ mỗi người đều thật sự phẫn nộ.

Bọn họ đang tức giận.

Giận thứ cậu tặc không biết động tâm tư gì kia, sao lại có thể phạm phải sai lầm lớn như vậy! Người khi nào động thủ không tốt, lại ở thời điểm như vậy động thủ? Chẳng phải là để lại cái thóp cho mọi người sao? Chẳng phải làm người trong thiên hạ suy đoán, là bên trong bọn họ có người không muốn nhìn thấy Hoàng Thượng sau đại hôn sẽ tự mình chấp chính, lại dám động thủ hành thích vua? Ai có thể gánh nổi oan ức như vậy?

Ai cũng gánh không nổi!

Huống chi sự tình đã sớm định thành kết cục, bọn họ là đại thần, chỉ cần một ngày Đại Tấn không ngã, bọn họ cũng chỉ có thể làm thần tử. Làm thần tử, có thể cầm quyền, nhưng lại không thể hết thay đều thay thế hoàng đế làm việc.

Bọn họ đều đã buông tay, vạch ra một kế sách mới. Làm sao còn có người vùng vằng như vậy, một hai phải dấn lên quyền uy thiên tử, đi mưu hại tính mạng thiên tử đây?

Mọi người trong lòng oán giận, trong đầu tràn ngập suy đoán.

Này nghĩ nghĩ, bọn họ liền nghĩ tới trên người Thái Hậu.

không phải hần, phong cách hành sự của vị Thái Hậu này từ khi còn là Thục phi liền chưa từng thay đổi, tiên hoàng một lòng cung chiều sủng ái nàng, phía sau Thục phi lại có Đông Lăng Lý gia, là cung phi có thân phận địa vị tối cao nhất lúc ấy. Lúc Tiên hoàng đi, một lòng muốn nàng bồi dưỡng thật tốt Thái Tử lúc đó, cũng chính là tân hoàng hiện giờ.

Nhưng về sau Thái Hậu đến tột cùng bồi dưỡng thế nào, mọi người cũng đều nhìn ở trong lòng.

Lần này chẳng lẽ là..... Cũng là bút tích của nàng?

Ngủ xuẩn a!

thật sự ngu xuẩn a!

Đông Lăng Lý gia này, mỗi người đều là dạng người gian xảo, như thế nào lại dưỡng ra một cái nữ nhi vùng vằng như vậy chứ?

Các đại thần một bên oán giận, một bên còn không thể không mặc tốt xiêm y, một nắng hai sương, một đường hướng hoàng cung mà đi, sợ chạy chậm, liền có vẻ hần không quan tâm tới long thể Hoàng Thượng, dẫn tới mọi người hoài nghi hần chính là cái tặc tử động thủ kia!

Giờ sừ canh ba.

Bóng đêm dày đặc như vậy mực.

Các đại thần đều đã tụ tập ở bên ngoài cửa cung, mặt bọn họ lộ vẻ nôn nóng, cũng có người có cá tính, nước mắt theo mặt rơi xuống, liền tiếp hỏi cung nhân thị vệ kia: “Hiện giờ Hoàng

Thượng như thế nào? Có mạnh khỏe? đã kêu ngự y đến xem qua?”

“Hoàng Thượng cũng không thể xảy ra chuyện a.”

“Tên động thủ gianhung bắt lại! Người này tội thật sự đáng chết vạn lần! Hắn là liên lụy cứu tộc!”

Bọn họ tranh nhau so, ai càng lo lắng Hoàng Thượng long thể, ai đối với tặc tử kia càng chán ghét.

Như thế mới có thể rửa sạch hiềm nghi trên người mình.

Đại thần trong triều, càng là người chức cao, càng luyện tể quyền lợi trong tay mình, lại càng hành sự cẩn thận, chỉ sợ bị đối thủ lấy tội làm nhược điểm công kích.

Lúc này lại há có thể không ra sức?

Rốt cuộc, Triệu công công bên người Hoàng Thượng Triệu đi tới cửa cung, hần trầm mặt, chau mày, đem mọi người tiến vào Dưỡng Tâm Điện.

không bao lâu sau, Thái Hậu cũng bị mời tới Dưỡng Tâm Điện.

Mọi người hiềm khi tề tụ cùng một chỗ như thế, chỉ nghe đến trong sảnh mùi thuốc nồng nặc, như là muốn đem người sống sờ sờ hun đến ngất đi. Lại hướng phía trước nhìn lại, liền thấy mình rũ xuống kia, mơ hồ lộ ra thân hình Hoàng Thượng ở phía sau. Hoàng Thượng dựa vào giường gỗ từ đàn, dường như bị dọa đến quá sức, lúc này lại ốm yếu vô lực.

Các triều thần thấy thế đều nhin không được mắng chửi tặc nhân kia.

Kỳ thật bọn họ so với ai khác đều ngóng trông Hoàng Thượng còn sống.

Hoàng Thượng nếu không còn, theo lý coi như sẽ là Việt Vương Tiêu Chính Đình kế nhiệm. Rốt cuộc trong người hần có huyết mạch hoàng thất, lại là con thừa tự dưới gối tiên đế. Nhưng Tiêu Chính Đình thân thể khỏe mạnh, một thân tài danh, là người sẽ quản việc. một người như vậy, đứng sau lưng có Thái Hậu cùng Đồng Lăng Lý gia, đến lúc đó nếu hần thượng vị, quyền lớn trong triều lại làm saophân một chén canh đến trong tay bọn họ? Chỉ sợ tất cả đều bị Lý gia nắm giữ trong tay.

Lại nói tiếp, hiện giờ Hoàng Thượng ốm yếu, là hợp tâm ý bọn họ nhất.

Thân thể hần yếu đuối, dù cho tự mình chấp chính, lại có thể tự mình xử lý bao nhiêu sự vụ đây? không tránh khỏi liền phải tiếp tục uỷ quyền cho đại thần trong triều. Các đại thần có thể hưởng hết quyền lợi tốt đẹp, lại có thể được cái mỹ danh tận tâm phụ tá Hoàng Thượng. thật sự đẹp cả đôi đường!

Cho nên, hiện giờ Hoàng Thượng xảy ra chuyện, không muốn nhìn thấy nhất chính là bọn họ.

Văn nhân mắng bắt đầu thô tục, những câu xuyên tạc

Thái Hậu ngồi ngay ngắn trên vị trí, vốn dĩ không nghi ngại tốt, lúc này nghe mắng chửi xong, càng cảm thấy đầu choáng váng não trướng, càng tệ hơn. Càng tệ hơn là nàng cảm thấy những người này, giống như là đang mắng chửi nàng.

Mắng nàng làm cái gì?

Việc này cùng nàng lại không có can hệ!

Thái Hậu sa sầm mặt, trầm giọng nói: “Đủ rồi! Việc này trách cứ lại có tác dụng gì? không bằng đem tặc nhân mang lên, thẩm vấn một phen, hỏi ra là ai làm chủ sau lưng.”

“Nương nương, hiện giờ quan trọng là mời ngự y tới xem cho Hoàng Thượng một chút.”

Thái Hậu nhìn về phía mấy cái ngự y đang đứng một bên, mấy cái ngự y vội quỳ xuống đất nói: “Thần đã xem mạch qua cho Hoàng Thượng, thật sự không có chuyện gì, chỉ là bị kinh hách, lại tức giận công tâm, hiện tại thờ dốc không ngừng, cần phải uống một liều thuốc ngưng thần tĩnh trí, nhưng dù tạm thời nghỉ ngơi. hiện nay chỉ sợ, chỉ sợ là không thể nói chuyện.”

Các đại thần lại mắng: “Tặc nhân ác độc!”

“Hắn là moi tim đào phổi!”

Thái Hậu nghe được khó chịu không rõ, nàng nhủ mày nói: “Vậy để Hoàng Thượng nghỉ ngơi thôi. Tặc nhân đâu?”

Triệu công công một bước tiến lên, lạnh mặt nói: “Hồi Thái Hậu nương nương, chư vị đại nhân, tặc nhân kiasóm đã từ hơn ba tháng trước ẩn núp trong Dưỡng Tâm Điện, đến hôm nay mới động thủ, thấy động thủ không thành, liền lập tức cắn lưỡi tự sát, đừng nói thẩm vấn, ngay cả dấu vết để lại cũng tìm không ra, hần là sớm có mưu tính.”

Thái Hậu nghe xong lời này, đầu tiên là ngẩn ra, ngay sau đó cảm thấy đã chết liền đã chết, thủy chung chịu khổ đều là hoàng đế. Nhưng đáy lòng nàng lại thủy chung có chút bất an nho nhỏ, như là một chân bước vào cái bẫy rập gì đó, muốn roi cũng không roi, khó chịu vô cùng.

Các đại thần nghe vậy, thay đổi sắc mặt: “Ba tháng trước đã tới Dưỡng Tâm Điện?”

“Ba tháng trước không phải chính là ngày Khâm Thiên Giám ra quẻ tượng sao?”

“Chẳng lẽ cùng việc này có quan hệ? Người làm chủ sau lưng không muốn nhìn thấy thân thể Hoàng Thượng tốt lên?”

“Việc này cần tra rõ! Tra không ra cũng phải tra!”

“không được! Ta hần là càng phải tận tâm tận lực mà bảo vệ an nguy của Hoàng Thượng, trước khi Hoàng Thượng đại hôn, tránh cho có nửa điểm sai lầm xuất hiện.”

Các đại thần đều tha thiết nghị luận, ngược lại giống như đem Thái Hậu bài xích bên ngoài.

Thái Hậu không giới chuyện triều chính, luôn không tiến vào trong vòng nói chuyện của bọn họ. Bất quá những người tinh ranh này, vì tò vè tôn trọng, thường thường đều sẽ hỏi một ý kiến của Thái Hậu một câu, rốt cuộc Hoàng Thượng tuổi trẻ thể nhược, không làm chủ được. Mà ngày nay, bọn họ lại cố tình nhảy vọt qua một vòng này, làm cho trong lòng Thái Hậu vô cùng không thoải mái.

Hôm nay hoàng đế bị tội, những người này chẳng lẽ cũng đều bị trừng phạt?

Thái Hậu lạnh mặt, nhưng lại không tiện rời đi, đành phải ngồi ở chỗ này, chờ những người này nghị ra điều lệ, vừa giới nghiêm, vừa cẩn thận thăm vấn kiểm tra cung nhân trong cung, vừa chuẩn bị cho đại hôn của Hoàng Thượng lớn hơn nữa.....

Từng cái nghe xuống dưới, Thái Hậu cảm thấy đáy lòng không thoải mái càng đậm trọng.

Rất cuộc, giờ Dần canh ba, mọi người thương thảo xong, cung tiền Thái Hậu.

Thái Hậu lúc này mới chứa một bụng nghi vấn, cùng với một bụng khí, mang theo các cung nhân Vĩnh An Cung trở về.

Các đại thần hướng về phía Hoàng Thượng phượng dập đầu, cũng mới sôi nổi rồi đi. Chỉ là sau khi trở về, tối nay bọn họ còn có thể hay không ngủ ngon, vậy khó mà nói.

Ngày thứ hai.

Nhóm hoàng thân quốc thích mới vừa nghe tin, vào cung bái kiến Hoàng Thượng. Tiêu Chính Đình cũng ở trong đó. Mọi người sắc mặt rất khó coi, mà Tiêu Chính Đình sắc mặt khó coi nhất.

Khi hẳn nhận được tin tức, nguyên bản phản ứng đầu tiên là —— không có khả năng! Nhất định không có khả năng!

hiện tại ngay lúc mấu chốt, ai sẽ đối với Hoàng Thượng động thủ?

Hoàng Thượng sắp sửa đại hôn tự mình chấp chính, tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm đấy!

Trừ phi là Thái Hậu lại có tâm tư bất mãn.....

Khi nghĩ đến đây, Tiêu Chính Đình cả người cứng đờ, rất cuộc hiểu được.

Đúng vậy!

Ngay cả hẳn cũng sẽ suy nghĩ đến trên người Thái Hậu trên người, vậy người khác thì sao?

Người khác chẳng phải cũng sẽ suy nghĩ đến trên người Thái Hậu?

Các đại thần vì rửa sạch hiềm nghi trên người, tất nhiên sẽ càng tận tâm tận lực chuẩn bị đại hôn, hẳn không thể Hoàng Thượng ngày mai liền tự mình chấp chính.

Mà Thái Hậu lại phải công này nọ này, khiến tất cả mọi người đều nghi ngờ nàng không kìm nén được, mà xuống tay với Hoàng Thượng.

.....

“Các vị điện hạ, bên trong chomôi.” Thanh âm của Triệu công công đánh gãy suy nghĩ của Tiêu Chính Đình.

Tiêu Chính Đình ngẩng đầu, áp xuống suy nghĩ lẩn lộn trong lòng, cất bước đi vào.

Lúc này ngoài cung, Dương trạch.

Đoàn người đi đến ngoài cửa dừng lại, bọn họ gõ cửa lớn Dương trạch.

Bọn hạ nhân mở cửa ra, liền thấy bên ngoài cầm đầu chính là một nam một nữ, cả người phú quý, hẳn là công tử cô nương nhà phú quý.

Nam tử cầm đầu kia vừa chấp tay, cười nói: “Trưởng tử Mạnh gia Mạnh Hoàng, cùng muội muội Mạnh Huyền, đến bái kiến quý chủ nhân.”

Bạn đang đọc truyện *Cảm Lý Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

Mạnh Hoàng khom người, đưa bái thiếp.

Người gác cổng khó hiểu tiếp nhận, lại thấy dưới bái thiếp còn có một tờ danh mục quà tặng, thì ra không chỉ là tới bái kiến, mà còn tới tặng lễ.

Mạnh Hoàng làm sao biết được, người gác cổng này là do Lý gia phân phó lại đây, hẳn vừa thấy Mạnh Hoàng ăn mặc bất phàm, khẩu khí ngạo nghễ, lại chuẩn bị bái thiếp, danh mục quà tặng, nhất định có mục đích không bình thường!

Đây là người mà Lý gia quyết tâm muốn nịnh bợ, làm sao có thể để cho người khác cũng nịnh bợ cậy quyền đi lên?

Người gác cổng nghĩ ngợi trong đầu, giả vờ xoay người nói: “Bái thiếp ta nhận, đợi ta trình lên cho chủ nhân xem qua rồi lại nói.” Dứt lời không đề cập tới chuyện danh mục quà tặng, xoay người vào cửa, còn tiện tay đóng cửa lại.

Mạnh Huyền đã bao giờ chịu qua tức giận như vậy? Nàng biến sắc, đang định phát tác, đột nhiên nghĩ đến lời thuộc hạ tới báo một ngày trước, lửa giận mới sinh sôi lại bị nàng nín xuống.

Nếu người đang ở nơi này, thật sự là quý nhân trong cung..... Hôm nay dù phải xé xuống da mặt tôn nghiêm, cũng phải trước tiên đem người dỡ tốt. Ở thời điểm mấu chốt này, không thể lại chọc thị phi.

Mạnh Hoàng ngược lại nặng nề nhiều hơn.

hắn ngửa đầu đánh giá bằng hiệu tòa dinh thự này, nói: “Hôm nay sợ là không gặp được người.”

“Huỳnh trưởng sao lại nói vậy?”

“Nếu theo như người nói, vị quý nhân này hẳn là một người thông minh, người đã đắc tội nàng, liền không thể dễ dàng cầu xin tha thứ như vậy. Nàng từ trong cung đi ra, lại có trên dưới Lý gia tìm mọi cách lấy lòng, tiền tài phú quý tất nhiên là không thiếu. Chúng ta cho dù có thêm lễ vật nhiều hơn nữa, nàng có lẽ ngay cả nhìn một cái cũng lười liếc mắt đến. đã không có tâm tư muốn tha thứ, thì làm sao chịu gặp chúng ta?”

Mạnh Huyền nghe xong, nhất thời bị thuyết phục.

Nàng nói: “Vậy chúng ta trở về thôi.”

Mạnh Hoàng cười như không cười liếc nhìn nàng một cái, nói: “Muội muội tốt của ta, sao có thể ngây thơ như vậy? Nàng tuy không gặp chúng ta, nhưng chúng ta cũng không thể thật sự xoay người liền đi a. Nhân gia muốn nhìn cũng không phải là lễ vật bồi tội cửa, mà là nhìn thành ý của chúng ta đấy. Chúng ta tới thêm vài lần, đứng ngoài cửa chờ nhiều thêm vài lần, mỗi ngày như thế, nàng tự nhiên sẽ bớt giận.”

Mạnh Huyền nhấp môi, đề thấp thanh âm, nói: “Như vậy đáng giá sao? Ta đắc tội nàng, tuy rằng trong lòng sợ hãi, nhưng cẩn thận ngấm lại, nàng tương lai phải hồi cung, ngay cả xem như trong lòng nhớ kỹ ta, dù sao cũng không thể thổi gió bên gối Hoàng Thượng đi.”

Nàng đang nói hăng say, Mạnh Hoàng không biết lúc nào đã quay đầu lại nhìn nàng, Mạnh Huyền nói nói, thanh âm đột nhiên im bặt.

Nàng nhanh chóng nhận sai: “Là ta lảm nhảm. không nên nói như vậy.”

Mạnh Hoàng cũng không trách cứ nàng, chỉ nói: “Nếu như người nhận sai như vậy, chỉ sợ chúng ta dù chờ mười ngày nửa tháng, nhân gia cũng lười đến gặp chúng ta.”

Mạnh Hoàng có học vấn tốt nhất Mạnh gia, lại là đích trưởng, tương lai Mạnh gia không tránh khỏi phải dựa vào một mình hắn chống đỡ. hắn cũng không trách cứ đệ đệ muội muội bên dưới, nhưng Mạnh Huyền lại đối với hắn sợ hãi.

Mạnh Huyền rụt rụt cổ, không dám lại nhắc đến nửa câu nói vừa rồi.

Sao với chuyện xin lỗi, Mạnh Hoàng lại càng tò mò về vị tân hậu này hơn.

.....

Lại nói người gác cổng kia, cầm bài thiếp trong tay, người liền lập tức chạy tới Lý phủ báo tin.

Vì thế sáng sớm, hai vị cô nương Lý gia liền rửa mặt chải đầu một phen, mang theo vú già nha hoàn hướng Dương trạch đi. Lúc đó Dương yêu Nhi còn đang trong lúc ngủ mơ. Đêm qua, nàng trên giường trần trọc khó ngủ, trong đầu một hồi quanh quẩn cá, một hồi quanh quẩn muốn viết chữ, một hồi lại quanh quẩn đèn trên thuyền lớn kia. Tóm lại giằng co hồi lâu.

Buổi sáng, Xuân Sa đi nhìn hai lần, đều thấy cô nương ngủ rất say, liền dứt khoát canh giữ ở gian ngoài, không vào quấy rầy.

Mà cô nương lý gia chân trước vừa đi, sau lưng Lý gia liền nhận tin tức, nói là trong cung có kẻ xấu, thế nhưng ý đồ hạ độc mưu hại Hoàng Thượng! hiện giờ trong cung ngoài cung đều đang bị điều tra nghiêm ngặt!

Lý Thiên Cát nghe xong, lập tức cả người rung mình.

hắn xem không hiểu cái này, đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng theo bản năng hắn biết, nếu trong cung ngoài cung đều cùng rung chuyển, vậy chỉ sợ là muốn đổi trời.

Lý Thiên Cát vội an bài người đi đánh thức Lý lão phu nhân, sau đó chính mình hướng hoàng cung đi.

hắn chẳng qua chỉ là ngoại thích của Thái Hậu, còn là cái loại thân thích tám sào cũng với không tới. Trước kia ở trước mặt Thái Hậu về vang, nhưng đến thời điểm như vậy, cũng chẳng qua là một tiểu nhân vật không lên được mặt bàn. Bọn thị vệ lạnh mặt ngăn hắn ở bên ngoài, không cho hắn tiến cung bái kiến Hoàng Thượng.

Lý Thiên Cát ngược lại cũng không thất vọng, hắn ở ngoài cung chờ một hồi, hết mức thể hiện lòng trung quân ái quốc, lo lắng của mình, mới chậm rì rì lên đường hồi phủ.

Trở lại trong phủ, Lý lão phu nhân đã tỉnh dậy.

Hai người này ngay cả cơm sáng cũng không quan tâm, chỉ ngồi ở một chỗ, cau mày thương thảo việc trước mắt.

“Vô luận như thế nào, Thái Hậu chỉ sợ là không thể trông cậy vào được nữa.”

“Nhi từ hiểu được. Cứ như vậy, vị tân hậu này liền quan trọng nhất. Lấy lòng nàng, nhà chúng ta có lẽ còn có thể tiếp tục hưng thịnh.”

“Ân, đi thôi.”

Lý gia cũng không cho việc lấy lòng người khác để tồn tại là hồ thẹn. Trong mắt của bọn họ, lấy lòng đón ý nói đùa lấy lợi ích, quả thực là chuyện có lỗi nhệ nhàng nhất trên đời này.

Cho nên có thể duy trì nhiều thêm một ngày, vậy liền tận lực duy trì thêm một ngày.

Thời điểm hai cái Lý gia cô nương đến bên ngoài Dương trạch, huỳnh muội Mạnh gia còn đang ở chỗ đó, phía sau còn hạ nhân đi theo đến nhận lỗi. Mạnh Huyền nhỏ giọng nói thầm một câu: “Các nàng ngược lại tới thật nhanh.”

Lúc này đôi song sinh Lý gia, hướng về phía Mạnh Hoàng cười cười, sau đó gõ đại môn trước mặt.

Người gác cổng tự nhiên muốn nghênh đón các nàng đi vào.

Mạnh Huyền thấy thế, nhất thời lại không chịu được.

Nàng tiến lên một bước, chặn đường của tỷ muội Lý gia, nói: “Dựa vào cái gì các người có thể đi vào, giống như ra vào chốn không người? Chúng ta lại phải chờ ở bên ngoài?”

Người gác cổng nói: “Đây chính là cô nương Lý gia, người tính là người nào?”

Mạnh Huyền cười lạnh: “Nơi này là chỗ nào? Nơi này cũng không phải là Lý gia, nơi này là Dương trạch, chính là chỗ ở của Dương cô nương. Ai vào ai không thể vào, chẳng lẽ không nên chờ Dương cô nương mở lời sao? Các người chẳng lẽ xem chính mình là chủ tử? Cũng dám ở chỗ của Dương cô nương quyết định?”

Hai cái cô nương Lý gia nghe vậy, vội lui về sau, nói: “Chúng ta cũng cùng người chờ.”

Sau lưng người gác cổng kia cũng bắt đầu ứa ra mồ hôi lạnh, lại không dám nhiều lời.

Mạnh Huyền tuy rằng kiêu ngạo ngang ngược, nhưng những lời này ngược lại nói không sai.

Bọn họ đều là nghe lệnh Lý gia đi đến hầu hạ quý nhân, làm sao dám thay thế quý nhân quyết định chứ?

Mạnh Huyền cùng cô nương Lý gia từ trước đến nay đều bất hòa, lúc này thấy các nàng cũng chỉ có thể đứng bên ngoài đợi, liền châm chọc.

cô nương Lý gia lại trào phúng nàng: “Người tới đã muộn, không thấy qua Lý gia ta đưa lễ vật tới cửa là bộ dáng gì, liền chút đồ đó cũng dám lấy ra tới.”

“Tác phong nhà giàu quê mùa! Dương cô nương làm sao lại xem trọng mấy thứ này của Lý gia các người?”

“Quê mùa thì quê mùa, chung quy vẫn đáng giá! Nhà người đưa tới, đều là chút đồ tranh chữ bút mực linh tinh đi?”

“Mấy thứ này mới vừa trân quý nhất! Người thì hiểu cái gì? Sách cũng chưa từng đọc quá hai cuốn!”

.....

Sau rèm trướng, Dương yêu Nhi mệt mỏi xoa xoa hốc mắt, một giấc này ngủ lại giống như là không ngủ.

Nàng làm sao biết được, ngoài cửa có người hai nhà, tranh nhau tới tặng lễ vật cho nàng, lại tranh ai đưa lễ vật tốt hơn, đúng là vô cùng ảm ỹ.

Cung nhân ngoài cửa từ sớm liền nghe thấy động tĩnh, lập tức gõ gõ cửa, đẩy cửa đi vào, thấp giọng nói: “Cô nương muốn dậy rồi?”

Lời vừa nói, cung nhân kia vừa đi tới gần mép giường, nàng vén rèm trướng lên, thăm dò nhìn bộ dáng của Dương yêu Nhi. Vốn dĩ chung quang tối tăm, lập tức trở nên sáng ngời lên, cung nhân cũng nhìn thấy bộ dạng của Dương yêu Nhi.

Cung nhân sợ hãi kêu lên, sợ tới mức giọng cũng thay đổi: “trên người cô nương làm sao lại nổi sởi?”

Dương yêu Nhi mờ mịt nhìn chăm chăm nàng, không hề biết, liền cảm thấy tứ chi mềm như bông, vô cùng mệt mỏi như cũ.

Xuân Sa nghe thấy tiếng kêu sợ hãi, chạy nhanh vào: “Làm sao lại hô to gọi nhỏ vậy?”

Khi nói chuyện, Xuân Sa đã muốn chạy tới trước mặt Dương yêu Nhi, nàng cũng thấy rõ bộ dáng của Dương yêu Nhi. Xuân Sa trong lòng nhảy dựng, vội cầm cánh tay Dương yêu Nhi lên xem xét. Phía trên quả nhiên đều là những điểm đỏ thật nhỏ, nhìn vô cùng ghê người.

May mà những cái điểm đỏ lan tràn tới trên cằm nàng, liền không lại hướng lên trên lan tràn tiếp, bằng không gương mặt này của cô nương cũng không biết sẽ thành cái dạng gì.

“Như thế nào lại như vậy? Chẳng lẽ là đệm giường không sạch sẽ?” Xuân Sa mặt trầm xuống.

một bên tiểu cung nữ cũng cực kỳ khẩn trương: “Người Lý gia kia rõ ràng nói là đã đổi mới, đều giặt đến cực sạch sẽ.”

“Vậy chính là ăn phải đồ không nên ăn?” Xuân Sa nhíu mày, “Hay là tiếp xúc với người không nên tiếp xúc?”

Xuân Sa không dám làm bừa, sợ cô nương ở dưới mí mắt nàng xảy ra chuyện, vì thế vội sai người đi mời đại phu tới.

Dương yêu Nhi đối với việc này không hề hay biết, nàng gio tay đang muốn dụi mắt, lại bị Xuân Sa một tay bắt được: “cô nương hãy đợi chút, chúng ta xem qua không có việc gì lại xoa.”

“Ngô.” Nàng cúi đầu lên tiếng, đánh một cái ngáp.

Xuân Sa thấy thế, liền biết nàng không ngủ ngon.

Nghĩ cũng phải, một thân bệnh sởi, làm sao có thể ngủ ngon được?

Bên này mời đại phu động tĩnh không nhỏ, hạ nhân mới vừa ra khỏi đại môn Dương trạch, liền bị cô nương Lý gia gọi lại.

“Sao lại thế này?”

“cô nương thân thể không khỏe, phải đi mời đại phu.”

Sắc mặt cô nương Lý gia lập tức thay đổi.

Mạnh Hoàng vẫn luôn vô thanh vô tức, lúc này mới lên tiếng nói: “Lấy danh nghĩa của ta đi Diệu Xuân đường mời Văn đại phu.”

Hạ nhân kian ghi ngờ mà nhìn nhìn Mạnh Hoàng

Mạnh Hoàng thuận tay ném cho hắn một cái mộc bài: “Còn không mau đi!”

Hạ nhân kia cúi đầu nhìn, phía trên có khắc chữ “Mạnh”, lập tức không dám trì hoãn, bước nhanh.

cô nương Lý gia ngược lại cũng không có tranh với hần.

Lý gia so với Mạnh gia có tiền, Mạnh gia lại so với Lý gia có nội tình hơn. Lý gia có tiền cũng chưa chắc có thể mời được đại phu tốt, nhưng Mạnh gia lại có thể. Trong kinh này đại quan quý nhân vô số, các đại phu nhìn nhiều, tự nhiên tầm mắt cũng cao hơn, cũng không phải là người ra nhiều hơn chút bạc, liền có thể đem người từ trong khám đường mời đi.

Tên tuổi của Mạnh Hoàng quả nhiên rất có hiệu quả, không bao lâu sau, hạ nhân liền dẫn một lão nhân râu bạc cùng một cái tiểu được đồng trở lại. Bọn họ nhanh chóng vào cửa, lưu lại người liên can bên ngoài nhủ mảy sốt ruột.

Hôm qua cùng Dương cô nương lui tới chỉ có mấy người bọn họ, nếu Dương cô nương xảy ra chuyện gì, thì bị hoài nghi đầu tiên chính là bọn họ.

Bên này Văn đại phu vào cửa, cách một tầng sa mảnh bát mạch cho Dương yêu Nhi, lại nhìn nhìn những mẩn đỏ trên người nàng.

Văn đại phu tỉ mỉ hỏi nàng từ hôm qua đến bây giờ làm cái gì, có cái gì cùng thường ngày bất đồng, Xuân Sa đều lần lượt đáp, Văn đại phu nghe xong, sau một lúc lâu lại bắt đầu cười.

“cô nương trước kia chưa từng ra cửa, tâm trạng ổn định. Nay đột nhiên đi đến chỗ xa như vậy, đi đường dài như vậy, thấy nhiều đồ vật như thế. Lòng tràn đầy kích động, lại tràn đầy lo lắng. Liền vào đêm càng trầm trọng không thể đi vào giấc ngủ. Thân thể tự nhiên có phản ứng. Những điểm đỏ không đau không ngứa, nghỉ ngơi một ngày, tâm trạng thoải mái, tự nhiên sẽ rút đi.”

Văn đại phu liền phương thuốc cũng chưa mở, chỉ để Xuân Sa đi lấy đồ vật thường ngày mà Dương yêu Nhi quen thuộc, cầm ở trong tay ngắm nghía để hồi phục lại tâm trạng là được.

Xuân Sa nghe đến ngơ ngác, nàng quay đầu xem Dương yêu Nhi, thật sự từ trên mặt nàng nhìn không ra một tia kích động lo lắng gì, tựa hồ vẫn như lúc trước giống nhau. Chẳng qua lời đại phu nói nàng vẫn tin, Xuân Sa nghĩ nghĩ, liền đi lấy giấy bút từ trong cung mang ra cho cô nương.

Giấy bút xuất hiện, lực chú ý của Dương yêu Nhi liền nhất thời bị dời đi.

Dương yêu Nhi cẩn thận điều chỉnh tư thế cầm, cầm được bút, khóe miệng nàng hơi hơi nhếch lên, giống như biểu lộ sự vui sướng.

Xuân Sa thấy thế mới yên tâm.

Văn đại phu đứng dậy cáo từ, cùng Mạnh Hoàng hàn huyên hai câu liền rời đi.

Mạnh Hoàng giữ đứng mực, cũng không có hỏi Văn đại phu chứng bệnh ra sao. Mắt nhìn văn đại phu rời đi, hai vị cô nương Lý gia cùng với Mạnh Huyền ngược lại gấp đến độ, hận không thể xách cổ áo Văn đại phu kia lại hỏi cho rõ ràng.

Vào lúc nồm nóng, bên ngoài Dương trạch lại có thêm đoàn người tới.

Những người này thân mặc áo giáp vải, trong tay cầm đao kiếm, thượng thượng hạ hạ, đầu đội mũ đỉnh nhọn.

Bọn người Mạnh Hoàng thay đổi sắc mặt.

Hôm nay đã xảy ra chuyện gì? Liên tiếp xảy ra biến cố?

Người cầm đầu kia nhìn thấy những người ngoài cửa, cũng sững sốt, nhưng ngay sau đó hần liền khôi phục sắc mặt bình thường, lấy ra eo bài, nói: “Ta là Hồ Bí quân hữu lang, phụng mệnh đến trông nom nơi này.”

Mạnh Hoàng nghe hần báo danh, mí mắt đều nhảy dựng, hần chấp tay hỏi: “Ta là trưởng tử Mạnh gia Mạnh Hoàng, xin hỏi đại nhân, đây là xảy ra chuyện gì? Gia trạch trong thành sao cũng phải giới nghiêm như thế?”

Người nọ xốc xốc mí mắt, nhìn Mạnh Hoàng một cái, nói: “Việc này chư vị không nên biết.”

Dứt lời, hần tiến lên vài bước, gõ vang đại môn trước mặt, cửa mở ra, người gác cổng vừa thấy bộ dạng của hần, liền sợ tới mức mềm chân, khó khăn nói: “Xin hỏi đại nhân tiến đến là vì.....”

“Phụng mệnh đến báo hộ.” hần sắc mặt nghiêm trọng, trầm giọng hỏi: “Hôm nay chủ nhân trong trạch có chỗ nào không ổn?”

Người gác cổng sợ tới mức sắc mặt đều xanh, chỉ nói lắp nói: “không, không, không, cũng không phải. Hôm nay cô nương giống như bị bệnh, mới vừa mời đại phu đến xem.”

“Bị bệnh? Có nguy hiểm không?” Người nọ sắc mặt lại đại biến, trong giây lát liền trở nên xanh mét.

“Có lẽ cũng không lo ngại đi, đại phu kia mới đi rồi.....”

Người nọ không hề hỏi người gác cổng, chỉ quay đầu phân phó người bên dưới: “Đem tình hình trong trạch thành thật báo cho mấy vị đại nhân, thỉnh bọn họ định đoạt.”

Tiểu binh bên người nghe lệnh xong, lập tức bước nhanh rời đi, hiển nhiên là đi báo tin.

Mấy vị nội các vẫn còn bồi ở trong Dưỡng Tâm Điện.

Bọn họ tuổi tác đều không nhỏ, nhưng lúc này lại nhất định phải đến bồi ở bên người Hoàng Thượng, bày tỏ lòng trung quân.

Cách một bức rèm trưởng, bọn họ cũng nhìn không rõ hoàn cảnh bên trong, chỉ cảm thấy canh giờ này đều trở nên gian nan hơn. không bao lâu, rốt cuộc cũng có tin tức mới từ bên ngoài truyền đến.

Không Phụng Thành cao giọng nói: “Các người không phải phụng mệnh đi báo hộ sự an nguy của Dương trạch sao?”

Người nọ trước tiên hướng rèm trưởng hành lễ, sau đó quỳ xuống đất nói: “Hoàng Thượng, mấy vị đại nhân, hôm nay Dương trạch không biết vì sao cũng mời đại phu đến, may mà không có gì trở ngại.....”

Có tiểu hoàng đế trước suýt nữa bị hạ độc, sau lại có tân hậu mời đại phu, mọi người rất khó không đem hai việc liên hệ cùng một chỗ.

Bọn họ cả người run mình, trong lòng càng cảm thấy tức giận.

Làm thật dứt khoát! Làm đến nông nổi như vậy, chẳng phải là đang khiêu khích bọn họ sao?

Mấy vị đại thần Đại Tấn, ai sắc mặt cũng đều rất khó coi.

Vào lúc này, trong màn truyền ra thanh âm tiểu hoàng đế ho nhẹ.

“Hoàng Thượng bảo trọng long thể!” Những lời này, bọn họ trái lại nói ra tình ý chân thành, chỉ kém không rơi lệ.

Quay đầu lại, bọn họ mấy người lại thương lượng, miệng nói: “Hiện nay Hoàng Thượng gặp nạn, tặc tử làm việc ngoan độc, ngay cả tân hậu ở ngoài cung cũng không định buông tha. Người này muốn hại thiên tử cùng quốc mẫu, làm sao tương dung? Sợ là có ý định mưu hại người trong hoàng thất! An nguy của Vĩnh An Cung cũng nên coi trọng.”

Vì thế bên này Dương yêu Nhi cầm bút ngấm nghía, lại có đám người Xuân Sa hầu hạ, dùng cơm sáng, còn dùng điểm tâm.

Bên ngoài còn có Lý gia Mạnh gia chờ tặng lễ cho nàng, bởi nàng chơi đùa.

Hoàn toàn trái ngược với không khí hoàng cung.

Toàn bộ hoàng cung không khí đều căng thẳng, Thái Hậu vốn dĩ cảm thấy không tính là đại sự gì. Trong cung tuy rằng thủ vệ nghiêm ngặt, nhưng cũng không phải không xảy ra việc gì. Khi Tiên đế còn, cũng từng gặp qua dư nghiệt tiền triều đến ám sát, hoặc là những kẻ tranh quyền đoạt lợi thất bại đó, không cam lòng có ý đồ giết chết tiền đế.

Hiện giờ lại tính là cái gì?

Thái Hậu còn ngớ ngẩn trông nhiều hơn mới tốt, cũng để cho tiểu hoàng đế biết, hẳn có thể ngồi trên vị trí này, bất quá là bởi vì hần vận khí tốt, ai kêu tiền đế chỉ có một nhi tử là hẳn. Kỳ thật vị trí này rất khó ngồi đây.

Thời điểm Thái Hậu âm thầm cười, liền nghe thấy bên ngoài có một trận tiếng bước chân, tề tề chỉnh chỉnh, nghe vào tai, làm lòng người cảm thấy căng thẳng.

“Xảy ra chuyện gì?” Thái Hậu gọi Liên Kiều tới dò hỏi.

Liên Kiều sắc mặt bạch bạch, hoàn toàn không còn vẻ kiêu ngạo như ngày thường, nàng nói: “Bên ngoài, bên ngoài Hồ Bí quân. nói là phụng mệnh đến bảo hộ an toàn của Vĩnh An Cung.”

Thái Hậu cười nhạt: “Lại không có ai hạ độc ai gia, ai gia cần tới Hồ Bí quân làm cái gì? Những người này lá gan cũng thật lớn. Là hoàng đế gọi bọn họ tới? Ngược lại cũng khá có bản lĩnh, hiện giờ ngay cả Hồ Bí quân cũng có thể điều động.”

Ban đầu Thái Hậu tuy có bất mãn, nhưng cũng biết, tiểu hoàng đế tay trái gà không chặt, đã trải qua chuyện như vậy, tất nhiên nóng nảy miễn cảm, thuyết phục nội các đại thần, lại hạ lệnh điều động Hồ Bí quân cũng không kỳ quái.

Nhưng sau đó Thái Hậu lại phát giác không đúng.

Bởi vì người trong cung nàng không được ra, người khác cũng không được vào. Cái này chỗ nào là hộ vệ? rõ ràng là trá hình giam lỏng!

Thái Hậu lập tức sai người đi khiển trách bọn họ, nhưng đám cung nhân ác gan từ trước đến nay đường hoàng ương ngạnh, mới đi ra ngoài trong chốc lát, liền sắc mặt tái nhợt trở lại.

không có biện pháp, những người này cũng mặc kệ bọn họ là người cung nào, lấy lý do tìm kiếm tặc tử, liền có thể dễ dàng xử tử bọn họ. Những người này trong tay cầm đao kiếm sắc bén hàn quang, cũng không giống như làm bộ.

Người Vĩnh An Cung cuối cùng cũng đã ném được loại cảm thụ có khổ mà nói không nên lời.

“Bọn họ phản rồi! Ai gia là mẫu hậu của hoàng đế, là Thái Hậu một nước! Sau lưng Ai gia chính là Đông Lăng thế gia vọng tộc! Há để cho những người này ở trước mặt ai gia giương oai như thế?”

Hoàng đế lần này nếu là muốn mượn cơ hội phát giận, chỉ sợ là phải thất vọng rồi.

Những cái đại thần đó không cho phép nàng làm vậy, cũng sẽ giống như vậy không cho phép hoàng đế làm vậy!

Hoàng đế chẳng lẽ dám đeo trên lưng tội danh giam lỏng mẫu hậu sao? Người bên ngoài người cũng mặc kệ bọn họ có phải mẫu tử ruột thịt hay không. Phạm là có cái tội danh này, cũng đủ khiến ngàn vạn người trong thiên hạ tới chửi bới hẳn!

Thái Hậu nghĩ lệch như vậy.

Nàng lại không biết, từ đầu đến cuối hoài nghi nàng chính là những đại thần đó, cùng tin tức truyền từ ngoài cung đến, nói Dương yêu Nhi mời đại phu, các đại thần càng cảm thấy tức giận, lúc này mới thành Tiêu Dặc hạ lệnh, điều động Hồ Bí quân.

Từ lúc tiền đế còn cho tới bây giờ, đây là lần điều động Hồ Bí quân thông thuận trôi chảy nhất.

một đường thông suốt, tất cả mọi người tại đây đều thống nhất đạt đến sự ăn ý này.

Thái Hậu nào biết đâu rằng, bắt đầu từ khi tiểu thái giám bùng chén trà kia bước vào Đường Tâm Điện, hôm nay hết thảy liền đã được định xuống.

.....

Trong Tây Ngõa Các.

“Khụ.” Tiêu Dặc được Triệu công công đỡ ngồi dậy, giọng hần khàn khàn nói: “Mấy vị đại nhân vất vả, không bằng đến thứ gian nghỉ ngơi.”

Mấy vị đại nhân từ sớm đã chờ những lời này, nghe vậy đầu tiên là khước từ một phen, đợi Tiêu Dặc lần thứ hai đề cập, nói bọn họ tuổi già, bởi như vậy thật sự hao tổn tâm lực, bọn họ mới lui xuống, tại thứ gian nghỉ tạm.

Chờ bọn họ đi rồi, trong nhà mới lại khôi phục tĩnh lặng.

Tiêu Dặc sắc mặt đột nhiên trầm xuống, vung khỏi tay Triệu công công, nói: “Dương trạch thành đại phu là xảy ra chuyện gì?”

Triệu công công cũng mặt đầy nôn nóng cùng kinh hoàng: “Bên ngoài cũng không có tin tức truyền đến, chẳng lẽ là..... Thực sự có người đục nước béo cò động thủ?”

Triệu công công so với ai khác đều nôn nóng hơn. hấn đối với một què kia của Khâm Thiên Giám tin tưởng không chút nghi ngờ, nhận định vị tới từ Mân Trạch huyện Dương cô nương chính là phúc tinh của Hoàng Thượng, chỉ cần có nàng ở, Hoàng Thượng nhất định có thể thân thể khoẻ mạnh, tại đây khắp nơi đều là chỗ quý quýet, ngồi vững vị trí.....

Có người đối với Dương cô nương động thủ, còn không phải là tổn tâm hại Hoàng Thượng sao?

“Nô tài liền đi tra! đi thúc giục!” Triệu công công vội vàng nói.

Tiêu Dặc sắc mặt âm trầm, không có mở miệng, nhưng dáng vẻ này của hấn nhìn qua so với mở miệng còn muốn đáng sợ gấp mười lần.

hấn khoe miệng còn mang theo tơ máu, khuôn mặt trải qua vẻ loạn, trở nên thần sắc u ám, giống như người sắp chết. một gương mặt tuấn mỹ như vậy, lúc này thoát nhìn lại giống như ác quỷ.

Triệu công công lần này đi một nén nhang cũng không tới.

Đợi khi hấn trở về, liền đã thay đổi bộ dáng, khoe miệng để nặng của hấn lộ ý cười, khom người trước mặt Tiêu Dặc nói: “Hỏi Hoàng Thượng, người theo dõi Dương trạch trở về báo tin. cô nương không có trúng chiêu, chỉ là nổi một thân mẩn đỏ, thuộc hạ thấy rất kinh hoàng, mới mời đại phu đến. Trái lại cũng trời xui đất khiến, thúc đẩy mấy vị đại nhân quyết tâm, trông coi Vinh An Cung.”

Tiêu Dặc trên mặt ngược lại không hề có ý cười như cũ, hấn nhếch khoe miệng, hỏi: “Như thế nào lại nổi mẩn đỏ?”

Triệu công công ngẩng đầu nhìn hấn, liền thấy sắc mặt chủ tử vẫn âm trầm như cũ, vì thế cân nhắc từ ngữ nói: “Đại phu kia nói là, cô nương trong lòng lo lắng quá nhiều, cảm xúc quá mức kịch liệt, mới một thân bệnh sởi.”

“Nàng một cái ngốc nhì, có cái gì để lo lắng.” Tiêu Dặc trầm giọng nói.

Triệu công công cũng không biết những lời này nên đáp như thế nào.

“Nàng hiện giờ đang làm cái gì?” Tiêu Dặc hỏi.

“Hôm qua một đêm cô nương ngủ không ngon, mới vừa dùng cơm, lúc này đang cầm giấy bút viết chữ chơi.”

“Nàng ngược lại đem lời mình nói qua đều nhớ rõ.” nói rồi cung cũng muốn luyện, liền thật sự luyện.

Triệu công công cẩn thận ngẩng đầu, lúc này mới phát giác, không biết từ khi nào sắc mặt Hoàng Thượng đã hòa hoãn.

“Tiếp tục nhìn chăm chăm, lần sau, trẫm không hy vọng là người khác đem tin tức truyền tiến tại trẫm trước.”

“Vâng, vâng.” Triệu công công vội vàng lên tiếng.

Tiêu Dặc dựa vào gối dựa, mắt hơi hơi khép lại.

Nàng một đêm không ngủ.

hấn cũng một đêm không ngủ.

Đầu bếp Ngự Thiện Phòng làm ba con cá, phân biệt làm thành cá quế chiên xù, măng mùa xuân dầm cá cùng canh cá.

Ngự trù lần đầu được phân phó như vậy, liền cũng dùng toàn bộ sức lực, hận không thể đem cá làm ra mười cái tám món đa dạng mới tốt.

Bữa tối Tiêu Dặc cũng không dùng bao nhiêu, lúc sau lại đánh nghiêng bát trà, chứng thần tiến cung..... hấn cũng không cẩn thận đi nghe những cái đại thần đó nói, rốt cuộc bọn họ lần qua lộn lại đại khái đều là những lời này. Tiên đế không hiểu, nhưng hấn lại hiểu. hấn híp mắt, cách rèm trướng kia, nhìn chăm chăm các đại thần bên ngoài, trong miệng còn mang theo chút vị thịt cá tươi mới, quanh quẩn không đi.

hấn lại nghĩ đến lời Triệu công công mới vừa bẩm báo.

“Đại phu kia nói là, cô nương trong lòng lo lắng quá nhiều, cảm xúc quá mức kịch liệt, mới một thân bệnh sởi.”

“Ngốc nhì cũng sẽ lo lắng?”

“Lo lắng cho ai?”

Tiêu Dặc thanh âm khàn khàn, ngược lại tựa như là nói cho chính mình nghe.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tiêu hoàng đế: Ta cảm thấy là nàng đang lo lắng cho ta.

Thái hậu nhỏ giọng nói: Người xem cái nổi trên lưng ta có đủ lớn hay không, đủ đen hay không.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Ly Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 32

Vì có Hồ Bí quân canh gác Dương trạch, huynh muội Mạnh gia không tiện ở lại lâu, liền mang theo hạ nhân liên quan rời đi trước. Hai vị cô nương Lý gia rút ở dưới mái hiên, nhìn Hồ Bí quân đầy lòng rứt rứt, nhưng lại thật sự luyến tiếc đi.

Rất cuộc, có một tiểu cung nữ ra tới, mở cửa, đem các nàng tiến vào.

Tiểu cung nữ kia nhìn xung quanh một phen, nhìn thấy bóng dáng Hồ Bí quân, tâm can cũng đều run lên, cũng quay đầu chạy nhanh đi vào.

“Xuân Sa tỷ tỷ.” Tiểu cung nữ bước nhanh đi vào.

Đại sảnh bày một cái bàn, bên trên bày đầy đồ ăn, Xuân Sa đang hầu hạ Dương yêu Nhi dùng cơm, thấy nàng sắc mặt trắng bệch, đi đường vội vàng, liền lập tức hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“không biết sao, dinh thự tới rất nhiều người, giống như, giống như là cấm quân.” Tiểu cung nữ kia tất nhiên là chưa từng thấy thế trận như vậy, nói chuyện cũng run rẩy.

Nghe vậy, tay Xuân Sa run lên.

Nàng cúi đầu, đối diện hai tròng mắt trong suốt của Dương yêu Nhi, Xuân Sa tức khắc cảm nhận được sức mạnh, nàng kỳ dị bình tĩnh xuống.

Xuân Sa thở ra một hơi, nói: “Trước đi an trí hai vị cô nương Lý gia, để các nàng chờ trong chỗ lát, cô nương còn đang dùng cơm.”

Nhóm tiểu cung nữ đều lấy Xuân Sa làm chủ, thấy nàng không lộ vẻ cuống quýt, ngược lại cũng trấn định không ít.

Nhưng chờ các nàng vừa đi, Xuân Sa liền gọi Tiểu Toàn Từ tới cùng thương lượng.

Tiểu Toàn Từ so với nàng thông minh hơn, hẳn nói: “Cái này nói không chừng là chuyện tốt. cô nương thân phận quý giá, có cấm quân bảo hộ trái phải, cũng có thể thấy được Hoàng Thượng coi trọng a.”

Xuân Sa mở miệng, còn muốn nói cái gì, liền thấy quân gia do Lý gia phái tới bước nhanh tới, ở ngoài ngạch cửa đầu tiên là cúi chào, sau đó mới mở miệng nói: “Ngoài cửa ngự y tới, nói là phụng mệnh tới xem bệnh cho cô nương.”

Mắn đỏ trên người Dương yêu Nhi đã tiêu đi một chút, nhưng Xuân Sa vẫn như cũ không yên tâm, liền tự mình đi ra ngoài đón vị ngự y kia.

Ngự y tới cũng nhanh, đi cũng nhanh.

hắn xem cho Dương yêu Nhi xong, liền vội vàng mang theo hòm thuốc đi, như là trong cung có người nào đó đang cấp bách chờ phục mệnh.

Dương yêu Nhi uống xong ngụm cháo cuối cùng trong chén.

cô nương Lý gia lúc này mới bước vào trong phòng, cười nói: “Hôm nay thơ hội còn chưa hết đâu, cô nương còn muốn đi chơi không?”

Đội đến gần, các nàng liền thấy được Dương yêu Nhi không có đội mũ rèm, hai người đều chấn động, sau đó mới chú ý tới cổ tay, cổ của Dương yêu Nhi phía trên tất cả đều là những điểm đỏ thật nhỏ.

Xuân Sa nói: “cô nương bị bệnh sốt, không thể gặp gió, hôm nay không ra cửa.”

“Như vậy cũng tốt, cũng tốt. Chúng ta liền bồi cô nương chơi đi? cô nương thích chơi cái gì?” Đại cô nương Lý gia Lý Hương Điệp lên tiếng hỏi.

Như vậy lại làm khó Xuân Sa.

Ngày thường cô nương vô thanh vô tức, đồ vật gì hiếm lạ cổ quái tới tay nàng, nàng cũng có thể ngắm nghía cả một ngày, vị trí cũng không dịch chuyển một bước.

Nhưng trước mắt lại không thích hợp chơi như vậy.

Nhị cô nương Lý gia Lý Ninh Yến dựa sát vào Dương yêu Nhi, hỏi: “cô nương chơi hạt châu sao? Bài đầu? Có chơi bài không?”

Dương yêu Nhi lui lui về sau, từ trong tay áo móc ra một cây bút, vỗ vào bàn.

Xuân Sa thấy thế đỡ khốc đỡ cười, này không phải là cây bút trước khi dùng cơm, cô nương dùng để viết chữ sao? Như thế nào lại giấu vào trong tay áo? Là luyến tiếc buông đến vậy sao?

Chỉ sợ trong tay áo kia đều đã dính mực.

“Viết chữ.” Dương yêu Nhi nói.

Hai cái cô nương Lý gia thấy thế ngẩn ngơ, ngược lại nói: “thì ra cô nương thích viết chữ đọc sách, chúng ta lại không am hiểu.” Đại cô nương Lý gia Lý Hương Điệp lên tiếng hỏi.

Dương yêu Nhi hoàn toàn không biết.

Nàng chỉ là nhớ, phải luyện, bằng không sẽ quên, trở về đã quên thì làm sao bây giờ.

“Kia, vậy không quá rầy, đợi trễ một chút, chúng ta lại đến bồi cô nương.” Tỷ muội Lý gia này sợ đọc sách viết chữ, vội vàng nói, liền đi.

Đội các nàng về đến nhà, vừa vặn Lý Thiên Cát cũng đã trở lại.

Các nàng liền đem chuyện Hồ Bí quân canh gác nói cho Lý Thiên Cát nghe, Lý Thiên Cát nghe xong thở dài: “Thái Hậu hành sự tùy tính, nhưng cũng không nên tùy tính đến nông nỗi này. hiện giờ Hồ Bí quân đều đã động, còn không phải là các đại thần đang đề phòng nàng sao?”

hắn lại hỏi hai cái chất nữ này: “Hôm nay Dương cô nương có vui về không?”

“Chắc là vui về đi.” Các nàng nói xong, nghĩ nghĩ, lại bổ sung nói: “Hôm nay chúng ta gặp phải Mạnh gia.”

“Mạnh gia? Bọn họ đến làm cái gì?”

“Có lẽ là đi nhận lỗi, Mạnh Hoàng cũng đi, còn đem theo lễ vật đi.” Lý Ninh Yển nói.

Lý Thiên Cát nghe vậy cười lạnh: “Mạnh gia này không muốn cùng chúng ta kết thân, coi thường chúng ta. Lúc này ngược lại lại học theo chúng ta. Nhận lỗi cũng thôi, Mạnh Hoàng tự mình đi, lại mang theo lễ trọng, nói không phải đi lấy lòng tân hậu, ai tin?”

Hai vị cô nương Lý gia nhất thời cảm thấy rùng mình.

“Tuyệt đối không thể để người khác đoạt đi trước.” Lý Thiên Cát nghĩ nghĩ, nói: “Lý gia chúng ta có thuyền hoa, nếu như Dương cô nương thích, các người ngày khác lại cùng đi thuyền hoa chơi cả ngày. Mang hai cái đầu bếp đi, nấu cá cua, thường thu cúc, nàng nhất định sẽ thích.”

Người một nhà Lý gia tề tụ ở một chỗ, lời nhai thương lượng nửa ngày như thế nào lấy lòng Dương yêu Nhi.

Bên này trong Đường Tâm Điện, cũng mới vừa nhắc tới Dương yêu Nhi.

Ngự y từ trên mặt đất đứng lên, nói: “.....Tình hình Dương cô nương là như vậy, cũng không lo ngại.”

Tiêu Dặc vẫy vẫy tay, ý bảo hắn lui ra.

Ngược lại gọi Triệu công công tới hỏi: “Truyền lệnh đi xuống, cũng không cần trời buộc nàng, chờ bệnh sỏi trên người nàng tốt, để cho nàng tự do ra phủ chơi đùa đi.”

Triệu công công gật đầu.

Tiêu Dặc thấp giọng hừ cười: “thật là một cô nương thông minh.”

đã đi ra ngoài, cũng còn nhớ lấy bút luyện chữ đấy.

Làm sao nữ lại trời buộc nàng?

Dù sao cũng không còn lại bao nhiêu thời gian, cuối cùng cũng phải hồi cung.

Triệu công công lên tiếng đang muốn lui ra, Tiêu Dặc bất chợt lại gọi hắn lại, nói: “Tiêu Quang Hòa tới, liền ngăn lại không cho tiếp cận cô nương.”

Triệu công công sững sốt, ngay sau đó thanh âm vang dội đáp: “Vâng! Hoàng Thượng!”

Tiêu Dặc đợi ở trong nhà, cũng chỉ được yên lặng như vậy trong chốc lát.

không bao lâu, tiểu thái giám cách một bức màn, khom người nói: “Hoàng Thượng, Lý thiếu sư đại nhân cầu kiến.”

Hoàng Thượng bị ám sát, Vĩnh An Cung bị vây.

Chịu đựng được đến bây giờ, người Lý gia này ngược lại cuối cùng cũng tới.

Lão thái gia Lý gia tuổi không nhỏ, đã hơn bảy mươi. Hắn từ sớm liền cáo lão từ quan, hiện giờ trên đầu chỉ là chức quan hư ảo. Tiên đế khi còn, liền tôn hắn thành nhất phẩm thiếu sư.

Lý gia lai lịch không nhỏ, tục truyền mấy trăm năm trước, Lý gia ngay lúc đó là hoàng thân, sau đó trải qua mấy triều, cũng không thể lay động được đại gia tộc này.

Lý gia này lại cùng bên thế gia nhà cao cửa rộng bất đồng, Lý gia hắn từ thế hệ trước, liền mở trường học, nhận vô số học sinh. Lại lấy đạo Khổng Mạnh làm chủ, yêu cầu tộc nhân cần phải có khí khái văn nhân.

Lý gia chỉ có nét bút hồng duy nhất.

Sinh một cô nương, tiến cung làm Thục phi, sau lại làm Thái Hậu, lại bị dạy thành nữ nhân xấu xa cùng ngu xuẩn.

Nhưng cũng không biện pháp.

Người Lý gia quá xấu, đã lùn lại còn xấu. Vì bảo hộ gia phong, nhóm thế hệ tổ tiên lại không cho phép con cháu phía dưới cưới nữ tử tướng mạo đẹp đẽ, mà chỉ cho phép cưới nữ nhân không có nhan sắc, nhưng hiền lương thực đức chân nhỏ. thật vất vả, Lý gia mới sinh được một cái cô nương xinh đẹp, hiển nhiên không thể lựa chọn, cũng chỉ có thể để cho cái kẻ ngu dốt như vậy tiến cung làm hoàng phi.

Để cái cô nương này vào cung làm Thục phi, Lý gia mới dần dần có chuyển biến, khi cầu thủ xem trọng nữ tử mỹ lệ cùng hiền danh, tới hiện nay một thế hệ cô nương Lý gia sinh ra, ngược lại mỗi người đều thanh lệ động lòng người, lại đầy bụng thi thư, thật sự khó có được.

Chỉ chớp mắt, nữ tử Đông Lăng Lý gia, đã thành đối tượng nhà người khác tranh nhau cầu thủ.

Tiêu Dặc trong đầu lướt nhanh qua, đối với vị lão thái gia Lý gia này có ấn tượng.

Khi Tiên đế còn, Lý lão thái gia từng tham dự tiệc mừng thọ của tiên đế.

Trong bữa tiệc, hắn trách cứ tiểu nữ nhi của mình, cũng chính là Thục phi năm đó, hiện giờ Thái Hậu, mắng nàng phô trương xa hoa lãng phí, còn chủ động thỉnh Hoàng Thượng gắng phần vị của nàng.

Ngày sau, tiên đế càng sùng ái Thục phi, cũng càng nể trọng Lý lão thái gia.

Ở trong mắt tiên đế, Thục phi là một cái tâm tư đơn thuần duy nhất, là người không hề có tâm cơ, mà Lý lão thái gia liền chính mình nữ nhi cũng trách cứ, chứng minh hắn là người thanh minh trung trực chân chính. Chỉ là hắn đến chết đại để cũng không suy nghĩ cẩn thận, hắn đều nể trọng Lý lão thái gia như thế, vì sao vị đại thần trung trực này, vẫn như cũ không thể

vì hấn lấy lại đại quyền triều chính, còn làm hấn ngồi trên vị trí hoàng đế, bị nhóm triều thần huân quý khi dễ?

Tiêu Dặc dưới đáy lòng định ra cái kết luận.

Lý gia này, chẳng qua là một đám diễn trò, xé đi một tầng da ngoài kia, bên trong so với Thái Hậu còn không như nhau.

“Thình thiếu sư tiến vào.” Tiêu Dặc áp xuống tia tối tăm ở đáy mắt, mở miệng nói.

“Dạ.”

Bên này Lý lão thái gia tới cầu kiến.

Bên kia đại phu nhân Lý gia hiện giờ, mặt đầy nghiêm túc, dẫn nữ nhi chậm rãi hướng Vĩnh An Cung tới.

Chỉ là tới bên ngoài cửa cung, lại bị Hồ Bí quân cản lại.

Lý đại phu nhân sắc mặt cũng không thay đổi một chút, tựa hồ nửa điểm cũng không tiếc nuối. Nàng gật đầu nói: “Thần phụ liền trước đi cầu kiến Hoàng Thượng.”

Dứt lời, nàng liền đem nữ tử tuổi xuân, dứt khoát quay đầu, hướng Dưỡng Tâm Điện đi.

Thù vạ Hồ Bí quân, vốn còn tưởng rằng các nàng muốn dây dưa một phen, ai biết được lại đi thông khoai như vậy, vậy còn đặc biệt đến Vĩnh An Cung một chuyến làm cái gì? Là vì xác nhận có vào được hay không sao?

Bên này Lý lão thái gia đang lớn tiếng mắng chửi Thái Hậu.

“Nếu không có sai lầm của nàng, như thế nào đem Hoàng Thượng lâm vào hoàn cảnh như vậy?”

“Lý gia ta vô phương dạy nữ nhi a!”

“Nàng chính là mẫu thân Hoàng Thượng, liền phải làm chịu trách nhiệm của một mẫu thân.”

Thừa dịp lúc Lý lão thái gia biểu diễn, Tiêu Dặc đánh gãy hấn: “A, việc này như thế nào cùng Thái Hậu có liên hệ?”

Lý lão thái gia nghẹn nghẹn.

Thầm nói, cái này còn không phải là các ngươi hoài nghi sao.

Nhưng Lý lão thái gia tự nhiên sẽ không nói như vậy, hấn chỉ là mặt đầy vẻ xấu hổ, nói: “không thể thực hiện tốt trách nhiệm của mẫu thân, đó là trách nhiệm của nàng.”

Khi nói chuyện, Lưu ma ma tới, nàng chờ ở ngoài bình phong, nói: “Hoàng Thượng, đại phu nhân trong phủ thiếu sư cùng tứ cô nương Lý gia, muốn đi Vĩnh An Cung bái kiến Thái Hậu. Nhưng không vào được Vĩnh An Cung, hiện giờ liền đến Dưỡng Tâm Điện.”

Tiêu Dặc sau khi nghe xong, ánh mắt lạnh lùng, chỉ là có mảnh che đậy, người bên ngoài không tài nào nhìn thấy được.

Nguyên lai hôm nay Lý lão thái gia tới bái kiến, thỉnh tội, có hai mục đích.

Thứ nhất biểu hiện thái độ của Lý gia, phải sạch quan hệ, bảo trụ Thái Hậu.

Thứ hai.

Liễu gia suy sụp, tòa nhà cũng để Lý Thiên Cát mua cho Dương yêu Nhi làm Dương trạch. Hôn sự của Tứ cô nương Lý gia này còn cùng công tử Liễu gia buộc ở bên nhau đấy. Đây là nóng này.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Lúc trước có đề cập qua, ân oán của Tiêu Quang Hòa cùng Liễu gia, là vì hấn cùng Liễu gia công tử đồng thời muốn kết thân với oa nhi Đông Lăng Lý gia, kết quả Lý gia đem Lý tử hứa cho Liễu gia.

Tiêu hoàng đế: Lúc trước hứa cho Tiêu Quang Hòa thì không phải đã không có nhiều rắc rối như vậy sao

Bạn đang đọc truyện *Cảm Lý Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

Lý lão thái gia ngẩng đầu nhìn nóc nhà, làm bộ làm tịch nói: “Hai ngày trước các nàng liền đútthiếp tiến cung, nói phải vẫn an Thái Hậu. Hôm nay cố chấp đến, không vào được Vĩnh An Cung, lại hướng bên này, thật sự là vô lễ! Đợi khi trở lại, lão thân chắc chắn sẽ càng thêm nghiêm khắc trách cứ, tuyệt không dung túng cho loại không có quy củ này!”

Tiêu Dặc ho nhẹ vài tiếng, giống như thể lực đã không thể chờ chống tiếp được nữa.

hấn dựa vào trên giường, không nói.

Lý lão thái gia đợi lâu không thấy Tiêu Dặc mở miệng, liền có chút xấu hổ.

hấn thở dài một hơi, quý xuống, tuổi tác hấn không nhỏ, một quý như vậy, ngược lại thật sự có vài phần đáng thương. Chỉ là lúc này trong Dưỡng Tâm Điện, đông đảo cung nhân, thế nhưng không có một người ghé mắt nhìn hấn. Sau rèm màn, tiểu hoàng đế còn đang ho nhẹ, thanh âm vô lực.

Lý lão thái gia mơ hồ cảm thấy có chỗ nào không đúng, nhưng nghĩ lại lại thật sự không nghĩ ra được.

không có người nào hiểu biết về tiểu hoàng đế hơn bọn hắn.

Tiểu hoàng đế trời sinh tính tình miễn cưỡng, vì hàng năm bị bệnh mà âm trầm ít lời, hắn giấu lộ khí trong lòng, nhưng rốt cuộc tuổi còn trẻ, trong tay không có quyền.

không thành trở ngại được.

Người hầu hạ Dưỡng Tâm Điện này, nhìn quen bộ dáng như vậy, cho nên bên ngoài cũng chết lặng, không có cảm xúc gì?

Như thế nghĩ, Lý lão thái gia mới cảm thấy hợp lý.

Lúc này hắn thoáng nhìn bóng dáng lay động sau mình, giống như tiếp nhận một cái khăn từ trong tay người hầu, xoa xoa khoe miệng. Sau đó Lý lão thái gia mới nghe thấy hắn nói: “Thiếu sư không cần như thế.”

hắn phân phó nói: “đi mời Triệu thị, Lý Tứ cô nương tiến vào.”

“Đạ.” Luru ma ma lên tiếng, xoay người đi ra ngoài.

Chỉ nghe thấy một trận tiếng bước chân đến gần, một người phụ nhân trung niên cùng một thiếu nữ tuổi xuân, đi vào trong nhà.

Phụ nhân kia trang điểm mộc mạc, thiếu nữ theo sát phía sau nàng lại trang điểm tỉ mỉ. Nàng búi tóc kiểu phi thiên kế, ba búi tóc trên đầu, ở giữa dùng liên văn khảm từng thạch kim xuyên cổ định. Búi tóc lỏng lẻo mà không phân tán, rất có vài phần như bích họa cổ, phi thiên thần nữ tiên dật.

Thiếu nữ một thân lục sắc lộ nửa cánh tay, áo ngắn vân đoàn mây màu trắng, rơi xuống yên hà sắc lưu tiên váy, eo thắt dải lụa màu nhạt, tua thật dài rủ đến bên chân, hơi hơi đong đưa trong lúc đi. một thân y phục này, làm nàng tính tế thướt tha, động tác gió tay nhắc chân đều động lòng người. Lại còn biểu lộ vài phần khí chất thần tiên nhàn hạ, khiến người không dám tùy tiện khinh nhờn.

Nàng mang mũ rèm được tỉ mỉ chế tạo, mũ sa ngắn đến cần cổ, mơ hồ lộ một chút cằm trắng nõn, dung mạo sau mũ sa sau như ẩn như hiện.

Ngoài màn chưa chắc đã có thể nhìn nhìn thấy cảnh tượng bên trong, nhưng Tiêu Dặc ở bên trong, đã đem bộ dáng nàng nhìn đến rõ ràng.

Lý gia vô cùng am hiểu đạo hàm súc cùng kín đáo, hiện giờ hắn bị người hạ độc.

Nữ tử Lý gia tự nhiên không dám khoác lụa hồng quai lục, nùng trang điểm mặt. Vì thế chỉ mặc thuần tịnh rồi lại tỉ mỉ trang điểm. Trùng hợp nữ nhi Lý gia đều đọc đủ loại thi thư, nhiều năm tu dưỡng, khí chất ngược lại cũng xuất chúng. Y phục như vậy, vốn dĩ một phần phong thái cũng liền biến thành mười phần.

Nhưng xuất hiện trong đầu Tiêu Dặc, lại là một thân ảnh khác.

Nàng mặc dạng xiêm y gì cũng đẹp.

Xuyên váy đỏ rực, nàng liền mình diễm như chân trời hồng nhạt. Mặc vào nguyệt bạch váy dài, động tác liền như quế cung tiên tử. Mặc vào áo váy hoa lệ, nàng liền giống như mỹ ngọc tinh tế ngồi ngay ngắn ở trên đài cao.

Tứ cô nương Lý gia tiến đến trước mặt, phía sau Lý lão thái gia, theo đại phu nhân Triệu thị cùng nhau quỳ xuống đất hành lễ.

“Thần phụ Triệu thị bái kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế, thánh thể an khang”

“Thần nữ Lý Nguyên bái kiến Hoàng Thượng.” Nàng học Triệu thị cùng nhau dập đầu, mở miệng tiếng nói mềm nhẹ, như gió xuân phe phẩy vào mặt.

Lý gia có thể ra được một nữ nhi như vậy, cũng không biết tiêu phí bao nhiêu công phu.

Bất quá Lý Nguyên cũng kế thừa khuyết điểm nhiều năm do Lý gia truyền thừa, đó là dáng người thấp bé.

Mặc lưu tiên váy lộ nửa cánh tay, làm nàng uyển chuyển nhẹ nhàng như thừa tiên phong.

Nếu mặc áo váy, chỉ sợ là một thảm họa.

Sau khi hai người hành lễ xong, liền đợi Tiêu Dặc mở miệng.

Tiêu Dặc lại đột nhiên gọi Luru ma ma: “Ma ma tiến vào.”

Luru ma ma nghe vậy, vội vén màn lên, chậm rãi đến gần Tiêu Dặc.

Thời điểm màn vén lên, Lý Nguyên hơi ngẩng đầu, hướng vào trong liếc mắt một cái, chẳng qua nàng không thể nhìn thấy dung mạo của đế tân.

một khác kia, chỉ kịp nhìn qua gầy đối phương.

Lấy màu đen làm đế, bên trên thêu ngũ trảo kim long.

Bên này Tiêu Dặc nhàn nhạt nói: “Dương cô nương khi rời cung, đã quên một thứ, người lấy đi đưa nàng”

Luru ma ma gật đầu đáp.

Tiêu Dặc gõ gõ trán trong tay.

Luru ma ma liền động thủ đem trán ôm lên, cong người hành lễ, nói: “Người có cái gì muốn dặn dò cô nương?”

Lúc này Triệu thị cùng Lý Nguyên đã quỳ được một lúc.

Triệu thị mày khẽ nhúc nhích, cũng phát giác. Đây ý là uy hiếp?

Lý Nguyên trái lại giống như chưa hề phát giác, quy quy cù cù mà quỳ gối nơi đó, không nhúc nhích.

“Dận dò nằng cũng không nhớ được.” Tiêu Dặc nhàn nhạt nói, cẩn thận nghe, trong giọng nói hình như còn có chút ý cười.

Lưu ma ma cũng cười một cái, ôm tráp, một lần nữa vén màn lên đi ra.

Chờ đi ra, biểu tình trên mặt liền lại khôi phục bộ dáng lạnh nhạt rập khuôn lúc trước.

Trong phút chốc, Lý Nguyên lại ngẩng đầu hướng bên trong nhanh chóng liếc mắt một cái.

Lúc này biên độ động tác nằng lớn hơn một chút, nhưng nằng vẫn như cũ không thể nhìn thấy bộ dáng của Tiêu Dặc, chỉ nhìn thấy tay hắn.

Tay hắn tựa trên đầu gối.

Ngón tay thon dài tái nhợt mà gầy, móng tay được cắt tỉ mỉ, tay kia đẹp đến mức giống như được tinh tế điêu khắc mà thành. Nhưng ngược lại làm cho người ta không dám tưởng tượng, đây là một người ốm yếu.

Tân đế hàng năm ở trong Hàm Xuân Thất dưỡng bệnh, rất ít người trong cung và ngoài cung nhìn thấy khuôn mặt của hắn.

Đây cũng là lần đầu tiên nằng nhìn thấy.

Trong rèm màn, Tiêu Dặc lại ho nhẹ hai tiếng, mới nói: “Đứng dậy.”

Lý Nguyên ngược lại không dám đứng dậy.

Lão thái gia còn đang quỳ đấy.

Tiêu Dặc nói: “Đều đứng dậy đi.”

Lão thái gia dập đầu, thành khẩn nói: “Tạ Hoàng Thượng.”

Lý Nguyên nhưng cũng dập đầu theo, ôn nhu nói: “Tạ Hoàng Thượng.”

Lão thái gia làm ra vẻ mặt do dự, làm như có chuyện muốn nói, nhưng lại khó mở miệng.

Tiêu Dặc đem thần sắc của hắn thu vào đáy mắt, mở miệng nói: “Đây là Lý gia tứ cô nương đi, người cùng Liễu gia đính hôn?”

Lý lão thái gia thần sắc cứng đờ, hoàn toàn không nghĩ tới Tiêu Dặc sẽ chủ động mở miệng hỏi, còn nhắc tới Liễu gia. Hắn chỉ có thể gật gật đầu, nói: “Đúng vậy.”

“Nghe nói nhị công tử Quân Định Hầu phủ, năm đó cũng suýt từng cùng Lý Tứ cô nương định hôn sự?” Tiêu Dặc lại hỏi, giống như chỉ là đơn thuần tò mò.

trên mặt Lý lão thái gia có chút không nhịn được. Lời này nói, giống như là nhà hắn một nữ chấp nhận hai nhà. Hắn mặt trầm xuống sắc, nói: “Hoàng Thượng, đây là trên phố nghe đồn, làm bản thanh danh Lý gia ta! cô nương Lý gia ta, cũng chưa từng đính hôn cùng Quân Định Hầu phủ.”

“Lời đồn đãi giết người. Trẫm cũng không muốn thấy Lý gia bị ô danh. Trước đó vài ngày, Lý Thiên Cát mua một tòa nhà. Lúc sau trẫm mới biết được, thì ra là Liễu trạch lúc trước. không khỏi khiến trẫm lo lắng, cô nương trong phủ tương lai gả đi qua, nên đặt chân ở nơi nào?”

Lý lão thái gia nghe đến tim cũng bị nắm chặt.

Thế hệ con cháu Lý gia bọn họ, vô luận là nam hay nữ, đều được toàn tộc hết lực giáo dưỡng.

Đúng là không nghĩ đem Lý Nguyên bồi vào, hắn có chuyện này, so sánh với chuyện kia, đến diễn trò trách móc Thái Hậu, cũng chỉ là thứ yếu. Bởi vì hắn so với ai khác đều rõ ràng hơn, Thái Hậu cho dù hoang đường, nhưng cuối cùng cũng không có làm ra chuyện tổn hại đến nền tảng lập quốc, dù tổn hại đến mặt mũi hoàng thất, thì vị trí của nàng cũng vĩnh viễn không thể bị dao động, tiểu hoàng đế còn phải thành tâm phụng dưỡng mẫu thân.

Lý lão thái gia khom người hành lễ, nước mắt chảy xuống, nói: “Lão thần trong lòng cũng cảm thấy thương tiếc cho đứa cháu gái này. hiện giờ người Liễu gia kia cũng chẳng biết đi đâu.”

Tiêu Dặc nói: “Bọn họ hiện tại đặt chân ở Lâm gia thành nam, nghe nói bọn họ có ý muốn hồi hương, về chỗ của tông tộc, nếu thiếu sự đi ngay, chắc hắn còn có thể tìm được người, cũng sẽ không gây thành tiếc nuối.”

Lý lão thái gia dừng lại.

Là ý gì?

Tiểu hoàng đế đây là có ý gì!

một bên Lý Nguyên nắm chặt ngón tay.

Ý tứ của Hoàng Thượng, không phải là thúc giục bọn họ đi tìm người của Liễu gia kia, miễn cho bỏ lỡ cọc nhân duyên này sao?

Lý lão thái gia lúc này mới phát giác, phản ứng của Hoàng Thượng cũng trong tưởng tượng của hắn cũng không giống nhau.

Tiểu hoàng đế là hiểu lầm ý tứ của hắn? Cho rằng Lý gia bọn họ thiết tình muốn cùng Liễu gia kết thân?

Lý lão thái gia trong lòng “Lộp bộp” một chút, hắn biết chính mình cần nhanh chóng mở miệng, nhưng hôm nay có thể nói cái gì? nói cái gì Hoàng Thượng cũng đã chiếm trước nói. Chẳng lẽ muốn nói, Lý gia chúng ta đau lòng nữ nhi, không muốn cùng Liễu gia kết thân, thỉnh Hoàng Thượng hạ thánh chỉ, trừ bỏ cọc hôn ước này?

Lời này đương nhiên không thể nói.

Lúc này cách một bức màn, Tiêu Dặc lần thứ hai lên tiếng.

Giọng nói hần lạnh lùng, mang theo vài phần khàn khàn, làm sóng lưng người phát lạnh, nhưng hắn vẫn cười nói: “Đáng tiếc cho tứ cô nương Lý phủ, chỉ là Lý gia hành sự xưa nay quang minh lỗi lạc, chú trọng chính trực thanh minh, hành thiện tích đức. Ngược lại không thể bởi vì đau lòng nữ nhi, liền huy bỏ hôn ước.”

Lý lão thái gia trong lòng chấn động, trên mặt cũng không biểu hiện, hần mím môi, nghiêm mặt nói: “Đúng là như thế, Lý gia trọng nặc trọng tình, làm sao có thể trở mặt hối hận? Chỉ có loại tiểu nhân mới có thể làm ra chuyện này. Lý gia tuyệt đối sẽ không làm. Nếu người của Liễu gia kí thật sự đặt chân ở Lâm gia thành nam, Lý gia ta tất nhiên sẽ đem người đón về, cử hành hôn sự, kết thân duyên.”

Lý Nguyên nắm chặt tay, chợt buông lỏng ra.

Giương mặt nâng giấu sau mũ rèm không thể nhìn rõ.

Nhưng Tiêu Dặc đối với nàng không hề hứng thú, cũng không muốn xem khuôn mặt của nàng như thế nào.

Triệu thị muốn há mồm nói cái gì, nhưng nàng rút cuộc vẫn bị quy củ Lý gia trở ngại, không dám nói chuyện.

Lý lão thái gia hôm nay không thể đạt tới mục đích, ngược lại có loại nói không nên lời, tâm thần và thể xác cũng mệt mỏi cảm giác, hần vì thể hiện, chính mình thật sự vội vã đi tìm Liễu gia người, cuối cùng liền cáo lui.

Lý Nguyên chậm rãi đứng dậy, hướng về phía Tiêu Dặc hành lễ.

Nàng nói: “Thần nữ cáo lui.”

Lúc này nàng quang minh chính đại mà ngẩng đầu quan sát sau bức màn.

Nhưng sau màn kia trước sau chỉ có cái bóng dáng.

Lý Nguyên không biết vì sao, trong lòng cảm thấy không đúng. Tân đế tựa hồ cũng không giống như miêu tả của tổ phụ cùng nhóm phụ huynh, niên thiếu thể nhược, tính tình quý dị vô năng, hần ngồi ở phía sau rèm, có thể xem được bộ dáng, biểu tình của bọn họ. Mà bọn họ lại không thể nào nhìn thấy bộ dáng của hần.

thật giống như.....

thật giống như đối phương đã nắm chắc bọn họ, cũng cao cao tại thượng mà trêu chọc bọn họ, nhưng bọn hần lại giống như không hề phát hiện được.

Lý Nguyên trong lòng lại suy nghĩ nhiều cũng vô dụng.

Lý lão thái gia đã xoay người muốn đi, nàng chỉ có thể vội vàng đuổi theo.

Phải giả vào Liễu gia?

Lý Nguyên rừ đôi mắt xuống, cũng chỉ có thể nghĩ lại biện pháp.

.....

Chỉ là thân ảnh sau rèm kia, khắc một vết thật sâu vào đáy lòng nàng, làm nàng đột nhiên sinh ra cảm giác không cam lòng.

Nàng nhớ rõ tay hần.

Nhớ rõ giày hần, thêu ngũ thảo kim long.

Long, cũng tượng trưng cho quyền thế.

Tứ cô nương Lý gia, ở kinh thành nổi danh, lại phải giả một cái nam nhân bị đoạt công danh, gia cảnh suy tàn. Chẳng phải là hoang đường sao?

Dương trạch.

một chiếc xe ngựa nhỏ ở trước cửa dừng lại, người bên trong xe vén rèm lên, đi xuống xe.

“Ta là Lưu ma ma hầu hạ bên cạnh cô nương, thỉnh cầu thông báo.”

Người gác cổng vừa thấy y phục của nàng, liền hoảng sợ, vội nói “Ma ma chờ một lát”, sau đó liền xoay người đi thông báo.

không bao lâu sau, người gác cổng lại quay trở lại, đón mấy người Lưu ma ma đi vào.

Lưu ma ma quay đầu lại nhìn nhìn Hồ Bí quân gác bên ngoài, trong lòng bình tĩnh.

Lưu ma ma bước nhanh đến thư phòng, cửa vừa mở ra, liền thấy Dương yêu Nhi ngồi trên ghế cao, mũi chân chia xuống đất, nửa người trên dựa vào bàn, như là muốn dựa hết lên.

Nàng hơi hơi lắc thân mình, nắm chặt bút trong tay.

Ánh mắt trong suốt nhìn lá khô vàng bay khỏi cánh ngoài cửa sổ, vô cùng vui vẻ.

Khẩu khí tích lũy trong ngực Lưu ma ma đột nhiên tiêu tán, nàng bỗng nhiên cảm thấy nhẹ nhõm, vì thế liền ôm chặt tráp trong ngực, bước nhanh tới bên người Dương yêu Nhi, nàng tươi cười, ôn nhu nói: “cô nương.”

Ngây ngốc trong hoàng cung lâu rồi, tâm tính của người cũng sẽ bị bảo mòn đến nhìn như bình thân chết lặng, kỳ thật là bén nhọn điên cuồng, dưới áp lực, người giống như cũng trở nên không phải là người.

Nhưng đối với khuôn mặt của cô nương, liền hết thấy đều thoải mái.

Khó trách thế nhân đều yêu thích người ngây thơ hồn nhiên.

Liếc mắt nhiều thêm một cái, liền có thể khiến người quên ưu sầu, chỉ hận không thể dùng hết thấy trên thế gian để đổi lấy nàng!

.....

Dương yêu Nhi nghe vậy quay đầu lại, nhìn thấy tráp trong ngực Lư ma ma.

Nàng ngơ ngác duỗi tay cầm, nói: “Ma ma.” Sau đó mở tráp.

Liền thấy bên trong bày đầy những đồ vật nhỏ linh tinh, đúng là nàng muốn mang theo bên người, nhưng không thể mang theo đồ chơi trên người. Dương yêu Nhi vui vẻ mà lung tung khây hai cái, lại chạm đến một cái đồ vật cứng rắn.

Dương yêu Nhi duỗi tay cầm lấy.

Lư ma ma ở bên cạnh lại xem đến nheo mắt.

Hạnh Tâm chương này hơi nhiều chỗ mình không dịch được, mọi người thông cảm nhé. QAQ

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Ly Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Đó là một khối kim ngọc chế thành đồ vật, dài khoảng hai ba tấc, trên thân khắc chữ, nắm trong tay, liền cảm giác hơi trầm xuống.

Dương yêu Nhi tò mò niết ở trong tay, quay qua quay lại hai cái.

Lư ma ma căng thẳng, cũng quay qua quay lại theo, nếu món đồ kia rơi xuống mặt đất, tim Lư ma ma nhất định cũng nát theo.

Dương yêu Nhi chưa bao giờ thấy qua vật nào như vậy, toàn bộ lực chú ý của nàng đều bị nó chiếm mất, những đồ chơi còn dư lại trong tráp, cứ như vậy bị nàng bỏ quên ra sau đầu.

Nàng vươn ngón tay, vuốt ve một vòng để miêu tả hình dạng của nó.

Bằng phẳng, hình con hổ.

Dương yêu Nhi tất nhiên là không biết thứ này, nhưng Lư ma ma suy cho cùng cũng đã hầu hạ trong cung nhiều năm, mưa dầm thấm đất, nên cũng có hai phần kiến thức. Quân đội Đại Tấn bất luận lớn hay nhỏ, đều do hổ phù hoặc sói ẩn điều khiển.

Hiện giờ thứ cô nương cầm trong tay, chính là hổ phù, chỉ là, đến tột cùng là hổ phù của quân đội nào, Lư ma ma lại đoán không ra.

Nàng chỉ cảm thấy hai huyệt khiếp vía.

Hoàng Thượng thế nhưng đem vật như vậy, lẫn vào trong một tráp toàn đồ chơi, nếu như vô ý làm rơi thì sao? Tuy nói một hai là không rơi. Nhưng..... Nhưng cũng bị người khác nắm được!

Lư ma ma nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là chỉ vào hổ phù làm bằng kim ngọc kia, nói: “Vật này quý trọng, cô nương phải cất kỹ, không được tùy tiện lấy ra chơi.”

Dương yêu Nhi quay đầu nhìn nàng.

Lư ma ma đành phải cường điệu: “Đáng giá! Thứ này rất đáng giá!”

Dương yêu Nhi bưng bình đại ngọc, nàng giờ hổ phù lên xuống khoa tay múa chân một phen, như là đang cân nhắc, đem nó đặt ở nơi nào mới tốt.

Rối rắm một lúc như vậy.

Dương yêu Nhi đem nó nhét vào túi thêu tùy thân, túi thêu kia vốn dĩ trống rỗng, sau khi nhét đồ vật vào, liền phồng lên, đem hoa văn đều căng đầy, càng hiện vẻ tinh xảo phi thường.

Lư ma ma mấp máy môi, nàng muốn nói như vậy chỉ sợ không được ổn thỏa.

Nhưng cuối cùng, nàng vẫn ngậm miệng lại.

Hoàng Thượng nếu đem đồ vật cho cô nương, vậy thì chính là tùy cô nương xử trí, nơi nào đến phiên nàng tới bận tâm?

Lư ma ma đem lực chú ý dời sang chỗ khác, ngược lại hỏi một chuyện khác: “Mắn đỏ trên người cô nương đã đỡ chưa?”

nói nàng liền duỗi tay, gạt cổ áo của Dương yêu Nhi ra.

Dương yêu Nhi hơi nhắm mắt, dang hai tay, lại vô cùng phối hợp.

Lư ma ma nhìn thấy hành động của nàng, trên mặt nhịn không được xuất hiện ý cười.

Động tác như vậy của cô nương, trái lại nhìn rất quen mắt.

Lư ma ma nháy mắt liền nghĩ tới ——

Dáng vẻ này, không phải là học theo Hoàng Thượng sao? Mấy lần Hoàng Thượng thay y phục, cô nương đều đứng ở một bên nhìn. Ai biết được nàng lại lặng lẽ nhớ kỹ mấy động tác này.

“cô nương thật thông minh.” Lư ma ma nói, mở cúc áo trước cổ Dương yêu Nhi ra.

Đây cổ áo ra, liền thấy trên làn da là những vết hồng nhạt, mẩn đỏ đã biến mất.

Lư ma ma thấy thế, một bên yên tâm, một bên lại trêu ghẹo cười nói: “cô nương thân mình quý giá, kiêu nộ, vẫn nên là được nuôi dưỡng ở trong cung mới tốt.”

Dương yêu Nhi cũng không biết nàng đang nói gì, chỉ bắt được hai chữ “Trong cung”. Nàng hiện giờ ngược lại đã biết, chỗ trước kia Hoàng Thượng và nàng ở, gọi là trong cung, chỗ hiện tại gọi là ngoài cung. Vì thế nàng gật gật đầu, cúi đầu nói: “Ân.”

Lư ma ma nhìn thấy bộ dáng của nàng, lại cười nói: “cô nương nếu là đem lời này nói cho Hoàng Thượng nghe, Hoàng Thượng chắc chắn sẽ rất vui.”

Dương yêu Nhi: “Ân?”

Lư ma ma nói: “không vội, sau này sẽ có một ngày, cô nương có thể tự mình nói.”

Dương yêu Nhi: “Ân.”

Vẫn là Lư ma ma được việc hơn so với Xuân Sa, trong nháy mắt liền thay thế quản gia Lý Thiên Cát phái tới, hiện giờ mọi việc trong trạch, tất cả đều do nàng chủ trương lo liệu.

Quản gia kia cũng không dám đoạt với nàng, ngược lại còn vạn phần phối hợp.

Trong chớp mắt một ngày liền qua, Hồ Bí quân vẫn gác bên ngoài Dương trạch như cũ, nhưng sóng gió trong cung lại dần dần lắng lại. Nhóm Đại thần huân quý, không có mỗi ngày đến trước mặt Hoàng Thượng đưa tin, bọn họ chỉ lặng lẽ thúc giục Lễ Bộ, nghị chế thanh lại tư. Bên Vĩnh An Cung kia, lại giống như bị người bỏ quên. không ai nhắc đến chuyện Thái Hậu, nhưng Thái Hậu vẫn như cũ không thể bước ra khỏi cửa cung.

Thái Hậu là người không chịu thua, nàng vịn tay Liên Kiều, nhắc chân bước liền có thể đi ra ngoài, lại bị người cản lại trước cửa Vĩnh An Cung*.

* Chỗ này là Dưỡng Tâm Điện nhưng vì Thái Hậu đang bị giam cầm không được ra ngoài, nên mình nghĩ phải là Vĩnh An Cung mới đúng.

Vẫn như cũ lấy lý do vì an nguy của Thái Hậu mà suy nghĩ, khiến người không bắt được lỗi.

“Bọn họ đây là có ý gì? A? Chẳng lẽ phải chờ sau khi hoàng đế đại hôn, mới giải lệnh cấm cho ai gia? thật to gan! Bọn họ thật to gan! Ai gia có thân phận gì? Bọn họ đều quên hết sao?” Thái Hậu giống như con thú bị vậy, đi qua đi lại, thần sắc trên mặt bị âm u che phủ.

Từ ma ma thờ dài, nói: “Thái Hậu, lão thái gia đã nhập cung một lần.”

Thái Hậu hơi nhếch môi: “Phụ thân nói như thế nào?”

“Lão thái gia quỳ gối trước mặt Hoàng Thượng, một bên rơi lệ, một bên trách cứ ngài không làm tròn trách nhiệm của một mẫu thân, còn không tròn chức trách của một Thái Hậu, mỗi họa ngày hôm nay, ngài không thoát khỏi có liên quan. Lý gia nguyên lãnh phạt.”

Mặc dù sớm đã quen với tác phong của nhà mẹ đẻ, nhưng lúc này Thái Hậu vẫn gợn tay che ngực, đem chút không cam lòng cùng tức giận đè xuống.

Nàng ngồi trở lại vào vị trí, lời vừa nói ngược lại không hề nhắc tới, cùng cái người bạo nộ tính tình nóng nảy, nói bừa kia, giống như là hai người khác nhau.

Bị hắt qua một chậu nước lạnh này, Thái Hậu bình tĩnh lại.

Lý Thiên Cát, chung quy cũng chỉ có thể vì nàng xử lý một ít chuyện vụn vặt. Nàng quyết định quyền thế cùng địa vị của Tiêu Chính Đình, nhà mẹ đẻ không phải cũng quyết định quyền thế cùng địa vị của nàng sao? Nguyên nhân là vì thanh danh của Lý gia, danh nghĩa bao quát vô số học sinh, hôm nay nàng mới có thể làm Thái Hậu, ở trong Vĩnh An Cung, tùy tiện bắt chẹt hai vị thái phi tiền để lưu lại.

Thái Hậu gất gao cắn răng, nàng bẻ bộ móng tay già, nói: “..... vậy liền nhìn đi.”

Nhìn đến đại hôn của hần, nhìn đến khi hần tự mình chấp chính.

hần cho rằng mọi chuyện đều như hần muốn, về sau liền có thể một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm năm giữ đại quyền sao?

Nhìn xem tiền đế năm đó, liền biết kết cục ngày sau của tiêu hoàng đế.

Dương trạch.

Dương yêu Nhi đứng trước màn, y phục trên người đều rút đi, Lư ma ma cẩn thận đánh giá nàng một phen, liền nhanh chóng phủ thêm xiêm y cho nàng, nói: “Bệnh sốt trên người cô nương đã mất, hôm nay đã có thể ra cửa chơi đùa.”

đang nói, hai vị cô nương Lý gia liền tới.

Khi Xuân Sa vào cửa, còn nói: “Người Mạnh gia cũng tới, chính là vị Mạnh Huyền cô nương ngày đó, hình như là tới tìm cô nương nhận lỗi, còn mang theo lễ vật tới.”

Lư ma ma nghe vậy, như có mây, nhìn qua có chút hung ác.

Nàng hỏi: “Nhận lỗi? Vị Mạnh Huyền cô nương kia, khi dễ Dương cô nương?”

Xuân Sa im lặng, sau một lúc lâu mới ra được một câu: “Ngược lại cũng không phải chuyện lớn gì, chỉ là cô nương Mạnh gia hần là cùng cô nương Lý gia bất hòa, ngày đó Lý gia bởi cô nương đi cửa hàng son phấn chơi, vừa vận dụng phải. Mạnh gia kia, liền lấy cô nương chúng ta làm bệ trào phúng Lý gia.”

Lư ma ma lông mày hung ác, thần sắc lãnh lệ: “Sao có thể xem như việc nhỏ? Đuổi bọn họ đi! Mạo phạm cô nương, làm sao chỉ có nói hai câu xin lỗi xin tha, liền có thể cho qua? Bọn họ nếu không phải phát hiện thân phận của cô nương, chỉ sợ cũng sẽ không tới cửa tới xin lỗi.”

Xuân Sa nghe vậy gật đầu: “Vậy ta liền đi phái người đuổi bọn họ đi.”

Dương yêu Nhi vẫn luôn mặc kệ không lên tiếng đột nhiên lên tiếng nói: “Lẽ vật?”

Xuân Sa sững sốt, quay đầu trả lời: “Đúng vậy, là mang theo lễ vật tới, cô nương làm sao vậy?”

“Nhận lấy.” Dương yêu Nhi vẻ mặt nghiêm nghị nói.

Lưu ma ma sững sốt, cũng mới nhớ tới, lúc trước Hoàng Thượng có dặn dò cô nương, nói người ngoài cung đều chờ lấy lòng nàng, đã tặng lễ vật đến trước mặt nàng, nàng cứ nhận lấy.

Lưu ma ma nhất thời dờ khóc dờ cười.

cô nương đối với lời này trái lại nhớ thật kỹ.

Bất quá mặc kệ nói cái gì, cô nương nhớ rõ, Hoàng Thượng nhất định sẽ vui vẻ.

Lưu ma ma gật đầu nói: “Nghe cô nương.”

Xuân Sa cười cười: “Như vậy cũng tốt, thu lễ vật của bọn họ, đuổi bọn họ đi, cũng thuận tiện cho bọn hắn ăn cái ghen khuấy.”

Sau một nén nhang, Mạnh Huyền bị đuổi đi, sắc mặt nàng xác thực lộ ra vẻ khó chịu.

“Sao lại như vậy, sao lại có cái điệu bộ như vậy chứ? Rốt cuộc cũng là tân hậu, lòng dạ ngược lại không dung nạp được người!”

Mạnh Hoàng chậm rì rì liếc nhìn nàng một cái: “Người sai trước, trái lại còn đề ý.”

Mạnh Huyền không dám cùng hắn tranh chấp, chỉ buồn bực nói: “Vậy hiện giờ làm sao mới tốt? Cũng không thể cứ như vậy mà dây dưa? Nàng đã thu lễ vật, còn không tha thứ cho chúng ta.”

Mạnh Hoàng lên tiếng nhắc nhở nàng: “Muội muội tốt của ta, là không tha thứ cho người, chứ không phải không tha thứ cho chúng ta.”

Mạnh Huyền mặt đỏ bừng, càng không dám cùng hắn tranh chấp.

sự tình do nàng mà ra, hiện giờ lại có thể nói cái gì?

Chính vào lúc giằng co đau đầu, bên Dương trạch cửa đột nhiên mở.

một lão ma ma đi ở phía trước, đến khi vượt qua ngạch cửa, lão ma ma liền xoay người sang chỗ khác đỡ người. Nghĩ cũng biết là đang đỡ ai.

Mạnh Hoàng nói: “Hôm nay nàng muốn ra cửa, lúc này chính là cơ hội cho người tiến đến.”

Mạnh Huyền ngược ngừng một lát.

Mạnh Hoàng cũng không đợi nàng ngược ngừng xong, liền trước đi nhanh tới, khom người nói: “Tại hạ là trưởng tử Mạnh gia Mạnh Hoàng, hôm nay trên núi Văn Xương tổ chức thu nhật yến, nếu cô nương có hứng thú, tại hạ nguyện làm người dẫn đường.”

Lưu ma ma cả người giật mình, ánh mắt nhìn chằm chằm người này cũng trở nên sắc bén lên.

Tôi không phải là Mạnh Huyền cô nương kia sao? Sao còn có thêm một nam tử?

Hoàng Thượng tuy không ở chỗ này, nhưng nàng lại đến thay Hoàng Thượng coi chừng cô nương!

Lúc này, lại nghe Dương yêu Nhi nói: “Được.”

Lưu ma ma khóc cũng không được mà cười cũng không xong. Nàng như thế nào lại quên, trong lòng cô nương nhớ đều là chơi. Làm sao quản trưởng tử Mạnh gia này là tròn hay bẹp, có mưu đồ gì.

Dù sao mặc kệ người này làm cái gì, đều cũng không thể dễ dàng vào được mắt của cô nương.

Vì thế Lưu ma ma liền theo Dương yêu Nhi.

Mạnh Hoàng thấy nàng đồng ý, còn có chút kinh ngạc.

hắn còn cho rằng cô nương cầu kinh, lại muốn làm khó họ một chút. hiện giờ nhìn tới, lại là một chủ nhân thiện lương thiên chân, lòng dạ rộng rãi.

Mạnh Hoàng không khỏi cười, âm thầm đánh giá bộ dáng của Dương yêu Nhi.

Ngày ấy ở thơ hội đã gặp qua một lần, chỉ là rốt cuộc không có cẩn thận nhìn.

Hôm nay gặp lại, mới cảm thấy ngày đó mọi người phản ứng cũng không khoa trương.

trên đời này mỹ nhân có rất nhiều, nhưng có thể đẹp đến mức như vậy, chỉ sợ bấm tay cũng tính không ra mấy cái.

Bên này mọi người khởi hành, lại có cô nương Lý gia tiếp khách, cùng nhau đi đến núi Văn Xương.

một bên khác, Đồng Lăng Lý gia cũng phái người, đi nam thành.

Cửa Nam thành Lâm gia bị người gõ mở ra, người gác cổng hỏi người tới là người nào, vừa nghe là người của Lý gia, một lát sau, bên trong liền có nam nhân trung niên, gắt gao nắm cổ áo người tới, nói: “Tôi cũng tốt! Các người không tới, chúng ta sớm hay muộn cũng muốn đi tìm các người! Ta còn cho rằng Lý gia các người, không nói cái gì ân nghĩa đạo đức!”

.....

Bên trong Hầm Xuân Thất khôi phục yên tĩnh như ao tù nước đọng.

Tiêu Dặc hỏi: “Hôm nay nàng ra cửa? Tiêu Quang Hòa không có lại xuất hiện trước mặt nàng sao?”

Lý gia muốn cùng Liễu gia kết bần hạ cộc hôn sự, Tiêu Quang Hòa hẳn là không có tâm tình ở bên ngoài lắc lư mới đúng.

Chỉ là Triệu công công xoa xoa mồ hôi trên trán.

không có Tiêu Quang Hòa, sau lại chui ra một Mạnh Hoàng, này không phải bức chết người sao?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Triệu công công: Đây là cái đề tài đòi mạng a.

Trước hết đề Dương yêu Nhi ở bên ngoài chơi một chút, nhận thức thêm mấy người, tiện làm cho tiểu hoang để ăn giấm chua.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Lý Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 35

trên núi Văn Xương cung phụng Văn Xương Tinh Quân, là tinh tú nắm giữ văn vận cùng công danh.

Đại Tấn tôn trọng Đạo giáo, cho nên núi Văn Xương luôn có người đọc sách lui tới, khắp nơi đều có thể nghe thấy tiếng làm thơ đối phú, ngâm ca tấu nhạc.

Xe ngựa một đường đi lên trên núi, Xuân Sa giúp cuốn màn cửa sổ lên, để Dương yêu Nhi có thể nhìn thấy phong cảnh bên ngoài.

Càng hướng về trước, ánh mắt càng mở mang.

Dương yêu Nhi chưa bao giờ nhìn thấy qua cảnh tượng như vậy, nàng trừng lớn mắt, môi khẽ nhếch, phong cảnh núi cao nước biếc, phòng ốc san sát lướt qua tầm mắt, Dương yêu Nhi cảm thấy giống như là một khối vô cùng buồn bực trong đầu kia, chợt bị gỡ vỡ, sương mù tan đi, thêm một phần thư thái.

Lưu ma ma thấy nàng nhìn đến xuất thần, không khỏi cười nói: “Văn là Hoàng Thượng hiểu được tâm tư của cô nương, biết cô nương nhất định sẽ muốn ra cửa chơi một chút.”

Dương yêu Nhi ánh mắt còn dính tại cảnh sắc bên ngoài, nhưng nghe Lưu ma ma nói, nàng cũng gật đầu phụ họa, khẳng định Hoàng Thượng tốt.

Lưu ma ma thấy thế, càng cảm thấy vui vẻ.

Giống như cô nương vậy, đối với nàng hảo, nàng liền ghi tạc trong lòng, thật sự không có mấy người.

Ước chừng được non nửa canh giờ, bọn họ cuối cùng cũng đến Văn Xương.

Mạnh Hoàng đi trước.

Hai cái cô nương Lý gia còn đang vây quanh trước xe ngựa của Dương yêu Nhi, mỗi người vươn một tay, đỡ Dương yêu Nhi đi xuống. Ngược lại Mạnh Huyền lại không có nhúng tay vào. Mạnh Huyền mím môi, thầm nghĩ, ai lại hiếm lạ đoạt cái vị trí này chứ! Chỉ là oán giận thì oán giận, nàng rút cuộc vẫn đi theo bên người Dương yêu Nhi.

Nơi này rất ít khi có thiếu nữ đến. Đột nhiên thoáng cái tới bốn người, phía sau còn không ít vũ giả nha hoàn đi theo, tức khắc liền hấp dẫn tầm mắt của mọi người.

Mà Mạnh Hoàng đi phía trước, càng trở thành tiêu điểm trong đó.

Có người hô lớn tên của hắn, sau đó kéo hắn đến một bên.

“Mạnh huynh hôm nay mang theo tỷ muội trong nhà đến ăn thu nhật yến?” Người kia hỏi.

Hôm nay cũng có những thiếu công tử khác, mang theo tỷ muội trong nhà tới dùng thu nhật yến, chỉ là mang đến ít người, lại phần lớn đều là khí chất bình thường, không có nhan sắc xuất chúng gì.

Mạnh Hoàng gật đầu: “Trước giờ chưa từng đi đến địa phương như thế này, hôm nay mang các nàng tới chơi một chút.”

hắn nói dối, ngược lại mặt không đổi sắc tim không loạn, hoàn toàn không sợ đem Dương yêu Nhi nhận làm muội muội mình sẽ đưa tới phiền toái.

Mấy người kia vừa nghe, quả nhiên là Mạnh Hoàng mang theo trong nhà tỷ muội tới, nhất thời tâm tư liền biến mất.

Ai không biết tỷ muội trong nhà Mạnh Hoàng, tính tình mỗi người đều không tốt. Trước đó đại cô nương nhị phòng kia gả ra ngoài, ghen tuông hạng nhất, sau có nhị cô nương, vì sở thích quái dị mà bị lui hôn. Con gái duy nhất của Đại, cũng chính là muội muội ruột của Mạnh Hoàng, lại càng ương ngạnh, cả ngày giống như nam tử chơi đùa cợt nhả.

trên dưới Mạnh gia này, chỉ một mình Mạnh Hoàng là bình thường thôi.

Thấy mọi người tân đi không hề chặn đường nữa, Mạnh Hoàng mới thành thạo dẫn Dương yêu Nhi đi vào trong.

Ánh mắt hắn dừng ở trên người Dương yêu Nhi, phát giác vị tân hậu này thật sự ít nói, mặc kệ người khác nói cái gì, nàng đều chỉ nghe, lại không làm người cảm thấy qua loa.

Đối mặt với người như vậy, ngược lại khiến người mở miệng, càng sinh ý muốn nói chuyện mãnh liệt hơn, hận không thể cái gì cũng đều nói cho nàng nghe mới tốt.

thật là một người thú vị.

Mạnh Hoàng nghĩ thầm.

đi vào trong đạo quan, liền thấy đạo đồng, còn có đạo cô.

Đạo cô tiến lên dẫn nữ quyến, đạo đồng lại đi một bên dẫn Mạnh Hoàng.

“cô nương là tới ăn nhật thu yến sao?” Đạo cô khom người hỏi.

“Đúng vậy.” Người trả lời chính là Mạnh Huyền.

“cô nương nếu như không muốn bị người quấy rầy, có thể ngồi ở trong phòng, mở cửa sổ, nhìn phong cảnh bên ngoài, một bên dùng đồ ăn.”

“Nếu như thế, còn có ý tứ gì? Ăn yến, tất nhiên là phải cùng nhiều người xen lẫn cùng một chỗ.” Mạnh Huyền đánh gãy lời nàng nài, dứt lời, Mạnh Huyền còn có chút chột dạ, nàng quay đầu lại nhìn nhìn Dương yêu Nhi.

Dương yêu Nhi vẫn không nói chuyện.

Mạnh Huyền cho là nàng chấp nhận.

Khẩu khí bị túm chặt trong lòng kia của Mạnh Huyền bắt đầu chậm rãi tiêu tán, nàng thầm nghĩ, vị tân hậu này chỉ là đứng ở nơi đó, cũng làm người sinh ra cảm giác không dám mạo phạm, thật khiến người tò mò dưới mũ rèm kia, nàng có dung mạo như thế nào, đôi mắt như thế nào.....

Đạo cô gật đầu, liền dẫn các nàng đuổi theo đạo đồng phía trước.

Trong chớp mắt liền vào một cái sân.

Viện này chiếm diện tích rất rộng, trong viện có rất nhiều loại cây cối, trên cây treo vô số lá bùa đạo gia, dưới tàng cây có đạo cô áo xám đang tấu nhạc rung chuông, trái lại giống như là đang tiến hành đạo tràng pháp sự gì đó.

Đây cũng là lần đầu tiên Dương yêu Nhi nhìn thấy.

Ánh mắt nàng lưu chuyển, từ yến tiệc giữa sân, rồi nhìn tới trên người đạo cô, lại từ trên người đạo cô, nhìn tới rồi đại thụ kia.

“cô nương muốn đi nhìn một cái?” Lưu ma ma hỏi.

Dương yêu Nhi cất bước đi đến bên đại thụ, nàng tò mò ngửa đầu nhìn lá bùa treo trên cây, Mạnh Huyền ở một bên nói: “Bùa ở nơi này, hoặc là cầu công danh, hoặc là cầu cầu đào hoa. không có gì hiếm lạ.”

đang nói, Dương yêu Nhi đã đến gần.

Mấy cái đạo cô kia sôi nổi gặp người hành lễ với nàng, đạo cô ban đầu dẫn đường kia theo kịp, cười nói: “Cây này cùng những cây khác cũng không giống nhau, mấy trăm năm trước trên núi đột nhiên có thiên hỏa rơi xuống, một đường rơi xuống, bắt lửa lên cây này, lúc ấy dưới tàng cây có một vị tú tài, tú tài kia cho rằng mệnh đã tuyệt rồi, hốt hoảng chạy trốn. Ai biết không lâu sau, hắn lại trở thành Trạng Nguyên trong năm đó. Vào ngày yết báng, cây khô lại sinh mầm mới. Mọi người liền nói, nơi này được Văn Xương Tinh Quân phù hộ, nên được cung phụng.”

Lời đạo cô vừa dứt.

Chợt một trận gió to đi qua, làm lá cây rung động sần sật.

Bùa treo trên cây, dài tựa, lại như múa, Dương yêu Nhi đứng ở dưới tàng cây, trái lại giống như bị chúng nó quấn lấy.

Mọi người không khỏi đều nhìn về phía bên này.

Thấy váy dài màu đỏ đậm của nàng bị gió thổi lay động, ngay cả mũ sa cũng theo phiêu dương theo gió, mơ hồ lộ ra một chút cổ trắng như tuyết.

Có người lầm bầm nói: “Lưu tiên váy, lưu tiên váy..... Đường lưu tiên.”

Trong viện có chủ gian, thứ gian, cùng những gian nhỏ, đều ngăn cách thành đan phòng.

Để tránh quấy rầy, bên trong chủ gian đan phòng, Tiêu Chính Đình đối diện đạo trường Thanh Nhất.

Thanh Nhất đạo trường đột nhiên nhìn chăm chăm phía ngoài cửa sổ cười nói: “Hôm nay đạo quan thừa huy, có quý nhân tới, cây cối đều có linh tính, lão thụ sống trong quan này, cũng biết đi thân cận quý nhân.....”

Tiêu Chính Đình vốn rằng hắn đang nói chính mình, nhưng nghe ý tứ trong lời nói lại không giống lắm.

Tiêu Chính Đình xoay người, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Liền bên lão thụ trăm năm lá cây sần sật, dài tựa của bùa phát phối, quanh quẩn bên nữ tử dưới tàng cây.

Tiêu Chính Đình nguyên bản đang híp mắt, phút chốc mở to.

Trong vô thức, rượu trong tay cũng bị hắn đánh đổ.

Thanh Nhất đạo trường thấy thế, vội gọi đạo đồng tới: “Mau đi lấy khăn tới.”

Dứt lời, Thanh Nhất đạo trường lại hỏi: “Việt Vương điện hạ có cần phải đổi xiêm y khác?”

Tiêu Chính Đình cúi đầu nhìn, vạt áo đều bị rượu làm ướt. Ngược lại không có gây trở ngại gì. Nhưng Tiêu Chính Đình đã quen với việc thể hiện tốt đẹp trước mặt người khác, làm sao có thể chịu đựng chút dơ bẩn này? Hắn đứng dậy, đi theo đạo đồng ra ngoài.

Đội hắn đi qua bình phong, vượt qua hai đạo môn, đi vào trong viện, dưới tàng cây đã không còn bóng người.

Tiêu Chính Đình dừng chân, nhìn chăm chăm cây kia một lát.

Nhìn nhìn, chính hắn cũng nhận không được nở nụ cười.

Đến tận cùng là duyên phận quá mức nồng nặc, hay là quá mức thâm hậu? Lúc nào hắn cũng có thể thấy nàng. Từ trong cung đến ngoài cung, cũng chưa rơi xuống. Nhưng mỗi một lần, thiếu nữ cũng đều như chuồn chuồn lướt nước, từ trong lòng hắn lướt nhanh qua, cũng chỉ kịp lưu lại trong mắt hắn một mặt tàn ảnh.

Đạo đồng thấy hắn không đi tiếp, không khỏi lúng ta lúng túng lên tiếng: “Điện hạ?”

Tiêu Chính Đình hỏi hắn: “Người biết người mới vừa rồi dưới tàng cây là ai sao?”

Đạo đồng lắc đầu, nhưng ngay sau đó hắn nhanh chân, đi vào trong viện, tùy tiện hỏi một người.

Chỉ chốc lát đạo đồng liền trở về, nói: “Điện hạ, đó là cô nương Mạnh gia.”

Mạnh gia?

Tiêu Chính Đình ngẩn ra.

Mạnh gia có thể bồi dưỡng ra người như vậy sao?

Tiêu Chính Đình cũng chỉ nhớ rõ một cái Mạnh Huyền.

Sở dĩ đối với nàng ấn tượng khắc sâu, là bởi vì cái cô nương Mạnh gia này quá mức táo bạo. Lúc không biết thân phận của hắn, nhưng lại ngăn hắn lại, muốn hắn làm nam sủng.

Tiêu Chính Đình lại nhìn chung quanh một vòng, vẫn không tìm thấy thân ảnh, nói: “đi thôi.”

Mà lúc này, Dương yêu Nhi đang cùng Lưu ma ma, ngồi ở sao gian, cùng Tiêu Chính Đình chỉ cách hai gian đàn phòng.

Lưu ma ma sửa lại tóc cho Dương yêu Nhi, nói: “Những người này thật là vô lễ, lại dám dùng ánh mắt tùy tiện đánh giá cô nương, còn hỏi phương danh cùng tuổi tác của cô nương……”

Mạnh Huyền cũng cảm thấy có chút xấu hổ.

Là nàng cùng huynh trưởng đem người lại đây, kết quả gặp kẻ có chút can đảm, lại dám hỏi tên của tân hậu.

Mười cái đầu cũng không đủ chém đi?

“Vẫn là ngồi ở chỗ này xem thôi.” Lưu ma ma nói.

cô nương tâm tính trẻ con, nàng đứng là sợ có người đánh bạo, không biết quý nhân, đến đây lừa gạt dụ dỗ cô nương.

Dương yêu Nhi trái lại không sao cả, nàng ghé vào bệ cửa sổ, từ nơi này nhìn ra, nàng có thể nhìn thấy đại thụ, cũng có thể nhìn thấy người trong yến tiệc.

Thú vị.

Lưu ma ma nói: “Thu nhật yến này phần lớn đều giống nhau, hôm nay cô nương trải nghiệm mới mẻ, ngày sau còn có thể ăn nữa. Đội ăn xong, chúng ta liền đi dạo trên đỉnh núi một chút, hóng gió, nhìn nước. cô nương không phải thích hoa sao? Lúc này đúng là lúc thu cúc nở rộ đấy.”

Dương yêu Nhi gật đầu.

Đem “Hoa” ghi tạc ở trong lòng.

Lưu ma ma thở phào một cái.

Bên ngoài những cái đó không ngừng cái gọi là đồ vật, thế nhưng luôn mồm nói: “Vị này cùng tứ cô nương Lý gia tứ, ai đẹp hơn?”

cô nương là người nào?

Sao có thể đem đi so với Lý Tứ?

Lưu ma ma đề xuống cảm giác không thoải mái trong lòng, chờ đạo cô đem đồ ăn lên, nàng liền lập tức động thủ hầu hạ Dương yêu Nhi dùng đồ ăn.

Đây là lần đầu tiên Dương yêu Nhi của.

Nàng liếm liếm môi, hương vị tươi ngon trong miệng, hơi ngọt, lập tức liền câu được sâu tham ăn Dương yêu Nhi.

Dương yêu Nhi chỉ chỉ của trên bàn: “Muốn atrap.”

Lưu ma ma đầu tiên là sửng sốt, sau đó cười nói: “Muốn đưa vào cung sao?”

Dương yêu Nhi gật đầu, vụng về cầm chân một con cua lên, sau đó chỉ thấy con cua kia đã bị nàng xách chổng vó lên.

Dương yêu Nhi duỗi tay đếm đếm: “một, hai, ba, bốn……”

“Chia hai con.” Dương yêu Nhi nghiêm mặt nói.

Lưu mà ma đương nhiên sẽ không nhắc nhở nàng, trong cung làm sao lại thiếu những vật như vậy, chỉ cần là Hoàng Thượng muốn ăn, dạng gì cũng có thể ăn được.

Lưu mà ma gật đầu, hiền hoà nhìn Dương yêu Nhi nói: “Được, cô nương chờ lão nô, lão nô liền sai người đi tìm tráp tới.”

Dương yêu Nhi gật đầu, mới tiếp tục ăn.

.....

trên Văn Xương nhìn thấy một vị giống như tiên tử, còn có người lấy nàng cùng so với Lý Tử, tin tức này lặng lẽ phát tán ra, Lý Nguyên lại không biết.

Lúc này nàng ngồi bên trong kiệu, vén lên một chút khe hở, nhìn ra ngoài.

Liền thấy gã sai vặt trong phủ cùng một nam tử trung niên không ngừng tranh chấp.

Chỉ nghe nam tử kia cao giọng nói: “Ngươi tới bao nhiêu lần, ta cũng đều nói như thế! Lý gia ngươi cùng Liễu gia của ta là quan hệ thông gia, Liễu gia suy sụp, chúng ta cũng chưa từng đi tìm Lý gia của ngươi đòi tiền tài, mưu toan leo lên. Nhưng hôn sự này đã được từ sớm, như thế nào? hiện tại muốn đòi ỷ?”

Nam tử kia cười lạnh một tiếng, cũng không lưu lại một chút thể diện, nói: “Nếu là như thế, năm đó sao không chọn cùng Quân Định Hầu phủ kết thân! Chẳng qua là ghét bỏ quân định hầu tước vị do trưởng tử tập thừa, nhị tử cái gì cũng không chiếm được thôi.....”

Lý Nguyên nghe vậy sắc mặt trầm xuống.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tiểu hoàng đế đứng lúc được dỗ.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Lý Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Lý Nguyên vẫy tay gọi gã sai vặt trở lại.

Nàng rũ mắt nhìn hắn, ánh mắt lãnh đạm: “đi nói với hắn, Lý gia đưa tiền cho hắn, chỉ là muốn hóa giải tình thế khẩn cấp của Liễu gia, cũng không phải lấy việc này hiếp bức Liễu gia từ hôn.”

Gã sai vặt mấp máy môi, lâm vào khó xử.

“đi.” Lý Nguyên thúc giục.

Gã sai vặt không dám lại dừng lại, vội xoay người chạy đi, một phen tóm nam tử trung niên kia, tức giận nói: “Nhị lão gia sao lại xuyên tạc ý tứ của chủ nhân nhà ta? Chúng ta đưa một số bạc đến, chỉ là muốn hóa giải tình thế nguy cấp của Liễu gia ngươi thôi, cũng không phải là muốn từ hôn!”

Gã sai vặt này phản công, ngược lại làm nam tử trung niên kia bình tĩnh lại. Nam tử vội vàng thở gấp hai cái, nghi ngờ nhìn hắn, nói: “Cũng không phải là muốn từ hôn?”

“Cũng không phải là muốn từ hôn.”

Nam tử dần dần thu lại vẻ mặt phẫn nộ, ngay sau đó cười lớn, đuôi lông mày hấn giương cao, mang theo chút đắc ý sau thắng lợi, hắn nói: “..... Vốn nên là như thế, tứ cô nương nhà ngươi cùng chất nhi gia của ta sớm đã được định hôn ước, bắt đầu từ một khắc kia, nàng phải là người của Liễu gia ta! không gả cho chất nhi của ta, nàng còn có thể gả cho ai?”

Nét mặt gã sai vặt căng cứng, hấn cúi mắt xuống, khoe miệng lại giương cao.

Hiển nhiên là cực kỳ bất mãn với điệu bộ này của Liễu gia.

Nhưng nam tử kia lại một mực mặc kệ, hấn cười to nói: “Nếu tức phụ của chất nhi ta đã có tâm, đặc biệt tặng ngân lượng tới cho Liễu gia ta sống qua ngày! Đợi đến ngày nàng cùng chất nhi ta thành hôn, ta thân là thúc thúc, tất nhiên sẽ lo liệu tốt.”

Dứt lời, nam tử nghênh ngang vào cửa, trở tay “phanh” một tiếng đóng cửa lại, lại đem gã sai vặt ngăn ở bên ngoài.

Nam tử nhẹ giọng ngâm nga ca dao trên phố, đi vào trong, ngoài miệng nói: “Cho là người Liễu gia ta toàn là ngốc từ sao? Lý gia có Thái Hậu, Lý lão thái gia đương chức thiếu sư, con cháu Lý gia tương lai đều muốn nhập sĩ làm quan. Liễu gia ta đã cùng đường bí lối, lấy ra chút ngân lượng liền muốn tống cổ đi..... Nào có chuyện dễ dàng như vậy? Trước kia khi Liễu gia phát đạt, Lý gia trái lại lại một phen sắc mặt.....”

Bản lĩnh khác hấn không có.

Nhưng hấn biết, nếu như cô nương Lý gia thật gả vào nhà bọn họ, vậy ngày sau Lý gia liền không có khả năng bỏ qua Liễu gia không màng.

Cọc mua bán này, nơi nào có sinh ý lâu dài chứ? hấn còn trông cậy vào đại thế sau này của Lý gia, có lẽ có thể lại làm chất nhi gia của hấn đọc sách khảo công danh đấy.....

Đầu bên này gã sai vặt quay người lại, đi tới bên người Lý Nguyên, nồn nóng nói: “Tứ cô nương, hiện tại làm sao bây giờ?”

“Ta sớm đã nói qua, không được công khai, phụ thân càng không tin. Liễu gia hấn đã rơi vào tuyệt cảnh, thấy cây cỏ cứu mạng, làm sao chịu buông tay?” Lý Nguyên giờ tay buông rèm cửa xuống: “Hồi phủ.”

Gã sai vặt lúng ta lúng túng lên tiếng, ra lệnh cho nhóm tôi tớ nhóm nâng nhuyển kiệu rời đi.

Lý Nguyên ngồi ở bên trong kiệu, mày nhú chặt.

Liễu Lão gia thái gia kia, chết liền chết đi, sao không đem theo cái nhĩ tử lưu manh kia của hắn cùng nhau đi? Lưu lại cái tai họa lớn như vậy! Thế nhưng cũng không sợ làm hỏng danh tiếng của Liễu gia..... Cũng đúng, hiện tại Liễu gia làm sao còn có thanh danh gì đáng nói? Nếu không có cọc hôn ước cùng Lý gia nàng, người trong kinh sớm đã quên mất Liễu gia.

Lý Nguyên cuộn tròn ngón tay, lại nghĩ tới ngày đó khi đến Dưỡng Tâm Điện bái kiến tân đế.....

trên gầy kia thêu ngũ trảo kim long, còn đang vũ động ở trước mắt.

Đáy lòng dần dần nổi lên một tia nôn nóng.

Phú quý to lớn như vậy, như thế nào lại để cho một đứa ngốc chứ?

.....

Cổ kiệu đi về phía trước, không biết bao lâu, đột nhiên dừng lại.

Gã sai vật khê gõ cửa sổ, nói: “Tứ cô nương, đằng trước..... Đằng trước là nhĩ công tử Quân Định Hầu phủ.”

Gã sai vật thanh âm khản trương, giống như nhĩ công tử Quân Định Hầu phủ kia, có thể nhảy xuống, nhào vào bên trong kiệu vậy.

Trong kiệu Lý Nguyên ngẩn ra, vén rèm lên.

Quy củ Lý gia nghiêm ngặt, cùng nhà của Lý Thiên Cát kia hoàn toàn là hai cái cực đoan, Lý Nguyên ít khi ra cửa, không nghĩ đến, vừa ra khỏi cửa liền đụng phải Tiêu Quang Hòa.

Nàng nhú mày, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Liền thấy phía trước thiếu công tử cầm y, cưỡi ngựa đến.

Lý Nguyên đã rất lâu chưa gặp qua Tiêu Quang Hòa.

Thời điểm Tiêu Quang Hòa còn nhỏ, đã từng bái phỏng qua Lý gia, lúc sau vì đủ loại nguyên do, Lý gia cùng Quân Định Hầu phủ lại không lui tới. Bên ngoài đều thịnh truyền, là Tiêu Quang Hòa yêu thích nàng, mà nàng lại cùng người khác đính hôn.

Lý Nguyên lại không tin.

trên đời nam tử có lẽ hữu tình, nhưng làm sao có thể thật sự đem phần chân tình kia chặt chẽ nhớ thương ở trong lòng.

Bất quá có lẽ là lúc trước gặp người Liễu gia ghé thăm tham lam, lại nhìn Tiêu Quang Hòa, liền cảm giác người này cũng có ba phần khí chất.

Ít nhất, Tiêu Quang Hòa lớn lên mặt như thoa phấn, có bộ dáng của một bộ quý công tử!

Đội đến gần trước mặt, Tiêu Quang Hòa vốn dĩ mặt mày thong thả ung dung, chợt buột chặt, sắc mặt hắn cũng trầm xuống.

“Ta tưởng là ai? Thì ra là Lý gia tứ cô nương?”

“Tiêu nhĩ công tử.” Lý Nguyên nhàn nhạt lên tiếng.

Tiêu Quang Hòa nắm chặt dây cương trong tay, nói: “Ta nói hôm nay vì sao sáng sớm liền có hí thước đậu ngoài cửa sổ của ta, ra là bởi vì Lý Tứ cô nương ra cửa, còn vừa khéo đụng phải ta.....”

Gã sai vật nghe xong lời này, gạt mình, chắn trước cửa kiệu của Lý Nguyên, nói: “Nhĩ công tử mời đi trước.”

Tiêu Quang Hòa cười nhạt một tiếng, cưỡi ngựa liền đi qua cổ kiệu của bọn họ.

Lý Nguyên lại đột nhiên từ bên trong rèm cửa vươn tay ra, nữu vạt áo Tiêu Quang Hòa, nàng ngửa đầu nhìn hắn, nói: “đi chậm.”

Ngắn ngủn hai chữ, nàng nói ra không tình cảm giống như vậy.

Tiêu Quang Hòa xoay mặt đi, dùng thanh âm cực thấp nói: “Liễu Chí người này chơi bởi lâu lỏng. Liễu Khai Hoàn sau khi bị đoạt công danh, cũng cả ngày đần độn không biết chuyện..... Người nếu thật sự không muốn gả..... Ta có thể giúp người.”

Lý Nguyên cười nhẹ một tiếng, buông lỏng vạt áo của hắn ra.

Tiêu Quang Hòa nói xong cũng không hề dừng lại, hắn đi nhanh về phía trước, cùng cổ kiệu của Lý Nguyên dần dần kéo ra khoảng cách.

Lý Nguyên mặt mang ý cười, phân phó kiệu phu: “đi thôi.”

.....

Dương yêu Nhi ăn nhạt thu yển, hết sức thỏa mãn, lại mang theo đám người Lưu ma ma, ở trong núi đi tới đi lui, tiêu thức ăn.

Nàng còn thuận tay hái chút hoa cúc.

Lưu ma ma nhìn, đại khái cảm thấy đưa hoa cúc cho Hoàng Thượng, một nhóm trắng một nhóm vàng, giống như có chỗ nào không đúng lắm.

Nàng vội nói: “không bằng đưa thứ khác? Hoa bên ngoài, rốt cuộc vẫn không sánh kịp với hoa trong cung.”

Dương yêu Nhi đánh giá hoa cỏ trong tay một phen, gạt gạt đầu, vì thế ngồi xổm xuống, dùng ngón tay đào một cái hố đất nhỏ, lại đem hoa thả trở lại.

Lưu ma ma xem đến dở khóc dở cười, nhưng cũng chẳng ngăn động tác của nàng lại, chỉ chờ sau khi Dương yêu Nhi đứng dậy, nàng liền cầm khăn cẩn thận lau tay cho Dương yêu Nhi.

Đội tay lau sạch sẽ, Dương yêu Nhi liền trong núi rừng đi loanh quanh một vòng, nhặt đầy lá khô, bên trong còn lẫn hai quả thông.

Dương yêu Nhi ôm đến trước mặt Lưu ma ma.

Lưu ma ma hiểu ý, gật đầu nói: “Như vậy cũng tốt, như vậy cũng tốt.”

Quả nó là cành khô lá úa gì, cũng đều tốt.

Lúc này cô nương Lý gia còn bồi bên người, huynh muội Mạnh gia lại chỉ còn lại có Mạnh Hoàng.

Mạnh Huyền nghe nói Việt Vương cũng tới Văn Xương đạo quán, liền cáo biệt Dương yêu Nhi, ở chỗ của Dương yêu Nhi, Mạnh Huyền là người không quan trọng gì, nàng thích đi nơi nào, Dương yêu Nhi cũng không quan tâm, liền cho nàng đi.

Ban đầu Mạnh Hoàng cũng bị vẻ bề ngoài của Dương yêu Nhi mê hoặc, cho rằng vị tân hậu này cũng không như lời đồn vậy, dưới mũi kia hẳn là một người nhanh nhẹn, mỹ mạo lại không mất thông minh, còn hơn Lý Tử.

Nhưng hôm nay Mạnh Hoàng ở bên cạnh nhìn, nhìn nhiều, từ từ hẳn cũng phát giác một chút không thích hợp.

Hành động cử chỉ của nàng, giống như con trẻ……

Nguyên lai nghe đồn là thật.

không, cũng không xem là thật.

Ít nhất trong lời đồn, có người tận lực nói xấu vị tân hậu này, cơ hồ đem nàng nói thành nữ nhân xấu xí thô bỉ lại nước mắt nước mũi đầy mặt, hành động cũng cực kỳ vụng về……

Nhưng trước mắt, lại chỗ nào cùng đồn đãi giống nhau?

Thay đổi tâm tư một cái, lại nhìn vị tân hậu này, Mạnh Hoàng ngược lại càng cảm thấy động lòng người.

Dưới bầu trời này người thông minh nhiều biết bao, một người như vậy, thật sự khó có được.

Vì thế Mạnh Hoàng thấy nàng hái hoa, cũng cảm thấy thú vị.

Thấy nàng đào cái hố nhỏ, đem hoa lại thả trở về cũng cảm thấy thú vị.

Ngay cả nàng từ trong rừng ôm lá khô ra, cũng thú vị.

……

Lúc này Lưu ma ma sai người cầm cái tráp mới tới, vì thế Dương yêu Nhi liền cẩn thận đem lá khô cùng quả thông đều thả vào, đặc biệt là hai quả thông kia, Dương yêu Nhi còn không tha sờ soạng vài lần.

Lưu ma ma nhìn không khỏi thấp giọng cười, vội đem tráp khép lại.

“cô nương tay lại dơ.” Nàng đem tráp đưa cho người khác, móc khăn ra tiếp tục lau tay cho Dương yêu Nhi.

Mạnh Hoàng không mở mắt.

Nhưng trong đầu hẳn vẫn còn ấn tượng, mới vừa rồi hình ảnh nàng không tha khẽ vuốt quả thông.

Ngón tay nàng thon dài, trắng nõn lại không tí vết, chỉ dính chút bùn hôi. Nàng vuốt ve quả thông tròn tròn, Mạnh Hoàng gần như có thể tưởng tượng được, dưới mũi sa của nàng, là biểu tình không tha kiêu gì……

“cô nương còn đi sao?” Lưu ma ma hỏi.

“Lạnh.” Dương yêu Nhi vươn mười đầu ngón tay cho ma ma xem.

Đầu ngón tay đều bị đông lạnh không còn chút máu.

Lưu ma ma vội nói: “Trở về thôi, chúng ta trở về, trong núi rất lạnh.”

Dương yêu Nhi liền ngoan ngoãn theo nàng đi ra ngoài.

Mạnh Hoàng không lên tiếng đi theo phía sau, so với lúc trước lười xán hoa sen, lúc này hẳn ngược lại nặng nề không ít.

Mọi người trở lại Văn Xương đạo quán, Mạnh Hoàng liền cáo từ đi tìm Mạnh Huyền.

Hai vị cô nương Lý gia trải lại từ đầu đến cuối không có xô dịch, các nàng nhắm mắt theo đuôi Dương yêu Nhi, nói: “Chờ đưa cô nương hỏi trạch, chúng ta lại đi cũng là như nhau.” Dứt lời, Lý Ninh Yên còn nói: “Ngày mai cô nương đi thuyền hoa du ngoạn không? Chúng ta sáng mai tới đón cô nương.”

Hiển nhiên không muốn lại bị Mạnh gia cản trở.

Lưu ma ma nghe vậy, trước mặt Dương yêu Nhi thấp giọng nói: “cô nương, huynh muội Mạnh gia này, một cái tâm tư phức tạp, một cái ngang ngược quái đản, cô nương không thể dễ dàng tha thứ cho bọn họ như vậy, lần sau phạm là bọn họ mở miệng, cô nương cứ một mực cự tuyệt. Lý gia này nếu mời, nhưng thật ra có thể……”

Dương yêu Nhi có chút mờ mịt, đầy mắt còn lơ đãng toát ra một tia buồn rầu. Nàng khẽ điểm điểm cằm, nghĩ, lần sau thu lễ vật lại cự tuyệt.

Như vậy liền nghe Hoàng Thượng nói, cũng nghe ma ma nói.

“Ngày mai, được.” Dương yêu Nhi nói.

cô nương Lý gia lộ vẻ tươi cười: “Chúng ta đưa cô nương hồi trạch.” Dứt lời, hai người đỡ Dương yêu Nhi lên xe ngựa.

Bên này xuống núi, bước vào Dương trạch.

Bên kia thị vệ cầm hai con cua cùng một tráp lá khô, cũng đang chạy về phía hoàng cung.

Lúc đó Tiêu Dặc mới từ Tây Noãn Các ra tới.

Đây là lần lần đầu tiên, nhìn thấy nội các đại thần, tả hữu Thừa tướng, đứng đầu lục bộ ngay ngắn như vậy..... Tề tụ một đường.

Rốt cuộc lúc trước, bọn họ cũng không để hấn ở trong mắt, không có việc gì cũng lười tiếp xúc với hấn, huống chi hấn lại chưa tự mình chấp chính, thuộc hạ càng sẽ không cảm chính vụ tới tìm hấn.

Các đại thần đã tan đi.

Tiêu Dặc quay người lại nhìn thoáng qua hướng Tây Noãn Các, ánh mắt lãnh lệ, lại không che dấu uy thế.

một cái tiểu thái giám nom nóp lo sợ đi đến trước mặt hấn, khom người nói: “Hoàng Thượng, Cao thị vệ bên người Dương cô nương đã trở lại.”

“Đề hấn đến Hàm Xuân Thất chò.”

“Dạ.”

Chỉ chốc lát sau, Tiêu Dặc về tới Hàm Xuân Thất.

Thị vệ kia giờ cao hai cái tráp lên, ổn định vững chắc.

Mọi người đều tò mò lại nom nóp lo sợ nhìn tráp kia, trầm nghĩ, lúc này lại là cái gì? Vẫn là cá sao?

Tiêu Dặc ra lệnh thị vệ để trên bàn.

hấn vừa muốn duỗi tay mở, nghĩ nghĩ, vẫn là quán trên tay một mảnh vải.

Lần trước cá nhảy ra tới, cọ hấn một tay toàn mùi tanh.

hấn duỗi tay chụp cái nắp, mở ra, liền thấy bên trong có hai con cua lớn, đã lạnh.

Lại mở một cái khác tráp, lại thấy bên trong tất cả đều là lá khô.

Các cung nhân cả người căng thẳng.

Chẳng lẽ lần này đưa sâu?

Tiêu Dặc ngược lại không sợ, hấn cảm thấy Dương yêu Nhi hấn không có lá gan bắt sâu tới chơi.

hấn duỗi tay lùa lá cây, liền thấy dưới đáy ẩn giấu hai quả thông tròn..... Như là đặc biệt giấu thứ tốt cho hấn. Có lẽ đối với Dương yêu Nhi mà nói, đây thật sự là đồ vật nằng cực thích cực coi trọng. Tiêu Dặc khóe miệng câu lên, lại cười nhẹ một tiếng.

Các cung nhân thần sắc hoảng hốt, nghĩ là chính mình nghe lầm.

.....

Hôm sau, Mạnh Hoàng lại đến bên ngoài Dương trạch, mời Dương yêu Nhi du ngoạn.

Dương yêu Nhi thu lễ vật của hấn, sau đó nói: “không đi.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Cùng yêu Nhi nói cái gì, nằng liền nhớ kỹ cái đó.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Ly Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Mạnh Hoàng không có ý hiếu thắng, hấn lưu lại lễ vật, liền cáo từ.

Đội đi ra Tĩnh Ninh hẻm, Mạnh Huyền chờ bên ngoài mới đi lên đón, hỏi: “Hôm nay nằng không đáp ứng lời mời?”

Mạnh Hoàng gật đầu.

Mạnh Huyền nhăn mày lại: “Cứ dây dưa như vậy, khi nào thì mới kết thúc? không bằng mặc kệ nằng.....”

Mạnh Hoàng quay đầu, nhìn nàng, chỉ nhàn nhạt nói: “Chính là bởi vì ngươi như thế, Mạnh gia kết kè thù mới càng ngày càng nhiều.”

Hai người không hề nói chuyện với nhau.

không bao lâu sau, xe ngựa từ Dương trạch chạy nhanh ra, dần dần rời khỏi ngõ nhỏ.

Mạnh Hoàng xoay người lên ngựa, đi theo, Mạnh Huyền không rõ nguyên do, nhưng nàng từ trước đến nay đều ý lại huynh trưởng, nghĩ nghĩ liền cũng đi theo.

Lý Thiên Cát bỏ ra số tiền lớn mua thuyền hoa, dừng ở bờ biển, người lui tới bờ biển đều dùng ánh mắt kinh ngạc cảm thán nhìn thuyền hoa. Mà càng làm bọn hắn kinh ngạc cảm thán chính là, xe ngựa huyền kim quải ngọc kia lại dừng lại ở bờ biển, bên trên có mấy cô nương đang xuống

“Đó là nhà ai vậy?”

“Hình như là đôi chất nữ của Lý Thiên Cát.”

“Hôm nay có lẽ sẽ trò hay để xem, chân trước cô nương công tử Đông Lăng Lý gia, vừa mới thuê thuyền hoa, nếu như chạm mặt trên hồ, cũng không biết có thể hay không phun nước miếng.”

“Ha ha ngươi lão già này, ngươi ta người phú quý, dù cãi nhau, sao lại giống như ngươi phun nước miếng giặt tóc bọt tai?”

Lý Nguyên cũng đã sớm nhận ra động tĩnh bên bờ, nhưng nàng chỉ nhìn lướt qua, liền không nhìn nữa, mục đích của nàng hôm nay, lại cũng không phải là vì cùng người khác tranh phong.

Tỷ muội bên người nàng, ngược lại phát ra tiếng cười nhạt, nói: “Nếu biết chúng ta ở đây, các nàng nên thức thời chút, sớm rút đi, bằng không ném mặt mũi chính là các nàng.”

Trong đầu Lý Nguyên đang mưu tính một chuyện khác, lúc này nghe nàng ồn ào, cảm thấy phiền lòng, liền lên tiếng nói: “Lòng dạ hẹp hòi làm sao có thể lâu dài? Chúng ta xuất thân từ đại gia tộc, cần gì phải cùng một cái hàng nhái như hắn mà so đo?”

Lý Nguyên ở trong đám tỷ muội uy vọng cực cao, nghe nàng mở miệng, những người khác đều lúng ta lúng túng ngậm miệng, ánh mắt chỉ là nhìn về phía Lý Nguyên, lại không phục.

Người bên ngoài đều biết Lý Nguyên phải gả đến Liễu gia, các nàng lại như thế nào không biết?

Nguyên nhân chính là vì biết, cho nên trong lòng lại càng khinh bỉ.

Là Lý gia toàn lực đào tạo lại như thế nào? Cuối cùng là tiện nghi cho loại mặt hàng kém Liễu gia!

Lý Nguyên vẫn chưa phát hiện, nàng một lòng nhìn mặt hồ, như là đang chờ đợi cái gì đó.

Hôn sự của nàng, đã không thể trông cậy vào tổ phụ.

Tiểu hoàng đế ngày đó thuận miệng nói hai ba câu, tổ phụ liền quyết đoán, cảm thấy lấy hy sinh nàng, đổi lấy thanh danh của Lý gia càng cao hơn, trái lại cũng có giá trị.

Rốt cuộc bất luận như thế nào, chỉ cần Lý gia cùng Liễu gia kết không thành thân, sau lưng luôn sẽ có người nói Lý gia hấn vong ân phụ nghĩa, ngại bản yêu phú.

Nhưng nếu như thật sự kết thân, vậy khắp thiên hạ đều sẽ biết được, Lý gia là người có tình nghĩa cỡ nào! Gia tộc Lý thị như một cây đại thụ đáng giá dựa vào ra sao!

Lý Nguyên cắn cắn môi.

Vừa lúc a.

Bản thân Tiêu Quang Hòa lại đưa tới cửa.

Vậy để nàng nhìn một cái, khi niên thiếu hẳn đối với nàng có vài phần tình cảm kia, đến tốt cùng có bao nhiêu nặng.

Lý Nguyên bên này chú ý tới đám người Lý Hương Diệp, Lý Hương Diệp bên này cũng chú ý tới bọn họ.

Lý Hương Diệp nhăn mày lại, oán trách một câu: “thật là khiến người phiền chán!”

Lưu ma ma giống như nghe không thấy tiếng các nàng, nhưng cũng càng thêm chú ý tới thuyền hoa của Đông Lăng Lý gia, nàng chỉ thấp giọng nói chuyện cùng Dương yêu Nhi, kể chuyện khi tiền đế còn sống, từng mang theo cung phi đi thuyền rồng, từ kênh đào mà xuống. Nàng lúc ấy theo hầu hạ trên thuyền, lại thấy phong cảnh gì, Lưu ma ma đều nói.

Ngược lại, thuyền hoa này, cùng bên nữ tử Đông Lăng Lý gia kia, đều không đáng giá nhắc tới.

Nguyên bản luôn đứng ở trên cao, làm sao còn có thể nhìn trúng những người cùng thủ đoạn bất nhập lưu đó.

Tính tình Dương yêu Nhi lại không hiểu cái này, nàng tự nhiên cũng chỉ ngoan ngoãn nghe Lưu ma ma kể những cái chuyện xưa đó, cũng không để ý tới động tĩnh bên ngoài.

Tỷ muội song sinh Lý gia cũng dần dần bị ảnh hưởng, ngược lại cũng bình tĩnh xuống, chỉ an tâm bởi Dương yêu Nhi, thầm nghĩ, Lý Tử kia tất nhiên không biết các nàng gặp được vận may, tương lai ai so với người khác cường hơn ngược lại còn chưa nói được đâu.

Lúc này có phụ nhân tới gõ cửa, nói: “Ánh mặt trời vừa vắn, cô nương có thể đến bên cạnh lan can cho cá ăn.”

Lưu ma ma dừng lại, đem lời của phụ nhân kia thấp giọng thuật lại cho Dương yêu Nhi nghe.

“đi.” Dương yêu Nhi gần như là gấp không chờ nổi đứng lên.

Lưu ma ma thấy trên mặt nàng ngày càng tươi tắn, trong lòng cũng thật sự vui sướng, quay đầu nói với phụ nhân kia: “Chuẩn bị thức ăn cho cá.”

Phụ nhân gật đầu, xoay người rồi đi.

Lưu ma mà đỡ Dương yêu Nhi đứng dậy, cùng Xuân Sa một trái một phải đi ở bên người nàng, cùng nàng đi đến bên cạnh lan can.

Mà lúc này, trên thuyền hoa bên Lý Nguyên, mấy tỷ muội Đông Lăng Lý gia đang nói về đạo quán Văn Xương.

“Những người đó sau khi đi Văn Xương đạo quán trở về, liền luôn miệng nói gặp một người giống như tiên tử trong núi, bọn họ còn lấy cùng so sánh với tứ tỷ.”

“Người ở chỗ nào nghe tới?”

“Lão tam Lữ gia nói, nhất định sẽ không có giả, nàng nói ngày ấy nàng cũng ở đó. nói nàng kia, tuy rằng mang mũ sa, nhưng xác thật khí chất xuất chúng, đứng ở nơi đó, thế nhưng lại khiến người sinh ra cảm giác không dám khinh nhờn, giống như thấy tiên tử trên trời. Phía sau còn có chuyện kỳ dị hơn! Lão thụ mấy trăm năm trong quan kia, treo dải lụa phù vân, cầu phúc, nàng vừa đi qua, lá cây sần sật rung động, dải lụa phù vân vòng quanh nàng mà chuyển động. Tình cảnh thật là nguy nga mỹ lệ! Lập tức liền có người khen nàng, một bộ lưu tiên váy, thật sự là lưu tiên.”

nói, các nàng lặng lẽ liếc mắt về phía Lý Nguyên một cái.

Lý Nguyên trên mặt lãnh đạm, ngón tay lại âm thầm nắm chặt khăn.

Thanh danh của nàng ở kinh thành, là cố gắng nhiều năm mới có được như hôm nay.

Từ nơi nào lại tùy tiện vọt ra một người, liền muốn dẫm lên nàng mà đi?

Ai mà chẳng biết rằng nàng ngày thường trang điểm mười phần tiên khí là tốt nhất, chỉ cần đứng ở nơi đó, đều cũng phải khen ngợi là thần nữ hạ phàm. Nàng cùng nữ tử tầm thường bất đồng, lại độc đủ thứ thi thư, ý vị trên người lại càng phức tạp động lòng người.

Nghe các nàng nghị luận đến khoa trương như vậy, trong lòng Lý Nguyên cực kỳ không vui.

Mà lúc này, một con thuyền nhỏ đang đưa tới gần.

Mấy công tử ăn chơi trác táng trên thuyền, một tay cầm cần câu cá, một tay cầm quạt, quả nhiên phong tư nhẹ nhàng.

Nhưng nếu là thường ở đi lại kinh thành, tất nhiên có thể nhận ra, bọn họ là đám người xưa nay luôn hỗn loạn trong kinh này, mà bắt mắt nhất trong đó, đó là một bộ cẩm y của Tiêu Quang Hòa.

Ánh mắt của lý nguyên đặt trên khuôn mặt của hắn, trái lại cũng không rảnh lại đi để ý tới nữ tử thần bí trong Văn Xương đạo quán kia.

Nàng chậm rãi đứng dậy, vươn tay về phía nha hoàn: “Lấy thức ăn cho cá tới.”

Thức ăn cho cá từ sớm đã được chuẩn bị tốt, nha hoàn kia lập tức cúi tay, đưa một cái chén ngọc nhỏ cho Lý Nguyên, bên trong chính là thức ăn cho cá đã được chế biến tốt

Lý Nguyên quay đầu, ánh mắt dừng ở trên bàn.

Mũ sa đang đặt trên bàn kia.

Chi là nàng do dự một lát, cuối cùng lựa chọn không đội mũ sa, cứ như vậy đi ra ngoài.

Nàng đến bên lan can, gờ tay khẽ vén sợi tóc bên tai, gió trên hồ nhẹ phơ phất, lay động sợi tóc của nàng, còn có dây cột tóc trong búi tóc rũ xuống, ngay cả làn váy của nàng cũng lay động theo.

Ánh nắng rơi xuống trên làn váy nàng, làn váy nàng liền giống như mặt hồ, sóng nước lỏng lảnh, làm người nhìn không chớp mắt.

Nàng dựa vào lan can, dáng người thướt tha, nhất cử nhất động đều phong tư động lòng người.

Nàng rũ mắt nhìn hồ nước, sau đó cúi tay cầm một nắm thức ăn, ném xuống dưới.

Thuyền nhỏ dần dần đến gần, lại bị kẹp ở giữa hai tòa thuyền hoa.

Có người huých cánh tay Tiêu Quang Hòa, giọng kinh ngạc nói: “Kia không phải là tứ cô nương của Lý gia sao?” Người nọ nói chuyện, khi nhắc tới Lý Tử, thanh âm hàm hồ một chút, là sợ chọc giận Tiêu Quang Hòa.

Tiêu Quang Hòa nghe vậy, đang muốn ngẩng đầu nhìn, lại nghe được bên tai có người cả kinh kêu lên: “Mau xem! Mấy con cầm lý* trong nước đó. Lại một con tiếp một con bơi về phía bên kia.”

* Cầm lý: cá chép gấm

“Có gì hiếm lạ? Chắc là có người đang cho ăn thôi.”

“Người cẩn thận nhìn một cái!”

Tiêu Quang Hòa nghe vậy, liền kiềm chế lại xúc động trong lòng, nhìn về phía bên kia.

Mà lúc này, Lý Nguyên đã thả thức ăn xuống nước, lại vẫn không thấy cá tới.

Mấy nàng hơi hơi nhăn lại, trong lòng ả chứa nóng nảy

Cái này là xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ là thức ăn có vấn đề?

Nàng lại ném một chút đi xuống, lại thấy cá trước mặt đều vẫy đuôi, bơi tới một nơi khác.

một con cá cũng không có.

Làm sao để làm bộ là cho cá ăn, mới đi đến cạnh lan can đây? Lý Nguyên khẽ cắn môi dưới, nhìn theo hướng cá bơi tới ——

trên thuyền hoa của Lý Thiên Cát, bên lan can, thiếu nữ người mặc áo ngấn nguyệt sắc, váy da dê màu vàng dệt tám phúc nguyệt hoa, đầu đội mũ sa, mũ sa thật dài rủ đến chân.

Cánh tay nàng dựa vào lan can, tư thế so với Lý Nguyên còn muốn thoải mái hơn.

Tay áo rơi xuống, liền lộ ra một đoạn cánh tay ngọc của nàng, trên mang phỉ thúy, quý khí lại không mất phong thái thần tiên.

Mà những con cá đó, đang đảo quanh ở trước mặt nàng.

Chúng nó tranh nhau cướp thức ăn nàng thả xuống, cá chép màu đỏ, cá chép kim sắc, lại cùng thi nhau nhảy ra khỏi mặt nước, dưới ánh mặt trời, váy nguyệt hoa của nàng như mặt nước xao động, mũ sa phất phới, ngay cả cánh tay của nàng dường như cũng phát ra ánh sáng.

Những con cá đó trên người cũng sáng rực rỡ, hoặc vàng hoặc đỏ.

Hình ảnh như thần tích.

một nửa trái tim của Lý Nguyên cũng đông cứng.

Đầu ngón tay nàng tê dại, nội tâm chấn động, cực độ phấn nộ cùng ghen ghét, đem nàng bao vây trong đó.

không cần nhìn hai bên, nàng cũng biết có vô số người qua đường ghé chân lại để xem thần tích này.

Nàng gian nan chuyển động cổ, liền thấy trên thuyền nhỏ kia, nhóm thiếu gia ăn chơi trác táng, cũng đồng nhìn sang phía thiếu nữ đội mũ sa kia, trong miệng kinh ngạc cảm thán cười hi hi, bọn họ hoàn toàn quên mất nàng, liền nửa điểm ánh mắt cũng chưa từng chia cho nàng.

Lý Nguyên mơ hồ nghe thấy bọn họ nói: “Nhị ca, kia không phải là vị quý nhân của ngươi sao?”

Lý Nguyên biết, Tiêu Quang Hòa hàng thứ hai.

“Nhị ca” là xưng hô gọi lẫn.

Nhưng cái gì gọi là quý nhân của Tiêu Quang Hòa?

Lý Nguyên lại nhìn Tiêu Quang Hòa.

Tiêu Quang Hòa đã rút tầm mắt từ trên người thiếu nữ mũ sa về, ngược lại nhìn về phía nàng, hai người ánh mắt chạm vào nhau.

Trong lòng Lý Nguyên mới cảm thấy an ổn một phần.

Chỉ là trong lòng ngực nàng lại bốc cháy lên, làm như thế nào cũng không tắt được.

Nàng hôm nay không mang mũ sa, đối phương mang mũ sa.

Nàng lưu tiên váy, đối phương nguyệt hoa váy.

Nàng cho cá ăn, không một con cá nào đến, đối phương tùy tay ném mạnh, lại dẫn tới cảm lý nhảy khỏi mặt nước tranh thức ăn.

Chẳng phải là nói nàng nơi nào cũng không bằng đối phương?

Lý Nguyên chợt co lại ngón tay, trong lúc nhất thời tim đập nhanh hơn, đầu óc choáng váng, lại có chút đứng không nổi.

Nàng chưa bao giờ chịu qua nhục nhã lớn như vậy!

Lý Nguyên vội ổn định tâm trạng, miễn cưỡng nhìn lại Tiêu Quang Hòa.

Ánh mắt nàng khẽ chuyển, như có một chút nước mắt.

Mà Tiêu Quang Hòa ánh mắt thâm trầm, hẳn đang nhìn nàng.

Mà bên này.

Lưu ma ma kinh hô: “cô nương quả nhiên là người có phúc!”

Dương yêu Nhi nghiêm túc nhìn chằm chằm cá nhảy ra khỏi mặt hồ kia, nàng đem cánh tay duỗi dài ra, cánh tay của nàng dưới ánh nắng, càng trắng đến sáng lên, thật sự lóa mắt câu người.

Nàng lại không hay hề biết.

Lúc này cá so với lần trước đẹp, đẹp hơn rất nhiều.

Ta nếu duỗi tay, có thể vớt được một con sao?

Dương yêu Nhi âm thầm nuốt nước miếng xuống.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Lý Nguyên: Tức giận!

yêu Nhi: Ta nên làm thế nào mới tốt đây? Hấp hay là kho tàu?

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Lý Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Cô hòng Lý Nguyên căng chặt, nhìn chăm chăm thiếu nữ mũ sa bên lan can đối diện, nhìn đến xuất thần. Thẳng đến khi nha hoàn đi tới bên người nàng, nàng mới bừng tỉnh. Lý Nguyên nắm lan can, hỏi nha hoàn bên cạnh: “Người biết đó là ai sao?”

Nha hoàn tự nhiên lắc đầu.

“Đi hỏi biểu tiểu thư.”

Nha hoàn kinh ngạc phát hiện, trong thanh âm cô nương nhà mình thế nhưng lại hàm chứa một tia nóng nảy.

Cảm lý nhảy vọt, mặt hồ nổi lên kim quang.

Người đi ven đường nghi chân, nghị luận sôi nổi.

Mấy công tử ăn chơi trác táng ngồi trên ở thuyền nhỏ, lại liên tiếp kinh hô: “Thần kì! thật sự thần kì! Nhị công tử vị quý nhân này của người rớt cuộc là có địa vị gì?”

Tiêu Quang Hòa cũng cả kinh, hấn nắm chặt ngón tay, thần sắc phức tạp nói: “..... Tóm lại là quý nhân.” Nghĩ nghĩ, hấn nói thêm một câu: “Quý nhân khó lường.”

Bên này Dương yêu Nhi duỗi dài tay, thật sự có con cá nhảy rất cao, thẳng tắp nhảy vào lòng bàn tay của nàng, nhưng thân cá trơn trượt, Dương yêu Nhi không thể bắt được.

Lưu ma ma vội nói: “cô nương đừng khổ sở, cá này lại không thể ăn, chỉ thích hợp đường trong lu, trong ao làm cảnh quan, mang phúc khí vận thế tới cho nhà chủ nhân.”

“Phúc khí? Phúc khí.....” Dương yêu Nhi lần qua lộn lại, đọc hai chữ này vài lần.

Nàng hỏi Lưu ma ma: “Có thể đem tới phúc khí sao?”

Thế gian này ngàn vạn cảm lý, làm sao thực sự có phúc khí chứ? Hầu hết là mang ý nghĩa tượng trưng nhiều hơn ý nghĩa thực tế. Nhưng Lưu ma ma không đành lòng nói chân tướng cho cô nương biết, một lòng muốn che chở tâm tính trẻ con của nàng, liền gật đầu nói: “Có thể đem tới phúc khí.”

“Sau đó?” Dương yêu Nhi hỏi.

“Sau đó..... Sau đó tất nhiên là mọi chuyện đều tốt đẹp rồi.”

“Đều tốt đẹp?”

“Đều sẽ tốt đẹp.”

Dương yêu Nhi từ chỗ Xuân Sa lấy một cái khăn, nàng lột trong lòng bàn tay, sau đó lại vươn tay đi vớt cá.

Đại khái mỹ nhân làm cái gì cũng là cảnh đẹp ý vui.

Cho dù là vớt cá.

Mọi người thấy nàng lại duỗi tay đi vớt cá, đều không khỏi hơi ngừng hô hấp lại, ngóng trông nàng thật sự vớt tới tay.

Ngay cả Tiêu Quang Hòa cũng không nhịn được nhìn thẳng tay nàng.

Lúc này, rớt cuộc lại có con cá nhảy lên cao, giống như muốn vượt Long Môn, đúng lúc liền cứ như vậy dừng ở trong tay của Dương yêu Nhi, có khăn lót ở phía dưới, ngược lại lại không rơi xuống.

Bờ biển đều bùng nổ từng trận âm thanh trầm trồ khen ngợi.

Dương yêu Nhi thu hồi tay, Xuân Sa ngăn ngo, vội nói: “Thùng! Thùng! Mau lấy thùng gỗ tới!”

trên thuyền hoa vù giã hầu hạ luống cuống tay chân dùng thùng lấy nước, sau đó Dương yêu Nhi buông lỏng tay, con cá lọt vào, sau đó lắc đuôi, tự nhiên bơi.

Nhìn cẩn thận, liền thấy màu đỏ trên người con cảm lý này so với cá khác càng đậm hơn.

Lưu ma ma cười đến không khép miệng được: “thật là có linh tính.”

Lý Hương Diệp cũng ở một bên khen ngợi không thôi, còn tự mình bưng nước để Dương yêu Nhi rửa tay.

Người trên thuyền đều vô thức lộ ra tươi cười, nói: “Ta đây là lần đầu tiên nhìn thấy tay không bắt cá ha ha!”

“không chỉ là bắt cá, mà còn là cảm lý.....”

“Vị quý nhân này của nhị ca, quả thực là quý khí bức người a!”

Dương yêu Nhi rửa sạch tay, nhìn chăm chăm con cá cảm lý kia, nghiêm túc đánh giá hồi lâu. Làm sao chia đây?

không chia được nha.

Dương yêu Nhi nhăn mày lại.

Lưu ma ma thấy nàng bất động, vội hỏi: “cô nương mệt rồi sao?”

Dương yêu Nhi lắc lắc đầu.

Nàng lại nhìn về phía lan can, vì nàng không cho ăn nữa, đám cá liền cá đàn cá lũ vầy đuôi rời đi.

Dương yêu Nhi hơi cúi người xuống, nhìn chăm chăm cảm lý trong thùng gỗ kia một lát.

không thể ăn, để nuôi, nàng trở về cũng có thể thấy, liền nuôi ở Hàm Xuân Thất, không không, nuôi trong lu bên ngoài Hàm Xuân Thất, nàng mỗi ngày đi xem.

Dương yêu Nhi há mồm nói: “Cao thị vệ.”

Cao thị vệ vô cùng tự giác, nghe vậy liền tiến lên hai bước, nhấc thùng cá lên, không cần người khác nói, liền ra ngoài, bước đi như bay, chờ đi tới bên mép thuyền, hần mới kinh ngạc phát hiện còn chưa có cặp bờ đâu.

Dương yêu Nhi chớp chớp mắt, nhìn nhìn vị trí trống rỗng trước mặt, ngược lại cũng không có gọi hần lại.

Lưu ma ma thấy thế cười: “thì ra là cô nương muốn cho Hoàng Thượng.”

Lúc này thuyền nhỏ của bọn Tiêu Quang Hòa, trôi nổi, tới trước mặt Dương yêu Nhi.

Tiêu Quang Hòa đứng dậy, hướng về phía Dương yêu Nhi, trịnh trọng hành lễ, nói: “Tiêu nữ gặp qua Dương cô nương, Dương cô nương hai ngày nay có tốt không?”

Dương yêu Nhi chỉ nhìn chăm chăm hần cũng không nói chuyện.

Tiêu Quang Hòa trái lại cũng không thêm đề ý.

Những người khác cũng sôi nổi đứng dậy, quy quy củ củ mà hành lễ với Dương yêu Nhi: “Dương cô nương.”

Đám công tử ăn chơi trác táng này, thật sự ít khi có được thời điểm như vậy.

Lưu ma ma đứng ở một bên, không có lên tiếng nhắc nhở Dương yêu Nhi mở miệng nói chuyện. Những người này, làm sao có thể đánh đồng cùng với địa vị của cô nương? cô nương liên tính là cao cao tại thượng, liếc nhìn cũng không cho bọn một cái, kia cũng là có thể.

Lý Nguyên đem một màn này thu vào đáy mắt, lại cảm thấy ngực khó chịu, khó chịu vô cùng.

Nàng hôm nay tới hồ, cũng là vì du ngoạn, mà còn có mưu kế trong người, kết quả hiện tại, kế hoạch nàng sớm định ra tốt cũng không thể tiến hành thuận lợi. Rốt cuộc thiếu nữ này là ai..... Rốt cuộc là ai!

Dương yêu Nhi cho cá ăn, còn tóm được cá, tự nhiên không còn hứng thú. Nàng xoay người đi vào trong thuyền.

Mấy công tử ăn chơi trác táng liền lại cười hi hi ngồi trở lại, tiếp tục câu cá. Trong lúc nhất thời, làm sao còn nhớ rõ có một Lý Nguyên?

Lý Nguyên mím môi, chờ Tiêu Quang Hòa quay đầu lại liếc nhìn nàng một cái.

Mà Tiêu Quang Hòa cũng thật sự quay đầu lại, nhưng ánh mắt hần lướt nhanh từ trên người nàng xẹt qua, sau đó sắc mặt hơi trầm xuống xoay đầu đi, tiếp tục cùng những người đó nói chuyện, cũng không lại nhìn nàng.

Lý Nguyên cắn răng: “.....”

Quả nhiên là hư tình giả ý!

Nhà hoàn vội đỡ nàng: “cô nương..... Bên ngoài rất nắng, nô tỳ lấy mũ sa tới?”

Lý Nguyên đẩy tay nàng ra, thanh âm lạnh lùng: “đi vào thôi.”

Hôm nay không thành, nàng lại bày mưu khác.

Đợi tới giờ Ngọ, thuyền hoa lại gần bờ, từ lâu bên bờ liền làm đồ ăn đưa lên.

Thị vệ ngược lại rốt cuộc có thể lên bờ, liền xách theo cái thùng kia, đi về hướng hoàng cung.

Thủ vệ cửa cung sớm đã quen thuộc hành động của thị vệ này, thấy hần sau khi lại đưa ra lệnh bài, liền thả người đi vào. Thị vệ một đường đi tới Dưỡng Tâm Điện. Tiểu thái giám ngăn hần lại, nói: “Hoàng Thượng hiện giờ còn ở Tây Nỗn Các, Cao thị vệ không bằng chờ một chút?”

Thị vệ do dự một lát, nói: “Ta có thể chờ được, nhưng cái này không được.....”

Dứt lời, hần đem thùng trong tay ra phía trước.

Tiểu thái giám thò đầu nhìn, mắt choáng váng: “Này này này này.....”

“Đây là cá.” Thị vệ nói, nói xong hần còn cảm thấy không đủ, lại vội bồi thêm một câu: “Là cảm lý.”

Tiểu thái giám ngón ngang trăm mối, sau đó lại hít vào một hơi.

Thậm nói ta biết đây là cá a!

Dương cô nương cũng thật biết cách chơi a!

trên dưới Hàm Xuân Thất lập tức bận rộn lên, bọn họ dọn một cái lu lớn tới, lại lấy nước đã phơi nắng, sau đó mới cẩn thận đưa cá vào, lúc sau còn đi mời cung nhân trong cung đầu quân nuôi cá làm hoa đến, sợ một đường xóc này, không chịu được đến khi Hoàng Thượng trở về cá liền chết.

Tiêu Dật đã ở Tây Ngôn Các trị hoãn nửa ngày.

trên bàn trước mặt hắn bày sáu chuông, chỉ xem qua một bộ phận trong đó, liền tổn không ít thời gian. Đây là từ nội các đưa tới. Bọn họ không còn muốn che giấu, không chịu ủy quyền nữa, nhưng cũng không thật sự muốn trợ giúp tân đế.

Bọn họ chỉ là cung kính đưa tới sáu chuông.

Tân đế ít tiếp xúc với chính sự, có lẽ nắm bắt được sáu chuông tới tay cũng không biết làm như thế nào cho phải. Bọn họ đại khái nghĩ. Có lẽ tất cả mọi người đều đang chờ chờ cười hắn.

Tiêu Dật cười nhạt một tiếng, sau đó nhìn phần sáu chuông còn dư lại, mà lúc này đây, tốc độ của hắn còn nhanh hơn.

Lúc trước chẳng qua là hắn đang tiến hành bước đầu thích ứng mà thôi.

hắn cũng không phải là hoàn toàn chưa từng tiếp xúc với chính sự.

Tiền đế ngày trước dẫn đoàn, sáu chuông chồng chất trên bàn, rất ít khi mở ra. Mà chính sự trong triều đã có thần tử chống đỡ, trái lại cũng không cần tới hắn ra lệnh, sáu chuông đưa đến trên bàn hắn, chẳng qua là để có mặt mũi thôi. Nhưng tiền đế ít có mở ra, Tiêu Dật lại lặng lẽ mở ra xem qua. Sau này tiền đế phát hiện chuyện này, cũng hoàn toàn không trách cứ hắn, ngược lại còn cho hắn xem.

Xem nhiều, Tiêu Dật tự nhiên không xa lạ. Cũng vì nguyên nhân xem nhiều, hắn mới niên thiếu đã âm trầm, đối với tâm tư của người khác cũng hiểu rõ đến cực hạn, mà càng hiểu rõ, hắn liền càng là cảm thấy căm ghét.

Bất tri bất giác, ngày đều tựa hồ cũng nghiêng.

Tiêu Dật khép lại sáu chuông trong tay, hỏi: “ Bao lâu?”

Triệu công công nói: “Hoàng Thượng, giờ Thân.”

Tiêu Dật lại hỏi: “Hôm nay nằng lại đi nơi nào?”

Triệu công công tự nhiên biết “Nằng” là chỉ ai. Lúc trước khi Dương cô nương còn ở trong cung, Hoàng Thượng ít khi hỏi đến, nhưng hiện giờ người rời cung, ngược lại mỗi ngày đều phải hỏi một câu, mà còn hỏi từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ.

Triệu công công nói: “Hôm nay cô nương đi thuyền hoa Lý gia chơi, còn đụng phải nhị công tử Quân Định Hầu phủ, tứ cô nương Đông Lăng Lý gia.”

Sau khi nghe thấy tên hai người này, sắc mặt Tiêu Dật lập tức trầm xuống, hắn nói: “Liễu gia hành sự sao lại vụng về như vậy? Còn để Lý Tứ xuất ngoại buông thả. Tiêu Quang Hòa hôm nay lại có phản ứng gì?”

“Nhị công tử này năm xưa luyện mộ Lý Tứ cô nương, mọi người đều biết. Bất quá.....” Triệu công công dừng một chút, có chút không dám nói.

Mà ánh mắt của Tiêu Dật đã rơi xuống trên người hắn.

Triệu công công nuốt nuốt nước miếng, nói: “Hôm nay Tiêu nhị công tử lại vắng vẻ Lý Tứ cô nương.”

“Vị sao?” Tiêu Dật hí mắt hỏi, đáy mắt hắn đã xuất hiện tia sắc bén.

“cô nương ở trên thuyền hoa hứng khởi cho cá ăn, Lý Tứ cô nương kia vừa lúc cũng ở đối diện cho cá ăn, ngạc nhiên một màn là..... Tất cả cá đều bơi đến chỗ cô nương, này liền thôi, con cá còn tranh nhau nhảy lên đoạt thức ăn, trái lại chỗ Lý Tứ cô nương..... một con cá cũng không có..... Có lẽ là do hiện tượng lạ này, hấp dẫn tâm trí của Tiêu nhị công tử, liền không rảnh bận tâm Lý Tứ cô nương.”

Tiêu Dật mặt mày âm trầm bao trùm ngược lại càng nhiều, đáy mắt cũng xuất hiện tia chán ghét.

hắn nói: “Nếu thật sự có thích, làm sao sẽ vì có hiện tượng lạ, liền không rảnh bận tâm tới người trong lòng?” Ngón tay Tiêu Dật gác ở trên bàn, hắn gõ nhẹ vào bàn, phát ra tiếng vang rất nhỏ. Hắn lại nói: “Tốt nhất hắn không nên có tâm tư khác.”

“Trở về Hàm Xuân Thất thôi.”

“Đạ.”

Triệu công công vội vàng đuổi theo Tiêu Dật, đoàn người trở về Hàm Xuân Thất.

Mà cung nhân bên Hàm Xuân Thất cuối cùng cũng chờ được Hoàng Thượng trở về.

“Hoàng Thượng, cô nương lại tặng cá tới, dường ở trong lu.” Tiểu thái giám nói xong, còn vội bắt chước Cao thị vệ, lại bồi thêm một câu, cường điệu nói: “Là một con cảm lý.”

Tiêu Dật quay đầu, thoáng nhìn qua lu kia.

Liền thấy một con cá màu đỏ, bơi lội quay lại, chiếm cứ hết thấy ánh mắt.

Triệu công công cũng đi theo lo đầu nhìn, hắn nhớ tới thuộc hạ đã từng nói, toàn bộ cá chỉ vây quanh cô nương, lại nghĩ tới Khâm Thiên Giám bói rằng, phía nam Dân Trạch huyện có một nữ tử, nếu làm tân hậu, nhất định tân đế sẽ trường thọ, vận mệnh quốc gia hưng thịnh.

Triệu công công cười cười, hai mắt nheo lại, thịt hai má cũng đều căng lên, cười đến mặt đều thành một đoàn.

Tiêu Dật nhìn chăm chăm con cá cảm lý kia, nói: “Có lẽ nằng thật sự là cảm lý của trẫm.”

Dường cá gì chứ.

hắn ngược lại muốn đem nàng từ bên ngoài tóm trở về, dường ở trong màn.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Hôm nay là Dương · Cẩm Lí · yêu Nhi

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Lý Tiếu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Hôm nay Dương trạch nhận được một bái thiếp.

“Bọn họ cũng không biết ai đang ở chỗ này, tại sao lại đưa bái thiếp tới?” Luru ma ma nhú mày, cầm thiếp trở về. Nàng đi tới bên người Dương yêu Nhi, mở thiếp trong tay ra, tỉ mỉ nói với Dương yêu Nhi.

Bất luận dù cô nương nghe có hiểu hay không, nàng đều phải nói.

Xuân Sa nói chen vào: “Ma ma, chẳng lẽ là người bên ngoài đã biết được tin gì rồi?”

“Vốn cũng không có giấu diếm người bên ngoài, biết cũng không có gì lạ. Để xem bọn họ có chú ý gì.” Luru ma ma nói, đọc bái thiếp hai lần, cuối cùng nhìn chăm chú vào chữ “Lý” cực nhỏ trên thiếp.

Luru ma ma vẫy tay, gọi quản gia ngoài cửa tiến vào.

“Hai ngày nay có nghe đồn gì không?”

Quản gia biết Luru ma ma hỏi cái gì, liền nói: “Nghe nói từ cô nương Đông Lăng Lý gia phải xuất giá, bây giờ làm tư yến, mời một ít nữ nhi khuê các tụ hội.”

“cô nương đi sao?” Luru ma ma không làm chủ, mà hỏi Dương yêu Nhi trước.

Dương yêu Nhi gật đầu.

Với nàng mà nói, thế gian này hết thảy đều mới lạ.

Người mới lạ, vật mới lạ, đi đến chỗ nào mới lạ…… Nàng tự nhiên đều muốn đi.

Luru ma ma hiểu rõ tâm tư của nàng, liền đồng ý.

Nàng thật sự coi thường vị Lý Tử cô nương kia, cho nên có đi hay không, đều chỉ là xem tâm tình của cô nương, cái khác đều không cần suy xét.

trên thiếp ghi rõ, mời nàng đến giờ mùi.

Dương yêu Nhi liền ở trong nhà viết chữ một lát, lại dùng điểm tâm đầu bếp mới làm, sau đó mới chuẩn bị ra cửa.

Luru ma ma giữ chặt nàng, cười nói: “Trước trang điểm, đổi một thân xiêm y, chúng ta lại ra cửa.”

Luru ma ma biết thói quen của Lý Tử, tất nhiên sẽ có tình trang điểm thành một bộ dạng nhanh nhẹn xuất trần, khí chất trác tuyệt. Nàng liền chải búi tóc của cô nương rũ xuống, thay một thân váy áo màu trắng, phát gian chỉ chue ba lạng viên trân châu bảo sức, trang điểm luru loát.

Dương yêu Nhi cũng không rõ mặc xiêm y gì, chải búi tóc gì. Chờ Luru ma ma trang điểm xong, nàng chỉ lo đi ra ngoài.

Các nàng ngồi trên xe ngựa, liền chậm rì rì đi tới một cái Lý phủ khác.

Lúc Dương yêu Nhi đến, khách khứa được mời đại bộ phận đều đã tới, các nàng vào tiệc, thấy nha hoàn dẫn Dương yêu Nhi vào cửa, không khỏi sôi nổi quay đầu nhìn, không nhịn được tò mò.

Trước kia trong kinh chưa từng gặp qua gương mặt như vậy a……

Lý Nguyên chậm rãi đứng dậy, chủ động nghênh đón Dương yêu Nhi, trên mặt nàng mang theo một tia thân cận, nhưng lại không thân thiện quá trớn. Người khác thấy nàng như thế, tức khắc đối với Dương yêu Nhi vô cùng hâm mộ.

Thanh danh của Lý Nguyên ở kinh thành rất tốt, nhưng tâm tình của người ta cũng cực cao, nữ hài nhi khuê các tầm thường không lọt được vào trong mắt nàng. Nhìn thái độ như vậy, chẳng lẽ là muốn giao hảo cùng cô nương xa lạ này?

Lúc này có người thấp giọng kinh hô một tiếng, nói: “Này không phải là vị cô nương ngày đó nhị công tử Quân Định hầu, mang đến sao?” Tuy rằng y phục bất đồng, nhưng thân hình lại giống nhau, huống chi mọi người còn nhận ra nha hoàn hầu hạ bên người nàng nữa.

Lời vừa nói, thần sắc mọi người liền có một phần xấu hổ, hận không thể khâu miệng người vừa nói chuyện nọ lại.

Mọi người đều biết về chuyện trở mặt của Lý gia, Liễu gia, Quân Định Hầu phủ, hiện giờ chột nhác tới khó tránh khỏi khiến người khác nghĩ nhiều. Các nàng lần thứ hai lên lút nhìn về phía cô nương xa lạ, thầm nói, cô nương Lý gia chủ động đứng dậy nghênh đón, trên mặt lại mang theo tia thân cận, chẳng lẽ là cố ý làm khó?

Tuy nói cô nương Lý gia không thích Tiêu Quang Hòa, nhưng chưa chắc sẽ vui khi nhìn thấy Tiêu Quang Hòa cùng nữ tử khác có quan hệ.

Ở địa bàn của chính mình, Lý Nguyên cảm thấy hô hấp cũng thông thuận không ít.

Nàng ổn định tâm trạng, nói “Đương cô nương vui lòng đến dự, thật vinh hạnh cho ta.”

Đương yêu Nhi cùng nàng không quen biết, liếc mắt qua chỗ này một cái, tất cả đều là những gương mặt xa lạ, nàng liền im lặng không nói.

Lý Nguyên nào biết rằng Đương yêu Nhi vốn không thích nói chuyện, nàng chỉ cho là Đương yêu Nhi cố ý phớt lờ mặt mũi của nàng. Lý Nguyên trong lòng bật cười. Nàng tuy tâm khí cao, nhưng cũng không thể hiện ở trên mặt.

Nhưng vị Đương cô nương này, trái lại không sợ triển lộ tư thái cao ngạo của mình.

Lý Nguyên nhin không được lại cười cười dưới đáy lòng.

Như vậy cũng vừa lúc.....

Có người cao ngạo như vậy, mới có thể tôn lên tính tình cùng phong thái tốt đẹp của nàng.

“cô nương chính là quý nhân, không bằng ngồi ở bên cạnh ta như thế nào?” Lý Nguyên hỏi.

Đương yêu Nhi vẫn như cũ không mở miệng.

Lưu ma ma sớm đã thành thói quen nàng như vậy, liền phối hợp, có nề nếp nói: “Có thể.”

Lý Nguyên nghe lão phụ nhân này nói chuyện cùng người khác bất đồng, mang theo một cỗ khí thế trầm lắng mà ngạo nghễ. Đứng, là ngạo nghễ. Giống như một lão ma ma hầu hạ bên người nàng, cũng có thể không đem nàng đề vào mắt. Lý Nguyên trong lúc nhất thời, thể nhưng lại cảm thấy có chút rụt rè, không dám đối diện với ánh mắt của lão ma ma này.

Lý Nguyên cũng không rời rắm việc nhỏ không đáng kể này, hôm nay mời người lại đây, nàng chính là muốn thăm dò thân phận của vị Đương cô nương này. Rốt cuộc đột nhiên xuất hiện một nhân vật như vậy, tương lai nếu như trở ngại nàng, vậy thì không tốt.

không vội, không vội.

Lý Nguyên an ủi chính mình, liền lập tức đưa Đương yêu Nhi đến ngồi bên người mình.

“cô nương không tháo mũ sa xuống sao?” Lý Nguyên nhìn chằm chằm nàng, hỏi.

Dứt lời, Lý Nguyên lại vội nói: “Nơi này chỉ có mấy nữ hài cùng chơi đùa, cũng không cần phải cẩn thận như vậy.” nói xong, Lý Nguyên trong lòng lại có suy đoán mới. không tùy tiện cởi mũ sa, bên người lại có một lão ma ma cứng nhắc quy củ..... Hẳn là xuất phát từ quy củ cực nghiêm trong nhà.

Chẳng lẽ, địa vị của nàng còn lớn hơn nữa?

Lý Nguyên nhất thời nhú mày.

Lưu ma ma cũng nghĩ đề cho Đương yêu Nhi hít thở không khí, lúc này mới duỗi tay tháo dây buộc của mũ sa cho Đương yêu Nhi, tháo mũ xuống.

Lưu ma ma chải đầu rất tốt, búi tóc rủ xuống bị mũ sa đè ép, thể nhưng cũng không thấy ngổn ngang suy sụp, còn đẹp như mới vừa búi lên vậy. Mọi người đột nhiên nhìn thấy chân diện mục của nàng, không khỏi đều ngẩn ra.

Lúc nhìn thấy thân hình của nàng, chỉ nói là nàng đáng người đẹp, khí chất tốt.....

hiện tại, ngay cả mặt mày, mũi môi của nàng..... không có một chỗ nào là sinh ra không tốt.

Bất quá ở đây chung quy đều là nữ tử, sau khi các nàng kinh ngạc một cái chớp mắt liền thu liễm lại.

Ngược lại là Lý Nguyên, trong lòng như bị mắc ở đâu đó, nửa vội.

Đứng rồi, nàng mang mũ sa cũng có thể hấp dẫn cá, còn có thể hấp dẫn tới sự chú ý của mọi người..... Có thể thấy được gương mặt bên dưới kia cũng sẽ không kém. Ngón tay Lý Nguyên nắm chặt khăn, giấy lát lại buông ra.

Lý Nguyên nhân nhạt cười nói: “cô nương thật sự lớn lên xinh đẹp, khó trách đi ra ngoài đều phải mang mũ sa.” Khi Lý Nguyên nói lời này, cơ hồ không dám hồi tưởng lại thời điểm nàng cùng Đương yêu Nhi đối lập trên thuyền hoa.

Dung mạo của vị Đương cô nương bên dưới mũ sa càng xinh đẹp, liền càng thể hiện rõ nàng ngày đó không mang mũ sa, tư thái buồn cười, giống như đang khoe khoang tư sắc.

Ngực Lý Nguyên như có một đám lửa đang cháy.

Nàng đè ép ánh sáng nơi đáy mắt, thấp giọng nói: “Đương cô nương trước liền ném thứ đồ ăn? Đợi sau khi dùng chút thức ăn, chúng ta lại đi hoa viên ngắm hoa nhân thoại.”

Đương yêu Nhi lúc này mới lên tiếng: “Ừ.”

Quả nhiên là lãnh đạm cao ngạo.

Lý Nguyên cắn môi dưới.

Nhưng nếu như viết lãnh đạm cao ngạo lên trên mặt người này, tựa hồ cũng không có gì không ổn. Nàng lớn lên xinh đẹp như vậy, lại đang lúc tuổi thanh xuân, đúng là lúc mỗi một ánh mắt, giờ tay đều có thể mê người. Người như vậy, cho dù làm cái gì cũng khiến người cảm thấy tốt.

trên mặt lý trí Lý Nguyên thừa nhận điểm này, nhưng trên mặt tình cảm lại không muốn thừa nhận.

Làm sao có thể dung được người áp nàng một cái đầu chứ? Lý Nguyên nghĩ thầm.

Dương yêu Nhi ăn một miếng, tay nghề cùng Dương trạch và hoàng cung đều bất đồng.

Những người khác đều lên tiếng khen ngợi, nói đồ ăn trong phủ Lý thật phần mỹ vị, Lý Nguyên chỉ khiêm tốn cười nhẹ, cũng không dám trả lời. trên đầu Lý gia đội hai chữ “Thanh danh”, vì thế trong phủ cũng không dám vì ham muốn ăn uống mà động can qua.

Tổ phụ nàng nói, con cái Lý gia, phải ăn mặc giản dị, dùng cơm đạm bạc, như thế mới không trở thành cán dao rơi vào trong tay người khác.

Dương yêu Nhi sớm đã gác đầu.

Lý Nguyên thấy nàng như vậy, liền hỏi: “Dương cô nương như thế nào không ăn? Là không hợp khẩu vị?”

Người bình thường nghe nàng hỏi như vậy, tất nhiên sẽ xoa tay nói: “Hợp khẩu vị.”

Nhưng Dương yêu Nhi lại vô cùng thật thành gặt đầu.

Biểu tình trên mặt Lý Nguyên nhất thời cứng lại.

Dương yêu Nhi cũng chỉ cho nàng xem: “Cái này không ngon, cái này, cái này, không ngon……”

Giọng điệu nàng nghe thật lãnh đạm lại bình tĩnh, ngược lại thật giống như là đình cấp thực khách đang bình phán.

Lý Nguyên bên ngoài bị nàng dọa, nhất thời trong lòng càng không thoải mái. Nàng cảm thấy chính mình giống như đã đưa ra một cái quyết định sai lầm, nàng hẳn là không nên mời người này đến Lý phủ. Nói bật bị nàng đoạt mất cũng thôi, còn muốn ở chỗ nàng liên tiếp gây khó dễ. Đối phương biểu hiện cao cao tại thượng, cũng càng làm cho Lý Nguyên cảm thấy ghen ghét khó chịu.

Nàng nhất định là đến từ đại gia tộc nào đó!

Lý Nguyên gắt gao mím môi.

Bên này Lưu ma ma cúi đầu hỏi Dương yêu Nhi: “cô nương, hôm nay muốn chia đồ vật tiến cung sao?”

Lý Nguyên vênh lỗ tai, chỉ mơ hồ nghe thấy được một chữ “Chia” cùng một chữ “Cung”. Cái gì chia cái gì cung?

Dương yêu Nhi quét mắt qua đồ ăn trên bàn, lắc lắc đầu, nàng chậm rãi rì rì tỏ chức câu nói nói: “không tốt, quên đi.”

Lưu ma ma bật cười.

Ý tứ của cô nương, hẳn là, mấy món ăn này tà hữu đều không tốt, liền không cần chia cho Hoàng Thượng.

Lưu ma ma khen: “cô nương đúng là một người biết đau người.”

Ánh mắt Dương yêu Nhi lại mờ mịt.

Lý Nguyên rốt cuộc không sợ xấu hổ, sắc mặt của nàng khôi phục lại như thường, sau đó lên tiếng cùng mấy nữ hài tử bên kia nói chuyện, không khí trong viện cuối cùng cũng trở về bình thường.

Lý Nguyên khoe môi hơi nhếch lên, lúc đang định lộ ra một tia cười nhạt, một gã sai vặt mò hôi đẩy đầu đi vào.

Gã sai vặt kia nhìn chung quanh một vòng, phát giác trong viện có không ít người, hẳn hơi hơi hé miệng, muốn nói lại không dám nói, nghẹn đến mức mồ hôi trên trán hẳn ngày càng nhiều.

Lý Nguyên thấy phong thái hẳn ngượng ngịu như vậy, thật sự không hợp với gia phong của Lý phủ, liền lên tiếng nói: “Có chuyện gì? nói.”

Gã sai vặt đi đến nàng trước mặt, cúi thấp đầu, nói: “Liều gia tới cửa đưa sính lễ.”

Biểu tình trên mặt Lý Nguyên trong một cái chớp mắt liền vạn vẹo.

“Đưa cái gì?”

“Chính…… Chính là vừa đem tới, chúng tiểu nhân cũng không dám mở ra xem.”

Lý Nguyên nhìn nhìn Dương cô nương bên người, nàng ý thức được mình không thể đợi được nữa, nhưng hôm nay lại nhiều thêm một cái biến cố, nàng cũng không biết, Tiêu Quang Hòa kia rốt cuộc là có đi tình chuyển sang thích vị Dương cô nương này hay không……

Lý Nguyên nắm chặt khăn trong tay, trầm nghĩ, vậy chỉ có thể đổi biện pháp……

Lý Nguyên lấy lý do đứng dậy, gọi gã sai vặt đi qua một bên hỏi: “Liều gia tặng lễ tới là ai?”

“Công tử Liều gia.”

Cũng chính là vị hôn phu của nàng.

Lý Nguyên lạnh mặt, nói: “Người đi mời tam ca của ta, để hắn bày rượu trong phủ mời đồng môn đến cùng bàn luận văn chương, cũng mời Tiêu Quang Hòa đến.”

Gã sai vặt sững sốt, không hiểu được nàng đây rốt cuộc là muốn làm cái gì, chỉ đành phải lúng ta lúng túng hỏi: “Khi nào mời?”

“Ngày hôm nay.”

“Nhưng hôm nay canh giờ không còn sớm……”

“Những người ăn chơi trác táng đó thích nhất là xem náo nhiệt, tự nhiên sẽ không để ý tới canh giờ sớm hay muộn gì.”

Lý Nguyên phân phó xong, không khỏi quay đầu lại nhìn về phía Dương cô nương.

Dương yêu Nhi đang nhấc tay lên.

Lý Nguyên mơ hồ nhìn lướt qua túi thơm bên hông nàng, bên trong không biết bỏ thứ gì, đem túi thơm căng phình lên, phình đến mức làm vãn thêu cũng vô cùng rõ ràng —— ánh sáng chột lóc, giống như là chỉ vàng thêu móng vuốt.

Trào nhộn tinh tế, uốn lượn vào trong, tựa như ung trào.

Nhưng nữ nhi gia làm sao lại đeo túi thơm hoa văn ung trào bên hông chứ?

Đó là cái gì?

Lý Nguyên còn muốn nhìn kỹ, nhưng lúc này Dương yêu Nhi đã buông tay xuống, chặn lại túi thơm, như thế nào cũng nhìn không tới.

Hàm Xuân Thất.

Tiêu Dặc đang nhìn chăm chăm lu cá kia.

Cá lần trước giữ lại kia cùng cảm lý được đưa tới sau, nuôi ở chung một chỗ, một đen một đỏ, đầu đuôi tương hàm mà bơi lội, vô cùng có linh khí.

Tiêu Dặc nhìn một lát, liền thấy ngoài cửa có người dò xét tiến vào, người nọ thân hình tinh tế mỏng manh, giống như cả người đều không có xương.

Nàng mặc cung trang bình thường, dung mạo yếu điệu, nhưng Tiêu Dặc liền hứng thú nhìn nhiều thêm một cái cũng không.

Nàng chậm rãi cất bước tiến vào, hô hấp dồn dập, đánh bạo khom người hành lễ với Tiêu Dặc: “Nhụy Nhi, gặp qua Hoàng Thượng.” Nàng không kiềm chế được. Vài ngày sau khi Dương yêu Nhi rời cung, nàng thật sự không chờ nổi nữa, đây là cơ hội tốt nhất, không ngại bị đánh một trận, nàng cũng chưa bao giờ đắc tội với Dương yêu Nhi, nghĩ có lẽ sẽ không gây ra họa.....

Nhụy Nhi nghĩ như vậy, liền giả bộ tư thái tùy ý, nhu nhu nhược nhược cười, cùng Tiêu Dặc nói: “Hoàng Thượng đang nhìn cái gì?”

Tiêu Dặc quay đầu, nhìn chăm chăm nàng.

Thân thể Nhụy Nhi căng chặt, đột nhiên cảm thấy sau lưng ứa ra mồ hôi lạnh. Hoàng Thượng chính là như vậy làm người cảm thấy sợ hãi sao? Nàng trong đầu lung tung nghĩ.

Ánh mắt hần u tối, hần hời: “Người muốn nhìn?”

Nhụy Nhi không nghĩ tới Hoàng Thượng sẽ cùng nàng nói chuyện, nàng một lòng cao hứng đến mức gần như muốn bay lên, nàng khẽ gật đầu, nỗ lực bày ra một mặt đẹp nhất, đôi mắt ánh sáng chớp động, nàng nói: “Dạ.....”

Nàng vừa dứt lời, liền bị một lực đạo cực lớn ấn vào trong nước.

“Vậy người nhìn cho đủ đi.” Giọng nói Tiêu dặc tối tăm.

Miệng mũi đều đột nhiên bị nhấn vào nước.

Nhụy Nhi ra sức giãy giụa, nhưng làm sao cũng không tránh thoát được.

Tìm nàng đập cực nhanh, trước mắt từng trận choáng váng, cảm giác hít thở không thông mãnh liệt bao phủ nàng, nàng toát ra một thân mồ hôi lạnh, gần như sợ tới mức muốn tè ra quần.

Rốt cuộc là khác nhau chỗ nào.....

Nàng cả người run rẩy lại tuyệt vọng nghĩ.

Các nàng cùng đưa ngốc kia, rốt cuộc là khác nhau chỗ nào?

Cung nhân trong Hàm Xuân Thất giặt mình, vội quỳ xuống.

Dương cô nương tiến cung một thời gian, bọn họ trái lại suýt nữa quên, vị hoàng đế niên thiếu đáng cơ này có tính tình gì.

Khi các cung nhân đang nom nớp lo sợ, Tiêu Dặc lại buông lỏng tay, ánh mắt hần nhìn Nhụy Nhi, cùng nhìn con kiến cò cây không có gì khác biệt, hần từ trong tay Triệu công công tiếp nhận khăn lau tay, nói: “Lời nàng ra, chớ có dọa cá của Dương cô nương chết, Dương cô nương trở về sẽ thương tâm.....”

Triệu công công cười nói: “Đúng vậy, cá của cô nương không phải ai cũng đều có thể nhìn.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tiểu hoàng đế: Ài, không phát tính tình một chút, các người đều quên bản tính của ta chính là hung ác nham hiểm ngoan lệ.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Lý Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

Có lẽ là do nhiều người, mọi người đều mở miệng nói chuyện, ríu rít, so với chim chóc còn muốn ầm ỹ hơn.

Ngắm hoa cũng không có gì để ngắm.

Dương yêu Nhi nhìn chăm chăm những bông hoa xinh đẹp kia, ánh mắt lại飄飄, Xuân Sa đã quen với bộ dáng như vậy của nàng, ngược lại cũng không cảm thấy có chỗ nào không đúng, chỉ bởi ở một bên, lúc thì chăm trà cho nàng, lúc thì hái hoa cho nàng.

Lý Nguyên nhìn đến này cũng dựng lên.

Nàng bố trí hoa ở chỗ này, tất nhiên là để người ngắm, nhưng ai biết được, vị nha hoàn bên người Dương cô nương này, lá gan lại vô cùng lớn, duỗi tay liền hái đi, chỉ để đồ Dương cô nương vui vẻ.

Lý Nguyên nhìn chậu hoa bị trụi kia, đáy lòng như bị kim đâm.

Nàng cảm thấy vị Dương cô nương này chỉ sợ là đang cố tình trêu đùa nàng.

Người khác đều trò chuyện, lại không mấy người đến quấy rầy Lý Nguyên, cũng không ai dám tùy tiện trò chuyện cùng Dương yêu Nhi.

Lưu ma ma đem cái cảnh gọi là tỷ muội tụ hội trước khi xuất giá này thu vào đáy mắt, trong lòng cảm thấy buồn cười. Lưu ma ma lại nghĩ, chờ sau khi cử hành đại điển, cô nương muốn làm dạng yến hội gì cũng đều có thể, bảo đảm yến tiệc vô cùng náo nhiệt, tất cả mọi người đều ngóng trông cùng nàng nói chuyện.

Lưu ma ma nghĩ, cong thân hỏi Dương yêu Nhi: “cô nương nếu như cảm thấy không thú vị, chúng ta liền trở về.”

Thuộc hạ hành sự tùy tính, hoàn toàn không đem cảm thụ của người khác đặt vào trong mắt, nhưng có chút phương diện lại vô cùng nghiêm ngặt quy củ.

Nàng rốt cuộc là ai?

Đáy mắt Lý Nguyên lóe lên tia sáng, nàng lập tức lên tiếng nói: “Dương cô nương là khách nhân, Dương cô nương cảm thấy không thú vị, vậy nhất định là người làm chủ nhân là ta làm không tốt. Dương cô nương thích chơi cái gì? Ta bồi cô nương chơi.”

Người khác nghe thấy nàng nói như vậy, đều sững sốt, không khỏi nhìn Dương yêu Nhi nhiều thêm hai lần, thầm nghĩ, chờ lát nữa hai người này sẽ không đánh nhau chứ?

Ánh mắt Dương yêu Nhi trống rỗng, nàng quay đầu lại nhìn Lý Nguyên, lắc đầu không nói.

Lý Nguyên đoán không ra tâm tư của nàng, càng cảm thấy người này thật sự không thể khinh thường, cũng càng làm Lý Nguyên cảm thấy đổ kị. Nàng tuy là nổi danh, xuất thân cũng tốt, nhưng lại không cách nào hành sự được giống như vị Dương cô nương này vậy. Có thể lựa chọn không mở miệng, không động tác, thật là đều tùy theo tâm tình của mình.

Trong lúc giằng co, đại nha hoàn hầu hạ bên người của Lý Nguyên, chậm rãi vào cửa, cười nói: “thật trùng hợp, đằng trước tam gia đang cùng đồng môn mở tiệc rượu, tới hỏi cô nương có muốn đi qua chào hỏi một cái hay không?”

Lý Nguyên khẽ mỉm cười, ánh mắt lướt qua trên người mọi người, nàng hỏi: “Các người muốn đi cùng không?”

Mấy nữ hài tử cũng đang cảm thấy không thú vị, cùng Lý Nguyên ngồi ở một chỗ không khí vô cùng nhạt nhẽo, nghe nàng nói như vậy, liền đứng lên một chút hứng thú, gật đầu nói: “đi tới đằng trước một chút đi.”

Lý Nguyên đứng dậy, ra lệnh nhóm vú già thu dọn hỗn độn trong đình viện.

Sau đó nàng quay đầu nhìn về phía Dương yêu Nhi: “Dương cô nương, chúng ta cũng cùng đi thôi.”

Dứt lời, lại trông vô cùng có ý muốn sóng vai cùng đi với Dương yêu Nhi.

Dương yêu Nhi trong tay còn nắm chặt hoa Xuân Sa hái cho, nàng được Lưu ma ma đỡ đứng dậy, cùng nhau đi ra ngoài.

Lý Nguyên thấy nàng phối hợp, trong lòng nhất thời thờ phào nhẹ nhõm.

Chờ đi tới đằng trước, Tiểu Quang Hòa thế nhưng lại có mặt.

Nam tử vốn đang nâng chén hát vang thi văn, thanh âm bị tắc trong cổ họng, bị hấn nuốt xuống, nam tử kia trái lại cũng không cảm thấy xấu hổ, lập tức giơ tay hướng về phía Lý Nguyên chấp tay: “Gặp qua Lý Tứ cô nương, vị này chính là?”

Dương yêu Nhi đã mang lại mũi sa.

Thấy nàng mang mũi sa, lại không nói lời nào, hoàn toàn thành bộ dáng siêu phàm thoát tục, Lý Nguyên lại không biết vì sao lại nhẹ nhàng thờ ra. Nàng chính là không muốn đối mặt với sự sợ hãi này dưới đáy lòng. Nàng sợ bị Dương cô nương đoạt mất nổi bật.

Lý Nguyên nhếch môi, nhân dịp cười nói: “Vị này chính là Dương cô nương, hiện đang ở tại Tĩnh Ninh hẻm.”

“Ồ Tĩnh Ninh hẻm không phải người của Liễu gia sao?” Có người nghi hoặc lên tiếng.

“Hình như bị ai đó mua rồi.” Lại có người nói.

Bọn họ đều biết chừng mực, không có trắng trợn nói ra, chuyện Liễu gia nghèo túng, liền tòa nhà cũng bán mất.

Ngay sau đó, mọi người đồng loạt chào hỏi.

Tiểu Quang Hòa nhìn thoáng qua bên này, sắc mặt trầm xuống.

Mà Lý Nguyên lại chậm rãi đi tới trước mặt hắn, nàng nói: “Đa tạ nhị công tử lúc trước quan tâm, sau này sợ là sẽ không có cơ hội.”

Khóe miệng Tiểu Quang Hòa tà tà câu lên, lộ ra gương mặt tuấn tú, vô cớ lại nhiều thêm vài phần lạnh lẽo: “Ta chỗ nào có quan tâm qua Lý Tứ cô nương.”

Lý Nguyên cũng không thêm đề ý, nàng chỉ là tiếp nhận chén rượu từ trong tay nha hoàn, kính Tiêu Quang Hòa một chén rượu, ngay sau đó xoay người đi về phía Dương yêu Nhi.

Mọi người thấy thế, không khỏi thán ngùi: “Lý Tứ cô nương gả cho công tử Liễu gia kia cũng thật là đáng tiếc.”

“Lý Tứ cô nương ngược lại cũng là một người lỗi lạc.....”

Người khác bàn luận cũng không quan hệ đến Dương yêu Nhi, Dương yêu Nhi lười nhác ngáp một cái, nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời, lại cúi đầu nhìn những bông hoa bên chân.

Lúc này, một trận âm thanh ầm ĩ đến gần.

“không thể! không thể..... Liễu công tử..... Liễu công tử đợi một chút!” Gã sai vật ở phía sau cao giọng gọi, mà đằng trước lại có một thanh niên bước nhanh đến, giầy lát liền đi qua công tròn, bước vào bên trong gian đình viện.

Dương yêu Nhi nghe thấy thanh âm hô to gọi nhỏ, quay đầu nhìn về phía cạnh cửa.

Mọi người lúc này đều như nhau, bọn họ cũng đều đang nhìn người đang xông tới kia. Đó là một người mặc y phục màu xanh, trên áo xanh đông một vết bẩn tây một vết bẩn, tóc hỗn độn cột lại, thanh niên gầy như một bộ xương, dưới khóe mắt hằn một mảng xanh đen, khóe miệng cong thành một độ cong khắc nghiệt, hắn cười lạnh nói: “Liễu Khai Hoành ta chính là thân thích họ quy củ của Lý gia, lại không vào được cửa. Tiêu Quang Hòa hắn cùng tứ cô nương Lý gia người nửa phần quan hệ cũng không có, ngược lại có thể thoải mái lui tới.....”

Nghe được lời này, trên mặt mọi người nhiều ít đều có chút xấu hổ.

Tiêu Quang Hòa trái lại ổn định vững chắc mà ngồi ở chỗ kia, sắc mặt lạnh lùng, liền nhìn cũng không thèm nhìn Liễu Khai Hoành kia một cái.

Lúc này Lưu ma ma nhàn nhai lại nói: “Lý Tứ này ngu ngốc như vậy sao? Có ý đem người tới để tự tìm phiền toái.”

Dương yêu Nhi là hết thảy đều nghe không hiểu, nàng chỉ cảm thấy người cạnh cửa kia nhìn trông có chút đáng sợ, vì thế nàng liền nhích lại gần về phía Lưu ma ma. Lưu ma ma thấy thế, không khỏi cười cười.

Người ở đây tuy nhiều, nhưng lại không có ai có thể khiến nàng phải để vào mắt.

Lưu ma ma liền nói: “cô nương không sợ. Phải là bọn họ sợ người mới đúng.”

Dương yêu Nhi ngây thơ chớp mắt.

Bên kia mấy gã sai vật tiến lên, chỉ dám bao vây Liễu Khai Hoành lại, lại không dám động thủ.

Lý tam công tử trong phủ buông chén rượu trong tay, đứng dậy âm thanh lạnh lùng nói: “Liễu công tử đây là phát tính tình gì? Nếu như Liễu công tử nguyện ý, ngồi xuống cùng uống rượu là được, hà tất phải nói những lời chọc giận người như vậy.....”

Liễu Khai Hoành hung hăng nhìn chằm chằm Tiêu Quang Hòa, đẩy gã sai vật trước mặt ra.

hắn tùy ý cầm lấy chén rượu rót rượu, nói với Tiêu Quang Hòa: “Tiêu nhị công tử có hành diện không?”

Hành vi này của hắn vô cùng thô lỗ vô lễ, giống như một kẻ điên say rượu.

Móng tay Lý Nguyên đâm vào thịt, nàng mặt mờ nhìn thoáng qua Dương yêu Nhi, biết là không có thể đợi được nữa.

Lúc này, Dương yêu Nhi nghe thấy Lưu ma ma nói: “Toàn thân đều là vết rượu, công tử Liễu gia này thực sự sa đoạ.....”

Dương yêu Nhi không quá hiểu rõ nghĩa của những lời này, nhưng nàng biết, tóm lại là nói Liễu công tử không phải là người tốt.

Vì thế nàng lại yên lặng lui về sau hai bước, kéo ra khoảng cách.

Liễu Khai Hoành thấy Tiêu Quang Hòa không đề ý tới hắn, trong lòng càng tức giận, Liễu gia hiện giờ suy tàn, hắn trên người cũng không có công danh, chỉ tiêu trong nhà đều khó khăn. hiện tại gặp lại Tiêu Quang Hòa, đầu chỉ là gặp mặt tình địch mà vô cùng tức giận, trong lòng Liễu Khai Hoành đồ kị, giống như phải đem hắn nuốt sống mới thôi.

hắn vỗ mặt bàn, nói: “Tốt, Tiêu nhị công tử không chịu cho ta mặt mũi.”

Dứt lời, Liễu Khai Hoành cư nhiên bùng chén rượu, tới trước mặt của Lý Nguyên, hắn cười cười, mơ hồ còn có thể nhìn ra chút phong thái ngày trước, hắn nói: “Lý Tứ cô nương, Lý Tứ cô nương! Người cùng ta không bằng uống một chén..... Lại nói cùng là đã lâu không gặp..... Cũng không biết lần tới, người của Lý gia còn có ngăn ta ở bên ngoài không?”

Liễu Khai Hoành nói đến phía sau, thanh âm cũng u ám.

Nhìn vô cùng giống như là người điên.

Tay Lý Nguyên cũng phát run.

Nàng là tức giận.

Tuy rằng sớm biết rằng sẽ có một màn như vậy, nhưng.....

Loại đồ vật này! Loại đồ vật này há có thể cùng nàng xứng đôi?

Liễu Khai Hoành thấy nàng không động, đáy mắt thậm chí còn lộ ra tia khinh miệt căm ghét, Liễu Khai Hoành trong lòng tức giận, từ trên bàn bên cạnh tùy ý đoạt lấy một chén rượu, liền kéo tay Lý Nguyên, nhét vào trong tay nàng.

Lý Nguyên tự nhiên ra sức giằng giụa.

Vú già, tuổi trẻ công tử cùng tuổi trẻ các cô nương xung quang, cũng đều sợ tới mức kinh hãi hết lên.

Lúc này, Lý Nguyên ngã về phía bên cạnh.

Nàng cách Dương yêu Nhi rất gần, một lần này, liền nhào về phía Xuân Sa, lập tức đâm Dương yêu Nhi một cái.

Hết thấy, chẳng qua chỉ xảy ra trong một khoảnh khắc, mọi người cũng không kịp phản ứng, bởi vì ai cũng sẽ không nghĩ đến Lý Nguyên sẽ ở trong lúc giây phút chống cự, ngã về phía Dương yêu Nhi.

Dương yêu Nhi té ngã thật nặng, mũi sa trên đầu cũng bị đâm bay.

Tóc tai tán loạn, xiêm y cũng bị dơ.

Nàng ngơ ngác ngồi ở chỗ đó, đáy mắt mang theo nước mắt.

Mọi người cũng đều ngẩn ngơ.

thật làm ỷ nhân!

Bọn họ nghĩ tới..... Lần trước trong Văn Xương đạo quan hình như cũng từng gặp qua một lần.

Quả nhiên không chỉ có phong tư như tiên tử, ngay cả dung mạo dưới mũi sa cũng vậy.....

Liễu Khai Hoành mắt cũng choáng váng.

hắn giễu cợt nói: “Lý Nguyên, ngươi.....”

Còn chưa có nói xong, bên kia sắc mặt Tiêu Quang Hòa đại biến, phẫn nộ vọt qua.

Sắc mặt của Lưu ma ma cùng Xuân Sa xanh mét nâng Dương yêu Nhi dậy, Xuân Sa ngồi xổm xuống phui bụi cho nàng, Lưu ma ma lại nắm cổ tay của Dương yêu Nhi, một tiếng lại một tiếng nói: “cô nương không sợ, cô nương không sợ, là ma ma không tốt, không có nhìn kỹ cô nương..... cô nương có bị thương không?”

Dương yêu Nhi nắm chặt tay áo của Lưu ma ma, cũng không lên tiếng, nàng ngơ ngác nhìn chăm chăm Liễu Khai Hoành kia.

Chỉ thấy Tiêu Quang Hòa đã nổi giận đùng đùng, hắn cười Liễu Khai Hoành ở dưới thân, tóm cổ áo của hắn, siết chặt nắm tay liền toàn bộ đều đánh trên mặt hắn, trong miệng còn phẫn nộ quát: “Liễu Khai Hoành ngươi cái cầu đồ vật!”

Mọi người chỉ nghe được “Bang bang” rung động, từng quyền đến thịt, vội buông chén rượu tiến lên kéo lại, nhưng Tiêu Quang Hòa lại sử dụng hết sức lực, như thế nào cũng không chịu buông tay.

Liễu Khai Hoành cũng không kêu đau, mặt đầy máu cũng không màng, hắn chỉ cất tiếng cười to, lạnh lùng nhìn chăm chăm Lý Nguyên.

Lý Nguyên cũng đã gọi người tới nâng dậy, mấy cái nha hoàn phụ nhân đem nàng bao vây ở giữa, nhỏ giọng nói chuyện.

Ánh mắt Lưu ma ma cũng lạnh lẽo, nàng nhìn thoáng qua Lý Nguyên.

Nên để Lý Tử biết, một kẻ làm cô nương đụng phải đầu gối, là như thế nào bị sống sờ sờ mà đánh chết.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Lý Nguyên tính kế như vậy là có nguyên nhân.....

Bạn đang đọc truyện *Cảm Lý Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Đình viện lộn xộn, loạn thành một đoàn.

Tam công tử Lý gia vội đuổi đồng môn thâm giao đi, sau đó căn răng xoay người thu thập cục diện hỗn loạn.

Lý Nguyên được đám nha hoàn vú già an ủi một phen, giống như cuối cùng cũng đã từ trong kinh hách hồi phục trở lại, nàng chậm rãi đi đến trước mặt Dương yêu Nhi cúi người nói: “Mới vừa rồi là do ta rối loạn tay chân, vậy mà lại làm liên lụy đến cô nương. không bằng trước hết mời đại phu tới xem cho cô nương một chút? cô nương nếu như bị thương, cứ việc tính vào sổ của ta là được rồi.”

Lúc này thái độ xin lỗi của Lý Nguyên trái lại lại vô cùng chân thành.

Dứt lời, đôi mắt của nàng còn đỏ lên, ngược lại giống như là bị ủy khuất gì lớn lắm, hết thấy đều là sai lầm của Liễu Khai Hoành, nàng chẳng qua cũng chỉ là người vô tội bị hại mà thôi.

Lý Nguyên tính toán vô cùng tốt.

Nàng chính là muốn vì Dương cô nương này cho dù là bị ăn một, nhưng cũng vô pháp so đo. Mà mới vừa rồi Liễu Khai Hoành ác hình ác trạng, quả thật mọi người đều nhìn thấy, Dương cô nương nhiều lần cũng chỉ có thể mặt lạnh với nàng mà thôi.

Nhưng Dương cô nương mặt lạnh với nàng còn ít sao? Nàng tất nhiên là không sợ.

Nhưng mọi chuyện trên thế gian, cũng không tùy theo tâm ý của Lý Nguyên mà chuyển động.

Sắc mặt Lưu ma ma trầm xuống, sau khi nàng thu liễm biểu tình trên mặt, liền có vẻ lãnh khắc lại âm trầm, tuổi nàng lại không nhỏ, nhìn mặt nàng, khó tránh khỏi khiến người khác sinh ra cảm giác nặng nề, giống như cảm giác bước nửa chân vào quan tài.

Lý Nguyên gặp qua không ít người, bản thân nàng cũng là một người tâm tư thâm trầm, nha hoàn vú giả hạ nhân hầu hạ đều bị nàng chặt chẽ nắm ở trong lòng bàn tay, đều thập phần kính sợ nàng.

Nhưng bây giờ, trong lòng nàng thế nhưng cũng có lúc cảm thấy sợ hãi.

Lưu ma ma nâng mí mắt, lạnh lùng nhìn nàng một cái, nói: “Sở của ngươi? Chỉ sợ chịu không nổi.”

Lý Nguyên hô hấp căng thẳng, thầm nghĩ thật khó giải quyết, Dương cô nương kia cũng chưa từng mở miệng nói nửa câu, nhưng ngược lại lão ma ma này mở miệng lại lạnh lùng nghiêm nghị, không chừa lại cho nàng chút mặt mũi nào.

Nhưng diễn cũng đã diễn, Lý Nguyên liền chỉ có thể diễn cho hết.

Hốc mắt của nàng càng đỏ hơn, nói: “Ta biết cô nương là vì ta mà như vậy, nhưng ta cũng không phải cố ý, cô nương muốn như thế nào mới bằng lòng người giận, lúc này liền nói cho ta biết, chỉ cần ta có thể làm được, tất nhiên đều sẽ làm hết.”

Nàng nói như vậy, ngược lại càng tôn lên vẻ khoan dung, thâm minh đại nghĩa của nàng.

Lưu ma ma lại không hề không ăn bộ dạng này của nàng.

Dương yêu Nhi lại càng không cần phải nói. Nàng tâm tư đơn thuần, làm nào hiểu được bên trong lời nói của Lý Nguyên là có ý gì, nghe không hiểu cũng liền không nghe nữa.

Lưu ma ma cười lạnh một tiếng, nói: “Chút thủ đoạn này của Lý Tứ cô nương, dùng vào chỗ khác có lẽ còn hữu dụng, nhưng dùng đến trên đầu cô nương của chúng ta. Còn khi dễ muốn chúng ta cô nương chịu đựng sao? Chẳng qua là chút thủ đoạn hạ lưu dơ bẩn, cho rằng có thể dọa nạt ai? Lý Tứ cô nương vẫn là nên cẩn thận ngấm lại, phải làm như thế nào mới có thể chịu nổi hậu quả này đi. Lúc này còn giả vờ khoe mẽ, thật là tức cười.”

Lý Nguyên không nghĩ tới lời nàng nói lại sắc bén như vậy, trong lời nói cũng không lưu lại một chút đường sống.

Lý Nguyên trong lòng tức giận, biểu tình trên mặt ngược lại lại chưa từng thay đổi, nàng trầm mặc một lát, làm như một mảnh hào tâm bị vu khống hãm hại, nói: “Lý Nguyên nói, đều không phải là lấy lòng khoe mẽ, chỉ là thật sự liên lụy đến Dương cô nương, trong lòng áy náy, lúc này mới.”

Lưu ma ma cắt ngang lời của nàng: “Lý Tứ cô nương không cần phải nói, hi vọng sau này Lý Tứ cô nương cũng vẫn có thể duy trì thần sắc như thường mà nói dối bịa đặt.”

Lưu ma ma hoàn toàn không hề che dấu vẻ khinh thường trên mặt, nàng đỡ Dương yêu Nhi, thấp giọng nói: “Cô nương, chúng ta trở về thôi.”

Dương yêu Nhi gật gật đầu, trên mặt vẫn như cũ không có nhiều biểu cảm.

Nàng từ trước đến giờ đều không biết đau, dù là thật sự khó chịu đi nữa, thì cũng chỉ đỏ vành mắt lên liền thôi. Lưu ma ma cũng chính bởi vì biết tính nết của nàng, cho nên mới càng cảm thấy đau lòng.

Xuân Sa cùng Lưu ma ma đỡ Dương yêu Nhi đi ra ngoài.

Lý Nguyên vốn cũng không muốn giữ các nàng lại, tuy vẫn chưa dò ra thân phận của vị Dương cô nương này, nhưng quan trọng hơn là mục đích của nàng đã đạt được, đương nhiên cũng không thèm để ý đến loại việc nhỏ không đáng kể này.

Lý Nguyên ở phía sau hơi hơi cúi người, nói: “Ngày khác lại đến phủ nhận lỗi với cô nương.”

Tam công tử Lý gia cau mày, nói: “Được rồi, chuyện hôm nay đều là do Liễu Khai Hoành gây ra, hà tất phải như thế.”

Những người khác tuy rằng không nói chuyện, nhưng rõ ràng cũng có ý này, ánh mắt nhìn về phía Lý Nguyên tràn ngập đồng tình. Lý Nguyên thờ dài nhẹ nhõm. Rất tốt, mục đích của nàng đều đã đạt được. Chỉ là những ánh mắt đồng tình đó, khó tránh khỏi làm nàng cảm thấy không vui. Nàng chính là không chịu được sự đồng tình của người khác. Lý Nguyên hơi hơi nhếch cằm, hơi hơi cúi đầu, giấu đi ý cười nơi khóe miệng. Rồi sẽ có một ngày, khi bọn hắn nhìn về phía nàng, sẽ chỉ toàn sự yêu thích và ngưỡng mộ.

Khi Dương yêu Nhi đi qua cửa viện thì bị người giữ lại, Tiêu Quang Hòa trước giờ luôn yên tĩnh, đột nhiên ngẩng đầu liếc nhìn nàng một cái. Tiêu Quang Hòa thần sắc có chút kỳ quái, ngũ quan hắn gắt gao căng chặt, giống như là phải dùng hết sức lực toàn thân mới có thể không chế được kích động của mình. Đáy mắt hắn có thống khổ, có hối hận, còn có thật sâu tức giận.

Sự tức giận này giống như một ngọn lửa trên người hắn, làm hắn nhìn qua, giống như tùy thời đều có thể cùng người đồng quy vu tận.

Dương yêu Nhi chân cũng đều đã bước ra, Tiêu Quang Hòa mới từ trong cổ họng gian nan nói ra một câu: “..... Xin lỗi.”

Dương yêu Nhi dần dần đi ra ngoài, rất nhanh liền rời khỏi Lý phủ.

Nàng hỏi Lưu ma ma: “Hắn. Xin lỗi?”

Lưu ma ma lạnh mặt, nói: “Lý Nguyên xem mọi người trước mặt đều là kẻ ngốc, mặc cho nàng lừa gạt, lại không nghĩ đến một bước cờ này của nàng lại sai lầm nghiêm trọng.” Lưu ma ma cười lạnh nói: “Nhị công tử Quân Định Hầu phủ tuy ăn chơi trác táng, nhưng lại không phải là một kẻ ngu dốt. Hôm nay chỉ là trong lòng hoài nghi, đợi ngày mai liền có thể nhìn ra là Lý Nguyên tính kế. Nàng lúc này, trái lại đã ném đi một người thật sự ngưỡng mộ nàng.”

Những lời này, Dương yêu Nhi đều nghe không hiểu, nàng chỉ có thể gật đầu, tỏ vẻ mình đang nghe.

Lưu ma ma thấy nàng ngoan ngoãn như vậy, trong lòng càng cảm thấy khó chịu, nói giọng khàn khàn: “Là lão nô thác lớn, không nghĩ tới Lý Nguyên thế nhưng lại bị ôi như vậy.”

Xuân Sa đã lâu không mở miệng, lúc này lại mở miệng, nàng cắn môi, thần sắc trên mặt lộ rõ sự phẫn hận, nàng nói: “Việc này. Cần nói cho Hoàng Thượng nghe sao?”

“Tất nhiên là cần.” Về lạnh lẽo cùng chằm chọc trên mặt Lưu ma ma ngày càng nặng.

Trước kia Xuân Sa còn lo lắng Hoàng Thượng không đau cô nương, không coi trọng cô nương, nhưng lúc này nàng trái lại chắc chắn, có lẽ là do ghen một hơi trong ngực, vì thế nàng nói: “Hoàng Thượng định sẽ không bỏ qua cho nàng.”

Dương yêu Nhi giờ tay, sờ sờ khóe mắt của Xuân Sa.

Xuân Sa cũng giờ tay theo, sờ sờ mặt mình, lúc này mới phát giác chính mình thế nhưng lại giận đến phát khóc. Mối nàng giật giật, ngập ngừng nói: “Trước mặt người xấu như vậy, bản thân nó tự ngược lại lại giận đến khóc trước, thật là vô dụng mà.”

Lưu ma ma liếc xéo nàng một cái, có lẽ là do nhớ đến nàng ngược lại cũng là một người trung tâm, liền hòa nhã nói một câu: “Bắt đầu từ hôm nay rèn luyện nội tâm, mài giũa nhiều, qua không bao lâu, tự nhiên sẽ thông minh kiên cường thôi.”

Xuân Sa vội gạt đầu.

Hai người nói xong, lại vội nhìn về phía Dương yêu Nhi.

Lại thấy trong tay cô nương thế nhưng còn nắm chặt hoa Xuân Sa hái cho nàng.

Lưu ma ma vừa muốn cười lại vừa muốn khóc.

Tâm của cô nương, sao lại chân thành cùng thiên chân như vậy?

Lưu ma ma bỗng nhiên thu lại biểu tình, nói: “Hoa này cũng đưa vào trong cung đi.”

Xuân Sa ngây ngốc nhìn Lưu ma ma, nước mắt trên mặt còn chưa hoàn toàn khô đi, nàng cắn môi, nói: “Thời điểm nô tỳ hái, cũng chỉ hái tùy tiện, sau khi ngã do va chạm, hoa này cũng hỏng thành bộ dáng như vậy…… không tiện đưa vào cung đâu.”

Lưu ma ma nhìn nàng một cái, nhàn nhạt nói: “Người vẫn còn kém lắm……”

Xuân Sa đột nhiên nghe những lời này, cả đầu đều ngốc.

Ngược lại Dương yêu Nhi lại đưa hoa trong tay ra: “đi, đi hoàng cung.”

Giống như là đang thúc giục hoa này tự mình chạy vào cung.

Do hôm nay đến dự tiệc nữ quyến, nên không có mang theo thị vệ.

Lưu ma ma đỡ Dương yêu Nhi lên xe ngựa, nói: “Chúng ta trở về đem đồ vật đưa cho Cao thị vệ.”

Dương yêu Nhi gạt đầu.

Lưu ma ma đau lòng cuộn ống quần của nàng lên, chỉ nhìn sơ qua, đã thấy bên trên có mấy vết máu bầm, đặc biệt chói mắt, cũng không biết có còn chỗ nào bị va chạm hay không.

Chờ trở về Dương trạch.

Dương yêu Nhi liền đem hoa cho Cao thị vệ, tuy rằng có người chuyên môn phụ trách bẩm báo với Hoàng Thượng, nhưng Lưu ma ma vẫn nói với Cao thị vệ về chuyện phát sinh ở Lý phủ hôm nay.

Cao thị vệ sau khi nghe xong, sắc mặt cũng trầm xuống.

Mọi người đều cùng phụ trách bảo hộ, hầu hạ Dương cô nương, hiện giờ Dương cô nương bị đau, trong lòng bọn họ cũng áy náy.

Cao thị vệ đem hoa kia bỏ vào tráp, liền lập tức cất bước đi về phía hoàng cung.

Bên này Dương yêu Nhi cởi quần áo, được Xuân Sa hầu hạ tắm trước, sau đó Lưu ma ma tiến vào bôi thuốc cho nàng. Như vậy, mới biết trên người ngã bị thương năm sáu chỗ, đều không nghiêm trọng, nhưng lại khiến cho người nhìn lo lắng đau xót.

Lưu ma ma một bên thở dài, một bên thoa thuốc cho Dương yêu Nhi.

Dương yêu Nhi ánh mắt giật giật, đột nhiên hỏi: “Ta sẽ chết?”

Nhìn bộ dáng thiên chân không biết chuyện của nàng, Lưu ma ma lại bị nàng làm cho dở khóc dở cười.

Lưu ma ma vội nói: “Thở dài chỉ là đau lòng cô nương bị thương thôi, làm sao sẽ chết sẽ sống đây.”

Xuân Sa cũng vội nói: “Phi phi phi, sao có thể nói chết chứ, cô nương tương lai còn phải sống lâu trăm tuổi.”

Dương yêu Nhi: “Ah.”

Nàng chậm chạp chớp mắt, lông mi dưới ánh đèn phủ xuống một bóng râm, bộ dáng an tĩnh lại lưu luyến, giống như có chết hay không, cũng đều không ảnh hưởng đến nửa phần cảm xúc cảm xúc của nàng vậy.

Lưu ma ma vuốt ve tóc bên tai nàng, nói: “cô nương ngủ đi.”

Sau đó Dương yêu Nhi liền ngoan ngoãn nhắm mắt.

Đợi đến ngày thứ hai, khắp đầu đường xá chợ đều truyền nhau, nói là nhị công tử Quân Định Hầu phủ, vì không đồng ý tứ cô nương Lý phủ gả cho công tử Liễu gia Liễu Khai Hoành, thế nhưng ở trước mặt bao người, động thủ ả Liễu Khai Hoành ở trên mặt đất hành hung một trận.

Có người nói Tiêu nhị công tử thật sự là tình thâm nghĩa trọng! Cũng thật sự là một đóa kỳ ba trong đám ăn chơi trác táng!

Nhưng cũng có người nói, Tiêu nhị công tử này hành vi quá kích động, dù sao đi nữa, người ta thật sự cũng đã định hôn rồi……

Nhưng mặc kệ nói như thế nào, cuối cùng mọi người cũng đều nói, lần kết thân này của Liễu gia cùng Đồng Lăng Lý gia, sợ là không thành được.

Lúc nghe hạ nhân đem lời từ đầu đường xá chợ, đều nói lại cho hắn nghe.

Tiêu Quang Hòa sắc mặt yên tĩnh, cả người như chìm vào trong tối. Đợi hạ nhân lui ra ngoài, khép cửa lại, hắn mới một bên cười một bên giọng khàn khàn nói: “thật đúng là tính kế ta…… Đến cuối cùng cũng không quên lợi dụng chút giá trị này trên người ta…… không muốn gả, quang minh chính đại nói cho ta nghe là được, hà tất làm ra đủ loại thủ đoạn, ngược lại liên lụy đến người khác……” Như là đang nói cho chính mình nghe. Nụ cười kia nhìn như thế nào, cũng đều là oán hận cùng bi thương nhiều hơn.

Tiêu Quang Hòa lại nghĩ đến vị Dương cô nương kia, trong lòng càng giống như bị một tảng đá lớn đè ép

Lý Nguyên phạm sai, ngược lại còn muốn hắn nghĩ biện pháp đi lấp.

thật là…… thật không phải với Dương cô nương……

Thời điểm đầu đường xá chợ náo nhiệt, Lý Nguyên cũng bị Lý lão thái gia truyền tới trước mặt.

Lý lão thái gia nguyên bản đang ngồi nghỉ ngơi trên ghế thái sư, nghe thấy tiếng bước chân, liền mở bừng mắt. Hắn lạnh lùng đánh giá kỹ Lý Nguyên, đáy mắt không có nửa phần hiền hoà, hắn nói: “Nghĩ chỉ như vậy liền có thể cùng Liễu gia từ hôn?”

Lý Nguyên trước quỳ xuống, rồi sau đó mới cup mắt nói: “không lui hôn, tổ phụ bỏ được sao? Trong nhà tốn bao nhiêu công phu, mới bồi dưỡng ra ta. Nếu như, ta thật sự gả tới Liễu gia rồi, chẳng phải là mọi công phu đều sẽ uổng phí?”

“Như thế nào uổng phí? Lấy sức của bản thân ngươi, đòi lấy thanh danh tốt hơn cho Lý gia, làm người đời khen Lý gia có tình có nghĩa, cũng là một chuyện tốt đẹp. Nhưng hôm nay, ngươi đã làm cái gì? Đầu đường xá chợ đều náo nhiệt về việc này, chứ có nói không phải là bút tích của ngươi…… Nữ nhi Lý gia bị người đàm luận như vậy, tỷ muội trong nhà đều không còn mặt mũi!”

Lý Nguyên đã đi tới bước này, làm sao có thể dễ dàng khuất phục, nàng không chỉ sẽ không khuất phục, mà còn muốn lôi kéo Lý lão thái gia cùng nàng đứng ở cùng một tiền tuyến.

Nàng dập đầu, nói: “Nhưng chuyện hôm nay đã thành như vậy, tên đã lên dây, không thể không bán. hiện tại nói cho cùng cũng là mượn tay của Tiêu Quang Hòa, người ngoài chỉ nói là, do ta quá nổi danh, mới dẫn tới Tiêu Quang Hòa cùng Liễu Khai Hoành đánh nhau. Trong lòng cuối cùng cũng đều là đồng tình cho ta…… Tổ phụ, chẳng lẽ ngài không nghĩ ta đáng ra nên đi trên con đường cao quý sao?”

“Lần trước ta đã phá lệ, để cho đại bá mẫu ngươi đem theo ngươi vào cung diện thánh giá, nhưng ngươi cũng nhìn thấy. Tân đế ngay liếc mắt nhìn ngươi thêm một cái cũng không……”

“Cách một bức màn, có thể nhìn ra cái gì? Tổ phụ không có tâm tư này, sớm hay muộn cũng sẽ có người có. Tổ phụ, thanh danh tất nhiên quan trọng, nhưng nắm trong tay, mới là thật.”

Lý lão thái gia không nói nữa.

hắn trầm mặc hồi lâu, nói: “Ồ chỗ này bắt đầu quỳ nửa canh giờ.”

Lý Nguyên nói: “Vâng, nghe lời tổ phụ.”

Lý lão thái gia đứng dậy đi ra ngoài, trước khi đi tới chỗ ngạch cửa, hắn mới nói: “Vậy ngươi cần phải có bản lĩnh xứng với dã tâm.”

Lý Nguyên cúi người cười cười: “Xin nghe tổ phụ dạy bảo.”

Lý lão thái gia cũng không biết khi nàng đang tính kế, bởi vì chuyện cảm lý tranh nhau nhảy kia mà sinh chút ghen ghét, đem vị Dương cô nương kia cũng kéo đi vào……

hắn chỉ nói, hắn trong lòng cũng không nở.

Liễu gia……

một người sa cơ thất thế.

Sao có thể xứng với nữ nhi Lý thị?

Lý Nguyên tâm kế còn non nớt, nhưng có câu nói trái lại nói không sai.

“Tên đã lên dây, không thể không bán.”

Nếu đã làm, thì phải làm sạch sẽ. Mọi người xung quanh đều biết Tiêu Quang Hòa cùng Liễu Khai Hoành đánh nhau, không bằng làm cho toàn bộ trên dưới Liễu gia kia đều biến mất, dù sao mũi cũng sẽ chụp lên trên đầu Tiêu Quang Hòa……

Đường Tâm Điện Tây Ôn Các.

hiện tại thời điểm Tiêu Dặc đến Tây Ôn Các, càng ngày càng nhiều.

Thời gian gấp đại thần rút cuộc cũng không nhiều lắm, nhưng thời gian ở chỗ này lật xem tấu chương, luyện chữ, đọc sách ngày càng nhiều hơn. Vị bên Vĩnh An Cung kia còn đang bị “Giám lỏng” ở bên trong, Thái Hậu không thể vờn tay ra, tất nhiên cũng không biết được Tiêu Dặc đang làm những gì.

Đây là thời điểm nhẹ nhàng nhất của hắn trong mấy năm nay.

Nhưng hiển nhiên lại có người không muốn để cho hắn thoải mái được lâu.

Tiêu Dặc âm trầm nhìn chằm chằm tráp trước mặt, trong lòng nhanh chóng lướt qua cái ý nghĩ này.

Tráp kia chỉ có một đóa hoa, lúc đưa tới, hoa vẫn còn treo trên thân cây, lá cây cũng bị mất hai mảnh, thân cây cũng giống như là bị ai dùng sức nắm chặt qua.

Chỉ nhìn sơ qua bộ dáng của hoa có bao nhiêu thâm, Tiêu Dặc liền có thể tưởng tượng ra lúc ấy Dương yêu Nhi bị khi dễ thảm thương bấy nhiêu.

Tráp này bị phơi một đêm, hoa bên trong cũng khô, toàn bộ đều biến thành màu vàng, nhìn một bộ dáng làm người chán ghét.

Nhưng Tiêu Dặc nhìn chăm chăm nó tới tới lui lui rất nhiều lần, Triệu công công cũng cảm thấy Hoàng Thượng giống như muốn xuyên qua cái tráp kia, xuyên qua đóa hoa kia, đem Lý Nguyên bắt tới, dùng đầu ngón tay ấn chết.

Tiêu Dặc từ nhỏ chính là một người cực kỳ bao che khuyết điểm.

Mỗi một thứ hắn có đều được coi trọng, động vào đồ của hắn, không thể nghi ngờ chính là đập lên trên đầu của hắn làm càn. Điều này sẽ khiến hắn bức bối đến cực điểm, chỉ muốn đem đối phương hủy đi thành bảy tám khúc cho chó ăn.

Đặc biệt là từ lúc hắn trưởng thành cho tới bây giờ, trong lúc vượt qua những ngày áp lực, càng làm cho hắn đối với đồ vật trong tay mình, dục vọng khổng lồ càng chiếm hữu đều tăng đến mức biến thái.

“Lý Nguyên.....” hắn chậm rãi nhả ra hai chữ này.

Triệu công công cảm thấy thời cơ thích hợp, liền đem những lời nghị luận ở bên ngoài hôm nay, đều thuật lại cho Hoàng Thượng nghe.

trên mặt Tiêu Dặc không thấy một chút ý cười, mặt mày hắn âm lãnh cùng lệ khí, đáy mắt còn kèm theo vẻ châm chọc, nói: “Nàng tính kế Tiêu Quang Hòa, còn muốn bắt yêu Nhi làm bè. Nàng thật to gan.....”

“Nàng không muốn gả vào Liễu gia, trăm càng muốn khiến nàng gả qua.”

“Liễu Khai Hoành cũng không phải kẻ ngu dốt, chuyện nháo thành như vậy, hắn tự nhiên biết là do Lý Nguyên tính toán. Trăm lại coi một chút, Liễu Chí thích đánh bạc, Liễu gia trạch giờ chỉ có bốn bức tường, Liễu Khai Hoành lại suy sút yêu rượu, hiện giờ còn chán ghét nàng đến cực điểm..... Lúc này, đem nàng cưới vào cửa. Nàng luôn cậy quyền cậy thế đâm đập lên người khác, lại thành bộ dáng gì.....”

Triệu công công khom người nói: “Hoàng Thượng nói phải, Lý Nguyên này thật sự đáng giận, quyết không thể để nàng chết đơn giản như vậy được.”

“Nên tra tấn thật tốt mới phải.” Tiêu Dặc ngừ khí nặng nề nói.

“Lão già Lý Hạc này, nếu biết được bút tích của Lý Nguyên, dĩ nhiên là hoặc là không làm, nếu đã làm thì phải làm đến cùng, đem chuyện diệt khẩu trên dưới Liễu gia, lại đẩy hết lên trên người Tiêu Quang Hòa, hơn nữa hiện tại Liễu gia đã thất thế, sẽ không có người truy cứu, cũng sẽ không có người vì bọn họ mà ra mặt.” Tiêu Dặc nhẹ giọng nói: “Liễu gia cũng không thể chết.”

Liền người khom người lĩnh mệnh, sau đó lặng lẽ lui ra ngoài, giống như nghe lời Tiêu Dặc nói, vội đi báo hộ người của Liễu gia.

“Liễu gia lúc này không muốn cưới cũng phải cưới, Lý gia không muốn gả, cũng phải gả.”

.....

Liễu Khai Hoành vừa mới bị đánh, khi nâng trờ về lại tổn một chút tiền thuốc, uống mấy thang thuốc, ngược lại cũng không có để lại di chứng.

Chỉ là chờ lúc hắn vừa tỉnh dậy, thúc thúc kia của hắn liền nhào tới bên mép giường của hắn khóc than: “Lý gia thực sự không phải là người! Tiêu Quang Hòa kia cũng không phải là người mà! hiện tại bên ngoài đều nói, nói Tiêu Quang Hòa coi thường người, không muốn cô nương Lý gia gả cho người, cho nên mới nhìn không được động thủ đánh người.....”

Liễu Khai Hoành nghe đến dần dần.

Lúc này cửa phòng bọn họ bị người từ bên ngoài đánh bật.

Vài nam nhân vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị, tướng mạo bình thường vác đao đi đến, bọn họ mặc trang phục màu đen, nhìn vô cùng giống Diêm La đến lấy mạng.

Trong chớp mắt liền đi tới trước mặt, Liễu Chí cao giọng quát: “Các người, các người là ai? Lâm lão gia đâu? Lâm lão gia đi chỗ nào?”

Nam tử kẻ đao trong tay đao ngang cổ hắn, nam tử cười lạnh nói: “Hôm nay, chúng ta tới cùng Liễu nhị gia nói một giao dịch vô cùng tốt.”

Liễu Chí hoài nghi nhìn bọn họ.

Nam tử kia lướt qua hắn, đi tới trước mặt Liễu Khai Hoành, đột nhiên xuống tay tàn nhẫn đánh gãy tay phải của Liễu Khai Hoành.

Liễu Chí cả kinh nhảy dựng lên, Liễu Khai Hoành cũng đau đến rên ra tiếng.

Chỉ nghe thấy nam tử dùng âm thanh âm trầm giống như đòi mạng cười lạnh nói: “Đồ vô dụng! Lý Nguyên phụ người, thì người nên đi tìm nàng hỏi tội. Người không chỉ không thể gây phiền toái cho nàng, trái lại còn bị nàng lợi dụng. Tay này của người còn lưu lại có tác dụng gì? không có mất dụng phải quý nhân!”

Liễu Khai Hoành đau đến mức lăn qua lộn lại, nước mắt nước mũi đều chảy xuống.

sự thù hận dưới đáy mắt hắn ngày càng dày đặc, cả đầu óc đều nhớ kỹ Lý Nguyên.....

Lý Nguyên đáng chết!

Lý Nguyên đáng chết a a a!

Liễu Chí còn khóc thảm hại hơn.

hắn ôm Liễu Khai Hoành, khóc: “Chất nhĩ của ta a,tay này của người bị chặt đứt, làm sao còn có thể cầm bút đây!”

Nam tử còn lại cũng rút đao, âm thanh đao rời khỏi vỏ, đem bọn họ trấn trụ, liền nửa chút tạp âm cũng không dám lại phát ra.

Nam tử nói: “hiện tại, chúng ta liền nói chuyện giao dịch.....”

Dương yêu Nhi ngủ một giấc dậy, phát hiện mình đã đổi chỗ.

Nàng ngáy thơ nhìn màn xung quanh, chỉ cảm thấy xa lạ mà quen thuộc.

Lúc này Lưu ma ma vào tới, nàng thấy Dương yêu Nhi tỉnh, “Ah” một tiếng, sau đó đi tới ngồi xuống mặt đầy tươi cười, nói: “cô nương như thế nào tỉnh sớm như vậy?”

Dương yêu Nhi sờ sờ cái bụng đã xẹp xuống.

Thấy động tác của nàng, Lưu ma ma bình tĩnh đại ngộ: “thì ra là đói bụng, cô nương trước đứng dậy rửa mặt, trong chốc lát liền đưa thức ăn tới.”

Chẳng mấy chốc Xuân Sa cũng vào cửa, hầu hạ Dương yêu Nhi đứng dậy.

Xuân Sa đuổi tay để cởi áo trong cho nàng, sau đó đổi cho nàng y phục mới.

Dương yêu Nhi đứng bên mép giường, đưa lưng về phía Xuân Sa, từ đầu đến cuối đều cảm thấy là lạ, như là..... Như là đang nhìn nàng.

Dương yêu Nhi bỗng nhiên quay đầu lại, liền thấy trên ghế thái sư cách đó không xa, thiếu niên vô cùng tuấn tú ngồi ở chỗ kia, sắc mặt hơi trầm xuống, mà ánh mắt, lại dừng ở trên người nàng.....

hắn đang nhìn nàng.

Dương yêu Nhi nhất thời phân không rõ đây là ở nơi nào, chỉ nghiêng đầu, lẩm bẩm nói: “Hoàng Thượng.”

Tiêu Dật không có cùng nàng nói chuyện, hắn nói: “Quả thật là bị bầm tím.”

Như là đang cùng Lưu ma ma nói chuyện.

Lưu ma ma gật đầu, thần sắc âm đạm: “Là lão nô sơ sót, vốn không nên để cho cô nương chịu tội như vậy.”

Tiêu Dật không nói chuyện.

Về áy náy cùng hối hận trên mặt Lưu ma ma càng đậm hơn.

Xuân Sa rất nhanh liền mặc xong y phục mới cho Dương yêu Nhi, là đồ trong cung mới làm ra.

Dương yêu Nhi giang hai tay, phẩy phẩy tay áo rộng thùng thình, giống như có thể lộng gió, bỗng nhiên cảm thấy thú vị.....

“cô nương trước tới dùng điểm tâm.” Lưu ma ma điều chỉnh lại cảm xúc, ở bên kia nói.

Dương yêu Nhi ngửi thấy mùi đồ ăn, liền buông tay xuống, chạy chậm đi qua. Chờ tới gần Tiêu Dật, nàng liền thả chậm bước chân, sau đó hơi hơi ngừng đầu, lén lút nhìn Tiêu Dật.

Bộ dạng kia, ngược lại giống như là đang trốn hắn.

Tiêu Dật nhăn mày, nói: “Ngươi ngược lại là một kẻ không tìm không phổi, thấy trầm không nhớ, ngược lại còn trốn tránh.”

hắn trái lại cũng không nói gì quá nặng, một là lo lắng đứa nhỏ gốc này không hiểu được, hai là tránh việc dọa nàng sợ.

Nhưng Dương yêu Nhi không hề mờ mịt, trong ánh mắt cũng không có hoảng sợ, nàng chỉ lui về sau hai bước, hai má cùng môi đều hồng nhạt, nàng nhỏ giọng nói: “Ngươi nhìn ta.”

Tiêu Dật dừng chút, mới có thể hiểu được ý của nàng.

“Vừa rồi trầm nhìn ngươi, ngươi ngược lại cảm thấy thẹn thùng?”

Xuân Sa cũng cảm thấy ngạc nhiên: “cô nương thì ra cũng biết chuyện nam nữ khác biệt?”

Lưu ma ma cười nói: “Chuyện như vậy, cha mẹ cô nương khẳng định là có dạy qua.”

Tiêu Dật nói: “Ngươi nhìn trầm thay quần áo mấy lần? Trầm mới nhìn ngươi một lần, không nhìn được sao?”

Sau khi Dương yêu Nhi suy nghĩ một lúc lâu, hai mắt như nước trong veo nhìn hắn, giống như cảm thấy hắn nói rất có đạo lý, vì thế vô cùng thần nhiên nói: “..... Ngươi nhìn đi.”

Tiêu Dật ngược lại ghen hờn.

Đây là cái cái dạng bảo bối gì! Người khác nói cái gì, nàng liền nghe cái đó!

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Ly Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Dương yêu Nhi đã mặc y phục chỉnh chỉnh tề tề, còn có gì để xem?

Nàng cùng Tiêu Dật ngồi xuống bên cạnh bàn, trên bàn đã dọn sẵn đồ ăn sáng, cùng với thức ăn trong cung ngày trước không khác biệt mấy. Đây là nơi nào? Dương yêu Nhi mờ mịt nghĩ.

“Hôm nay có thêm vài món mới, cô nương muốn nếm thử?” Lưu ma ma ở bên cạnh nói.

Dương yêu Nhi rất đói, nhưng nàng chỉ niết niết ngón tay, chờ Tiêu Dật động đũa trước.

Tiêu Dặc liếc mắt nhìn nàng một cái, nhìn nàng ngo ngoe rục rịch, ngón tay quấy loạn. Tiêu Dặc trong lòng ngăn ra, giống như trong bát tri bất giác, động tác nhỏ của nàng ngày càng trở nên nhiều hơn. không còn như lúc đầu mới gặp mặt, ngốc ngốc yên tĩnh, chỉ khi người ta chọc một chút, nàng mới động một chút.

Tiêu Dặc cầm đũa trước, nói: “Ăn đi.”

Dương yêu Nhi điểm điểm cầm, cầm muỗng lên, bắt đầu ăn thịt viên trước.

Tiêu Dặc khẩu vị không được tốt, chỉ tùy ý ăn một chút, liền buông đũa trong tay xuống. Dương yêu Nhi ngược lại vẫn vui đầu ăn như cũ. Tiêu Dặc nhìn chằm chằm một đầu tóc của nàng, hỏi: “Ở bên ngoài, có ai khi dễ ngươi?”

Dương yêu Nhi suy nghĩ nửa ngày, ngo ngoe không nói được cái tên nào.

Mắt thấy thịt viên trước mặt nàng cũng sắp lạnh, Tiêu Dặc nói: “Ăn thịt viên của ngươi, một bên ăn một bên nói.”

Dương yêu Nhi lại cúi đầu ăn tiếp.

Nhưng là đang nhai thịt trong miệng làm sao có thể nói chuyện chứ? Huống chi muốn Dương yêu Nhi toàn tâm toàn ý, quả thực là một chuyện khó nhất trên đời này. Vì thế nàng chỉ chậm rãi nhai nuốt, lại không lên tiếng.

Tiêu Dặc liền thay đổi vấn đề, lại hỏi nàng: “Bên ngoài thú vị sao?”

Cái này ngược lại có thể trả lời.

Dương yêu Nhi nhai ba cái nuốt thịt viên xuống, lại lau nước sốt tràn ra bên môi, sau đó mới quy quy củ củ gạt đầu, trả lời Tiêu Dặc, nói: “Rất vui.”

Tiêu Dặc gắt gao nhìn nàng, hán ngoài miệng không có lại nói lời thừa thãi, nhưng biểu tình trên mặt rõ ràng không tốt.

Chờ đến khi Dương yêu Nhi ăn xong chén thịt viên kia, liếm liếm môi, rót cuộc cũng ngừng đầu lên, Tiêu Dặc mới nói: “Vậy nơi này cùng bên ngoài, nơi nào tốt hơn?”

Dương yêu Nhi nhìn quanh bốn phía, nói lại như vệt, lẩm bẩm lặp lại: “Nơi này?”

“Trong cung.” Tiêu Dặc nói.

Dương yêu Nhi ngược lại nhanh chóng chỉ chỉ dưới chân: “Nơi này.” Lần này không phải là lặp lại cùng nghi vấn nữa, mà là khẳng định.

Lưu ma ma nhìn thấy lệ khí trên người Hoàng Thượng, cứ như vậy liền từng chút một giảm xuống.

“Vậy nơi này, có cái gì tốt?” Tiêu Dặc lại hỏi.

hắn nhìn chằm chằm mặt Dương yêu Nhi, tỉ mỉ quan sát biểu tình của nàng, một chút nhỏ cũng không bỏ qua.

Dương yêu Nhi duỗi cánh tay, muốn gấp hoành thánh của cô tạo hình độc đáo, được chế biến thơm ngát ở xa, nhưng làm sao cũng với không tới. Nàng đành phải tạm thời từ bỏ, sau đó trả lời vấn đề của Tiêu Dặc, nàng nói: “Đều tốt.”

Bản thân một bên nói, còn một bên gạt đầu. Như là tự mình tán thành lời của chính mình.

Có lẽ ngay cả chính bản thân Tiêu Dặc cũng không biết, mặt mày của hắn có một chút hòa hoãn.

hắn vươn tay, nhẹ nhàng gấp một cái hoành thánh của, để vào cái đĩa bạch ngọc trước mặt Dương yêu Nhi, nói: “Trong cung một chút thú vị cũng không có, chỉ có người ngấm ngấm mưu tính không bao giờ hết. Chỗ nào có người và việc thú vị như bên ngoài, thẳng gọi người xem hoa mắt.”

“Có phải hay không?” hắn hỏi.

Toàn bộ tâm trí của Dương yêu Nhi đều bị miếng hoành thánh của kia câu đi rồi, trong đầu càng thêm nhớ lúc ăn hai con của ở Văn Xương quán.

Nàng liếm môi dưới, cũng không trả lời.

Thấy nàng thật lâu không đáp, Tiêu Dặc cũng không hỏi lại, chỉ nhìn nàng nhai kỹ nuốt chậm miếng hoành thánh của kia. Nàng ăn đến vô cùng chuyên chú, một ngụm một ngụm, hàm răng chậm chậm cắn, gần như ngay cả động tác ăn cơm cũng trở thành một bức phong cảnh đẹp.

Tiêu Dặc bỗng dừng lại có chút thèm ăn.

hắn liền chỉ vào thức ăn trước mặt, sai người bưng xuống hâm nóng.

Đội phản phó xong, Dương yêu Nhi đã ăn xong miếng hoành thánh của kia, nàng còn ngừng đầu nhìn chằm chằm hắn.

Chờ đến khi Tiêu Dặc cũng lấy một miếng hoành thánh của tới nếm, Dương yêu Nhi mới lại cúi đầu tiếp tục ăn.

thật giống một đứa bé.

Ăn được đồ ngon, liền hi vọng đồng bạn cũng ăn một miếng, cũng thích ăn giống như nàng mới được.

Chờ khi dùng xong bữa sáng, mặt trời đã lên cao.

Các cung nhân lần lượt bưng đồ ăn xuống. Tiêu Dặc nói: “Đi chơi đi.” Khuôn mặt hắn tuy rằng vẫn lạnh lẽo như cũ, nhưng so với vừa rồi, đã có thể xem là tươi đẹp.

Lưu ma ma đáp, nhẹ nhàng cầm cổ tay Dương yêu Nhi, kéo nàng từ trên chỗ ngồi đứng dậy, nói: “Cô nương cần ngủ trưa không?”

Dương yêu Nhi lắc đầu.

Tiêu Dặc liền sai người mang giấy bút tới, hỏi: “Ngươi ở ngoài cung có viết chữ?”

Dương yêu Nhi lần đầu tiên biết chột dạ là cảm giác gì.

Viết là viết, chỉ là vẫn như cũ viết không tốt.

Nàng nhớ tới người khác luôn nói nàng là đứa nhỏ ngốc, có lẽ là ngốc thật. Bản thân Dương yêu Nhi nghĩ thầm.

Tiêu Dặc không biết trong lòng nàng đang suy nghĩ cái gì, chỉ sai người trái giấy, mài mực.

Dương yêu Nhi cũng không biết cự tuyệt là gì, tất nhiên là ngoan ngoãn đi tới trước bàn, để nét bút, à không, viết chữ. Ánh mắt của Tiêu Dặc lúc đầu còn đặt ở trên giấy Tuyên Thành kia, nhìn chăm chăm ngòi bút của nàng, lúc sau bắt tri bắt giác, liền theo ngòi bút kia, nhìn về phía tay của nàng, lại từ bàn tay nắm chặt của nàng, hướng lên trên, nhìn thẳng cổ của nàng,.....

Tiếp sau đó là cảm, lỗ tai.

Vành tai nàng có vẻ mượt mà, mặt trên không có lỗ tai, tự nhiên cũng không có đeo khuyên tai.

Tiêu Dặc nhìn chăm chăm một lát, bắt tri bắt giác lại sinh một tia buồn ngủ.

Lúc này, hẳn nghe Dương yêu Nhi nói: “..... Được rồi.” Hai chữ như vậy, từ miệng nàng nói ra có cảm giác tương đối mềm mại.

Tâm tư của Tiêu Dặc bị kéo về, buồn ngủ cũng hoàn toàn tiêu tán.

hắn đứng dậy đi ra phía trước, nhìn nhìn ở bên trên giấy Tuyên Thành.

Chỉ thấy phía trên các chữ lớn lớn bé bé, xiêu xiêu vẹo vẹo, chen đầy.

Trái lại như là đang luyện bảng chữ mẫu, rõ ràng là cùng một chữ, lại bị nàng viết thành những hình dạng bất đồng.

Tiêu Dặc quay đầu đi Dương yêu Nhi.

Dương yêu Nhi đang cúi đầu, dùng tay trái lau đi nét mực trên ngón tay phải, động tác vụng về lại buồn cười.

Tiêu Dặc kéo tay nàng qua: “Lấy khăn tới.”

“Dạ.” Tiểu cung nữ vội đưa một cái khăn lên.

Tiêu Dặc tay phải tiếp nhận khăn, ấn trên mu bàn tay của Dương yêu Nhi, xoa xoa cho nàng, tính cả một cái tay khác của nàng cũng cùng lau khô một thể, sau đó mới đem khăn ném lại cho cung nhân.

Sau đó ánh mắt hắn đảo qua mặt giấy Tuyên Thành bị tràn ngập kia, nói: “Ngược lại cũng có chút tiến bộ.”

Dương yêu Nhi ngơ ngác nhìn hắn, đại khái là không nghe ra ý khích lệ của hắn.

Tiêu Dặc không có ở lâu, hắn cũng không có lại hỏi Dương yêu Nhi, ai khi dễ ngươi, bên ngoài chơi vui sao, ngươi còn muốn đi chơi sao.

hắn đi ra ngoài, các cung nhân cũng liền theo hắn rời đi.

Dương yêu Nhi nhỏ giọng đánh gáp một cái.

Nàng nhìn bút mực trên bàn, đang muốn duỗi tay tẩy bút. Động tác này, lúc trước Hoàng Thượng đã dạy cho nàng.

Lưu ma ma lại vội vàng nắm tay nàng lại, nói: “Hoàng Thượng mới vừa lau khô cho cô nương, làm sao có thể để cô nương tới tẩy bút? Để cho thuộc hạ làm là được.”

Dương yêu Nhi nghe lại gáp một cái.

Lưu ma ma liền lại hỏi nàng: “cô nương muốn ngủ trưa một lát không?”

Dương yêu Nhi ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài, thái dương treo ở trên cao, ánh nắng chói mắt, Dương yêu Nhi che miệng lại gáp, lúc này mới gật đầu.

Vì thế Lưu ma ma liền hầu hạ nàng, ở trên giường nhỏ ngủ, trong ngực ôm một cái gối đầu, đắp chăn, cứ như vậy liền mê man ngủ mất.

Chờ đến khi Dương yêu Nhi tỉnh lại, nàng chớp chớp mắt, mờ mịt nhìn chăm chăm màn.

A?

Ta lại trở lại rồi?

Dương yêu Nhi từ trên giường ngồi dậy.

Người bên ngoài tựa hồ trông giữ rất lâu, vừa nghe thấy động tĩnh của nàng, liền lập tức vén màn lên.

“cô nương tỉnh rồi, dậy súc miệng, ở bên ngoài đi dạo hai vòng nhỏ, bằng không ngủ lâu vậy, sẽ bị choáng váng đầu.” Là Lưu ma ma nói chuyện.

Dương yêu Nhi được nàng đỡ đứng dậy, đôi tốt y phục, Lưu ma ma liền cứ như vậy bồi nàng ở trong sân đi lại.

Ở Dương trạch dạo qua một vòng nhỏ, Dương yêu Nhi mới mơ hồ cảm thấy, người đi theo bên người lúc trước, đều thay đổi, đổi thành gương mặt xa lạ. Người mới không có nói chuyện với nàng, nhưng một đám nhìn bộ dáng đều rất lợi hại.....

Lưu ma ma vẫn giống như lúc trước, không có gì khác.

không bao lâu, quần giả tới báo, nói cô nương Lý gia tới.

Dù biết là, trong miệng hẳn nói chính là Lý Hương Điệp cùng Lý Ninh Yến, nhưng sắc mặt của Lưu ma ma vẫn âm trầm.

Dương yêu Nhi đang cảm thấy không thú vị, liền nhìn thẳng hướng cửa viện.

không bao lâu, hai người kia được dẫn vào cửa.

Về mặt của hai cô nương đều mang tươi cười, giống như đã trải qua chuyện gì cực kì thú vị.

Các nàng liếc nhau, đi đến trước mặt Dương yêu Nhi, nói: “cô nương hôm nay ra cửa chơi không?”

Dương yêu Nhi không nói chuyện.

Hai người nói: “không ra khỏi cửa cũng tốt, canh giờ cũng không còn sớm, ra cửa cũng chơi không được bao lâu.”

Các nàng bồi Dương yêu Nhi vào phòng khách, ngồi xuống bên bàn tròn.

Cung nữ mang điểm tâm trà nóng tới.

Lý Hương Điệp cười nói: “nói một cái chuyện cười cho cô nương nghe.”

Dương yêu Nhi cũng không lên tiếng, Lý Hương Điệp cũng mặc kệ, nàng lại nói: “Ta nghe nói lúc trước cô nương được mời, đến yến tiệc của Lý Nguyên kia, trong bữa yến vị hôn phu Liễu Khai Hoành của nàng ta đại náo có phải không? Hôm nay, cánh tay Liễu Khai Hoành đã gãy, không phải ở chỗ này.....” Lý Hương Điệp chỉ chỉ vị trí khuỷu tay của mình.

nói xong, tay nàng dõng xuống, vuốt ve xương cánh tay nói: “Là từ chỗ này..... Chỗ này bị người đánh gãy.”

“hắn lúc trước không phải là người đọc sách sao? Tuy là nói không có công danh. Nhưng chuyện sau này, ai có thể nói chính xác chứ? hiện tại như vậy..... Mời đại phu tới xem, cũng chữa không tốt. Ngày sau đừng nói cầm bút, có thể nhúc nhích hay không, còn là một chuyện khác.”

Dương yêu Nhi ngậy thơ mờ mịt nghe.

Lý Ninh Yến nói: “hiện giờ bên ngoài đang phỏng đoán, đây là do Tiêu Quang Hòa đánh gãy, hay là do người của Lý gia đánh gãy. Chẳng qua bất luận là do ai ra tay, thúc thúc của Liễu Khai Hoành kia, chính là đến ngoài cửa Lý gia nháo, ồn ào nói là Lý gia, không, là Đông Lăng Lý gia, không phải nhà chúng ta. nói nhà bọn họ không nói tình nghĩa, hành sự tàn nhẫn độc ác, không muốn tiến hành hôn sự thì thôi, còn muốn ra tay tàn nhẫn giết người Liễu gia, may mắn có người đến tương trợ, chỉ mới chặt đứt cánh tay.....”

“Thúc thúc của Liễu Khai Hoành nói, hiện giờ chính là cho dù có phải bỏ mạng, cũng muốn Lý gia thực hiện hôn ước.”

Lý Hương Điệp khẽ cười một tiếng: “Cái này trái lại chỗ nào giống kết thân, rõ ràng là kết thù. Cũng không biết mười mấy năm trước, Lý gia có từng nghĩ tới sẽ có một ngày như hôm nay.”

Dương yêu Nhi đánh ngáp, trong đầu choáng váng.

Có phải hay không ngủ tiếp một giấc rồi dậy, mờ mắt ra sẽ lại nhìn thấy hoành thánh cua?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Mấy vấn đề của tiểu hoàng đế đều đào hố.

Nhưng mà yêu Nhi lại miễn dịch tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Lý Tiêu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

Tỷ muội Lý gia này, không có nửa điểm khuếch đại. Liễu Chí thật sự đã nháo tới trước cửa Lý phủ, hai mắt hắn đỏ tươi, ăn mặc y phục rách nát tả tơi, trên mặt, trên cổ, trên cánh tay đều có vết thương, nhìn qua hết sức thê thảm.

May mà không có người nào dám đi ngang qua đây, bằng không trường hợp kia càng khiến Đông Lăng Lý gia không còn mặt mũi.

Ai cũng không nghĩ tới Liễu Chí sẽ đến nháo, Lý phủ phản ứng hết hoảng, người gác cổng, gã sai vặt ngăn ở đằng trước, lại liền xôn thành một đoàn. Bọn họ vội kéo cánh tay của Liễu Chí, lại không dám thật sự hạ độc thủ, miễn cho thật sự rơi xuống đầu đề câu chuyện.

Cửa lớn Lý phủ gắt gao đóng chặt.

Bên trong cánh cửa, Lý lão thái gia sắc mặt lạnh băng, hẳn nhìn chăm chăm Lý Nguyên, lạnh giọng chất vấn: “Người hiện giờ biết sai ở nơi nào sao? Gây ra loại chuyện lớn bực này, hiện giờ Lý gia bị người làm cho trong ngoài đều không phải là người! Chớ có nói muốn lấy về chút thanh danh này, hiện tại thanh danh đang có đều bị người ném hết!”

Lý lão thái gia trong lòng cũng cực kỳ buồn bực cùng hối hận, chỉ là trên mặt chưa từng biểu lộ.

Sớm biết như thế, ông nên ở trong cái ngày sau khi Lý Nguyên tiến cung, lấy lòng không thành, liền lập tức ra tay giết Liễu gia. Nếu như xử lý sạch sẽ, chưa chắc có người hoài nghi đến trên đầu Lý gia ông..... Lại vì lo trước lo sau, do dự không quyết đoán, luôn nghĩ là còn có biện pháp khác, mới để cho tiểu bối bên dưới động tâm tự tự mình đi xử lý, kết quả khen ngược, chọc một cái liên tạo ra phiền phức lớn.

hiện tại muốn đổ tội lên đầu Tiêu Quang Hòa, vậy cũng phải khiến người bên ngoài chịu tin mới được!

Lý Nguyên mím môi, không dám nói.

Sau lưng nàng đều đã ướt đầm mồ hôi lạnh. Nàng cho tới bây giờ, chưa bao giờ ăn qua lỗ nặng như vậy. Nàng được nuôi dưỡng ở Động Lăng Lý gia từ nhỏ, bản tính coi trọng lợi ích của Lý gia sớm đã khắc vào trong xương cốt của nàng, nàng gần như từ nhỏ đã bắt đầu vận dụng những thứ mình học được, đi tính kẻ người khác. nhỏ thì chỉ tính kẻ trang sức tiền bạc mỗi tháng, lớn thì đến mức từng làm một cái cô nương trong tộc hoàn toàn bị gia tộc từ bỏ.

Nàng tự nhiên đùa bốn tám kẻ, dùng đủ loại đủ kiểu thủ đoạn để đạt được thứ mình muốn.

Thắng đến hôm nay.....

Nàng thua một cách khó hiểu.

Lý Nguyên không muốn nhận sai, nàng ngay cả trong giữa phân đoạn này đến tột cùng sai ở chỗ nào, đều nghĩ không ra.

Tiêu Quang Hòa đối nàng ôm lòng hảo cảm

Dương cô nương lỡ bị kéo vào trong cục diện, nàng chỉ là va chạm Dương cô nương một chút, lúc sau lại thành tâm xin lỗi Dương cô nương. Ma ma bên người Dương cô nương đáng vẻ hung ác, không chịu tha thứ cho nàng, nhưng vậy thì sao? Chẳng qua chỉ là một lão ma ma, một ma ma hầu hạ người mà thôi.

Liễu gia đến tột cùng là vì sao, đột nhiên lại dứt bỏ ước định cùng với Lý gia mấy ngày trước?

Phải, nàng là tính kẻ Liễu Khai Hoành, nhưng Liễu Chí không phải kẻ ngốc, hẳn nếu như thông minh, nên biết hiện tại quan trọng là phải giữ được hôn sự, mà không phải là tới cửa đòi náo, nói rằng Lý gia nàng ta hại bọn họ.....

Lý lão thái gia thở dài một tiếng: “Thôi, người chọc ra phiền toái, cuối cùng trong nhà còn phải tới thu thập cho người.” Dứt lời, Lý lão thái gia cũng không thèm nhìn nàng, bước nhanh đi ra ngoài, gọi vài người tới, cùng bọn họ thì thầm vài câu.

Mấy người kia liền lập tức lĩnh mệnh đi ra ngoài.

Sau khi phân phó xong, Lý lão thái gia xoay người, cách một cánh cửa hỏi Lý Nguyên: “Hiện giờ người muốn như thế nào? Điều nói cho ta nghe. Miễn cho người lại tự mình làm chủ, chơi thủ đoạn, gặp phải phiền toái.”

Trong lời nói Lý lão thái gia hết sức thất vọng, hẳn dốc lòng bồi dưỡng ra Lý Nguyên, không phải trông cậy vào nàng tìm phiền toái cho Lý gia.

“Tổ phụ..... Muốn như thế nào?” Lý Nguyên cúi đầu hỏi.

Lý lão thái gia gặt quá hóa cười, nói: “Tốt, tốt, còn có lá gan hỏi ta nghĩ như thế nào. hiện giờ bày ở trước mặt chỉ có một con đường, người gả cho Liễu Khai Hoành.”

Lý Nguyên cắn chặt môi: “không có đường khác có thể đi sao?”

“Hiện tại đã là từ lộ, làm sao còn có đường có thể đi? Nếu bàn về con đường tốt nhất, chính là người hôm nay không nói một lời, chính mình treo cổ chết đi, đối với bên ngoài cũng xem là trong sạch mà chết. Như thế thanh danh của Lý gia mới được bảo vệ, cũng bảo vệ thanh danh của người, Liễu gia kia ngược lại sẽ bị người thỏa mạ, bị người xa lánh, không cần thiết động thủ, Liễu gia tự nhiên sẽ tiêu vong! Nhưng con đường này, người chịu đi sao? Trong lòng Tổ phụ cũng là thương người, mới không có nói ra kẻ sách tốt nhất này! Mà chỉ nói với người hạ sách tốt nhất!”

Lý Nguyên từ lưng đến tứ chi đều từng đợt nhũn ra, trong đầu nàng như hồ nhảo, như thế nào cũng không thể động.

Sau một lúc lâu, nàng mới môi run, nói: “Tổ phụ, ta không muốn chết. Đây là một cái mua bán không có lời.....” Thanh âm nàng run rẩy nói.

Nàng gian nan từ cổ họng nói ra một câu, nói: “Lại thử một lần.....”

“Thử cái gì?”

“..... Tiến cung.” Lý Nguyên đột nhiên ngừng đầu, nhìn chằm chằm Lý lão thái gia, một tiếng nồn nóng hơn so với một tiếng nói: “Phụ quý ngập trời kia, chẳng lẽ tổ phụ thật sự nhẫn tâm như vậy, để tất cả lọt vào trong tay của một cái thôn phụ hương dã sao?”

Lòng của Lý lão thái gia ri máu, nhưng lúc này hẳn không thể không cắn răng nói: “không thể.”

“Như thế nào không thể? Như thế nào không thể? Tổ phụ từ trước đến nay có rất nhiều biện pháp!” nói đến chỗ này, thanh âm của nàng đột nhiên thấp xuống, chỉ lâm lâm hỏi: “không phải sao?”

“Người là cô nương thông minh nhất gia tộc Lý thị, người như thế nào không biết then chốt trong đó? Người không có được sự ưu ái của tiểu hoàng đế. Liền tính người thật sự được tiểu hoàng đế ưu ái, tiểu hoàng đế cũng cho sẽ Lý thị ta thể diện, muốn nạp người vào cung. Nhưng chuyện Liễu gia trước mắt chưa giải quyết, đến lúc đó Lý thị ta thành cái gì? Vì leo lên hoàng quyền, liền huỷ hoại hôn ước, ý đồ hại chết trên dưới Liễu gia..... Tội danh lớn như vậy bị chụp lên, Lý thị nhận được phú quý, nhưng vậy thanh danh thì sao? Hao phí nỗ lực mấy đời người mới được đến thanh danh thì sao? Liền muốn hủy diệt sạch sẽ! Tương lai sách sử đề cập đến Lý thị ta, đều sẽ viết là gian tặc, là nịnh thần! Những người đọc sách ủng hộ Lý thị cũng sẽ rời đi sạch sẽ, ngược lại còn phải chịu đựng mắng chửi.....”

Lý lão thái gia càng nói, thân thể run rẩy càng lợi hại.

Ông tức giận.

Vốn dĩ chẳng qua chỉ là một việc nhỏ, lấy thực lực của Lý thị, có thể dễ dàng giải quyết, nhưng bây giờ nháo ra thành như vậy, đã không còn là một việc nhỏ!

Cái chuyện vốn nhỏ này, đã đem bọn họ đặt trên lửa nướng!

Bọn họ cười lên lưng còng khó leo xuống, chỉ có thể cụt tay cầu sinh!

Lý Nguyên trong lòng không hiểu, Lý lão thái gia làm sao lại nghĩ đến mình bạch như vậy?

Ông như thế nào cũng không thể tưởng tượng được, việc này là như thế nào diễn biến thành như vậy? Ông chỉ biết được sau lưng có lẽ có người động thủ. Nhưng là ai động thủ? Dựa

vào cái gì bắt được Liễu gia? hẳn đều không rõ.

Đây cũng là lần đầu tiên ông, bị người bắt nạt trên đầu, lại ngay cáthân phận của đối phương cũng đoán không ra.

Lý lão thái gia nhắm mắt, thờ dài: “Sớm biết như thế, còn không bằng đem người gả cho Tiêu Quang Hòa. Tiêu Quang Hòa tuy rằng không có bản lĩnh gì, nhưng đại ca của hắn là người có khả năng. Quân Định Hầu phủ một ngày mạnh hơn so với một ngày, lại là hoàn toàn tương phản cùng với Liễu gia kia.”

Lý Nguyên nghe ông nói như vậy, đáy lòng cũng vô cùng khó chịu.

Năm đó tuổi nàng còn nhỏ, định hôn sự chẳng lẽ không phải do trường bối sao? Lúc này lại đến nói những lời này, lại có tác dụng gì? Chỉ cần là ở năm đó khi Tiêu Quang Hòa đối với nàng biểu lộ tình cảm ái mộ, trong nhà làm chủ thay đổi hôn sự, cũng sẽ không rơi vào kết cục như thế.....

Trong đầu Lý Nguyên đột nhiên nảy ra một ý niệm “..... Con đường tiến cung này đi không thông, vậy Quân Định Hầu phủ thì sao?”

Lý lão thái gia tức giận cười: “Người còn trông cậy vào Tiêu Quang Hòa? hiện giờ đều nhân vật là đứng ở trên đầu sóng ngọn gió. Tiêu Quang Hòa kia cho dù vẫn đặt người ở đầu quả tim, hẳn muốn người, cha mẹ hắn cho phép sao? Toàn bộ Quân Định Hầu phủ đều sẽ không đáp ứng! Có lẽ hôm nay hắn đã bị nhốt ở trong phủ không được ra ngoài. Người phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ còn muốn phái người đưa tin cho hắn sao?”

Lý Nguyên miệng lưỡi đều phát run, nhưng nàng vẫn nỗ lực nói: “không phải Tiêu Quang Hòa, mà là Tiêu Thành Quân.”

Lý lão thái gia càng phấn nộ: “Người biết người đang nói ai sao? Tiêu Thành Quân, đó là trưởng tử ưu tú nhất của Quân Định Hầu phủ, sớm đã được lĩnh chỉ, phong thế tử. Người như thế nào leo lên hắn? Nếu người thật có thể bám vào hắn, ta đây ngược lại cũng không lo lắng.”

“Tiêu Thành Quân còn chưa cưới vợ, ta có cơ hội rất lớn.” Lý Nguyên nói tới đây, ngược lại đã bình tĩnh lại, nàng nắm chặt ngón tay, biết rằng kế sách vừa ra này nếu không thành, phía sau nàng gần như bị hủy hoại hoàn toàn. một khi nàng gả vào Liễu gia, dựa theo quy củ gia tộc Lý thị thờ phụng, tuyệt đối sẽ không lại dùng nhiều một phần công phu ở trên người nàng. Nàng gả qua, chỉ là cùng Liễu gia kia cùng nhau chịu khổ mà thôi, mà sẽ không phải là mang theo toàn bộ Liễu gia sống những ngày tháng tốt nhất.

Lý Nguyên lại nói: “Nghĩ cách chế trụ Liễu Chí, chế trụ hắn, lời đồn đãi bên ngoài không phải ít, nhưng ít ra sẽ không thay đổi nhiều hơn nữa. Lại mời đại phu đi xem bệnh cho Liễu Khai Hoành. Mỗi ngày đều mời, mặc kệ được hay không được. Tranh thủ mấy ngày thời gian, ta lại nghĩ biện pháp, đối. Đối với, Tiêu Thành Quân thích đi Nhân Văn Lâu uống rượu, ta đi Nhân Văn Lâu gặp hắn. Nam tử cùng nữ tử, không phải chỉ có chuyện kia sao? Muốn câu dẫn hắn, rất cuộc so với câu dẫn Hoàng Thượng càng dễ dàng hơn.”

Khi Lý Nguyên nói lời này, thái độ thẳng thắn, hoàn toàn không biết xấu hổ.

Nếu là để người bên ngoài nhìn thấy, chỉ sợ mỗi người đều phải rớt tròng mắt, kinh hãi thì ra cô nương Lý gia nguyên lai cũng không phải nữ tử tiên khí phiêu dật lại thi thư đầy bụng.

Lý lão thái gia sau khi trầm mặc một lúc lâu, giống như thật sự đang tự hỏi cái này biện pháp có được không.

hiện tại Tiêu Quang Hòa đã ở giữa cục diện, mặc kệ hắn vui hay là không vui, toàn bộ Quân Định Hầu phủ đều đã bị kéo xuống thủy.

Đệ đệ lưu luyến si mê tử cô nương Lý phủ, động thủ đánh người Liễu gia.

Ca ca cũng ái mộ Lý Tử cô nương, dứt khoát xuống tay muốn giết người Liễu gia đoạt thế.

không có gì không đúng.

Nhưng động thái dĩ nhiên sẽ đặc tội với phu thê Quân Định hầu, Tiêu Thành Quân cũng chưa chắc chịu đựng yên cho bọn họ tính kế, Tiêu Quang Hòa cầu mà không được, cũng sẽ tâm sinh phản nghị.

Đến lúc đó, Lý Nguyên liền phải thực lực của bản thân chống chọi với toàn bộ Quân Định Hầu phủ.

Chẳng qua, rốt cuộc là kết quan hệ thông gia, người bên ngoài chỉ cho là Quân Định Hầu phủ đem người mạnh mẽ cướp đi làm tức phụ, bên ngoài Quân Định Hầu phủ nếu không chịu đối tốt với Lý thị, còn sẽ bị người ngoài chọc cọt sống.

.....

Lý lão thái gia nhất thời cũng lâm vào khó xử, không biết nào con đường tốt hơn.

“Người quý gối ở nơi này, quý nửa canh giờ lại nói.”

Lý Nguyên lên tiếng, đáy lòng thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

Nàng biết, nàng đã thuyết phục được tổ phụ.

Muốn hành sự ở Lý gia, rất đơn giản, lợi dụ chi, tự nhiên hết thấy đều sẽ tiến hành thuận lợi. Nếu không thể tìm ra ích lợi, vậy dĩ nhiên cũng là thời điểm bị Lý gia vứt bỏ. Nàng không nghĩ trở thành người bị vứt bỏ kia.....

Khi bên ngoài lời đồn đãi càng ngày càng nghiêm trọng, Dương yêu Nhi đang ngủ, nàng ngủ một giấc đầy đủ tỉnh lại, ngẩng đầu nhìn, màn vẫn là cái màn kia. Lại ngồi dậy nhìn ra bên ngoài, Lưu ma ma vẫn là Lưu ma ma kia.

một chút thay đổi cũng không có.

Dương yêu Nhi chớp mắt.

Ngày hôm trước, là mộng?

không đợi Dương yêu Nhi cân nhắc rõ ràng có phải là mộng hay không, Lưu ma ma đã đi qua hầu hạ nàng đứng dậy.

Tỷ muội Lý gia đang đợi nàng.

Chờ nàng thay đổi y phục, rửa mặt xong, ngồi ở trước bàn.

Lý Hương Diệp liền cười nói: “cô nương muốn đi ném thử này trong kinh nổi danh vịt tương cùng rượu trái cây uyên ương không?”

Lưu ma ma nói: “cô nương không thể uống rượu.”

Lý Hương Diệp vội nói: “Rượu kia uống không say, rất là thơm ngọt.”

Lưu ma ma lại vẫn như cũ không mở miệng, ngược lại cũng không sợ cái gì khác, chỉ sợ rượu làm tổn thương thân thể cô nương.

Lý Hương Diệp đành phải sửa lời nói: “Chỗ đó còn có phật thủ hạnh nhân, cá hoa quế, cũng đều rất ngon!”

Lý Ninh Yên nói: “Chính là ở Nhân Văn Lâu, cách nơi này của chúng ta ngược lại cũng không xa, ngồi xe ngựa, chừng khoảng thời gian dùng hai tách trà liền tới. Ngồi ở trong lầu, còn có thể nhìn người đi đường bên dưới lui tới, người bán rong rao hàng, chẳng phải rất thú vị sao?”

“Sau khi dùng bữa, cô nương còn có thể ở dưới lầu đi dạo một trận, coi một chút trang sức, còn có một số đồ chơi nhỏ không thường thấy trong cung, nào là đồ chơi làm bằng đường, tranh đường, lã đá…… Còn có bán điều nữa, cô nương thử điều không?”

Hai người này một hơi nói không ít, Dương yêu Nhi khó khăn lắm chỉ nhớ được hai ba cái ở trong lòng, nhưng như vậy cũng đủ rồi.

Dương yêu Nhi đột nhiên quay đầu hỏi Lưu ma ma: “Hoàng Thượng, thử?”

Lưu ma ma nói: “Hoàng Thượng chưa từng thử qua.”

Dương yêu Nhi gật gật đầu, nói: “Vây…… Lưu trữ.” nói xong, nàng còn lại đặc biệt lặp lại một lần: “Lưu trữ.”

Lưu ma ma nghe vậy cười.

Tỷ muội Lý gia nghe không hiểu ý nghĩa trong lời nói của nàng, nhưng Lưu ma ma lại hiểu.

Lưu ma ma cười nói: “Vây hôm nay chúng ta đi Nhân Văn Lâu sao?”

Dương yêu Nhi gật đầu.

Thời điểm sắp ra cửa, Dương yêu Nhi ở cạnh cửa nhìn thấy một người.

Nam tử tuổi trẻ mặc quần áo màu lam, nhìn rất là quen mắt. Dương yêu Nhi vắt óc suy nghĩ nửa ngày, vẫn không nhớ nổi đối phương là ai, liền vui vẻ từ bỏ.

Nam tử tuổi trẻ trái lại lại chủ động chấp tay, nói: “Dương cô nương, lại gặp mặt.”

Dương yêu Nhi chỉ nhìn chăm chăm hắn, cũng không mở miệng.

Nam tử bị nàng nhìn như vậy, lại không tự giác mà thẳng lưng, hắn nói: “Gần đây trong kinh nghe nhiều lời đồn đãi, nghe nói cô nương hai ngày trước từng đến dự yến của Lý Tử cô nương, còn bị đụng dẫn đến bị thương, hiện tại đã tốt chưa?”

Lưu ma ma một bước bước ra ngoài cửa, gắt gao nhìn chăm chăm nam tử kia, vẻ mặt đề phòng.

Lúc này chỉ nghe được Dương yêu Nhi quay đầu nhìn về phía Lưu ma ma: “hắn……” Nàng dừng một chút, mới dư nói ra một chữ còn lại: “Ai?”

Hợp lại, có thể lý giải là —— hắn là ai?

Lưu ma ma sắc mặt thay đổi.

Tỷ muội Lý gia kia nghe thấy lời này, vẻ mặt cũng cổ quái.

Biểu tình trên mặt nam tử trẻ tuổi cứng lại một cái trong chớp mắt, bất quá hắn thực mau điều chỉnh tốt biểu tình, cười nói: “cô nương là quý nhân, không nhớ rõ ta là bình thường. Tại hạ Mạnh Hoàng.” hắn nghĩ nghĩ nói: “Hôm nay cũng mang theo lễ vật đến nhận lỗi với cô nương.”

Vừa nói “lễ vật tạ lỗi”, trí nhớ của Dương yêu Nhi nhất thời bị câu trở về.

Nàng điểm điểm cảm.

Lưu ma ma đã biết rõ tâm tư của nàng, không khỏi cười thầm, phân phó cung nữ tiến lên, tiếp lễ, lại lui về.

Mạnh Hoàng thấy trang phục của các nàng, liền hỏi: “cô nương chính là muốn ra cửa du ngoạn?”

Lý Hương Diệp nói: “Đúng vậy Mạnh công tử, nhưng mong Mạnh công tử cản trở nữa, muộn một chút nữa sẽ không kịp được chỗ ở Nhân Văn Lâu.”

“cô nương muốn đi Nhân Văn Lâu?” Mạnh Hoàng lại giống như lần trước, gỡ một cái thẻ bài bên hông xuống, hắn không có đưa cho Dương yêu Nhi, cũng không có đưa cho Lưu ma ma. Bởi vì hắn biết các nàng sẽ không lấy. Cho nên hắn đưa cho Lý Hương Diệp, nói: “Như vậy đi, vậy là đã có chỗ tốt.”

Lý Hương Diệp cũng không từ chối, nàng cười nói: “Mạnh công tử lúc trước thích đặt chỗ ở Nhân Văn Lâu, có thể nói gian phòng này cũng đã địa bàn của một mình Mạnh công tử. Hôm nay trái lại lại tiện nghi cho ta.”

Mạnh Hoàng nói: “Dương cô nương có thể đến đó ngồi một chút, ngược lại đã là vinh hạnh của tại hạ.”

Lý Hương Diệp bĩu môi, lại không nói chuyện cùng hắn nữa. Chẳng qua lại nhanh chóng đem thẻ bài kia cất vào trong ngực.

Mạnh Hoàng là một người thông minh, cũng không dây dưa nhiều, hắn nhìn theo mọi người lên xe ngựa, cũng liền quy củ rồi khỏi Dương trạch.

Chỉ là trong lòng lại nhớ kỹ Lý Nguyên.

Số lần hắn gặp Lý Nguyên cũng không nhiều lắm, trái lại đã nghe đầy tai những lời khen liên quan đến Lý Nguyên. Người này được hay không, hắn là không biết, nhưng lấy trình độ

nhảy bèn của hấn đoán, ngày đó ở yến tiệc Dương cô nương bị thương, chắc chắn không phải là do ngoài ý muốn!

Mạnh Hoàng trái nghĩ phải nghĩ, tuy rằng cũng biết là người ta cũng không cần hấn đi xum xoe, nhưng hấn vẫn là nên mang theo ba gia đình, cũng đi tới Nhân Văn Lâu.

không cần lên lầu, hấn nghĩ thầm, ở lại đại sảnh cũng có thể.

Khó có được một lần như vậy, cũng thú vị.

.....

Lý Nguyên đứng trước mặt mọi người, may mà người nhận ra nàng không nhiều lắm, nàng xuống xe ngựa, mang mũ sa, chậm chậm đi vào Nhân Văn Lâu, nhất thời liền hấp dẫn hơn phân nửa ánh mắt.

Lý Nguyên bỗng cảm thấy thư thái không ít.

Mị lực của nàng trước nay đều luôn như vậy, chỉ là cố tình lại vương phải một cục hôn sự không tốt, chuyện này cũng không thể trách nàng.

Lý Nguyên đi về phía trước, hỏi chương quỳ muốn một gian phòng.

Mặt chương quỳ lại lộ vẻ khó xử, nói: “Hôm nay không còn gian phòng trống nào cả.”

Lý Nguyên biết Nhân Văn Lâu làm ăn rất tốt, đại quan quý nhân, người đọc sách, còn có một số thiên kim đại khuê các có lá gan lớn, cũng đến đây. Nhưng nàng trước cũng đã tính toán tốt. Nàng biết trường tử Mạnh Hoàng nhà Lại Bộ Thị Lang, ở Nhân Văn Lâu bao trọn một gian phòng, ngày thường trừ bỏ lúc hấn gặp bằng hữu, cũng không có người đến. Lý Nguyên nhìn chăm chăm sương phòng.

Lý Nguyên cười nói: “Chương quỳ đây là lừa ta sao? Mạnh công tử không phải có bao trọn một gian sao? không bằng hôm nay vừa lúc nhường cho ta không được sao? Dù sao đi nữa cũng không có người.”

Dứt lời, Lý Nguyên vỗ vỗ bàn tay.

Nha hoàn hầu hạ bên người nàng lập tức lấy một nén bạc nhỏ, đặt ở trên quỳ.

Chương quỳ ở chỗ này làm ăn buôn bán, nhìn thấy bạc còn thiếu sao?

Nén vàng lớn hấn cũng đã thấy qua!

Mặt hấn không đổi sắc, nhàn nhạt nói: “cô nương, ngược lại thật không khéo, ở hai túc trước, đã có mấy vị quý nhân, đã đặt gian phòng của Mạnh công tử rồi.”

Lý Nguyên thầm nhủ mày, thầm nghĩ thật sự xui xẻo. Nhưng sắc mặt nàng lại không thay đổi, ngoài miệng nói: “Vậy phiền chương quỳ thay ta, cùng bọn họ nói một chút, xin bọn họ nhường gian phòng cho ta. Ta tự nhiên sẽ bồi lễ thật tốt, phần của chương quỳ tất nhiên cũng không ít.”

Chương quỳ lại ngay cả chân cũng không động, hấn lắc đầu nói: “không được không được. Hôm nay khách quý tới, trong tay cầm tín vật của Mạnh công tử, vậy đó chính là bằng hữu của Mạnh công tử. Người ta lại trả thêm một số tiền thật lớn. Bất luận như thế nào, gian phòng này đều thuộc về bọn họ. Mà không phải thuộc về cô nương.”

Cuối cùng vẫn bị cự tuyệt, trong lòng Lý Nguyên cũng nổi lên lửa.

Nàng nói: “Vậy trên lầu còn chỗ?”

“Có một chỗ.”

“Có thể dùng vách ngăn cách ra?”

“Có thể.”

Lý Nguyên không muốn cùng hấn nói nữa, liền xoay người chạy lên lầu.

Chờ đi tới chỗ ngoặt, Lý Nguyên liền quay đầu nhìn lại, bên kia là gian phòng của Nhân Văn Lâu, năm sáu gian liền tiếp nhau, trong đó có một gian là của Mạnh Hoàng.

Lý Nguyên giấu không vui dưới đáy mắt, đi tới chỗ trống ngồi xuống.

Nàng liếc nhìn xung quanh, lại không thấy bóng dáng của Tiêu Thành Quân, nàng đành phải an ủi mình, không sợ, lại đến hai ngày, nhất định có thể gặp được.

Ngay sau đó nàng gọi một nha hoàn lại: “Người qua bên kia nhìn một cái, chiếm gian phòng của Mạnh Hoàng là ai?”

Nha hoàn lên tiếng rồi đi.

Lý Nguyên hoàn toàn không biết, lúc nàng rời đi, Mạnh Hoàng đã tới chỗ chương quỳ, chương quỳ thấy hấn, vô cùng kinh ngạc, đang muốn gọi tiểu nhị tới dẫn hấn lên gian phòng trên lầu, Mạnh Hoàng lại vẫy vẫy tay, nói: “Ta hôm nay không lên.”

Chương quỳ gật gật đầu, liền nói với hấn chuyện vừa rồi.

Mạnh Hoàng kinh ngạc hỏi lại: “Người nói vừa có một cô nương muốn vào gian phòng kia ta?”

Chương quỳ nói: “Đúng vậy, còn là một nữ tử khí chất vô cùng xuất chúng, phía sau có vài nha hoàn vú già đi theo, nàng từ đầu tới đuôi cũng chưa biểu lộ thân phận, bắt quả bỏ tiền ra ngược lại vô cùng hào phóng ha ha.”

Dương cô nương đã lên rồi, tự nhiên không phải là các nàng. Vậy là ai?

Mạnh Hoàng trong đầu dần dần hiện lên một cái tên.

hấn cẩn thận hỏi chương quỳ, nàng kia ăn mặc như thế nào, chương quỳ qua loa nhớ lại một hồi, nói cho hấn nghe.

Mạnh Hoàng càng nghe càng cảm thấy chính là Lý Nguyên.

Chỉ có Lý Nguyên yêu thích như ăn vận vậy. Trong kinh rất nhiều nữ tử đều tránh va chạm cùng nàng. Nàng đang tốt, lại tới đoạt gian phòng cùng Dương cô nương làm gì? Chẳng lẽ là có tâm tư gì?

Mạnh Hoàng nhú mảy, hỏi chừng quây: “Nàng hiện giờ đi đâu vậy?”

“Lên lầu.”

Mạnh Hoàng hỏi: “trên lầu còn có chỗ sao?”

Chừng quây nói: “không có, thật sự không có, chẳng qua phía trên có vài vị công tử ngài quen biết, ngài có thể đi tìm bọn họ.”

“Được.” Mạnh Hoàng sáng khoái trả lời, bước chân lên lầu, tiểu nhị ở bên người hần dẫn đường, chờ lên lầu, tiểu nhị vô cùng khó hiểu chỉ chỉ cho hần chỗ của Lý Nguyên. Mạnh Hoàng cũng hào phóng thưởng hần chút tiền.

Lý Nguyên hồn nhiên không biết, chính mình đánh tốt bàn tính, lại trộn lẫn một chút ngoài ý muốn vào.

Nàng chỉ một lòng nhìn chăm chăm dưới lầu, ngóng trông mau một chút nhìn thấy thân ảnh của Tiêu Thành Quân.

Chỉ là, không chờ được Tiêu Thành Quân, ngược lại nha hoàn đã về trước, trên mặt thần sắc còn rất quái dị. Lý Nguyên liền nghe nàng nói: “cô nương, vào gian phòng kia, thì ra là vị. Dương cô nương kia.”

Lý Nguyên mi tâm nhảy dựng.

Dương cô nương. Như thế nào lại là nàng?

Như thế nào ở chỗ nào cũng gặp nàng!

Nghĩ đến trọng điểm hôm nay không phải là cùng nàng so thắng thua, Lý Nguyên liền đề xuống không vui trong lòng, nói: “Khó trách ngày đó lão phụ nhân bên người nàng dám nói ra những lời hung ác như vậy, thì ra là nàng cùng trưởng tử Mạnh gia có chút liên quan. Nữ như Mạnh gia tuy rằng vô cùng kỳ quái, nhưng Mạnh Hoàng ngược lại là người không thể khinh thường. Phụ thân hần lại là Lại Bộ Thị Lang, quyền cao chức trọng.”

nói tới đây, giọng Lý Nguyên lại rẽ một cái, nói: “Chẳng qua liên tính như vậy, cũng không có gì để sợ. Nàng nhiều lắm chính là cùng Lý Hương Diệp, Lý Ninh Yến quan hệ thân thiết, từ trên người các nàng vơ vét chút tiền bạc, lấy tới già vờ là của bản thân. Nhưng lấy thân phận của nàng, chỉ sợ là không vào được Mạnh gia.”

Bên dưới mũi sa Lý Nguyên chăm chọc cười cười, trong lòng bình phục.

Vốn còn tưởng rằng là nhân vật gì khó lường, nàng nghĩ nát đầu cũng nghĩ không ra thân phận. hiện giờ mới biết được, chẳng qua là như thế.

“cô nương. Tới.” Có nha hoàn đột nhiên lên tiếng nói.

Lý Nguyên nhìn qua, trước là thấy Tiêu Quang Hòa.

Mà gần bên Tiêu Quang Hòa, một nam tử mặc cẩm y hoa phục, tướng mạo bình thường lại ít khi nói cười, mới vào mắt nàng.

“Đó là Tiêu Thành Quân?” Lý Nguyên nhú mảy.

“Chắc là hần.” Đại nha hoàn bên người nàng nói.

Bất quá bề ngoài của nam nhân rốt cuộc cũng không được dùng, thân phận địa vị mới là quan trọng nhất. Lý Nguyên thả lỏng mặt mày, đáy lòng âm thầm có tính toán.

Bên này nha hoàn Lý Nguyên đi tìm hiểu bên Dương yêu Nhi kia, người đi theo người đi theo Dương yêu Nhi người đi theo, làm sao lại tùy tiện buông tha cho các nàng? Vì thế liền có cung nữ đi ra ngoài dạo qua một vòng, trở về nói: “cô nương, vừa rồi tới là nha hoàn của Lý Nguyên.”

Lưu ma mà hừ lạnh một tiếng: “Cũng đã đến nông nỗi như vậy, lại còn âm hồn không tan.”

Lý Nguyên đợi một lát, mắt nhìn Tiêu Quang Hòa cùng Tiêu Thành Quân lên lầu.

Nàng thầm nói thật phiền toái!

Cũng không phải là phiền toái sao? Nàng muốn dụ dỗ Tiêu Thành Quân, kết quả Tiêu Quang Hòa cũng tới! Lúc này lời đồn đãi đang thịnh, Quân Định Hầu phủ vậy mà không có chế trụ đứa con trai thứ hai này? Còn thả hần ra ngoài đi lại?

Lý Nguyên trong lòng sốt ruột, đặc biệt là sau khi nhìn thấy Tiêu Quang Hòa cùng Tiêu Thành Quân vào gian phòng cách vách gian phòng của Mạnh Hoàng, Lý Nguyên chờ không được.

Nàng cũng phải đi qua đó!

Phải nghĩ cách đi qua đó!

Lý Nguyên đứng lên, nói: “đi gõ cửa Dương cô nương kia.”

Nha hoàn kinh ngạc nói: “cô nương muốn đi qua gian phòng kia?”

Lý Nguyên gạt đầu, trước khi đi, đi tới đi tới, nha hoàn bên người nàng đột nhiên thay đổi sắc mặt, nói: “cô nương, đại công tử đó là Mạnh gia, hần ngồi ở bên bàn kia cùng một đám người cùng uống rượu.”

Lý Nguyên quay đầu nhìn, liền thấy công tử tuổi trẻ áo lam, đang vui vẻ cùng người đối thơ uống rượu, một thân nho nhã.

Lý Nguyên ít khi ra cửa, tự nhiên cùng Mạnh Hoàng không quen biết.

Hiện giờ vào trước là chủ, nàng liền cảm thấy Mạnh Hoàng này là người dễ đối phó.

Cứ như vậy, Dương cô nương kia liền càng không đáng giá nhắc tới. Lớn lên nhan sắc xinh đẹp, mà không có gia thế tốt thì có ích lợi gì chứ? Nghĩ đến đây, Lý Nguyên cười một cái, tiếp tục về phía trước.

Nha hoàn muốn kéo nàng lại lại không dám kéo, ngoài miệng chỉ nói: “Cô nương, nếu như bị Mạnh công tử biết, chi sợ sẽ nổi lên xung đột.”

“Sợ cái gì? Mạnh Hoàng còn chưa cưới vợ, nàng không danh không phận, lại không có địa vị. Mạnh Hoàng là trưởng tử Mạnh gia kỳ thác kỳ vọng cao. Chẳng lẽ hắn sẽ ở trước công chúng, vì như vậy một cái tình nhân tội trách tội ta sao?”

Lòng Lý Nguyên hiện tại hoàn toàn đều là nhớ thương Tiêu Thành Quân, đã không rảnh lo đến việc nhỏ không đáng kể khác.

Nàng hiện giờ không thể lại cầu mọi mặt đều chu đáo, chỉ cầu kết quả!

Lý Nguyên dứt lời, bước nhanh đi đến bên gian phòng kia.

Nàng lại không biết Mạnh Hoàng đang nhìn chằm chằm vào nàng.

Nàng lại càng không biết, đứng sau lưng vị Dương cô nương kia khi nào là đại công tử Mạnh gia, mà là tân đế bên trong thâm cung xa xa kia, nàng quý xuống đất thỉnh an, bất quá chỉ thoáng nhìn đôi giày kia của người ta liền cảm xúc cuộn cuộn, hận không thể cùng thân mật!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tiểu hoàng đế hít hơi một cái: Ai đang nhắc trẫm?

Spoil nhỏ: Khi tiểu hoàng đế gặp Lý Nguyên:

hắn dường như không muốn một đáp án chính xác từ trong miệng nàng.

hắn lại càng không đem dung mạo xinh đẹp cùng tư thái mảnh mai của nàng vào trong mắt.

hắn lại hỏi: "Người biết như thế nào là... sao?"

Ai đoán được bệ hạ nói gì không nè ^^?

Bạn đang đọc truyện *Cảm Lý Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 44

Lại có một đoàn người nữa tới Nhân Văn Lâu, những người này mặc áo đen, bên hông đeo đao.

Giống quan gia. Mà còn không phải là quan gia bình thường.

Chương quỳ đầy lòng rung mình, tự mình nghênh đón, người cầm đầu thân hình cao lớn, mắt sáng như đuốc. Hắn đè bả vai chương quỳ lại, thấp giọng hỏi: “Hôm nay có một cô nương đến đây, muốn lấy gian phòng của Mạnh Hoàng, nàng bây giờ đang ở đâu?”

Lòng của chương quỳ run run.

Đầu tiên là Mạnh Hoàng, sau lại có nhóm người này, cô nương kia rốt cuộc là phạm phải đại tội gì, đang êm đẹp không ngờ tại nhà mình, lại chạy đến Nhân Văn Lâu của hắn làm cái gì?

Chương quỳ chỉ chỉ trên lầu: “Ngài nếu muốn tìm người, ta liền để tiểu nhị dẫn ngài đi.”

Nam tử nói: “trên lầu còn phòng trống sao?”

Chương quỳ rất muốn nói không có, nhưng lúc này dù có người ta có cứng rắn hơn nữa cũng phải tìm cách, vì thế hắn nói: “Có, ngài đi theo ta.”

Trong lầu này luôn có mấy chỗ như vậy, giống như gian phòng của Mạnh Hoàng, là đặc biệt để lại cho một ít khách nhân cố định, ra tay hào phóng, địa vị không thấp.

Hiện tại liền bị chương quỳ mời đi ra ngoài.

Những người này liền cứ như vậy ngồi ở lầu hai.

Chương quỳ khom người cáo lui, vừa nhắc đầu, trong chớp mắt, dường như nhìn thấy đao đối phương đeo bên hông, trên chuôi đao giống như còn dính vết máu. Tâm chương quỳ run lên, cúi đầu lui xuống.

Chờ chương quỳ đi xa.

Bọn họ mới lên tiếng nói: “cô nương Lý gia này mưu kế cũng thật nhiều, một chiêu không thành lại tới một chiêu khác.”

Người cầm đầu rũ mắt nhìn chằm chằm đao bên hông, lạnh lùng nói: “Bất kể nàng có thủ đoạn gì, kết cục cũng đều đã định tốt rồi.”

Người còn lại cũng lạnh giọng cười nói: “Làm chủ tử tức giận, không biết sống chết.”

Bên này Dương yêu Nhi mới vừa đem thịt cá hoa quế cắn vào trong miệng, cửa liền bị người gõ vang lên, người bên ngoài gọi: “Dương cô nương.”

Dương yêu Nhi tất nhiên là không thèm để ý, còn cầm đũa, tiếp tục gấp đồ ăn cho mình.

Đũa nàng vừa động, ngược lại gấp lấy một miếng thịt vịt tương.

Lúc này tiếng đập cửa càng kịch liệt.

Người ngoài cửa nói: “Dương cô nương, gấp nhau tức là có duyên, không bằng chúng ta cùng nhau dùng cơm?”

Dương yêu Nhi tay vừa trượt, thịt vịt tương liền rơi xuống, ở trên mặt bàn. Dương yêu Nhi muốn gấp lên, nhưng lại không dám gấp. Là Xuân Sa, hay là Hoàng Thượng hoặc là ma ma, cùng nàng nói qua, rốt, không thể nhặt lại.

Dương yêu Nhi mặt mày tươi sáng, nhất thời lại âm thầm xuống.

Lưu ma ma thấy thế, nhường mảy, đứng dậy mở cửa ra, bộ dạng nàng lạnh mặt vô cùng dọa người, nha hoàn bên ngoài liền bị nàng dọa lui lại mấy bước.

Vẫn là Lý Nguyên tiến lên một bước, nàng tháo mũ sa xuống, khẽ cười nói: “Mấy ngày trước còn muốn tạ lỗi với cô nương, lại không nghĩ tới hôm nay lại gặp.”

Lưu ma ma lạnh lùng nhìn nàng, ánh mắt giống như đang nhìn một người chết.

Ánh mắt như vậy làm Lý Nguyên cảm thấy cả người không khỏe.

Nàng đành phải lướt qua Lưu ma ma, nhìn về phía Dương yêu Nhi đang ngồi ngay ngắn bên trong.

Nàng lại lộ ra một chút tươi cười, nói: “cô nương, ta có thể đi vào sao?”

Dương yêu Nhi đang đắm chìm trong sự thương tiếc nhìn miếng vịt tương bị rơi kia, làm sao có thể để ý tới Lý Nguyên, nàng mím môi thật chặt, mím thành một hình dạng xinh đẹp, nhưng lại là không thấy mở miệng nói chuyện.

Lý Nguyên trong lòng cũng bức.

Thậm chí nói người chẳng qua là dựa vào thế lực của Mạnh Hoàng, nhưng hôm nay Mạnh Hoàng còn chưa có vào triều làm quan đâu, nói cho cùng cũng không tính là một nhân vật lợi hại gì, người trải lại tự mình cho là đương nhiên, thật cho là lợi hại!

Lý Nguyên nhìn xung quanh một vòng.

Trừ bỏ Dương cô nương, còn có tỷ muội Lý Hương Diệp. Nàng cùng các nàng ai cũng không ưa ai, cùng các nàng nói chuyện cũng hơn phân nửa là tổn công vô ích.

Lý Nguyên liền dứt khoát lạnh mặt, lại không tiếp tục che dấu, nói: “Ta thật tâm muốn xin lỗi cùng cô nương, cô nương lại cự ta ngoài cửa, cái này chính là lễ giáo trong nhà cô nương sao?”

Lưu ma ma nhất thời tức giận vô cùng.

cô nương lúc trước lớn lên ở hương dã, bị nhốt ở trong viện, không có ai dạy nàng.

hiện tại chính là Hoàng Thượng từng chút một dạy cho nàng, lời này chẳng phải là đang nói, Hoàng Thượng cũng không có giáo dưỡng sao?

Lưu ma ma cười lạnh nói: “Người thật to gan, nhanh chóng cúi ngay, chớ có lại đến trước mặt làm cô nương chướng mắt.”

Giọng vừa dứt, mấy cung nữ đi theo ở trong phòng đã lặng lẽ nắm cổ tay áo.

Các nàng đã bị đẩy đến bên người Dương yêu Nhi, làm sao chỉ đơn giản như vậy?

Nhưng Lý Nguyên làm sao biết được chuyện này? Những người này đứng ở trong mắt nàng, cũng chỉ là những nha hoàn bình thường mà thôi.

Nàng đảo qua bọn họ, nói: “Ta đã biết thân phận của Dương cô nương. Dương cô nương nếu muốn mượn chuyện này tới áp ta, e là không thành.”

Lưu ma ma thần sắc quái dị nhìn nàng.

đã biết, còn dám làm vậy?

Lý Nguyên này chẳng lẽ là muốn cá chết lưới rách?

Lưu ma ma thần sắc lạnh lẽo, đang định hạ lệnh, lại nghe thấy Lý Nguyên nhàn nhạt nói: “Người cùng trưởng tử Mạnh gia Mạnh Hoàng quan hệ cực kỳ thân mật đúng không? hần ngay cả gian phòng này cũng cho người. Hạ nhân ở Dương trạch cũng là hần mua? Nhưng mà Dương cô nương, người cần phải rõ ràng, người không có gia tộc làm chỗ dựa, liên tính là hần sùng người đến mức này, tương lai cũng sẽ không cưới người vào cửa. cô nương cần gì phải ý vào phần sùng ái này, liên không đem người khác để vào mắt chứ? cô nương hôm nay giúp ta, ngày sau, ta tất nhiên sẽ ghi nhớ ân tình của cô nương. Đợi khi Mạnh công tử thành hôn, người nếu không có chỗ đi, ta còn có thể giúp người.”

Lời nói này, xem ra là Lý Nguyên, thật sự là vừa đe dọa cũng vừa dụ dỗ, biết lấy lý lẽ tình cảm lay động, rất vô cùng thích hợp!

Nhưng người đối diện thì sao?

Sắc mặt lão ma ma kia xanh mét.

Sắc mặt tỷ muội Lý Hương Diệp cũng âm trầm.

Nhìn qua một vòng, thế nhưng chỉ có vị Dương cô nương kia, thần sắc vẫn như cũ.

Ngược lại là một người trầm ổn.

Lý Nguyên đáy lòng một bên bội phục, một bên lại ghen ghét.

Nàng đang định mở miệng một lần nữa, lại nghe thấy phía sau có người tức giận nói: “Lý Tứ cô nương cần gì phải mang tiếng người xấu? Ta sao dám dựa vào Dương cô nương? Ta cùng với Dương cô nương chẳng qua là sơ giao, tới trong miệng Lý Tứ nguoi, như thế nào liền biến thành quan hệ tình nhân?”

Lý Nguyên mặt cả kinh, quay đầu nhìn.

Mạnh Hoàng đứng ở nơi đó, sắc mặt xanh mét, phản ứng cực kỳ kịch liệt, nói là tức sùi bọt mép cũng không quá.

Lưu ma ma nghe xong lời này, thần sắc mới đẹp hơn một chút.

Chỉ cần dựa vào lời nói vừa rồi của Lý Nguyên, lột da nàng cùng Mạnh Hoàng kia cũng coi là nhẹ!

Lý Nguyên lại nói: “Mạnh công tử cần gì phải giấu ta?”

Mạnh Hoàng từ trước đến nay đều nói chuyện quy củ, cùng nữ hài tử Mạnh gia hẳn hoàn toàn bất đồng, hẳn cũng thường duy trì tác phong văn nhân nho nhã, cũng không tùy tiện nổi giận với người khác. Giờ phút này lại lạnh giọng đánh gãy Lý Nguyên, nói: “Lý Tứ! Nguoi chớ có khinh người quá đáng! Nếu là lại hồ ngôn loạn ngữ, đừng trách ta ra tay không lưu tình……”

Lưu ma ma cũng cười lạnh lên tiếng, nói: “Lý cô nương, nguoi nhìn sai rồi. Lý cô nương chẳng lẽ không nhớ rõ ta là ai sao? Sao lại đem ta nói thành là hạ nhân do Mạnh công tử mua?”

Ngày đó Lý Nguyên tiến cung, Lưu ma ma cũng ở đó.

Chỉ là nàng vì bày tỏ quy củ, liền vẫn luôn cúi đầu nói chuyện, lúc sau lại ngước lên một chút, cũng cùng chỉ là hơi hơi ngẩng đầu, quan sát phía sau màn kia.

Nàng cũng chưa từng nhìn thấy bộ dạng của Lưu ma ma.

Nhưng vừa được Lưu ma ma nhắc nhở như vậy, trong lòng nàng cũng mơ hồ hiện lên cái gì, chỉ là thủy chung vẫn không nắm không được.

Nàng mím môi nhíu mày.

Chẳng lẽ thật là nàng đã đoán sai?

Dương cô nương thật sự không phải là tình nhân của Mạnh Hoàng? Vậy Mạnh Hoàng vì sao lại nhường gian phòng cho nàng?

đang nói chuyện, cửa cách vách mở ra.

Gã sai vật đi ra, trách mắng: “Ầm ĩ cái gì? Quấy rầy đến công tử nhà ta có biết không?” Tiếng gã sai vật nói tới đây, liền đột nhiên im bặt, hẳn kinh ngạc nhìn Lý Nguyên, nói: “Lý, Lý Tứ cô nương……” Hiển nhiên là lúc trước khi đi theo bên người Tiêu Quang Hòa, đã gặp qua Lý Nguyên, hơn nữa còn nhớ rất kỹ vị mỹ nhân nổi tiếng ở kinh thành này.

Người bên trong nghe thấy tiếng của gã sai vật, cũng đi ra theo.

Tiêu Quang Hòa ở phía trước, Tiêu Thành Quân ở phía sau.

Dương yêu Nhi ngồi ở trong gian phòng, ánh mắt khẽ nhúc nhích, nhìn những người ở bên ngoài.

Ài.

Cũng không ăn sao?

Dương yêu Nhi cầm đĩa lên.

Vậy nàng ăn một mình.

Tiêu Quang Hòa vừa nhìn thấy Lý Nguyên, sắc mặt liền trầm xuống. Chờ khi nhìn thấy Lưu ma ma đứng ở cửa, lại nhìn thấy Dương yêu Nhi ngồi ở bên trong, cả người Tiêu Quang Hòa gần như bị tức giận bao phủ.

hắn cảm thấy những năm luyện mộ Lý Nguyên lúc trước đó, thật giống như bị trúng tà vậy.

Nếu không có bị trúng tà, hẳn như thế nào đối với nữ tử như vậy tâm tâm niệm niệm, thường thường nhắc ở bên miệng?

không đợi Tiêu Thành Quân mở miệng, Tiêu Quang Hòa đã một bước tiến lên, lạnh lùng nói: “Lý Tứ cô nương, nguoi lại muốn làm cái gì? Ở đây không có Liễu Khai Hoành. Nguoi lại tính quay người đi đụng phải Dương cô nương, lại có thể đổi đến cái gì?”

Lý Nguyên mặt lộ vẻ ngạc nhiên, là thật sự kinh sợ.

Nàng không nghĩ tới Tiêu Quang Hòa sẽ nói như vậy với nàng!

Tiêu Quang Hòa gắt gao nhìn chăm chăm nàng, tức giận đến mức cả người đều phát run.

hắn mấy ngày gần đây nhìn thấy Lý Nguyên đều đường vòng đi, cũng không chủ động cùng nàng nói chuyện.

Ngày đó Liễu Khai Hoành xong vào cửa, hắn cũng cố gắng kìm nén, bởi vì biết Tam công tử Lý gia đang ở đó, sẽ không để cho Lý Nguyên chịu thiệt.

Rốt cuộc ở trước mắt bao người, hắn làm sao dám quá phận thân cận với nàng, trái lại làm nàng bị ô danh? Nhưng nàng dương như không nghĩ như vậy. Nàng đụng phải Dương cô nương, kích động hắn xuống tay.

Nàng vì sao phải gây khó dễ với Dương cô nương chứ?

Tiêu Quang Hòa nhớ tới ngày đó cảm lý rầm rộ.

Ha, ngày đó mọi người xung quanh hẳn đều nói đùa, nói Dương cô nương là quý nhân của hân

Nếu muốn thông suốt mọi chuyện cũng không khó.

Tiêu Quang Hòa chỉ là một kẻ ăn chơi trác táng, nhưng cũng không phải là kẻ ngu dốt.

Lúc trước không thấy rõ bộ mặt thật của Lý Nguyên, đó là bởi vì Lý Nguyên đối với hân không có mong ước gì. hiện tại Lý Nguyên đối hân có hy vọng, liền bố trí xong, cục diện bị sắp đặt này, làm sao không có dấu vết chứ?

Nhưng hôm nay vì sao còn tới!

Bởi vì hân ở cách vách, cố ý chạy tới tìm hân sao?

Tiêu Quang Hòa lúc này, còn không biết tâm tư sâu xa của Lý Nguyên, lần trước tính kế hân, lần này lại là chạy đến chỗ đại ca hân.

“Khuôn mặt xinh đẹp, tâm địa lại ghê tởm!” Tiêu Quang Hòa cắn răng nói.

Tiêu Thành Quân ở sau lưng vỗ vỗ vai hân, ý bảo hân bình tĩnh.

Tiêu Quang Hòa lại âm thanh lạnh lùng nói: “Người chó có vì ta mà kéo Dương cô nương xuống nước, nàng vốn không liên quan, hưởng chi.....” Tiêu Quang Hòa cười lạnh một tiếng, nói: “Người lợi dụng ta cũng liền thôi, rốt cuộc ta cũng không làm gì được người. Nhưng nếu người lợi dụng Dương cô nương, người có biết hậu quả sau đó?”

Lý Nguyên ngậm miệng không nói, sắc mặt xanh mét, đáy mắt tràn đầy vẻ xấu hổ cùng buồn bực.

Nàng muốn phản bác, muốn trách cứ.

Nhưng trong vô thức, nàng thế nhưng là ba mặt gặp nạn.

Những người này đều vây quanh nàng, ánh mắt hoặc lạnh nhạt, hoặc châm chọc, hoặc chán ghét.

Ngay cả tỷ muội Lý Hương Diệp cũng lên tiếng nói: “Những hạ nhân đó ở Dương trạch, phần lớn đều là do Lý gia ta mua. Cùng Mạnh công tử có quan hệ gì?”

Hừ, tức chết hai người bọn họ.

Lý gia cực cực khổ khổ nịnh nọt cô nương.

Lý Nguyên người thoắt tha không biết xấu hổ nói một câu, đem toàn bộ công lao đều đổ lên đầu Mạnh Hoảng.

Hừ!

Mọi người đều nói như vậy, tất nhiên sẽ không phải là lừa nàng.

Dù sao nếu đúng như nàng đoán, làm sao lại có nhiều người như vậy tới bảo vệ Dương cô nương chứ?

Lý Nguyên há miệng, sau lưng hẳn nữa bị mồ hôi lạnh tẩm ướt.

Làm sao bây giờ?

Nàng nhìn về phía Tiêu Thành Quân, vị thế từ gia này lại một lòng an ủi đệ đệ.

Nàng lại xem Mạnh Hoảng, Mạnh Hoảng bỏ đi về ngoài văn nhân, ánh mắt lạnh lùng.

Nàng lại nhìn Dương cô nương đang ngồi ngay ngắn ở nơi đó, lại thấy Dương cô nương tay đang cầm đĩa nga voi, chậm rãi ăn đồ ăn, ngay cả nhìn cũng không liếc nhìn nàng một cái, tựa như ở bên ngoài mọi thứ nháo đến dữ dội, ở trong mắt nàng cũng chẳng qua là một trò khôi hài.....

Lý Nguyên mồ hôi lạnh nhất thời chảy dài trên trán.

Nàng chưa bao giờ gặp qua người nào tâm tư thâm trầm như vậy.

Nàng cẩn thận phân tích từ lúc gặp được Dương cô nương này, kinh hãi phát giác thời điểm Dương cô nương mở miệng rất ít, nàng không có biểu hiện rõ ràng, không có nói một lời dài, ngay cả động tác cũng là rất ít..... Nhưng chính là vì như vậy, vị Dương cô nương này bất động thanh sắc thảng được hết thấy.

Nhìn đi.

Nàng chỉ cần chỉ ngồi ở trong đó, rũ mắt, trên đầu còn đội mũ sa chưa từng gỡ xuống.

Cứ như vậy..... đã dẫn khiến cho bao nhiêu người bên ngoài há giận cho nàng..... Ah, ngay cả Tiêu Quang Hòa, ngay cả Tiêu Quang Hòa cũng đứng về phía nàng!

Lý Nguyên tay chân nhũn ra, trong đầu vang lên ầm ầm.

Xong rồi, nàng nghĩ.

Mất đi cơ hội này..... Nàng làm sao còn có thể đi tiếp cận Tiêu Thành Quân.

Nàng quay đầu nhìn thoáng qua Tiêu Thành Quân, chỉ hận không thể cứ như vậy nhào vào trong ngực hân, nhưng nàng rất rõ ràng, đó là điều không thể.

Đúng lúc này, một trận tiếng bước chân đập tan yên tĩnh.

Gã sai vật tránh đường, liền thấy một người thân mặc quần áo màu đen đi tới.

Người cảm đầu hơi hơi ngược mắt, ngữ khí lãnh đạm, hần nói: “Lý Tứ cô nương.”

Chỉ là bốn chữ, từ hần trong miệng nói ra, lại khiến Lý Nguyên run lên một cách khó hiểu.

“Hành vi hôm nay của Tứ cô nương, chủ tử đều xem ở trong mắt. Đặc biệt lệnh cho ta đến, mời tứ cô nương đi một chỗ.” Người cảm đầu âm thanh lạnh lùng nói, trên người hần lại có một loại ngạo nghễ nói không nên lời.

Lý Nguyên ngơ ngẩn nhìn bọn họ: “Chủ tử các người là ai?”

Nhưng bọn hần không hề có ý muốn trả lời, bọn họ chỉ tiến lên, đẩy nhóm nha hoàn, tới tới Lý Nguyên mang đến.

Bọn họ bắt Lý Nguyên, kéo nàng đi xuống.

Lý Nguyên vừa kinh vừa giận, lạnh lùng nói: “Các người làm gì? Lớn mật!”

Những người này lại không dao động.

Nàng chỉ có thể bất lực mà nhìn về phía Tiêu Quang Hòa: “Cứu ta, cứu ta…….”

Tiêu Quang Hòa lại sắc mặt xanh mét, đứng ở nơi đó giống như đã nhập định, hần nói giọng khàn khàn: “Nên tới, cuối cùng cũng phải tới.”

Trong lời nói giống như là đã nhìn thấu thân phận của người mặc y phục đen.

Lý Nguyên cuối cùng cố kỵ thân phận hình tượng, liền nói: “Ta tự mình đi, ta tự mình đi, buông ta ra…….”

Những người này cũng không muốn thu hút nhiều chú ý.

Lúc này mới buông lỏng tay, chỉ vậy Lý Nguyên ở bên trong dẫn đi. Chờ đi xuống lầu, người khác thấy cũng không nghi ngờ, chỉ nghĩ tiểu thư nhà nào tự mình ra cửa, bị bắt trở về thôi.

Mà lúc này, Lý Nguyên mới thấy rõ, bên hông bọn họ có một khối lệnh bài đang đưa qua lại.

Bên trên có một chữ —— “Cấm”.

Cấm cái gì?

Cấm cung?

Cấm cung vệ?

Lý Nguyên một thân mồ hôi lạnh, cả người bần rần, trong đầu càng giống như hồ nhảo, gần như không thể suy nghĩ.

Nàng hoàn toàn mất đi năng lực phản kháng.

Nàng dần dần bị bọn họ đưa tới một chỗ.

Nàng đã tới đây một lần.

Nàng ngẩng đầu, nhìn biển hiệu.

…… Tây Noãn Các.

Lần trước nàng cùng tổ phụ, ở chỗ này diện kiến thánh giá. Vậy lúc này thì sao?

Mang nàng tới, là người của Hoàng Thượng?

Lý Nguyên sợ chết, cũng thật sự sợ phải gả cho Liễu Khai Hoành.

Đáy mắt nàng dần dần dâng lên một chút ánh sáng, còn có cơ hội…… Đúng không?

Nàng mạnh mẽ tự trấn định xuống, sau đó bị đưa vào trong Tây Noãn Các.

một thiếu niên mặc hoa phục ngồi trong Tây Noãn Các, hần ngồi trước bàn gỗ đàn hương kia, trên người tản ra mùi thuốc nhàn nhạt. Hôm nay không có màn trướng, cũng không có tổ phụ ở bên cạnh.

Lý Nguyên rốt cuộc cũng có gan ngẩng đầu lên.

Nàng tham lam lại thẹn thùng nhìn về phía người đang ngồi.

Nàng rốt cuộc nhìn thấy toàn bộ diện mạo của hần.

Tóc đen mắt đen, mi phi nhập tấn.

Vô cùng tuấn mỹ, mười Tiêu Quang Hòa cũng không sánh kịp hần.

Nhưng khuôn mặt hần lại âm trầm, mặt mày hung ác.

hần nhìn nàng, hỏi: “Người nói Dương cô nương cùng Mạnh Hoảng quan hệ tình nhân? Há?”

Lý Nguyên cảm giác được áp lực cực đại. Nàng sợ hần. Nàng giờ khắc này mới biết được, vị tân đế này, thì ra là người đáng sợ bậc này. Khuôn mặt tuấn mỹ như thần, nhưng thần sắc lại hung ác như Tu La. Nàng thấp thấp thở hắt hắt một tiếng, mảnh mai lại mang về sợ hãi.

hắn tựa hồ vẫn chưa muốn từ nàng trong miệng nghe ra một cái đáp án xác thực.

hắn lại càng không đem dung mạo mỹ lệ cùng tư thái yếu điệu của nàng đề vào mắt.

hắn lại hỏi: “Người biết được như thế nào là lột da sao?”

Cách đó vài dặm.

Dương yêu Nhi ngồi ngay ngắn trong gian phòng, lột rớt một tầng da ngoài của miếng vạt tương kia.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tiểu hoàng đế: trên đầu xanh biếc, tức giận, không đỡ được.

Lưu má má (thờ dài): Ta đã nói mà, dám nói những lời kia, nhất định sẽ bị hoàng thượng lột da!

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Lý Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

Lý Nguyên chưa từng tỉ mỉ cẩn thận nhìn tay của mình như vậy.

Cung nữ thân hình cường tráng hung hăng ẩn nàng xuống, lại chỉ lòi tay trái của nàng ra. Thân mình nàng nghiêng tới nằm sấp xuống, tay phải bị người khác nắm chặt. Nàng gian nan ngẩng đầu, là có thể nhìn thấy tay trái, tay trái đang bị đè trên mặt đất.

Cả người nàng lạnh lẽo, như bị đẩy vào trong hầm băng, đầu óc lại dị thường thanh tỉnh.

Người biết như thế nào là lột da sao?

không, không không.

Ta không muốn biết.

một cung nữ dung mạo dịu dàng ở trước mặt nàng ngồi xổm xuống, cung nữ đặt một cái ghế thêu, sau đó bắt lấy nàng tay trái đề lên. Lý Nguyên hoảng sợ muốn rút tay lại, nhưng làm sao cũng không rút tay lại được.

Nàng nhìn chăm chăm đầu ngón tay của mình dần trở nên trắng bệch, một loại cảm giác sơn tóc gáy dần dần từ lưng chạy đến.

Cung nữ nắm lấy ngón út của nàng, Lý Nguyên lúc này mới nhìn thấy rõ, cung nữ trong tay cầm một con dao nhỏ mỏng như cánh ve, mũi dao sắc bén. Cung nữ đặt dao trên ngón út của nàng.

Cảm giác được xúc cảm lạnh lẽo, Lý Nguyên mồ hôi đầy đầu, thân mình phát run, nàng nhìn không được hô lên: “Hoàng Thượng. Hoàng Thượng.” Mặc dù nàng cũng không biết kêu to như vậy thì có ích lợi gì. Nhưng sợ hãi đã khiến nàng không khống chế được chính mình.

Trong phòng vô cùng an tĩnh, vẻ mặt cung nữ không đổi, nàng nhẹ nhàng khẽ động, gọt bỏ móng tay của Lý Nguyên, trong nháy mắt, đầu óc Lý Nguyên chết lặng cùng chậm chạp. Chờ đến khi cung nữ dễ dàng từ đầu ngón tay của nàng, lấy da ra, giống như đang xử lý một tấm da hồ ly. Động tác thậm chí còn có thể nói là rất đẹp, tiếng thét bị kiềm chế trong cổ họng của Lý Nguyên rớt cuộc cũng bùng nổ.

Tay đứt ruột xót, đau đớn ở đầu ngón tay như thủy triều tràn đến chỗ nàng.

Lý Nguyên làm sao chịu được đau đớn như vậy.

“Hoàng Thượng, thần nữ biết sai rồi! Hoàng Thượng, thần nữ nguyện làm mọi thứ để sửa sai. A.” Nàng vừa đau vừa sợ, trong đầu chứa đầy những lời xin tha cùng tuyệt vọng, nhưng nàng không muốn chết, nàng không muốn đang sống sờ sờ mà đau chết vì bị lột da, không, nếu như đau mà không chết, lại càng thảm hơn nữa.

Nàng sai ở đâu?

Đúng rồi, Dương cô nương.

Tất cả đều bắt đầu thay đổi từ khi đối mặt với Dương cô nương.

Bởi vì nàng bày mưu kéo Dương cô nương vào.

Trong đầu Lý Nguyên hỗn hỗn đồn đồn không thể lại suy xét tỉ mỉ hơn, nhưng theo bản năng cầu danh lợi trong nhiều năm qua của nàng, khiến nàng nhanh chóng bắt được trọng điểm, nàng khàn giọng nói: “Hoàng Thượng, ta, ta nguyện vì Dương cô nương làm trâu làm ngựa. Làm cái gì cũng tốt, cái gì cũng tốt. Hoàng Thượng bỏ qua cho ta. Lý gia.” Lý gia cũng được, ngày sau ta nguyện trung thành với Hoàng Thượng.”

Tiểu Dặc ngồi ở bàn trước, lúc này ngón trỏ mới động, gõ gõ bàn.

Cung nữ nghe tiếng dừng động tác lại.

Mà trên ghế thêu hoa văn kia đã bị máu nhuộm đỏ, nhìn qua màu sắc vô cùng điểm lệ.

Các cung nhân đều buông lỏng tay.

Nhưng Lý Nguyên đã không còn sức lực, chỉ có thể nằm ở đó trong vô vọng

Nàng nhìn chăm chăm ngón út bên tay trái của mình, toàn bộ da ở đốt ngón tay đều đã bị lột xuống, đau đớn do xé rách theo ngón tay nàng, vẫn luôn ào ạt tụt vào trong đầu nàng. Đốt ngón tay máu thịt mơ hồ, nàng không dám lại nhìn kỹ, chỉ cảm thấy trước mắt từng trận choáng váng.

Lý Nguyên nhắm mắt, mồ hôi rơi xuống làm mờ hồ tầm mắt của nàng.

Có lẽ hân sẽ không giết nàng.

Nhưng hân hoàn toàn có thể lột da của nàng, nàng làm sao có thể biến thành bộ dáng kia chứ?

Lý Nguyên biết nàng cần phải dùng hết toàn bộ sức lực, để thuyết phục Hoàng Thượng.

Lý Nguyên gian nan từ trong cổ họng phun ra một câu, nói: “..... Hoàng Thượng, ta là nữ nhi Lý thị, không có người nào có thể hiểu biết hơn ta về gia tộc Lý thị. Ta là nữ tử, sau này khi gặp Dương cô nương, tất nhiên còn có rất nhiều..... Ta có thể, ta có thể vì Hoàng Thượng làm việc, bảo vệ Dương cô nương..... Dương cô nương muốn làm cái gì, ta đều có thể giúp nàng.....”

Lý Nguyên cuối cùng lại nghe thấy người ngồi trên ghế mở miệng, giọng điệu của hân khinh thường, tựa hồ chương mắt cái đề nghị này của Lý Nguyên, hân nói: “Trẫm dựa vào cái gì tin người?”

Nước mắt cùng mồ hôi của Lý Nguyên hòa làm một, nàng nói: “Ta..... Ta có thể uống canh tuyết tử, gả vào Liễu gia. Những thứ nữ nhân có thể dựa vào, một là gia tộc, hai là hôn phu, ba là con nối dõi..... Ta nếu gả vào Liễu gia, Lý thị tự nhiên sẽ vứt bỏ ta, hôn phu cũng không thể làm chỗ dựa. Nếu ta lại không con nối dõi, liền chỉ có thể toàn tâm toàn ý dựa vào Dương cô nương, dựa vào Hoàng Thượng..... Xin Hoàng Thượng thành toàn.”

Lý thị trên dưới đều coi trọng lợi ích.

Về điểm này nàng học vô cùng tốt.

Cho nên..... Cho nên tới giờ khắc này, vì chính mình, nàng cũng có thể quyết đoán vứt bỏ gia tộc của mình.

“Sớm thông minh như vậy không phải đã giảm đi không ít chuyện sao?” Tiêu Dặc nhàn nhạt nói.

“Thần nữ có mắt không trông, lúc trước không biết thân phận của Dương cô nương, phạm phải sai lầm lớn..... Xin Hoàng Thượng thành toàn.” Cả người Lý Nguyên đều bị mồ hôi lạnh thấm ướt, nàng cảm giác được chính mình sắp ngất đi rồi. Loại cảm giác tuyệt vọng này bức bách, tra tấn nàng, làm nàng càng vội muốn bày tỏ lòng trung thành.

“Ta nguyện làm nô tỳ cho cô nương, tùy cô nương sử dụng.” Nàng thở hổn hển vội vàng nói, sau đó lần thứ ba nói: “Xin Hoàng Thượng thành toàn.”

Tiêu Dặc lúc này mới mở miệng: “Vậy liền theo lời Lý cô nương nói.”

Cung nữ bên cạnh khom người hành lễ, thu dao lại, xoay người rửa tay đi sắc thuốc cho Lý Nguyên.

Lý Nguyên uống thuốc, lại được cung nữ kia băng bó miệng vết thương, còn hầu hạ nàng thay đổi một thân xiêm y, sau đó liền đưa nàng rời cung.

Trước sau chẳng qua chỉ có nửa canh giờ.

Nhưng trong đầu Lý Nguyên vẫn còn khắc sâu cảm giác đau đớn kịch liệt kia, cùng cảm giác tuyệt vọng gần như kề cận cái chết kia.

Sắc mặt nàng trắng bệch, dọc theo đường đi lại đau đến mức ra không ít mồ hôi.

Xe ngựa lại trở về bên dưới Nhàn Vân Lâu.

Nhà hoàn của nàng còn đang chờ ở Nhàn Vân Lâu, Lý Nguyên được cung nữ đỡ nghiêng ngả lão đảo lên lầu.

Cung nữ kia lại là người cầm dao nhỏ lột da của nàng.

Nàng nói: “Ta kêu là Liên Quế, Lý Tứ cô nương sau này có chuyện gì, đều có thể nói với ta.” nói, Liên Quế hơi hơi mỉm cười.

Lý Nguyên lại không dám xem thường người khác.

Trong lòng nàng thậm chí nhịn không được dâng lên một tia khoái ý nghĩ, tở phụ cũng không biết, tiểu hoàng đế đến tột cùng là có bản lĩnh gì đi?

Từ sau khi Lý Nguyên ở trước ngự tiền biểu lộ lòng trung thành, nàng liền bắt đầu tự giác đem chính mình cùng Lý gia phân chia. Tở phụ nàng dù thương nàng, nhưng yêu thương kia chỉ hình thành dựa trên cơ sở khi nàng còn hữu dụng. Lúc này vứt bỏ lẫn nhau, ngược lại cũng không cảm thấy khó sỡ.

Lên lầu.

Tiêu Quang Hòa, Tiêu Thành Quân đã không còn ở đây, ngược lại Mạnh Hoàng sau khi nhìn thấy nàng lên lầu, lập tức nhìn thẳng nàng.

Về mặt Mạnh Hoàng nghi ngờ, đại khái là không nghĩ tới Lý Nguyên như thế nào lại trở lại.

Lý Nguyên ngược lại không quan tâm đến hân, chỉ lập tức bước tới gian phòng của Dương yêu Nhi.

Cách một cánh cửa, bên trong mơ hồ truyền ra tiếng cười nói..... Nhà hoàn đỡ tay Lý Nguyên, sắc mặt trắng bệch gọi: “cô nương”

Lý Nguyên nhìn nhìn Liên Quế, Liên Quế lại cười với nàng.

Lý Nguyên giơ tay gõ gõ cửa.

Cửa rất nhanh đã mở ra, người mở cửa sắc mặt nhất thời trầm xuống: “Lý Tứ cô nương.....”

Lưu ma ma bên trong cũng nhú mào, thầm nói Lý Nguyên làm sao đã trở lại rồi.

Mà Lý Nguyên cần cần môi, đem chút kiêu ngạo này của mình xoa thành một quả cầu, đặt trước bàn thân rồi dẫm dưới lòng bàn chân.

Muốn danh, hay là muốn lợi.

Nàng đã chọn xong.

Lý Nguyên bước qua ngạch cửa, đi vòng qua nha hoàn đang chặn đường, đi tới chỗ cách Dương yêu Nhi khoảng một trượng, nàng khom người quý xuống: “Là ta hồ đồ, luôn mạo phạm Dương cô nương, Dương cô nương lòng dạ khoan dung, không muốn cùng ta so đo, ta lại được một tắc lại muốn tiến một thước……. Ngày sau không dám mong cô nương tha thứ. Nhưng cô nương nếu có chỗ cần đến ta, ta nhất định sẽ vì cô nương vượt lửa băng sông, mới có thể bù đắp lại sai lầm hôm nay phạm phải…….”

Mọi người trong phòng, đều khiếp sợ mà nhìn nàng.

Đặc biệt là tỷ muội Lý Hương Điệp.

Thời gian các nàng tiếp xúc với Lý Nguyên là dài nhất, các nàng biết rõ Lý Nguyên tâm cao khí ngạo, cũng biết rõ nàng tâm cơ thủ đoạn……. hiện tại không có khả năng là giả. Bởi vì Lý Nguyên dù cho muốn sử dụng thủ đoạn, cũng tuyệt đối sẽ không đem chính mình đặt ở vị trí ăn nói khép nép như vậy.

Nàng chẳng lẽ thật sự đã đổi tính?

Hoặc là……. Là bởi vì gặp phải vị đại nhân vật nào đó, mới có biểu hiện hiện tại.

Tỷ muội Lý Hương Điệp liếc nhau, trong lòng nhất thời sinh ra sợ hãi.

Dương yêu Nhi uống hết canh trong tay, bụng vô cùng ấm.

Nàng xoa xoa miệng, lại xoa xoa ngón tay, sau đó mới chú ý tới người còn đang quý trên mặt đất.

Lúc này Liên Quế cũng chậm chậm tiến vào, hướng Dương yêu Nhi chào hỏi, gập người nói: “Nô tỳ là Liên Quế, phụng lệnh của chủ tử, tới hầu hạ cô nương mấy ngày.”

Dương yêu Nhi không rõ nhưng vẫn gật đầu.

Lý Nguyên trái lại không khỏi nhìn nhiều một cái. Ai có thể nghĩ đến cung nữ có khuôn mặt dịu dàng như vậy, lại lột da người thành thực như vậy chứ? Người này tới trước mặt Dương cô nương, trái lại rất là quy củ, ngay cả ngữ khí cũng vô cùng ôn nhu, trên mặt còn mỉm cười.

Liên Quế lại cười cười, nói: “Chủ tử biết cô nương bị người khi dễ, liền cho người gọi qua, quở trách thật nặng một phen. hiện giờ nàng trái lại cũng biết sai rồi, cho nên liền tới trước mặt của cô nương, hướng cô nương bồi tội.”

Quở trách thật nặng một phen?

Khóe miệng Lý Nguyên cứng đờ giật giật.

rõ ràng là đem nàng lột da lại rót thuốc, ân uy cũng phát, thưởng phạt dùng chung một lần.

Dương yêu Nhi ngo ngắc lặp lại một lần: “Chủ tử?”

Chủ tử là ai?

Lưu ma ma thấy nàng ngần ra, vội nói nhỏ bên tai: “Nàng là do Hoàng Thượng phái đến cho cô nương.”

Ah.

Dương yêu Nhi bừng tỉnh đại ngộ.

Chủ tử, là tương đương Hoàng Thượng.

hắn sao lại có hai cái tên vậy?

Dương yêu Nhi lúc này mới nhìn về phía Lý Nguyên, rồi khẽ gật đầu, nói: “Được.”

Lý Nguyên biết nàng ít nói, nghe nàng nói một chữ “Được”, tâm cũng hạ xuống hơn phân nửa, chỉ có đau đớn như dao cắt ở đầu ngón tay, vẫn như cũ như bóng với hình.

Lý Nguyên không lại ở lâu, lại biểu lộ lòng trung thành một lần nữa, nàng liền tức tốc dẫn người hồi phủ.

Trở lại trong phủ, Lý lão thái gia cho người truyền nàng đi qua hỏi một câu: “Như thế nào?”

Lý Nguyên cười nhẹ: “Hôm nay có thu hoạch lớn.”

Lý lão thái gia biết bản lĩnh của nàng, nghe vậy, liền nói: “đi nghỉ ngơi đi.” Lại không chú ý tới sắc mặt tái nhợt của Lý Nguyên.

Lý Nguyên vừa về đến viện nhỏ của mình, liền đau đến hôn mê bất tỉnh.

Trước khi té xỉu, nàng đặc biệt dặn dò ma ma của mình, bảo nàng đóng cửa dưỡng bệnh, không được truyền ra tin đồn, lại để ma ma đi may cho nàng một cái bao tay.

Lý Nguyên hôn mê ước chừng hai cái canh giờ mới tỉnh lại.

Nàng giấu tay ở dưới chăn, sai người đi mời mẫu thân tới nói chuyện.

Người tới rồi, Lý Nguyên liền nắm chặt tay áo của mẫu thân, nói: “Lúc trước là do nữ nhi ngu dốt, hôm nay nữ nhi suy nghĩ cẩn thận, nếu đã sớm định ra hôn ước, làm sao có thể đổi ý chứ? Tháng sau có ngày lành, liền chọn ra, để nữ nhi gả đến Liễu gia đi thôi.”

.....

Dương yêu Nhi ở dưới Nhân Văn Lâu, được Lý Hương Diệp tỷ muội bồi đi dạo một canh giờ, liền có chút đứng không nổi.

Vì thế bữa tối cũng dùng ở Nhân Văn Lâu.

Nàng ở Nhân Văn Lâu dùng bữa tối, khi rời đi, còn gặp được Mạnh Hoàng.

Mạnh Hoàng chấp tay hành lễ với nàng nói: “Hôm nay để cô nương bị phiền toái, là Mạnh mỗ không phải, ngày khác lại nhận lỗi.”

Dương yêu Nhi không rõ hần chọc phải cái phiền toái gì, chẳng qua hần đã nói như vậy, nghĩ đến lần tới lại muốn đưa lễ, vì thế Dương yêu Nhi liền tùy ý gặt đầu một cái, lên xe ngựa rời đi.

Chờ về tới Dương trạch, mệt mỏi cả ngày ập vào trong lòng, Luru ma ma liền hầu hạ Dương yêu Nhi ngủ sớm.

Dương yêu Nhi ngủ đến mơ mơ màng màng, hoàn toàn không biết mình lại thay đổi chỗ.

Bên cạnh giường, một thân ảnh thon dài thẳng tắp.

Tiểu Dặc vươn ngón tay ra, nhẹ nhàng lướt qua môi hơi hơi mở ra của nàng.

Cảm giác một mảng mềm mại.

Tiểu Dặc dường như cười một tiếng: “Ngược lại thật sự là cảm lý của trẫm.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Nhìn lật da có vẻ sợ hãi nha tiểu khả ái của ta, ta muốn nhắc lại một lần nữa, thuộc tính của tiểu hoàng đế là hung ác nham hiểm ngoan lệ, là thật sự · hung ác nham hiểm ngoan lệ, không phải nói chơi đâu khụ. Lấy tam quan của hiện đại đòi hỏi hần, là không thực tế. hần chính là tàn nhẫn từ trong xương mà ra, với hần chỉ có ba loại người, hữu dụng, vô dụng, yêu nhi. _3_)

Lý Nguyên vì sao không chết, đó là vì đây là một tình tiết vở kịch sớm đã an bài tốt, tiếp theo, tiểu hoàng đế giết nàng không có lỗi. Giết nàng, ở bên ngoài chịu ủy khuất chính là Lý gia. Hoàng thượng vô duyên vô cớ giết chết đích nữ dòng họ là như thế nào? không giết nàng, ngược lại là để cho Lý gia sau này phải ăn đau khổ.

Kỳ thật ta cảm thấy Lý Nguyên là một nhân vật phản diện có vẻ thông minh mà ta hiếm khi viết được【nhỏ giọng bức bức

Bài này kỳ thật có thể gọi là《con đường mở rộng đoàn hộ vệ của yêu Nhi》

Bạn đang đọc truyện *Cảm Lý Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

Dương yêu Nhi sáng sớm ngồi ở trước bàn trang điểm, cung nữ cầm một mặt gương soi cho nàng, mà Liên Quế mới tới lại thay thế chỗ của Luru ma ma đứng ở phía sau chải đầu cho nàng.

Liên Quế có một đôi tay vô cùng tinh xảo, động tác tay của nàng rất nhanh, chỉ chớp mắt, liền chải tốt cao chuy kế cho Dương yêu Nhi.

Dương yêu Nhi duỗi tay sờ sờ búi tóc cao cao, sau đó lại sờ sờ môi mình.

Nàng có chút nghĩ hoặc nghiêng đầu, nhìn chăm chăm mình trong gương.

Miệng của nàng sưng lên rồi.

Liên Quế thấy thế, ôn nhu hỏi: “cô nương làm sao vậy?”

Dương yêu Nhi xoay người lại, mặt hướng về phía Liên Quế, chỉ chỉ môi mình, lại không nói chuyện.

Liên Quế cười cười, nói: “Môi của cô nương rất đẹp.”

Dương yêu Nhi muốn hỏi hiển nhiên không phải là cái này, nhưng lấy tính tình của nàng, có thể chỉ cho người khác xem đã là hiếm có, làm sao có thể lại tìm hiểu kỹ.

Nàng lười nhác đánh ngáp một cái, dựa vào bàn trang điểm, trong đầu loáng thoáng nghĩ.

Hôm qua, có người, ấn nàng môi, qua lại, sờ qua sờ lại.

Cũng không thể gọi là sờ.

Nhưng nàng nghĩ tới nghĩ lui, cũng không không nghĩ ra được từ khác.

Ta phải học viết chữ, phải học thật nhiều thật nhiều thật nhiều.

Dương yêu Nhi trong đầu nghĩ thơ mờ mịt mà sinh ra cái ý niệm này.

Toàn bộ đầu óc của Dương yêu Nhi đều toàn là viết chữ, đợi đến khi buổi sáng tỷ muội Lý gia tới tìm nàng đi chơi, nàng cũng ngồi ở bàn trước, ngoan ngoãn cầm bút, cũng không nhúc nhích.

Tỷ muội Lý gia không dám quấy rầy, sợ phạm sai lầm ở chỗ nào đó, lại rơi vào kết cục giống như Lý Nguyên, liền tự mình trở về.

Dương yêu Nhi ngày thường nhìn chằm chằm những vật nhàm chán cũng có thể nhìn suốt một ngày, đối với giấy bút này, cũng có thể ngoan ngoãn ngồi một ngày như vậy, ngay cả Lư ma ma tới gọi nàng ăn cơm, cũng hoàn toàn không để ý.

Lư ma ma bất đắc dĩ, đành phải đi đến gần, thấp giọng nói: “cô nương không đói bụng sao? Hôm nay có giò thủy tinh, môi cá nấu.”

Nhưng Dương yêu Nhi lại giống như đã nhập thần, ngay lời nàng nói cũng đều không nghe lọt vào tai.

Lư ma ma cúi đầu nhìn, mặt kinh ngạc.

Trong tay Dương yêu Nhi đã chồng chất không ít giấy Tuyên Thành đã viết qua. Phía dưới tán loạn, chữ viết xiêu vẹo, vụng về; ở trên, chữ viết lư loát trôi chảy hơn rất nhiều, cũng không có một chữ lớn một chữ nhỏ.

Dương cô nương giống như đã học được làm như thế nào để giữ cho kích thước chữ viết ổn định.

Dày đặc như vậy, lần qua lộn lại cũng đều là mấy chữ như vậy.

Nhưng cô nương lại giống như không cảm thấy mệt, cũng như nằng nề ngồi xỏm xuống xem hoa cả một ngày, ngồi ở ghế trên miếu tả hoa văn trên bàn cũng có thể qua một ngày. hiện giờ, nàng liền cũng có thể đem mấy chữ kia viết tới tới lui lui cả một ngày, không hề tạp niệm.

Lư ma ma cẩn thận vươn tay, tùy ý nhìn hai tờ, sau đó liền nhìn không được cười nói: “Hoàng Thượng nếu như thấy được, chắc chắn sẽ rất vui.”

Giọng nàng vừa dứt, bút trong tay Dương yêu Nhi liền “Lạch cách” rơi xuống.

Vết mực lớn rất nhanh liền đem giấy Tuyên Thành thấm ướt.

Lư ma ma hoảng sợ, vội cầm bút lên, thu dọn trang giấy bị nhòe.

Lư ma ma lại nhìn không được cười cười, nói: “cô nương có phải là nhớ Hoàng Thượng không?”

Dương yêu Nhi vẫn không đáp lại lời của nàng, nàng cúi đầu nhìn chằm chằm cổ tay của mình một lát.

Lư ma ma cho là nàng thẹn thùng, liền kéo tay Dương yêu Nhi lại, ý vị thâm trường nói: “cô nương trước dùng cơm đã, có lẽ qua không bao lâu nữa liền có thể gặp được Hoàng Thượng.”

Dương yêu Nhi vẫn không nghe ra ý vị trong lời nói của nàng, nàng ngoan ngoãn đứng dậy, đi theo Lư ma ma đến bên bàn ăn.

Liền Quế bày từng món ăn một, lại lấy đĩa, nhét vào trong tay Dương yêu Nhi.

Dương yêu Nhi theo bản năng duỗi tay cầm, kết quả khó khăn lắm mới cầm được, chiếc đĩa liền rơi xuống. Lư ma ma kinh ngạc quay đầu, lúc này mới hiểu ra, vừa rồi bút rơi xuống không phải là vì nghe thấy hai chữ “Hoàng Thượng”, mà là do viết lâu quá, tay cũng không cầm được nữa, mà ngay cả bản thân nàng còn không hề hay biết.

Lư ma ma vội phân phó một tiểu cung nữ bên cạnh: “đi lấy nước ấm tới.” Nàng nhìn về phía Dương yêu Nhi, nói: “cô nương trước tiên đắp tay đã, nhất định là rất mỏi.”

Dương yêu Nhi gật đầu, chỉ có thể giương mắt nhìn chằm chằm đồ ăn trên bàn.

Chờ đến khi đắp tay, Dương yêu Nhi rốt cuộc mới khôi phục lại được một chút sức lực, cầm miếng đĩa ngược lại đã không còn vấn đề.

Tâm của Lư ma ma cũng hạ xuống.

Nàng lui đến bên cạnh đứng, lại nhìn không được suy nghĩ đến một chuyện khác.

..... Mới vừa rồi nàng hỏi cô nương, có phải là nhớ Hoàng Thượng không, lời này sẽ không bị ám vệ truyền đến trong cung chứ?

.....

“Nhớ trầm đến mức bút cũng cầm không được?” Tiêu Dặc thần sắc cổ quái, đáy mắt dương như lại hàm chứa một chút ý cười.

Trong phòng yên tĩnh, tất nhiên là không có ai dám tiếp lời Hoàng Thượng.

“Nàng biết như thế nào là nhớ sao?” Ý cười nơi đáy mắt Tiêu Dặc đậm hơn, khiến ngay cả mặt mày luôn âm trầm quá mức kia, giống như cũng có chút ánh sáng.

Tiêu Dặc đẩy nắp chong trước mặt ra, rừ mắt thấp giọng nói: “Trái lại cũng nên để cho Thái Hậu trong Vĩnh An Cung đi ra rồi.”

“đi hỏi một chút, Lễ Bộ đã chuẩn bị ra sao.”

Dứt lời, Tiêu Dặc đứng dậy, lại không nhìn đồng hồ trước kia. Mấy ngày nay, hắn đã hoàn toàn thích nghi với mấy thứ này. không ít người đều đang ngóng trông chế cười hắn, xem hắn bước lên đài thiên tử, ngồi trên buổi triều sớm, lại chân tay luống cuống, nghe không hiểu chính sự, không hạ được mệnh lệnh, ngay cả các đại thần ai là ai, quan hệ liên quan trong đó cũng nhớ không rõ, càng không thể ứng phó.

Nhưng, cái này chỉ là do người khác nghĩ.

hiện giờ Tiêu Dặc đã nắm giữ toàn bộ trong tay.

Lý Nguyên phản chiến, đại biểu cho tương lai khi hắn xuống tay, có thể lấy Lý thị ra khai đao trước.

Sửa trị một lần như vậy, uy nghiêm tự nhiên sẽ sinh ra.

Người đời đa phần đều bắt nạt kẻ yếu, đặc biệt là các đại thần này, lại chỉ biết nghĩ đến lợi, lại không muốn chịu khổ. Chỉ cần là bọn họ phải chịu nửa điểm đau khổ, ngày sau liền sẽ cần

thận hơn. không dám lại coi hấn giống như Huệ Đế mà lừa gạt.

Triệu công công nhận mệnh, liền xoay người đi ra ngoài.

Tiêu Dặc nói: “Cá còn sống không?”

“Lần trước rút vài miếng vây, ngược lại cũng không có vết thương khác, hiện giờ đang sống rất tốt.” Cung nhân đáp.

Tiêu Dặc: “Ừ, đi nhìn một cái.”

Cá nuôi ở trong chậu, sau đó thì chưa từng di chuyển qua, chỉ thỉnh thoảng lại đổi nước đã phơi nắng một lần.

Như cung nhân đã nói, hiện giờ đang sống vô cùng tốt.

Con cá màu đen lần trước không có làm thịt kia, lúc này cũng được dính ké hào quang, ở cùng trong chậu vui vẻ bơi qua bơi lại.

Tiêu Dặc nhìn chăm chăm chậu cá một hồi lâu, cung nhân sợ hôm nay lại nhảy ra một Nhụy Nhi hay Hoa nhi, liền nhìn chăm chăm cửa, mà lúc này thị vệ ngoài cửa mỗi người cũng đều cảnh giác cực kỳ, sợ có kẻ nào đó không có mắt tới quấy nhiễu nhả hứng ngắm cá của Tiêu Dặc.

Tiêu Dặc nhìn một lát liền rời đi.

Những ngày gần đây hấn thường nghỉ ngơi ở Tây Noãn Các, cũng không thường trở về Hàm Xuân Thất, bên này cũng dần dần hiện ra vẻ quanh quẩn.

Trong cung lúc trước cũng là như thế này.

Đặc biệt là nơi hấn ở, cửa sổ đóng kín, rèm cửa dày nặng rũ xuống, bên trong lại đốt hương.

Ngẫu nhiên cũng bị nóng đến ngột ngạt, nhưng lại càng lộ ra khí lạnh âm u nhiều hơn.

Hiện tại cùng lúc trước cũng không khác biệt mấy.

Nhưng Tiêu Dặc lại cảm thấy thiếu chút gì đó, đột nhiên một chút liền trở nên không thích ứng được, ngay cả ánh nắng ngày đó rơi ở trên người, cũng không cảm thấy được nửa phần ấm áp.

Có lẽ là do buồng tấu chuông xuống, đang rành rồi, liền nghĩ nhiều.

Tiêu Dặc khước miệng nhấp nhấp, trở về Tây Noãn Các.

Hoàng Thượng đi lại, tất nhiên là trận thế vô cùng lớn.

Bên Yên Hi Đường kia cũng nghe được động tĩnh.

Nhụy Nhi từ khi nghe được động tĩnh, liền bọc bản thân lại trong chăn, hấn không thể đem cả đầu cũng vùi vào theo. Chỉ có như vậy, mới có thể đuổi đi được ý lạnh trong người như bị ngấm vào nước.

Các cung nữ nhìn thấy bộ dạng của nàng, trong lòng đa phần là không vui, thầm nghĩ, quả thật là không phóng khoáng.

một lúc lâu sau, chờ khi thanh âm đã xa.

Nhụy Nhi mới khó khăn ngừng đầu, khăn giọng hỏi: “Đương cô nương. Khi nào trở về?”

“Nhụy Nhi cô nương, chuyện này không phải chuyện người nên biết.” trên mặt cung nữ mỉm cười, nhưng lời nói lại lộ ra ý tứ lạnh nhạt.

Nhụy Nhi tìm bên dưới gối đầu.

Chỗ đó có để một viên trân châu, là lần trước ở Vinh An Cung có được.

Nhưng lúc này nàng lại chỉ cảm thấy cộm tay, không bao giờ cảm thấy là phú quý là vinh hoa nữa.

Khi Dương yêu Nhi tỉnh dậy, phát hiện trong nhà nhiều người hơn.

Nàng mờ mịt nhìn ra ngoài, liền thấy người người đi lại, dán chữ trên cửa sổ, lại treo đèn lồng dưới mái hiên. Chỉ là tuy nhiều người, Dương yêu Nhi làm thế nào cũng không hề cảm thấy náo nhiệt.

Nàng nhìn về phía Lư ma ma.

Lư ma ma nói: “cô nương, đây là đang trang trí tòa nhà đó.”

Trong mắt Dương yêu Nhi vẫn tràn ngập vẻ mơ hồ.

“cô nương muốn ở chỗ này tiếp chỉ chứ.” Lư ma ma nói.

Giọng nàng vừa dứt, liền có quân gia tới báo, nói là có mấy tức phụ Lý gia, mang theo tỷ muội Lý Hương Diệp cùng nhau tới.

Chỉ chốc lát sau, nha hoàn liền mang các nàng vào cửa.

Đại phu nhân đi ở phía trước liền hoà cười nói: “Sợ hạ nhân trong nhà tay chân vụng về, lão thái thái sai chúng ta tới giúp cô nương coi chừng một chút, phải nhìn chăm chăm mới được.”

Lư ma ma nhàn nhạt cười nói: “Lão phu nhân có tâm.”

“không dám không dám. Có thể vì cô nương trang trí tòa nhà, phải là vinh dự cho chúng ta.”

Khi đang nói chuyện, quán gia lại bước nhanh chạy vào cửa.

Mã lần này, hắn chạy nhanh hơn, mắt phong độ hơn. Đến khi đứng trong viện, hắn mới giật giật môi, nói: “Người của Lễ Bộ tới.”

Lúc Mạnh Hoàng đem theo lễ vật đến bên ngoài Dương trạch, liền đụng phải người của Lễ Bộ đang tiến đến.

Người cầm đầu kia là một ông lão mặc quan phục, lão thoáng nhìn qua hắn, ngữ khí không mất cung kính nói: “Mạnh công tử.”

Mạnh Hoàng nhận ra bọn họ là ai, rõ ràng là muốn mỉm cười, nhưng khoe miệng lại kéo xuống phía dưới, chỉ lộ ra biểu tình xấu hổ lại quái dị, hắn nói: “đi nhầm.”

Lão đầu mỉm cười: “không quý rầy, Mạnh công tử mời.”

“Mời ngài.”

Mạnh Hoàng liền xoay người, dắt mấy gã sai vật nhanh chóng rời khỏi.

hắn quay đầu đi Nhân Văn Lâu, kết quả vừa cất bước đi vào, lại nhìn thấy bóng dáng của Lý Nguyên.

Mạnh Hoàng nhú mảy, bỗng nhiên cảm thấy khẩu khí trong ngực làm như thế nào cũng đều không thuận được.

Bên này Lý Nguyên ngồi ở trên lầu, nha hoàn mặt đầy khăn trương, khó hiểu nói: “cô nương không phải. không phải nói sẽ gả cho Liễu gia sao? Vì sao lại còn tới đây?”

Nha hoàn bị cấm vệ ngày đó dọa cho sợ, lúc này trong lòng dĩ nhiên vẫn còn sợ hãi.

Lý Nguyên cầm chén trà trong tay, không nói gì.

Tổ phụ biết rõ tính tình của nàng, nàng chính là không đụng phải vách tường nam thì sẽ không quay đầu lại, lúc trước nàng đã nói muốn đi quyến rũ Tiêu Thành Quân, lúc sau cũng không thể bỏ dở nửa chừng. Bỗng không tổ phụ sẽ lòng sinh nghi ngờ, ngày đó nàng tới Nhân Văn Lâu, đến tốt cùng là gặp phải cái gì, mới khiến cho nàng thay đổi chủ ý.

đang lúc xuất thần, đột nhiên nghe bàn bên cạnh có người nghị luận.

“Hôn kỳ của Tần đế gần tới rồi?”

“không biết nạp thái vãn danh của hoàng gia là cái dạng gì ha ha.”

“hiện tại ngay cả tân hậu là cô nương nhà ai cũng không biết đấy.”

Lý Nguyên ngăn ra.

Đến giờ phút này, nàng mới dám hoàn toàn xác định.

Dương cô nương, tân hậu, chính là cùng một người.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tiểu hoàng đế: Phòng ở lạnh, xiêm y lạnh, giường cũng lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Lý Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

Quan viên Lễ Bộ ở lại nửa ngày, hướng dẫn, sau đó liền rời đi.

Lưu ma ma nói: “Chắc là Hoàng Thượng đặc biệt an bài.”

Tuy rằng hạ nhân của Lý Thiên Cát mỗi người đều thông minh lanh lợi, nhưng bọn hắn ai đã gặp qua chuyện lớn như đại hôn của Hoàng Thượng chứ? Đừng nói bọn họ. Lý Thiên Cát chỉ sợ cũng không nói được.

Tất nhiên, liền phải yêu cầu bên Lễ Bộ đến giúp đỡ.

Dương yêu Nhi giữa đầu nhìn, liền thấy đèn lồng treo trên cao, phía dưới rủ tua vàng óng ánh, rất đẹp.

Nàng đã gặp qua cảnh tượng này.

Khi còn ở nhà, trong viện cách vách cũng từng treo đèn lồng như vậy, chẳng qua so với như vậy thì xấu hơn một chút, nhỏ hơn một chút, cũng ít hơn một chút. Chỉ có một, hay là hai cái. Dương yêu Nhi không nhớ rõ ràng lắm.

Lúc trước nàng ngơ ngác ngồi ở trong viện, lúc không được đi ra, nhìn thấy đèn lồng, đó là vật trừ chim chóc từ bên ngoài bay qua, là vật thú vị nhất. Cái kia gần như đã trở thành một tia sáng khắc sâu chặt chẽ vào trong đầu nàng.

Nhưng hiện tại, đèn lồng giống như cũng trở nên không đáng nhắc tới.

Nơi này thật là nhiều nha.

Dương yêu Nhi đuổi dài cổ.

Thấy nàng nhìn lâu, Lưu ma ma liền sai người lấy một cái đèn lồng tới cho Dương yêu Nhi ngắm nghía.

Nhưng đèn lồng này thật sự quá lớn, Dương yêu Nhi xách ở trong tay, đèn lồng cũng đã cao qua bụng của nàng rồi. Vì thế chỉ chơi một lát, nàng liền trở về viết chữ.

Nàng đi tới bên ngạch cửa, giống như đột nhiên nhớ tới cái gì, quay đầu lại nhìn chằm chằm Lưu ma ma nói: “Giữ lại.”

Lưu ma ma đã hiểu rõ tính tình của nàng, lập tức liền rõ ràng ý của nàng, cười gật đầu nói: “Được, giữ lại, giữ lại cho cô nương.”

Dương yêu Nhi liền đi thư phòng, tiếp tục viết chữ.

Nàng cũng không phải ngày ngày đều thích ở bên ngoài chơi đùa.

.....

Hoàng gia nạp thái vấn danh, cần phải thông cáo với thiên địa tông miếu.

Việc này dĩ nhiên nhiên không thể để người khác làm hộ.

Đợi sau khi hỏi ý bộ nghị lễ nạp thái, Tiêu Dặc liền thay đổi một thân trang phục, đi thông cáo với thiên địa tông miếu.

Tiêu Dặc đến thẳng giữa điện Thái Miếu, lạy tổ tiên xong, sau đó chậm rãi đi tới trước bức họa của Huệ Đế.

Bức họa của Huệ Đế được vẽ khi hắn đang tuổi tráng niên, nhưng cho dù là tráng niên, trong tóc của hắn cũng có nhiều tóc bạc, mặt mày cùng bên môi lại có nhiều nếp nhăn, đáy mắt hắn không thấy hiền hoà, không thấy uy nghiêm càng không thấy một tia vui vẻ.

Huệ Đế rất gầy, đặt ở bên trong bức họa, thế nhưng có vẻ cùng chung quanh mình có chút không hợp nhau.

Tiêu Dặc có lẽ là di truyền từ hắn, chột nhìn qua, thân hình cũng vô cùng đơn bạc.

Nhưng bóng dáng đơn bạc của hắn ở trong điện hiện ra bóng dáng thật dài, lại có vài phần uy nghiêm.

Tiêu Dặc cho lui tùy tùng, các cung nhân không dám không theo, đảo mắt trong điện liền chỉ còn lại mình hắn, cùng khối nhẹ lượn lơ trước bài vị kia.

hắn ở trong điện xoay một vòng, khoe miệng lại dần dần có độ cung, mỉm cười.

“Phụ hoàng, nhi thần sắp đại hôn.”

“Nhi thần cùng người không giống nhau, ánh mắt của nhi thần rất tốt, sẽ không giống như người vậy, sai lầm cho rằng mắt cá là minh châu, sai lầm cho rằng già dối là chân ý.”

“Nhi thần càng sẽ không giống như người vậy, ngay cả tranh cũng chưa từng tranh qua, liền nhận thua.....”

hắn đứng ở trước bức họa, bình tĩnh nhìn người trong bức họa, ánh mắt nặng nề: “Phụ hoàng, từ biệt.”

hắn vòng qua chỗ ngoạn, đi tới phía bên trái trong phòng, ở giữa phòng bày ghế dựa, bàn thờ, còn có bài vị.

Tiêu Dặc duỗi tay ra phía sau bài vị, sờ soạng một cái traps ra tới, hắn mở traps ra, liền thấy bên trong đựng một viên huyền châu, ánh sáng rực rỡ chói mắt.

Đây là Huệ Đế khi còn sống lưu lại.

hắn khi chết, có nói khi Thực phi Lý thị chết, để Tiêu Dặc truy phong hậu vị cho nàng, đem bài vị nhập vào Thái Miếu, viên huyền châu này cũng theo nàng hạ táng.

Huyền châu này rất có lai lịch.

Hoàng đế Tấn Cao Tổ lập triều Đại Tấn từng ra biển, khi đó Tấn Cao Tổ vẫn còn là một thôn phu, sau khi ra biển trải qua muôn vạn nguy hiểm, cuối cùng lấy được một viên huyền châu từ trong tay của một tộc nhân dị quốc, đây là đồ tốt nhất hắn từng thấy trong cuộc đời.

Tấn Cao Tổ luôn mang huyền châu theo bên người, lúc sau tầm mắt ngày càng mở rộng, dần dần có tham vọng lớn.

Đến khi trở lại Trung Nguyên, không lâu sau hắn liền tập hợp các thuyền viên đã cùng hắn đồng sinh cộng tử, tính cả nhóm hương dân cường tráng ở quê, tạo phản, ở trong loạn thế giết ra một mảng trời.....

Từ đó về sau viên huyền châu này bị tấn Cao Tổ lấy làm sinh lễ, nghênh thú Mẫn Cung Hoàng Hậu.

Vì thế bắt đầu từ đó, phàm là thiên tử nạp hậu, đều sẽ coi đây là sinh lễ. Huệ Đế chưa lập hậu, nhưng hắn sùng ái Thực phi, lại bị triều thần quản chế, lúc đó thế lực của gia tộc Lý thị cũng chưa đến mức như bây giờ, Huệ Đế lòng sinh phản nghịch, một lòng chỉ muốn Thực phi làm Hoàng Hậu.

Đợi khi hắn chết, Huệ Đế trong lòng phẫn uất, liền nói với Tiêu Dặc, muốn huyền châu hạ táng theo Thực phi, cũng chính là Thái Hậu hiện giờ.

Nhưng nàng.....

Cũng xứng?

Khoe miệng Tiêu Dặc hiện lên ý cười châm chọc, ngay sau đó để traps lại, huyền châu lại đặt ở trong tay áo mình. Sau đó hắn mới bắt động thanh sắc, thoải mái hào phóng đi ra ngoài.

.....

Sau khi thông cáo thiên địa tông miếu, chuẩn bị ngựa, giáp trụ, trang lụa, măng lụa, thềm đoạn..... Nàng đến thềm điện Thái Hòa, dưới thềm son trưng bày dưới cả triều văn võ, Tiêu Dặc đang tự mình phân phó cho phó sử, theo Nội Vụ Phủ, nạp thái lễ đi đến Dương trạch

một ngày này, đội ngũ mệnh mỏng cuộn cuộn, khí thể bùng bùng.

Cứ như vậy từ Thái Hòa Môn, một đường đi đến cửa lớn Dương trạch.

trên đường người không liên quan không được tới gần, cho nên cũng không có bao nhiêu người vây xem, chỉ là trên đời này người người đều thích nhất là bát quái. Tin tức nhanh chóng liền truyền ra ngoài, mọi người đều đang chờ xem, chờ xem sinh lễ sẽ dừng ở trước cửa nhà ai.

“không phải nói tân hậu chính là cô nương thôn dã ở Dân Trạch huyện sao?”

“Đúng vậy, cái này không phải là Khâm Thiên Giám bói toán đoán ra sao? Làm sao còn có chuyện lớn như lễ nạp thái này? cô nương thôn dã ở đâu ra phủ đệ? không phải nên trực tiếp bỏ qua các loại ở giữa đi mới đúng?”

“Người thì biết cái gì? Nếu như bỏ đi, như vậy mới là không hợp quy củ.”

“Chỉ bằng việc nhiều quy củ đại lễ đều tiến hành từng cái một, mới thấy được Hoàng Thượng có bao nhiêu coi trọng a.....”

Trong Nhân Văn Lâu, mọi người uống rượu, tán gẫu vài câu, như thể chính mình đang ở trong cung, chính mình giống như vô cùng hiểu rõ ràng tâm tư của hoàng đế.

Mạnh Hoàng nghe vậy, buông chén rượu trong tay xuống, nhìn về phía hèm Tĩnh Ninh.

Bên trong cửa Dương trạch, tiết ách chuẩn bị tốt, chỉ là trước án trống rỗng, không có người quý nghênh.

Dương yêu Nhi lúc này đang đứng ở phía sau cây cột, nhìn chăm chăm trung môn, thần sắc mờ mịt khó hiểu. Bên cạnh nàng còn có Lý gia lão phu nhân, nhóm tức phụ Lý gia, còn có cô nương Lý gia..... Nếu không phải nơi này không thể nhét được quá nhiều người, thì bọn họ thật hận không thể tất cả đều tới để lấy đỉnh không khí vui mừng, lấy đỉnh quý khí mới tốt.

cô nương Lý gia tuổi còn nhỏ một chút, lưng ta lưng túng lên tiếng: “..... Bên kia không cần người đứng sao?”

“không cần.” Mẫu thân nàng vỗ nàng một cái.

“Vậy..... Vậy nếu không có người, vì sao còn phải làm lễ như vậy?”

Lý lão phu nhân quay đầu, lạnh lùng trách cứ nàng: “nói bậy gì đó?” Dứt lời, Lý lão phu nhân động tác khoa trương nói: “Nạp thái, đại chính, ắt không thể thiếu. Như thế có thể thấy được Hoàng Thượng rất coi trọng cô nương.”

Dứt lời, Lý lão phu nhân liền nhìn về phía Dương yêu Nhi, nếp nhăn trên mặt chen chúc cùng một chỗ, cười nói: “Hơn nữa hiện tại thân phận của cô nương lại vô cùng cao quý.”

Nếu như ngày cả lễ cũng không được làm đầy đủ.

Vậy mới trở thành trò cười.

Cũng như Lý lão phu nhân nói, dù trước án kia không có người quý nghênh, nhưng chính phó sử cùng quan viên Nội Vụ Phủ, đều không để ý, vẻ mặt nghiêm túc, sai người đem thái lễ lần lượt đặt xuống, sau đó nghiêm túc làm lễ, cho dù đối diện bọn họ trống rỗng cái gì cũng không có.....

Cứ như vậy từng bước một làm xong, bọn họ mới hồi cung phục mệnh.

Người khác đều tâm tình kích động, chỉ có Dương yêu Nhi vẫn mờ mịt ngây thơ như cũ, giống như đang xem một tuồng xiếc khi vậy.

Lý lão phu nhân tiến đến, thấp giọng nói: “Trong cung khi nào làm yến nạp thái? cô nương nếu có chỗ cần đến, chỉ cần sai người trong phủ chúng ta là được.”

“Đội tin tức từ trong cung đã.” Lưu ma ma nói.

“Phải, phải.” Lý lão phu nhân lên tiếng, đáy lòng cũng đã cân nhắc, nghĩ trở về liền bắt đầu chuẩn bị, muốn cho trên dưới Lý gia đều đi theo mới tốt.

Dương yêu Nhi bị chen chúc ở trong đám người, cảm thấy có chút khó chịu.

Liên Quế vô cùng có ánh mắt, thấy thế liền đỡ Dương yêu Nhi đi.

Những người khác cũng không dám đuổi theo, chỉ ở phía sau nói: “cô nương cứ nghỉ ngơi cho tốt, cô nương đi thông thả.....” Cảnh tượng ngược lại cũng vô cùng thú vị.

Liên Quế đỡ Dương yêu Nhi đến thư phòng.

Dương yêu Nhi ngồi ở ghế trên, ngồi yên một lát, đột nhiên quay đầu hỏi Liên Quế: “Đó là, cái gì?”

Đây là lần đầu tiên nàng chủ động cùng Liên Quế nói chuyện, Liên Quế nhất thời thụ sủng nhược kinh, vội nói: “cô nương biết lễ nạp thái sao?”

Dương yêu Nhi lắc đầu.

“Đó là một chuyện phải làm trước khi thành hôn.”

Dương yêu Nhi lâm bảm thuật lại: “Thành hôn?”

Liên Quế nói: “Đó chính là cô nương phải gả cho người.”

Dương yêu Nhi trong lòng mơ hồ hiểu được, nàng biết nương đem nàng đưa đến Lý phủ, là muốn cho nàng đi gả chồng. Nhưng là gả cho người nào, gả chồng như thế nào, nàng lại hoàn toàn không biết.

Tới lúc này, chút ký ức này mới bị Dương yêu Nhi moi ra tới.

Phải.

Nàng là tôi gã chồng.

Dương yêu Nhi chớp chớp mắt, ngực lại có chút rầu rĩ.

Nàng nhìn nhìn giấy mực trước mặt, ngay cả chữ cũng không muốn viết.

Liên Quế thấy nàng cau mày, sắc mặt có hơi trở nên trắng, giống như khó chịu vô cùng, liền nhanh chóng đỡ người đến bên trên giường nhỏ nằm xuống.

Dương yêu Nhi nắm chặt chăn mỏng trong lòng ngực, mơ mơ màng màng ngủ.

Ngủ, nàng liền mơ một giấc mộng.

Sân cách vách treo đèn lồng.

Nàng nghe thấy tiếng gõ la*, nương nói đó là cách vách cưới vợ.....

** la: thanh la, công, chiến.*

Lại qua mấy ngày sau, liền nghe cách vách truyền đến tiếng khóc nho nhó.

Dương yêu Nhi là nhớ rõ một chút, nàng ngồi ở trên băng ghế, trên tường có một nữ nhân bò qua, nữ nhân tóc tán loạn, nàng cười ở trên tường, mắng người phía dưới.

Mắng, Dương yêu Nhi chỉ nhớ kỹ nửa câu, là cái gì “Kẻ phụ tình” “Gạt người”.

Sau đó phía dưới có người kéo nữ nhân đi xuống, sau đó nàng liền nghe thấy tiếng người kia đem nữ nhân đánh khóc.

Thời điểm Dương thị trở về, Dương yêu Nhi còn không lưu loát kể cho Dương thị nghe.

Dương thị chỉ nói: “Con của nông phu, tay chân thô kệch, khó tránh được việc đánh tức phụ.”

Những lời này, Dương yêu Nhi lúc đó nghe không hiểu, sau đó liền đem chuyện cách vách kia vớt ra sau đầu, tiếp tục ngẩng đầu nhìn chim chóc của nàng.....

Nhưng Dương yêu Nhi nằm mơ, mơ thấy có một bàn tay lại một cái bàn tay từ trên đầu nàng đánh xuống.

Dương yêu Nhi ngơ ngác chịu đựng.

Nàng ưm một tiếng, nước mắt liền trượt xuống.

Liên Quế cùng Lưu ma ma đang canh giữ ở gian ngoài cho nàng, mơ hồ nghe thấy tiếng khóc, vội đứng dậy thắp đèn.

Lưu ma ma vén màn lên, một phen ôm Dương yêu Nhi vào trong lòng ngực, thấp giọng dỗ dành: “cô nương đây là làm sao vậy?”

Dương yêu Nhi trong mê mang mờ bưng mắt, khóe mắt còn treo giọt nước mắt.

“Phải gã, gã chồng.....” Dương yêu Nhi thút thít một chút, không lưu loát mà tổ chức câu nói: “Ai, ai?”

Lưu ma ma giật mình, ngay sau đó dở khóc dở cười: “..... Cái này ngay cả sinh lễ cũng đã nhận, thì ra trong lòng cô nương còn không biết là phải cho gã ai đấy.”

Dương yêu Nhi không lên tiếng, chỉ ngơ ngác mở to đôi mắt ngập nước, cứ như vậy nhìn nàng.

Liên Quế cười cười, ôn nhu nói: “Tất nhiên là gã cho Hoàng Thượng.”

Dương yêu Nhi tức khắc thả lỏng một hơi.

..... Vậy có lẽ sẽ không đánh người.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tiểu hoàng đế: Ưu điểm của trầm chỉ có cái này???

Bạn đang đọc truyện *Cảm Lý Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Lưu ma ma cùng Liên Quế nhỏ giọng dỗ dành vài câu, Dương yêu Nhi lại mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi. Sau nửa đêm ngược lại ngủ một giấc ngon lành, cho nên sáng sớm liền tỉnh.

Chờ khi Lưu ma ma lặng lẽ tới xúc màn, liền thấy Dương yêu Nhi đang làm ỏ ở trong chăn, đôi mắt xinh đẹp mờ to, nhìn nàng. Lưu ma ma hoảng sợ, vội nói: “cô nương đây là không ngủ?”

Dương yêu Nhi lắc lắc đầu, nắm chặt góc chăn, thẳng tắp mà nằm ở nơi đó, dường như rất khẩn trương.

Liên Quế mang thủy tới, ở một bên nói: “Chẳng lẽ là do những lời hôm qua, dọa cô nương sợ?”

Lưu ma ma cũng nghĩ không ra nguyên nhân.

Nàng đỡ Dương yêu Nhi ngồi dậy, lau mặt, lau tay, súc miệng.

Lưu ma ma hỏi: “Hôm qua cô nương ngủ không ngon, có muốn ngủ thêm một lúc?”

Dương yêu Nhi mím chặt môi, cả người trông lại càng khản trương hơn, nàng ngoan ngoan từ trên giường trượt xuống, giang hai cánh tay ra để tiểu cung nữ thay y phục cho nàng.

Lưu ma ma thấy thế càng ngạc nhiên.

Chẳng lẽ thật sự bị dọa?

Nhưng cần thận suy nghĩ một chút, cô nương có lẽ ngay cả thành hôn, gã chồng là cái gì, cũng chưa chắc hiểu được.

Sau khi thức dậy, dùng cơm sáng, Dương yêu Nhi liền lập tức đi thư phòng.

Trong nhà so với hai ngày trước còn muốn bận rộn hơn, Lý lão phu nhân không tiện đi lại khắp nơi, chỉ phái mấy con dâu của nàng lại đây. Các nàng không gặp được Dương yêu Nhi, cũng không thấy thất vọng, liền chuyên tâm giúp đỡ việc trang trí trong nhà, giống như Dương cô nương đó chính con gái thân sinh của các nàng vậy.

Dương yêu Nhi ngồi ở thư phòng, lại không viết chữ.

Cửa sổ trước bàn mở rộng, nàng liền cứ như vậy nâng má, ngơ ngác nhìn bọn hạ nhân ngoài cửa sổ bận việc, cũng không biết là đang nhìn cái gì.

Liên Quế lòng tràn đầy nhớ nàng, từ trong phòng đi ra bên ngoài, vòng vo vài vòng Liên Quế cũng không hề cảm thấy dễ chịu. Nàng liền đến gần Dương yêu Nhi, thử thăm dò nhỏ giọng hỏi: “cô nương đang đợi cái gì?”

Ánh mắt Dương yêu Nhi chuyển động, nàng nhìn về phía Liên Quế, dùng âm thanh cực nhỏ nói: “..... Gã chồng.”

Liên Quế đầu tiên là kinh ngạc, ngay sau đó nhìn không được cười ra tiếng, nàng hơi hơi khom lưng, nói: “cô nương, gã cho Hoàng Thượng, cùng với tùy tiện gã cho người khác là khác nhau rất lớn. Cũng không phải là một ngày trước nói sẽ gã, hôm nay liền treo đèn lồng dán hi tự, là có thể bá thiên địa vào động phòng.”

“A?” Dương yêu Nhi chậm chạp chớp động mắt, đáy mắt lại càng toát ra vẻ mờ mịt.

Liên Quế vóc dáng cao, nàng liền ngồi xổm xuống trước mặt Dương yêu Nhi, nói: “cô nương, sau này còn có yến tiệc thái, lễ đại chinh, có đủ thứ cần phải chú ý..... không chỉ có toàn bộ hoàng cung đều phải làm, mà còn có văn võ cả triều, tông phụ công chúa..... Đều phải đến. Cái này không phải là chuyện của một người, mà là chuyện của toàn bộ cử quốc. Tới lúc đó, còn sẽ dán công văn thông cáo, thông cáo với dân chúng khắp thiên hạ, là cô nương gã cho Hoàng Thượng.”

** cử quốc: cả nước*

Dương yêu Nhi nghe xong một chuỗi dài như vậy.....

Chỉ nghe thôi, nàng cũng cảm thấy mệt.

“..... Vậy, khi nào?”

“Sắp rồi.” Liên Quế cười nói.

Dương yêu Nhi quay đầu về, nhìn thẳng vào giấy Tuyên Thành trên bàn.

Lại phát giác thêm một hồi, mới một lần nữa vùi đầu viết chữ. Chỉ là trong loáng thoáng, nàng cảm thấy giấy trong tay hình như mỏng đi. Nhưng cần thận nhìn lại nhìn không ra nguyên do, Dương yêu Nhi lắc lắc đầu, liền không xem nữa.

.....

Mấy tờ giấy Dương yêu Nhi mới viết kia, đều được bày ở trước bàn của Tiêu Dặc.

Cũng như lúc Lưu ma ma nhìn thấy, Tiêu Dặc cũng có chút kinh ngạc. Hắn cảm lấy trang giấy trước mặt, vuốt ve những chữ lớn nhỏ dần dần xu hướng giống nhau trên giấy, cúi đầu nói một tiếng: “..... Ngược lại đã có tiến bộ.”

Hắn đem tờ giấy kia, cũng chồng lên, thuận tay để vào bên trong cái tráp bên cạnh.

Giống như lão sư kiểm tra bài tập vậy.

Chờ sau khi cất kỹ mấy trang giấy, Tiêu Dặc mới lại hỏi chuyện khác.

Sự kì lạ của Dương yêu Nhi ngày ngày lúc sáng sớm tất nhiên cũng đều bị ám vệ kể lại cho hắn nghe.

“Nàng còn hiểu được như thế nào là gã chồng sao? đã vậy còn thúc giục hỏi tới?” Trong giọng nói lạnh băng của hắn mang theo ý cười.

Thậm chí trước mắt Tiêu Dặc còn dần dần đều hiện lên hình ảnh như thế này.

Nàng bọc lại trong chăn, bộ dáng có chút ngốc, đuôi mày khoe mắt đều để lộ một chút khản trương, tay dĩ nhiên là túm góc chăn, ngón chân có lẽ cũng vì khản trương mà cuộn lại.

Chờ khi Lưu ma ma đến gọi nàng rời giường, trong đầu nàng hắn là còn đang suy nghĩ, không phải phải gã cho người sao, như thế nào còn chưa gã vậy.

Hắn đột nhiên nhớ tới một chuyện, liền hỏi Triệu công công: “Yến tiệc thái định vào ngày nào?”

“Khâm Thiên Giám đã chọn thời gian, là ngày sau.”

Tiêu Dặc “Ừ” một tiếng liền không nhiều lời nữa, giống như chỉ là đơn thuần hỏi một câu như vậy thôi.

.....

Đợi đến ngày thứ hai.

Tin tức những sinh lễ đó được nâng tới trước cửa nhà ai, liền cứ như vậy truyền khắp kinh thành.

Trong quán trà, mọi người đều đang sôi nổi nghị luận.

Chuyện khác bọn họ không dám nói, nhưng nếu là nói về hi sự, tất nhiên sẽ không có ai quản.

“Là nâng đến Tĩnh Ninh hèm.” Có người nói.

“Chỗ đó không phải là nhà Liễu gia?”

“Người chắc không biết đi, nhà Liễu gia sớm đã bị người mua. Nghe nói tòa nhà kia hiện giờ bên ngoài đang treo một chữ ‘Đương’. Có lẽ là vị cô nương đến từ Dân Trạch huyện.....”

“Ta hình như nghe nói có mấy cô nương đến từ Dân Trạch huyện mà? Người này rốt cuộc là người nào?”

Mọi người đối tân hậu đều cự kỳ tò mò.

Mà bên kia, nhóm thiên kim phu nhân cũng đều nhận được tin.

Theo tổ chế, các nàng phải đến dự yến nạp thái.

“Nàng rốt cuộc là người nào? không phải nói là một đứa ngốc sao? Tự xưng làm một trận lớn như vậy, chúng ta nhiều người như vậy, đều cũng bận việc theo.” Có người âm thầm oán giận.

Nhưng ngay sau đó liền bị trượng phu trách cứ lại.

“Đúng là đàn bà ru rú trong nhà, kiến thức hạn hẹp! Cho dù người ta là xấu hay mỹ, ngốc hay thông minh, thân phận trên người nàng, cũng đã quan trọng hơn tất cả!”

Chỉ có kẻ ngu dốt, mới nhìn chằm chằm người này không bỏ.

Mà thông minh, đều sẽ biết ý nghĩa của việc lập tân hậu ở đâu.

Mặc kệ người khác nghị luận như thế nào, ngày diễn ra yến nạp thái cuối cùng cũng tới.

một ngày này, Tĩnh Ninh hèm yên tĩnh hồi lâu, lại một lần nữa nghênh đón tiếng người ồn ào, ngựa xe như nước.

một chiếc xe ngựa dừng lại ở trước cửa.

Chiếc xe ngựa kia bên ngoài treo màn màu đỏ thắm, trên đỉnh xe ngựa nạm minh châu, bốn góc xe ngựa rủ tua vàng óng ánh. Ở trên thêu chữ “Tán”.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

yêu nhi ngốc bức: không phải nói là phải lập gia đình sao?

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Lý Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Khi quân gia nhìn thấy chiếc xe ngựa, hơi sửng sốt một chút.

Bởi vì trong nhà cũng có một chiếc xe ngựa giống như chiếc này vậy, giờ phút này còn đang dừng ở hậu viện đấy. Quân gia sửng người trong chốc lát, sau đó mới tiến lên đón tiếp.

Canh giữ ở trước xe ngựa là một nam tử trẻ tuổi mặt mày nhã nhặn, nam tử trẻ tuổi đề vai quân gia lại, ghé sát vào thấp giọng cùng hắn thì thầm vài câu, không lâu sau, sắc mặt quân gia liền thay đổi.

Bên ngoài lại có xe ngựa đi đến Dương trạch, mọi người đều là lần đầu tiên đến nơi này, những người này đánh giá xung quanh, liền nhìn thấy tình cảnh xe ngựa bên này.

Hôm nay tiến đến đều là các phu nhân đương gia, làm sao có thể ngu ngốc? Các nàng đoán không ra thân phận của người bên trong xe ngựa, nhưng lại liếc mắt một cái liền nhận ra xe ngựa này, chính là đồ của hoàng gia! Nghĩ đến người ở bên trong, địa vị tất nhiên sẽ không nhỏ.

Mọi người nhìn vài lần, thấy người bên trong vẫn như cũ không hề có muốn ý xuống xe, các nàng mới từ bỏ, trước một bước đi vào bên trong.

Liễu gia năm đó huy hoàng, tất nhiên là vô cùng cường thịnh, bằng không Lý thị cũng sẽ không muốn cùng kết thân. Sau đó Liễu gia thất thế, nhưng tòa nhà lại được giữ gìn vô cùng tốt, lại có Lý Thiên Cát gần đây ra sức trang trí, hiện tại vừa bước vào, tất nhiên là xa hoa lộng lẫy, làm người kinh ngạc cảm thán.

Mấy người nhỏ giọng nói chuyện: “Vị cô nương này không phải tới từ thôn quê sao? Nàng làm sao có tiền? Có thể trang trí tòa nhà thành như vậy.”

“Người đã quên có Lý Thiên Cát?”

“Thì ra là công lao của hắn, trái lại cũng không sợ làm vị kia tức giận.....”

“Cũng không biết hôm nay vị tân hậu kia có lộ diện không?”

“Sợ là sẽ không, lúc này đã qua được bao nhiêu thời gian, các loại lễ nghi sợ là cũng chưa học xong đây.”

Mà bên đó là một đám cô nương tuổi trẻ, lại nói về một chuyện khác.

“Các người có nghe nói hiện giờ trong kinh có một vị cảm lý tiên tử không?”

“Cái gì mà cảm lý tiên tử? Nghe sao cảm thấy thật tầm thường.”

“Đó là người không có nhìn thấy ngày đó……” Người nói chuyện liền tỉ mỉ cùng người khác miêu tả ngày rằm rộ đó, dứt lời, lại đè thấp thanh âm, nói: “trên trời xuất thế một vị như vậy, ngày đó lại đang lúc Lý Tử phải gả Liễu gia, Lý Tử sợ là bị chọc giận rồi.”

Lý Nguyên ở kinh thành vô cùng nổi danh, lại vì cố ý giữ phong thái, cho nên cũng không thường lui tới cùng các quý nữ trong kinh. Người khác nhắc tới nàng, lời nói tất nhiên sẽ không lưu tình.

Mọi người thấp giọng nghị luận, rất nhanh liền đi vào trong sân.

Tiệc rượu đã bày xong, quan viên của Lễ Bộ cũng đã tới, huynh đệ Lý Thiên Cát lại càng mặt dày tiến đến. Lễ Bộ quan viên cũng đang phát sầu, thầm nói vị tân hậu này không có phụ huynh, bọn họ sẽ phải cùng ai ngồi cùng bàn, cùng uống rượu đây…… Huynh đệ Lý Thiên Cát tiến đến, trái lại ít nhiều cũng có người để nói chuyện, không đến mức xấu hổ như vậy.

Bên ngoài dần dần náo nhiệt lên, Dương yêu Nhi còn ngồi ở trước gương, Liên Quế đang ở phía sau chải đầu cho nàng, chải đến vô cùng tinh tế, tinh tế đến mức Dương yêu Nhi cũng nổi lên một tia ừ rừ.

Nhưng nàng là một người rất nghe lời.

Liên Quế cùng nàng nói: “cô nương đừng lộn xộn.”

Nàng liền thẳng tắp ngồi ở chỗ kia, ngay cả có sợi tóc quấy nhiễu trên mặt, mang đến cảm giác hơi ngứa, nàng cũng không có nhúc nhích.

Lưu ma ma đứng ở một bên, nói: “Hôm nay có rất nhiều rất nhiều người tới, đều chờ gặp cô nương đây. Phải trang điểm cho cô nương đẹp một chút, miễn cho mấy người dụng tâm kín đáo kia chê cười.”

Dương yêu Nhi cái hiểu cái không, đang muốn gạt đầu, rồi lại chợt nhớ tới tóc còn đang ở trong tay Liên Quế, liền cứng ở nơi đó, bộ dáng thật cẩn thận, làm lòng người nhũn ra.

thật vất vả, Liên Quế mới búi tốt tóc cho nàng.

Lưu ma ma nói: “cô nương trước cứ ngồi một chút……”

“Bên ngoài……”

“Cứ để cho bọn họ chờ. Để cho bọn họ biết, hôm nay tiệc này không phải nói ăn là có thể ăn, cô nương nói gặp là có thể gặp. Để đầy lòng bọn hắn cũng giữ lại một chút nặng nề. Ngày sau nhìn thấy cô nương, tất nhiên mới vì như vậy mà cung kính.”

Dương yêu Nhi liền ngoan ngoãn ngồi ở trên ghế, hai tay cũng đặt ở cùng một chỗ.

Lưu ma ma không khỏi cười: “Đề Liên Quế lấy chút thức ăn tới cho cô nương có được không?”

Dương yêu Nhi chậm chạp gạt đầu.

Liên Quế liền lau tay đi ra ngoài.

Lưu ma ma để lại một tiểu cung nữ ở ngoài cửa, sau đó liền đi ra đứng trước chủ trì đại cục.

Dương yêu Nhi ngồi ngay ngắn ở nơi đó trong chốc lát, thật sự ngồi thẳng đến mức lưng eo đều mỏi.

Nàng vươn tay, cầm cây trâm trên bàn còn chưa có cất đi, bất chúc giống như lúc dùng bút viết chữ, dùng cây trâm ở trên bàn nhẹ nhàng vẽ……

Vẽ từng nét từng nét không biết mệt mỏi.

Dù là chữ khó đến đâu, chỉ cần viết trên trăm lần ngàn lần, thì cũng đều có thể nhớ rõ, còn có thể viết đẹp nữa.

Dương yêu Nhi chính là như thế.

hiện giờ khó khăn lắm lại vẽ ra một chữ, nét chữ cũng đã mơ hồ hiện lên vẻ thanh tú.

“Đây là chữ gì?” một đạo thanh âm từ phía sau lưng nàng vang lên.

“Yêu.” Dương yêu Nhi ngoan ngoãn lên tiếng.

nói xong, nàng đột nhiên quay đầu lại nhìn thoáng qua, sau đó lại xoay trở về: “…… Nằm mơ.”

một bàn tay từ phía sau đuổi tới, đè vai nàng lại.

Bàn tay kia trắng nõn không có huyết sắc, trên mu bàn tay mơ hồ có thể nhìn thấy được gân xanh. Đốt ngón tay thon dài, ấn ở trên vai Dương yêu Nhi, lực đạo xuyên qua tầng quần áo mỏng manh kia, lại truyền đến tận xương tủy.

“Là Hoàng Thượng?” Dương yêu Nhi lẩm bẩm nói.

“Là trẫm.”

“không phải, là mộng.” Dương yêu Nhi buống bình nói.

Tiêu Dặc đành phải túm tay vịn của ghế dưới thân nàng, dùng sức, làm cho Dương yêu Nhi xoay một vòng, đối diện với hắn.

“A?” Dương yêu Nhi chậm chạp chớp mắt, hàng lông mi thật dài run lên.

Liên Quế đi lấy thức ăn đã trở lại, chỉ là nàng đang cùng tiểu cung nữ đứng ở ngoài cửa, cúi đầu, không dám đặt chân tiến vào, càng không dám ngẩng đầu nhìn.

Dương yêu Nhi lại chớp chớp mắt.

Tiêu Dặc từ trên cao nhìn xuống nàng, ánh mắt hắn dần dần trở nên thâm thúy, hắn nhìn chăm chăm vào mắt nàng, đột nhiên nâng tay lên, ngón tay xẹt qua khóe mắt của nàng, giống như đang nhìn một vật tuyệt đẹp.

“Nơi này lúc trước rất mờ mịt.” hắn xoa xoa khóe mắt của nàng nói, mang theo một chút thân mật: “hiện tại đã sáng hơn.”

Dương yêu Nhi về mặt ngây thơ, cũng không hiểu mờ mịt ở nơi nào, sáng ở nơi nào.

Tiêu Dặc lại nhìn chăm chăm đôi mắt của nàng một hồi lâu.

một đôi mắt như vậy luôn khiến người cảm thấy khó có thể mà cưỡng lại được, đôi mắt của nàng như là biết biến hóa vậy, biến hóa thành một thanh kiếm thiên chân vô tà, đâm thẳng vào lòng người.

“Mới vừa rồi là đang luyện chữ sao?” hắn thấp giọng hỏi.

Dương yêu Nhi do dự một hồi, mới cẩn thận gật đầu: “..... Ừm.”

hắn quay đầu nhìn về phía cung nhân ngoài cửa: “Lấy giấy mực tới.”

Liên Quế lên tiếng, đem đồ ăn trong tay đưa cho tiểu cung nữ, sau đó liền xoay người đi lấy giấy và bút mực.

Đến khi Liên Quế quay trở về, trong Dương trạch càng thêm náo nhiệt, thanh âm ở đằng trước mơ hồ chui vào lỗ tai của Dương yêu Nhi.

Trong một khoảng khắc như vậy, Dương yêu Nhi lại thật tình cảm thấy đây là đang nằm mơ.

Đây là chuyện mà nửa đời trước nàng chưa từng trải qua.

Liên Quế đem giấy bút mực lần lượt bày lên trên bàn, lại vội thu dọn những trang sức cài tóc đang nằm rải rác trên bàn đi.

Dương yêu Nhi nhìn nhìn tiểu cung nữ ngoài cửa, lại nhìn nhìn đồ ăn nàng đang nâng trong tay, lúc này mới thu hồi tầm mắt. Tiêu Dặc nhìn thấy động tác của nàng, nhưng cũng không có lên tiếng cho nàng ăn trước, mà nói: “Viết cho trẫm nhìn một cái, trẫm nhìn xem người có lười biếng hay không.”

Liên Quế nghe vậy, khóe miệng không khỏi giật giật.

Hoàng Thượng đây không phải là đang khi dễ cô nương sao? cô nương có lười biếng hay không, Hoàng Thượng rõ ràng biết rất rõ. Ngay cả chữ cô nương luyện, cũng đều đưa tới chỗ hắn đó.

Dương yêu Nhi hoàn toàn không biết.

Nàng thẳng lưng, sau đó cẩn thận cầm bút, chấm lấy nước mực, ổn định cổ tay dựng bút, chậm rãi bắt đầu viết tên.

Bắt tri bắt giác viết hai hàng, Dương yêu Nhi mới hốt hoảng ngẩng đầu lên, nàng chỉ vào chính mình, nhỏ giọng nói: “yêu Nhi, ta.”

“Hoàng Thượng, người.” Nàng lại chỉ vào Tiêu Dặc, “Nhưng..... Nhưng.....”

Chính là Hoàng Thượng viết như thế nào.

Tiêu Dặc mình bạch ý của nàng, tiến lại gần một chút, thấp giọng nói: “Tham lam, bây giờ đã muốn học viết chữ khác? Hả?”

Tham lam?

Là mắng nàng sao?

Dương yêu Nhi nắm chặt bút, bốn phía mờ mịt. không có uy khuất hay nghi hoặc, chỉ có mờ mịt. Cái này đại khái là cái biểu cảm xuất hiện nhiều nhất trong ngày thường của nàng.

Nhưng nàng càng như vậy, lại càng có vẻ đáng thương lại đáng yêu.

Tiêu Dặc nghiêng người về phía trước, gần như nửa thân mình đều gần sát vào nàng, bàn tay hắn mở ra, bao trùm lấy tay nàng: “..... Trẫm dạy người viết.”

Tay hắn tất nhiên có nhiều lực hơn, đem ra so sánh, xương cốt của Dương yêu Nhi lại giống như bông vậy.

Nàng bị hắn kéo tay, ở trên giấy Tuyên Thành viết một chữ hoàn toàn xa lạ.

Tiêu, đặc.

Tiêu Dặc viết xong liền thu tay.

Dương yêu Nhi chỉ vào kia hai chữ xinh đẹp kia, đọc: “Hoàng, thượng?”

“không phải.” Tiêu Dặc cũng duỗi tay chỉ vào chữ phía trên, nói: “Tiêu, đặc.”

Dương yêu Nhi nhất thời mờ mịt.

Đây là cái tên thứ ba.

Nàng chỉ chỉ Tiêu Dặc, từng bước từng bước đến: “Hoàng Thượng, chủ tử, Tiêu Dặc.....”

Tiêu Dặc nhìn không được cười một cái, vẻ thâm trầm trên mặt nhất thời bị xua tan. Hắn cũng học theo bộ dạng của Dương yêu Nhi, chỉ vào nàng nói: “yêu Nhi, Nguyệt Yêu, cô nương.” Giọng hắn khàn khàn, lúc gọi tên, lại mang theo cảm giác khác.

Dương yêu Nhi bùng tình đại ngộ, rốt cuộc minh bạch sự khác nhau trong đó.

thì ra ba cái không phải đều là tên.

Tiêu Dặc lại nhìn lướt qua tờ giấy trên bàn kia, nói: “yêu Nhi không có lười biếng, chữ viết rất tốt.”

Những lời này Dương yêu Nhi có thể hiểu được.

Khen nàng nha.

Nàng rất ít khi được khen, lúc này cảm xúc vừa xa lạ vừa vui sướng lấp đầy lòng ngực, Dương yêu Nhi khóe miệng liền cong lên.

Vì thế nàng gật đầu, thật mạnh, chính là đang phụ họa cho lời Tiêu Dặc nói.

Tiêu Dặc nhìn nhất cử nhất động của nàng, một chớp mắt một nhếch môi đều thu vào trong mắt.

hắn nói: “Trăm thương cho người.”

Dương yêu Nhi lập tức vươn bàn tay, hướng về phía Tiêu Dặc mở ra, vô cùng tự giác.

Trong tay áo Tiêu Dặc rơi xuống một vật, bị hắn cầm ở trong tay.

hắn mở nắp ra.

Dương yêu Nhi liền duỗi dài cổ, tò mò nhìn.

Chỉ thấy bên trong đặt một viên châu tròn xoe, ánh sáng rực rỡ, vô cùng xinh đẹp.

Dương yêu Nhi muốn sờ nhưng không dám sờ, Tiêu Dặc liền lấy hạt châu kia ra, nhét vào lòng bàn tay của nàng.

Lòng bàn tay hắn có một chút vết chai móng, gãi qua lòng bàn tay Dương yêu Nhi, Dương yêu Nhi vô thức rụt về sau, gương mặt cũng hơi đỏ, mặt mày giống như trong một khắc kia liền được tô điểm thêm, càng có vẻ mỹ lệ kiều mị.

Tiêu Dặc yên lặng nhìn nàng, đột nhiên cười nói: “Ngươi lại cũng đã biết thẹn thùng?”

Dương yêu Nhi không có đáp lời Tiêu Dặc, nàng nâng viên hạt châu kia, có chút luống cuống, giống như là không biết nên đặt ở nơi nào mới tốt.

Tiêu Dặc thấy thế, lại đi qua, sau đó kéo túi thêu bên hông nàng ra, đang muốn bỏ vào, lại bị cái gì cản lại. “Người thả cái gì ở bên trong?” Tiêu Dặc nói liền duỗi tay đi vào sờ sờ thử.

Có bàn che lại.

Tiêu Dặc xoay người lại xem hình dáng của túi thêu, từ ngoài cửa nhìn qua vô cùng quái dị.

Tiểu cung nữ kia nhất thời liền đỏ mặt.

Bên này Tiêu Dặc mới lấy được vật từ bên trong thêu túi ra.

một vật cứng.

Ngọc phù hình hổ.

Tiêu Dặc đang mỉm cười chợt thà lóng, ánh mắt hắn thâm trầm nhìn nàng, giọng điệu không rõ vui hay giận, nói: “Đồ trăm cho đều phải để ở bên người như vậy?”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tiểu hoàng đế: Đẻ ở bên người. Kích thích. Trăm cố gắng không chế chính mình không cười ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Lý Tiếu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50

Dương yêu Nhi vẫn không có nghe ra ý nghĩa trong lời nói của Tiêu Dặc, nàng chỉ gật đầu, lên tiếng: “Ừm”

Tiêu Dặc đem ngọc phù kia cất lại, thắt túi thêu lại, nói: “Ngoài trăm ra, không được cho người khác xem, biết chưa?”

Dương yêu Nhi vội gật đầu.

Tiêu Dặc nhìn chằm chằm thêu túi một lát, nói: “..... Đành phải đeo thêm một cái túi thơm ở bên hông”

Dứt lời, Tiêu Dặc gỡ xuống túi thơm màu vàng có một hình cầu màu bạc được chạm rồng bên hông, hần gấp ngón tay lấy hết hương liệu bên trong ra ngoài, sau đó lại để viên huyền châu kia vào, phủ hợp vừa vặn đến sít sao.

Sau đó hần lại cong thất lưng, đem túi thơm buộc ở bên hông Dương yêu Nhi.

Dương yêu Nhi cúi đầu nhìn nhìn, chỉ vào nói: “..... Hai cái.”

“Ừ, hai cái.” Tiêu Dặc nói.

Dương yêu Nhi chưa bao giờ nhìn thấy túi thơm như vậy, không khỏi duỗi tay nghịch hai cái, túi thơm cùng vòng bạc kia va chạm nhau, phát ra thanh âm dễ nghe. Dương yêu Nhi cực kỳ thích, mặt mày cũng lây nhiễm vẻ vui thích.

Tiêu Dặc khẽ sững người, lại giờ tay nhẹ nhàng lướt qua khóe mắt của nàng.

Có lẽ là do nàng cảm thấy ngứa, liền chớp chớp mắt, lúc khép lúc mở, đáy mắt lộ ra ba điểm lấp lánh.

Dương yêu Nhi chơi chơi, liền quên mất thức ăn.

Vẫn là Liên Quế lớn gan gõ gõ cửa, thấp giọng nói: “cô nương, thức ăn sắp lạnh, cô nương còn muốn ăn sao?”

Tiêu Dặc quay đầu nhìn về phía cửa, hỏi: “Khách khứa đều tới rồi?”

Liên Quế gật đầu nói: “Bẩm Hoàng Thượng, vừa rồi đã đến đông đủ, ma ma đã đến đằng trước xem.”

Tiêu Dặc nhàn nhạt nói: “Vậy cứ để cho bọn họ chờ thêm một lát đi.”

Liên Quế lên tiếng đáp.

Tiêu Dặc lại nói: “Lấy thức ăn gì tới? Bưng lên đi?”

Lúc này Liên Quế tiếp nhận thức ăn từ trong tay tiểu cung nữ, bước chân ổn định mà bưng lên.

Tiểu cung nữ vội thu dọn đồ lộn xộn trên bàn, nhường chỗ cho Liên Quế đem thức ăn lần lượt bày xuống.

Ngược lại cũng không có gì khác, chỉ là ba món ăn dân gian, còn có một bình trà hoa, còn bốc lên khí nóng, bây giờ uống vài ngụm, tất nhiên sẽ vô cùng ấm bụng.

Dương yêu Nhi duỗi tay cầm một miếng điểm tâm, nhét vào trong miệng cắn một cái, nàng hình như mới nhớ tới, bên cạnh còn có một người khác, vì thế do dự dự, nàng đẩy đẩy điểm tâm: “Hoàng Thượng ăn.”

Tiêu Dặc cũng không thích điểm tâm, nhưng người khác đưa tới trước mặt hần, cùng những điểm tâm đó tất nhiên là khác biệt.

Vì thế hần cũng cực kỳ hành diện, duỗi tay cầm hai miếng nhỏ lên, cắn thử, là vị hoa quế.

So với trong cung, thì có chút sần sùi khô cứng hơn, nhưng trái lại cũng ngọt hơn một chút.

Hai người liền một ngụm có một ngụm không mà đem thức ăn trong mâm ăn sạch sẽ.

Dương yêu Nhi làm sao còn nhớ rõ cái gì mà yến nạp thái.

Chờ đến khi nàng khó chịu lạnh lẽo giờ tay che bên miệng ợ một cái, Tiêu Dặc liền sai người dọn thức ăn trên bàn đi, trong tay cầm một chén trà nóng.

Khí nóng bốc lên mù mịt.

Gương mặt Dương yêu Nhi lại càng có vẻ không rành thế sự mà còn vô cùng thoát tục xuất trần.

Tiêu Dặc chuyển ánh mắt một lần nữa hạ xuống trước mặt xấp giấy Tuyên Thành kia, hần hỏi: “Trẫm lại dạy ngươi mấy chữ nữa?”

“Được.” Lúc này, Dương yêu Nhi lại nói nhiều hơn một ít, trả lời, âm thanh giòn tan, thật sự vô cùng dễ nghe.

Dương yêu Nhi vươn tay, nắm chặt bút, ngoan ngoãn chờ Tiêu Dặc tới nắm tay nàng.

Nhưng Tiêu Dặc lại không nhúc nhích.

Dương yêu Nhi không khỏi quay đầu lại nhìn hần.

Tiêu Dặc lúc này mới duỗi tay nâng eo nàng, nâng nàng hướng lên trên: “Đứng lên.”

Vòng eo của nàng vô cùng tinh tế, lại cực kỳ mềm mại, cũng không phải chỉ có xương cốt là mảnh khảnh như vậy. Tiêu Dặc vô thức mà vuốt ve một chút, Dương yêu Nhi cảm thấy ngứa, lập tức liền nhảy dựng từ trên ghế đứng lên, sau đó xoay người, hai mắt gắt gao nhìn thẳng Tiêu Dặc, ánh mắt nàng chớp động, đáy mắt hơi hơi phấp phồng, giống như luồng cuồng lại giống như thẹn thùng.....

Nàng vẫn luôn dùng đôi mắt này đi đã động lòng người.

Tiêu Dặc hạ mắt xuống, lại nâng tay lên, lau lau khóe mắt của Dương yêu Nhi, đem nước mắt nơi khóe mắt đều lau hết.

Sau đó hần mới đổi chỗ với Dương yêu Nhi, ngồi ở trên ghế dựa kia.

hần nắm lấy cổ tay của nàng, đem nàng kéo về phía mình: “Lại đây.”

Dương yêu Nhi bị hần kéo luống cuống đi về phía trước một bước.

“Ngồi.” Tay hấn ấn ở trên vai nàng.

Vì thế Dương yêu Nhi cũng ngoan ngoãn dựa theo lực đạo ngồi xuống, cả người liền cứ như vậy dựa vào trong lòng ngực của Tiêu Dặc. Đây là việc mà cả nửa đời trước nàng cũng chưa bao giờ làm, Dương yêu Nhi không khỏi hơi hơi tròng lỏn mắt, mờ mịt mà nhìn chăm chăm giấy Tuyên Thành trên bàn, hai má phồng hồng, đáy mắt lại lấp lánh, rất giống con thỏ nhỏ bị khi dễ nhưng lại bất lực không có biện pháp gì.

Cánh tay Tiêu Dặc vòng qua người nàng, tuy tuổi hấn không lớn lắm, thân hình cũng gầy yếu, nhưng vóc dáng lại là cực kỳ cao, lúc này hấn có thể nhẹ nhàng vòng lấy Dương yêu Nhi, một bàn tay bao bọc lấy tay Dương yêu Nhi.

Nhưng theo đó cũng không thể tránh khỏi, cả người Tiêu Dặc dính sát vào người nàng.

Trong đầu Dương yêu Nhi trong nháy mắt đã có đủ loại suy nghĩ, nàng nghĩ nửa ngày cũng nghĩ không ra, chỉ có thể bối rối nghĩ.....

Mùi thuốc, thật là thơm nha.

Hoàng Thượng thật là ấm.

Ấm giống như đang cầm lò sưởi vậy, dựa vào rất là ấm.

Làm lòng người rung động, làm thế nào cũng không ngừng được.....

Trong lúc nàng cảm nhận sự ấm áp từ người Tiêu Dặc, Tiêu Dặc cũng ngửi thấy mùi hương ở trên người của nàng, một mùi hương lành lạnh. Ngọt mà không ngấy, làm người khác nhận không được muốn vùi đầu vào cổ nàng, tham lam hưởng thụ.

Nhưng Tiêu Dặc cũng chỉ cúi đầu lướt qua cổ nàng, ánh mắt ở trên cái cổ tuyết trắng cổ kia quét tới quét lui một lúc, hấn mới thu ánh mắt của mình lại, ghé bên tai Dương yêu Nhi thấp giọng nói: “Trẫm dạy người viết chữ này, đọc là ‘hoàng’.”

Tại Dương yêu Nhi ứng đồ, giống như màu đỏ trên đầu cánh hoa, bắt mắt lại mê người.

Làm cho người khác muốn cắn một cái để thưởng thức hương vị của nàng.

Lúc này, âm thanh của nàng rất nhỏ, lặp lại như vệt nói: “Hoàng.”

Tiêu Dặc kéo tay nàng, đặt trên chữ “Hoàng”.

Sau đó tay của hấn lại động, nói:

“Đây là Hoàng Thượng.”

“Đây là Hoàng Hậu.”

Dương yêu Nhi nghiêm túc nhìn chăm chăm phía trên trong chốc lát, đột nhiên nói: “không phải hạ?”

Tiêu Dặc dừng một chút, sau đó nhận không được nở nụ cười: “Người trái lại còn biết suy xét, biết thượng đối lập với hạ.”

Đây là khen nàng sao?

Dương yêu Nhi chớp chớp mắt, liền quay đầu cười với Tiêu Dặc một cái.

Chỉ là hai người vốn đã rất gần, Dương yêu Nhi vừa quay đầu lại, thiếu chút nữa thì đụng phải mũi của Tiêu Dặc. Hơi thở hai người gần sát nhau, dây dưa, trong phút chốc lại sinh ra ảo giác bọn họ vô cùng thân mật.

Tiêu Dặc duỗi tay đẩy đầu Dương yêu Nhi ra, hấn thấp giọng nói: “Biết viết chưa? Viết cho trẫm nhìn một cái.”

Dương yêu Nhi liền ngoan ngoãn cầm bút, bàn thân bắt đầu viết.

Có kinh nghiệm viết hơn trăm ngàn lần lúc trước, lúc này khi viết cũng đã dần có một chút thuần thục. Nàng chuẩn xác dựa theo cơ cấu chữ, điều chỉnh được độ lớn nhỏ của chữ, những nét chữ cũng lưu loát hơn rất nhiều. Trên giấy Tuyên Thành ngược lại hiếm khi thấy được những nét mực chính tề.

“thật ngoan, thật thông minh.” Giọng của Tiêu Dặc lạnh lạnh, nhưng giọng điệu lại giống như đang dỗ dành đứa nhỏ, hấn một bên vừa nói một bên lại giơ tay xoa xoa đầu Dương yêu Nhi.

Khóe miệng Dương yêu Nhi lại hơi cong lên, nàng buông bút, lại không động nữa.

Tiêu Dặc nhìn nàng một lát, mới buồn cười lên tiếng hỏi: “Làm sao? Đây là lại đang chờ trẫm thưởng cho người?”

Dương yêu Nhi cũng không nói lời nào, chỉ là vờn ngón trở giống như cây hành, chỉ chỉ trước mặt giấy Tuyên Thành.

Ánh mắt Tiêu Dặc hơi thay đổi.

không biết có phải là ảo giác của hấn hay không, hấn vẫn cảm thấy Dương yêu Nhi so với lúc mới đến hoàng cung, bây giờ đã coi mở hơn một chút, nàng thậm chí còn bắt đầu chậm rãi tự mình suy nghĩ..... Còn biết chơi đùa có chút thông minh như vậy.....

Là bởi vì mở rộng tầm mắt? Tiếp xúc với nhiều người hơn?

Gặp qua nhiều người, cho nên đáy lòng nàng mới mở ra như vậy.

Theo lý thuyết, việc này hấn là một việc tốt, nhưng Tiêu Dặc lại nhận không được nhủ mày, đáy mắt lại càng u ám hơn.

Nếu là công lao của người khác Vậy có nghĩa là gì?

Nội tâm Tiêu Dặc vô cùng kín đáo. Có một ý niệm bí ẩn trong đầu ——

hắn hi vọng nàng chỉ vui về với một mình hắn, tất cả mọi thứ của nàng đều là do hắn dạy. Nàng sẽ trở thành người hợp tâm ý với hắn nhất. Chỉ thuộc về hắn, thuộc về hắn.

Thấy Tiêu Dặc chậm chạp không có mở miệng, Dương yêu Nhi lại cảm bút lên một lần nữa, làm bộ như tất cả mọi thứ vừa rồi đều chưa từng phát sinh, đại khái là nghĩ như vậy liền có thể lừa dối qua cửa, Hoàng Thượng cũng sẽ không tức giận.

Tiêu Dặc lại đột nhiên giữ ngón tay của nàng lại.

Dương yêu Nhi vội quay đầu lại nhìn hắn, thấy hắn thần sắc không rõ, không rõ vui hay giận, nhưng đáy mắt lại giống như bị một tầng âm u bao trùm Dương yêu Nhi liền không dám mở miệng. Nàng chớp chớp mắt với Tiêu Dặc, lại chớp chớp mắt.

Tiêu Dặc lại dè dặt mi của nàng, làm nàng không thể chớp mắt nữa. Hắn thấp giọng nói: “đi thôi, người nên ra ngoài rồi.”

Ngoài cửa Liên Quế nghe thấy, liền cong người tiến vào: “cô nương, cùng nô tỳ đi đi.”

Dương yêu Nhi ngơ ngác đứng lên, được Liên Quế đỡ cổ tay.

“Người tức giận?” Nàng không có lập tức đi ra ngoài, mà là nhìn thẳng khuôn mặt của Tiêu Dặc, thanh âm mềm mại hỏi, giống như muốn làm dao động lòng người.

Tiêu Dặc nói: “Người cùng người khác chơi đến vui vẻ, trầm tất nhiên là tức giận.”

Ánh mắt hắn nặng nề, làm cho người khác cảm thấy sợ hãi.

Kỳ thật Liên Quế ở một bên, cũng nghĩ không ra vì sao đột nhiên lại nhảy tới việc này.

Nhưng Dương yêu Nhi lại không phải người thường, nàng sẽ không cảm thấy Tiêu Dặc bỗng nhiên nói như vậy thật là kỳ quái. Nàng chỉ một cái cù cái một cái hờ mà nghiêm túc trả lời: “không có người khác.”

Đứa nhỏ ngốc này tuy đã coi mở hơn một chút, nhưng cũng không đến ngay mức lập tức đã học được cách nói dối được.

Tiêu Dặc vốn dĩ tâm tình có chút không thoải mái, tức khắc liền hồi phục.

Nhưng hắn ngoài miệng vẫn như cũ nói: “Mạnh Hoàng, Tiêu Quang Hòa. Hai người này không phải cùng người chơi rất vui sao?”

Dương yêu Nhi nhất thời mờ mịt: “. À?”

Tiêu Dặc hơi nhíu mày lại: “không nhớ rõ?”

Dương yêu Nhi còn ngây ngốc nhìn chằm chằm hắn: “?”

Tiêu Dặc nào đâu biết rằng, nếu như hắn đổi một cách khác, hỏi Dương yêu Nhi, “Cái người hay tới tặng lễ vật cho người vân vân”, Dương yêu Nhi tất nhiên là nhớ rõ.

Tiêu Dặc lúc này không giận mà còn cười, giọng điệu làm người không phân biệt được là vui hay giận, hắn nói: “Người cái đứa nhỏ ngốc này, người ta vây quanh người nịnh bợ, người lại ngay cả người ta là ai cũng đều không nhớ rõ.”

Dương yêu Nhi chớp chớp mắt, đáy mắt lại có chút lấp lánh, giống như là không vui đối với việc Tiêu Dặc gọi nàng là “đứa nhỏ ngốc”.

Tiêu Dặc cũng là lần đầu nhìn thấy nàng biểu lộ cảm xúc như vậy, liền giơ tay véo gương mặt tròn bóng của nàng, nói: “không phải là đứa nhỏ ngốc.”

hắn chỉ vào yêu Nhi nói: “yêu Nhi, Nguyệt Yểu, Hoàng Hậu.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tiểu hoàng đế: Còn có chút tính khí của mình. ㄟ(ㄟ, ㄟ)ㄏ về sau sẽ lên lút gọi đứa nhỏ ngốc.

Còn nhớ không? Chương trước yêu Nhi không phân biệt được sự khác biệt của mấy cái tên khác nhau.

yêu Nhi nói: "Hoàng thượng, chủ tử, Tiêu dặc."

Tiểu hoàng đế lại dạy nàng: "yêu Nhi, Nguyệt Yểu, cô nương."

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Ly Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Khách khứa dự yến tiệc đợi mãi vẫn không thấy chủ nhân xuất hiện, dĩ nhiên liền nóng nảy, nhưng khi mọi người nhìn về phía quan viên Lễ Bộ đang ngồi, thì đành phải đem chút nóng nảy này đè ép xuống.

một lúc lâu sau, bọn họ cuối cùng cũng nhìn thấy ba người mặc y phục cung nữ thái giám, vây quanh một vị nữ tử trẻ tuổi đi đến, nàng dáng người yểu điệu, trên người mặc áo vân trúc màu tím nhạt, váy dài rải hoa màu tro, tiếc là có mang mũ sa, làm người khác không thể nào nhìn thấy rõ khuôn mặt, cũng không thể từ đó mà đánh giá bộ dáng của nàng là xấu xí hay là xinh đẹp, có thể đảm đương nổi vị trí quốc mẫu Đại Tần này hay không.

Có người nhìn chằm chằm nàng, thầm nói một tiếng: “Nhìn cách ăn mặc, ngược lại có phần giống với vị Lý Tứ cô nương kia của Đông Lăng Lý gia kia.”

Lời vừa nói, bên cạnh liền có người vội giơ tay dầm dầm nàng.

Người này ngăn ra, mới thoáng nhìn qua Lý Tử cô nương cùng mẫu thân đến đang ngồi trong yến tiệc.

Mà mặt Lý Tử cô nương hơi căng chặt, dường như đầu ngón tay đang để ở dưới bàn cũng căng thẳng theo.

Nàng chỉ nghe Lý Nguyên nói: “không dám? Chẳng qua là do ta bắt chước bừa, noi theo tân hậu một phần thôi. Lại sao dám cùng tân hậu so sánh?”

Người nọ nghe lời Lý Nguyên nói, không khỏi lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Đây là mặt trời sắp mọc ở hướng Tây à. Lý Nguyên tâm cao khí ngạo, lại còn có thể mở miệng nói những lời như vậy..... Đây là cố ý sao? Hay là Lý Nguyên lúc trước đã gặp qua tân hậu, cho nên mới nói những lời này?

Cuối cùng các nữ quyến trong yến tiệc cũng không thể lại tùy tiện khinh thường vị tân hậu này nữa.

Trong chốc lát, bọn họ vây quanh tân hậu mà ngồi xuống.

Nhưng mà vị tân hậu kia từ đầu đến cuối đều không có ý muốn mở miệng.

Mọi người càng cảm thấy kinh ngạc.

Nếu nói tân hậu này không nói lời nào là bởi vì từ nơi thôn quê tới, thì khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy tất nhiên bước chân sẽ không ổn định, ngay cả miệng cũng không dám mở..... Nhưng người ta bước đi ổn định lại vững chắc, hành động cử chỉ đều vô cùng tự nhiên, làm gì có nửa điểm sợ hãi rụt rè nào chứ?

Nhưng nếu cũng không phải là do sợ hãi, vậy hẳn là người ta đã có thể không chế được đại cục.

không phải nói là một đứa ngốc sao?

Mọi người hốt hoảng nghĩ.

Sự hèn mọn cùng khinh thường dưới đáy lòng trước đây cũng giảm đi một một chút.

Dương yêu Nhi trước đó đã ăn no, lúc này đang là mơ màng muốn ngủ, những người ngồi đầy trong viện này, mỗi người đều ăn diện long lẫy, làm nàng nhìn đến hoa cả mắt, càng không có hứng thú với bọn họ. Nàng liền nghiêng người dựa vào bàn, mượn lực như vậy mới không vì ngủ gà ngủ gật mà ngã xuống.

Nhưng dừng ở trong mắt mọi người, nàng chẳng qua chỉ tùy ý dựa một cái, cũng biến thành tính tình tùy ý không nói nên lời, vô cùng thoát tục.

Vẫn là Lư ma ma nhìn ra Dương yêu Nhi mệt mỏi.

Nàng sớm đã nhận được lệnh từ Hoàng Thượng.

Hoàng Thượng nói, để Dương cô nương đi lướt qua là được, ngay cả mặt cũng không cần lộ. Bọn họ càng là không đem này những phu nhân triều thần vương hầu để vào mắt, thì những phụ nhân này mới càng thêm tôn kính Dương cô nương.

Bọn họ không phải đều khinh thường sao.

Lư ma ma nâng mí mắt, ghé vào bên người Dương yêu Nhi, thấp giọng nói: “cô nương nếu như mệt mỏi, chúng ta liền trở về nghỉ ngơi thôi.”

“Bọn họ.....”

“Tự nhiên sẽ có người thay cô nương tiếp đón thôi, ai cũng không dám sinh lòng bất mãn.” Lư ma ma cười nói.

Dương yêu Nhi thật sự mệt mỏi, dư vị của những món vừa ăn trong miệng vẫn còn làm Dương yêu Nhi càng cảm thấy buồn ngủ hơn.

Lư ma ma liền đỡ nàng đứng dậy.

Mọi người thấy động tác này, không khỏi đều ngừng đưa, đồng loạt nhìn về phía Dương yêu Nhi.

Dương yêu Nhi lại không sợ bị người ta nhìn.

Có lẽ là do khi còn nhỏ đã nghe quá nhiều người nói nàng là đứa ngốc, lúc sau lại vẫn luôn bị nhốt ở trong sân, cảm giác đối với thế giới bên ngoài liền giảm đi qua từng năm.

Lúc này, dù cho bọn họ có dùng ánh mắt chăm chọc nhìn chăm chăm Dương yêu Nhi, thì Dương yêu Nhi ngay cả mí mắt cũng không thêm chớp một cái.

Nàng vịn cánh tay Lư ma ma xoay người rồi đi.

Mọi người nghĩ thầm, nàng mới ngồi bao lâu chứ? Tuy nói là nữ tử sắp xuất giá, quả thật không nên tùy tiện ra ngoài, nhưng lúc này, thế nhưng lại lư loát không chứa mặt mũi như vậy..... Được rồi, mọi người cũng chỉ có thể trở mắt nhìn nàng đi, qua một lúc lâu sau, ngay cả nửa câu nghị luận cũng không dám nói.

Lại thêm một lát sau, mới có người cân nhắc nói một câu: “Tân hậu trái lại khác xa so với trong tưởng tượng rất nhiều.....”

Đâu chỉ là khác nhau rất nhiều, những người khác thậm chí nghĩ.

Tân hậu này thật sự thần bí, làm người nhìn không thấu, mà càng không thể nhìn thấu, thì lại càng làm người khác kiêng kỵ kính sợ.....

Dương yêu Nhi đi rồi, không khí trong viện dần dần lại trở về như cũ.

Mọi người lại một lần nữa cảm thấy lên.

Mà Dương yêu Nhi lúc này đã trở lại phía trước hậu viện, nàng chậm rì rì bước vào trong phòng, lộ đầu nhìn —— trống rỗng.

Dương yêu Nhi: “Là mộng nha.”

Liên Quế cười cười, nói: “cô nương, hoàng thượng vừa mới đi rồi. Làm sao là mộng được?”

“Lúc trước.....”

“Mấy lần trước cũng không phải là mộng.” Lư ma ma tiếp lời nói.

“A.” Vậy là ai sờ miệng nàng? Dương yêu Nhi giờ tay sờ sờ miệng mình. Mềm mại. hần nhất định là coi mặt nàng như cục bột, nhéo rất mềm.

Lư ma ma đỡ Dương yêu Nhi vào nhà nghỉ ngơi, vừa đi, nàng một bên lại lặng lẽ quan sát vẻ mặt của cô nương. Chỉ là nhìn tới nhìn lui, Lư ma ma cũng không thể từ trong đó tìm ra được một tia mất mát.

Lư ma ma âm thầm thờ dài, thầm nghĩ, phải đợi đến khi cô nương thông suốt, cũng không biết là khi nào.....

Nhưng sau đó Lư ma ma lại thay đổi tâm trạng.

Nàng thầm nghĩ, cô nương tính tình tốt, tóm lại cũng sẽ không làm cho Hoàng Thượng ngọt ngào, mà chỉ cho Hoàng Thượng thêm thú vị..... Như vậy cũng đủ rồi.

Lúc này sắc trời chưa muộn, Dương yêu Nhi đã ăn uống no đủ, không buồn không lo, chờ đợi y phục, lắng tai nghe thanh âm bên ngoài, ôm lấy chăn liền ngủ mất.

Dương yêu Nhi rất ít khi nằm mơ.

Nhưng hôm nay trong lúc mơ mơ màng màng, nàng cảm thấy chính mình giống như bay lên, nhưng mới bay được trong chốc lát, liền có tay mạnh mẽ đè nàng xuống, bàn tay kia dùng sức rất lớn, mang theo ý ngang ngược bá đạo không cho kháng cự.

Lưng nàng cũng bị cắn đau.

Dương yêu Nhi mơ hồ cảm thấy mình hình như đang nằm ở trên một chiếc giường cứng nhắc.....

Bàn tay kia ấn trên vai nàng, truyền lại cảm xúc nóng rực, theo sau lại có một bàn tay khác ấn trên môi nàng, vuốt ve qua lại, thật giống như là đang chơi với bột mì vậy.....

Dương yêu Nhi muốn giờ tay bảo vệ miệng.

Nhưng nàng thật sự rất mệt, suy nghĩ lung lay, phiêu phiêu dang dang sau đó liền không có.....

Tiêu Dặc trở lại trong cung, thì lại nghỉ ngơi ở Hàm Xuân Thất.

Sau khi hần lật xem mấy xấp tấu chương, lại lấy một quyển du ký ra xem, cũng không biết nhìn bao lâu, hần ngẩng đầu nhìn bóng đêm bên ngoài, lại hỏi Triệu công công: “Yến nạp thái kết thúc chưa?”

Triệu công công gật đầu nói: “Vừa rồi có gởi thư tới, vừa mới kết thúc.”

“Bữa tiệc có chuyện gì phát sinh không?”

“Hồi Hoàng Thượng, không có việc gì phát sinh.”

Tiêu Dặc lúc này không nóng không lạnh nói: “Quả thực đều là người thông minh.”

hần đóng quyển du ký trong tay lại, đứng dậy nói: “đi ngủ.”

“Dạ.”

Cung nhân vội vàng tiến đến, hầu hạ Tiêu Dặc tắm gội đi ngủ.

Trong phòng có thêm hương, Tiêu Dặc chỉ mặc áo ngủ đơn bạc, bóng đêm thâm thẳm, Tiêu Dặc nhắm mắt lại, trong giây lát liền ngủ mất.

Tiêu Dặc là một người có dục vọng khổng chế rất mạnh, điểm này ở trong mộng cũng có thể thể hiện.

hần nằm mơ, thì tất nhiên sẽ rành mạch mà mơ. hần sẽ mất lạnh nhìn hướng đi trong mộng, sau khi tỉnh lại còn có thể tự nhiên mà phân tích bản thân.....

Chỉ là hôm nay, hần ở cảnh trong mơ như rơi vào bóng tối, những nơi mà ánh mắt lướt qua, đều là một mảng không gian mênh mang đen tối..... hần giống như đang đi lại trong núi rừng đêm tối âm u, quanh mình đều là bóng tối có thể cắn nuốt người. không biết đi được bao lâu, mới mơ hồ xuất hiện hai ngọn nến.

Ánh sáng ngọn nến yếu ớt, gặp gió thổi qua, liền lay động.

Vật gần đó cũng theo đó mà đong đưa.

Tiêu Dặc nhìn chăm chú, thì ra là bức màn treo cạnh cửa.

Nơi này không phải là trong rừng núi gì.

Mà là ở Hàm Xuân Thất.

Tấm màn lúc này giống như bị một bàn tay xốc lên, có người đẩy một thiếu nữ tiến vào.

Là Dương yêu Nhi.

Cảnh trong mơ dường như trở lại lần đầu tiên gặp mặt, nhưng hình như lại có chút ít khác biệt.

Bóng tối xung quanh mơ hồ, mặt người khác đều không nhìn rõ ràng lắm.

Lại chỉ có nàng nghiêng ngả lão đảo hướng về phía hắn.

Ánh mắt của nàng mờ mịt, lúc nhìn hắn, giống như có chút sợ hãi. Nhưng nàng vẫn ngoan ngoãn tiến tới trước mặt hắn. Nàng bị hung hăng xô đẩy trên mặt đất, đầu gối đụng phải mặt đất vang lên một tiếng thật mạnh.

Tiểu Dặc nhíu mày, nắm lấy cổ tay của nàng.

Cổ tay nàng nhỏ như vậy, lại trơn bóng, dùng ngón nà tới dễ hình dung cũng không quá trơn.

hắn nhìn không được néo thật mạnh một cái ở cổ tay nàng, nàng lại như không thấy đau, cứ như vậy ngơ ngác ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ là khóe mắt lại ngấm nước mắt, có một chút đỏ. Giương mặt vốn dĩ có vẻ vô cùng thoát tục, không thể khinh nhờn, lại nhiều thêm một chút hương vị.

Giống y như lúc trước.

hắn để nàng ngồi xuống bên cạnh chân mình.

Vì thế nàng vừa bị ngã, liền tới ngồi bên chân hắn, nàng nắm lấy vạt áo hắn, cả nửa người đều dựa ở bên cạnh chân hắn.

Nàng dựa vào hắn, ngẩng đầu lên, trong mắt cũng chỉ có một mình hắn.

hắn hơi hơi cúi người, nắm lấy cằm của nàng.

Cằm của nàng cũng mịn màng, giống như có ý dụ dỗ người khác vuốt ve.

Vì thế hắn liền thật sự dùng sức một chút, nhìn chính mình dùng lòng bàn tay lưu lại ở trên cằm của nàng một vết đỏ nhỏ.

Nàng vẫn như cũ không tránh không né, giống như vô cùng ý lại vào hắn.

Vì vậy mà lại không giống với lần mới gặp.

Lúc này, hắn cong lưng, ôm lấy eo nàng, dùng sức, liền ôm nàng tới trong lòng mình.

Quần áo đơn bạc kề sát, truyền qua độ ấm của nhau.

Ngón tay hắn thương thức viên trân châu dính trên cổ áo của nàng, nàng mờ mịt luống cuống mềm mại ở trong lòng ngực hắn, cứ như vậy mà tùy ý hắn thương thức.

Có lẽ do dùng lực không cẩn thận, viên trân châu kia từ vạt áo rơi xuống, ục ục mà lăn vào trong bóng đêm.

Cổ áo của nàng hơi mở ra.

hắn đem nàng ôm vào trong ngực, liền có thể dễ dàng nhìn thấy phần cổ trắng tuyết lại hồng nhạt của nàng, còn có hình dáng xương quai xanh xinh đẹp

một trận lửa nóng không kiềm chế được mà “bùm” nhảy vọt lên, lấy tư thế không thể đỡ mà quán lấy hắn.

Ánh mắt hắn vẫn duy trì bình tĩnh như cũ, nhưng ngay sau đó, hắn lại đem người ấn ngược xuống dưới thân ở trên giường.

trên giường rộng lớn mềm mại.

Trong phòng có đốt hương, hòa lẫn với hương vị trên người nàng, chui vào mũi Tiểu Dặc.

hắn xé cổ áo của nàng, lộ ra một đoạn cánh tay trắng như tuyết.

Dục vọng đã tích tụ bấy lâu giống như đều tại đây một khắc này mà tuôn ra.

hắn xé rách làn váy của nàng.

hắn muốn đem nàng nhiễm một hương vị khác, hương vị chỉ thuộc về hắn

.....

Trong nhà tiếng bước chân cực kỳ nhẹ nhàng, nhưng vẫn khiến Tiểu Dặc bùng tỉnh.

Tiểu Dặc liền mở mắt.

Phía sau bức màn trùng điệp, mơ hồ có thể thấy được vài thân ảnh.

Trong mũi hắn vẫn còn mùi hương trong mộng kia.

hắn nhíu mày, cúi đầu nhìn lại. Trong quần dính nhớp.

hắn lúc trước cố ý tránh né cùng nữ tử hành phòng. Vì vậy, cho nên đến bây giờ vẫn chưa có làm qua, vừa gặp mộng xuân thế nhưng lại phản ứng lớn như vậy, cho dù là có phát tiết ở trong mộng, ngược lại dưới thân càng thêm hưng phấn.

Lúc này chỉ nghe được bên ngoài màn Triệu công công dè dặt giọng nói, nói: “Hoàng Thượng

“nói.”

“Hoàng Thượng, kính sự trai tặng hai cung nữ tới.”

Theo quy củ, trước khi thành viên hoàng thất đại hôn, đều sẽ đưa cung nữ đã dạy dỗ tốt đến, chỉ dạy chủ tử cách thức.

Mặt mày Tiêu Dặc đột nhiên lạnh xuống, một chút sắc dục vừa rồi còn sót lại ngược lại đã biến mất sạch sẽ.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Lý Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Trong phòng tĩnh lặng, Triệu công công không khỏi lên tiếng khẽ gọi: “Hoàng Thượng?”

Tiêu Dặc lúc này mới lên tiếng, giọng điệu lạnh nhạt: “Cho các nàng tiến vào.”

“Dạ.”

Triệu công công xoay người đi ra ngoài, một lát sau, liền mang theo hai nữ tử trên người có bọc áo khoác vào cửa. Hai nữ tử kia cúi đầu không dám nâng lên, cứ chỉ rụt rè.

Tiêu Dặc nhìn thoáng qua đầu tóc của các nàng, liền dời ánh mắt đi.

“Nô tỳ bái kiến Hoàng Thượng.” Hai nữ tử từ quỳ xuống đất hành lễ.

Tiêu Dặc không lên tiếng.

Hai nữ tử kia giống như có chút sợ hãi, một người trong đó thân mình còn run lên, từ trong lòng ngực rút xuống một quyển sách, phát ra một tiếng “Rầm”. Nữ tử vô cùng sợ hãi, mặt trắng bệch, run run rẩy rẩy cong lưng đi nhặt.

Tiêu Dặc bất chợt lên tiếng đánh gãy động tác của nàng: “Đem theo cái gì? Trình lên đây.”

Nữ tử thở phào nhẹ nhõm, trên mặt dần dần khôi phục lại huyết sắc, tai của nàng thậm chí cũng đỏ lên.

Nàng cẩn thận nhặt quyển sách trên mặt đất lên, hai tay dâng lên.

Triệu công công đi qua lấy, xoay người nhắc mền lên đi tới bên người Tiêu Dặc, sau đó đem quyển sách đưa tận tay cho Tiêu Dặc.

Tiêu Dặc để quyển sách ở trên đùi mở ra, cúi đầu nhìn, trên đó có một sổ tranh vẽ nam nữ giao hoan, chính là tị hỏa đồ trong cung thường sử dụng.

Lúc trước, Thái Hậu cũng từng bắt động thanh sắc sai người đặt tranh sách như vậy trong cung của hắn, Tiêu Dặc chỉ mở ra xem một cái, liền cảm thấy vô cùng ghê tởm, vì thế động thủ đốt bỏ. Nhưng lần này lại thật sự nghiêm túc cẩn thận không e dè mà lật xem tị hỏa đồ.

Trong phòng yên tĩnh, chỉ có tiếng lật trang sách.

Hai gã cung nữ nghe thấy thanh âm này, vừa khấn trương lại vừa ngượng ngùng co rụt bả vai lại.

Tiêu Dặc vẫn chậm chạp không có lật xem xong, hắn nhìn chăm chăm đủ loại tư thế ở mặt trên, nhìn kỹ một hồi lâu.

Nhưng qua một khoảng thời gian, hai cung nữ kia lại không còn cảm giác thẹn thùng nữa mà chỉ cảm thấy đầu gối mơ hồ có chút đau, hai chân nhũn ra, hận không thể cầm xuống để dựa vào nghỉ ngơi một chút.

Rất nhanh, mồ hôi liền trượt theo gương mặt các nàng mà xuống.

Mà Tiêu Dặc vẫn không nhanh không chậm lật xem.

Trong mền.

Tiêu Dặc dùng chân che đi bộ vị ngày càng có tinh thần, không hề có ý mềm xuống kia.

Nhưng hắn trước sau sắc mặt vẫn lạnh lẽo, chỉ bắt động thanh sắc mà lật xem tranh sách, không hề biểu lộ ra nửa điểm nôn nóng khó nhịn.

Rốt cuộc, hắn buông tranh sách trong tay xuống, còn hỏi Triệu công công: “Trong cung chỉ có cái này?”

Triệu công công đầu tiên là sững sờ, nhưng ngay sau đó hắn lập tức nói: “Hỏi Hoàng Thượng, kính sợ trai còn chuẩn bị vài quyển sách nữa.” Còn có vơ vét từ trong dân gian tới nữa. Triệu công công trầm nghĩ.

“Lệnh hai người các nàng đi cầm qua đây.” Tiêu Dặc nói.

Triệu công công gật đầu, xoay người hỏi hai cung nữ kia: “Đều nghe thấy chưa?”

Cung nữ thần sắc ngơ ngác, không hiểu được đây là cái dạng thao tác gì.

Nhưng các nàng vẫn gật đầu, ngoan ngoãn quấn chặt áo khoác trên người, đi theo Triệu công công đi ra ngoài.

Cung nữ quay trở lại kính sợ trai lấy tranh sách, thái giám lãnh sự ở kính sợ trai cười cười ẩn ý với các nàng, sau đó lại lấy mấy quyển tranh sách đưa cho các nàng.

Hai cung nữ liền đỏ mặt, một người ở trong ngực ôm hai quyển, cứ như vậy lại bước vào Hàm Xuân Thất.

Tiêu Dặc đóng sách lại, ném ở dưới gối đầu, sau đó hắn lại nhắm mắt nghỉ ngơi.

Chờ đến khi hai cung nữ kia lại vào cửa, hai tay trình lên sách tị hòa đồ mới, Tiêu Dặc lúc này mới mở mắt ra, nhàn nhạt nói: “Lấy tới đây.”

Triệu công công ngăn ra, nói: “Dạ.”

Tiêu Dặc không có lật xem nữa.

hắn đương nhiên hiểu rõ tình trạng thân thể mình hơn so với bất kỳ kẻ nào, hắn đang trong thời điểm tuổi trẻ khí huyết thịnh vượng, trước đây lại chưa từng có thư giải qua. Nếu thật sự còn cảm sách tị hòa đồ còn lại lên nhìn, chỉ sợ phản ứng ở hạ thân sẽ còn kịch liệt hơn.

Đến lúc đó phiền toái vẫn là hắn.

Chờ đến khi Triệu công công đem tranh sách đều thu hồi cất kỹ, hai cung nữ kia lúc này lại có chút ngo ngoe rục rịch, các nàng giơ tay đặt ở trước cổ áo, chỉ cần rút dây lụa bên trên đi, áo khoác liền sẽ tự động rơi xuống.

Nhưng Tiêu Dặc lúc này chỉ liếc mắt quét qua các nàng một cái, hỏi: “trên người mang theo cái gì?”

Cung nữ ngơ ngác nói: “Tranh sách.”

“Còn mang theo cái gì?”

Cung nữ ngơ ngẩn ngẩn đầu, thật cẩn thận nhìn về phía màn: “..... Nô tỳ, nô tỳ không mang theo cái gì hết.”

Triệu công công minh bạch ý của Tiêu Dặc, hắn tiến lên một bước, hơi hơi cung lưng, từ trên nhìn xuống nhìn xuống các nàng, giọng điệu âm trầm nói: “Hai vị cần ta đến động thủ sao?”

một cung nữ trong đó lập tức bị dọa mất lá gan, nàng run run rẩy rẩy mà từ bên hông còi xuống một hà bao, trình lên cho Triệu công công.

Người bên cạnh thấy nàng cũng đã chủ động giao, tức khắc sắc mặt trắng bệch, cũng chỉ có thể bắt chước còi hà bao xuống.

Triệu công công cầm hai cái túi tiền trong tay đang muốn đi đưa cho Hoàng Thượng, lại nghe Hoàng Thượng nói: “Mở ra, nhìn một cái.”

Triệu công công liền không tiếp tục đi nữa, hắn nhận lấy kéo từ trong tay một tiểu cung nhân, trực tiếp cắt nát hai hà bao kia. Triệu công công cúi đầu nhìn qua, tức khắc sắc mặt liền trở nên khó coi.

hắn nói: “Hoàng Thượng, một cái bên trong đựng nắm hoa khô đã huân hương thúc dục. một cái đựng. xuân đan.”

Xuân đan, nói tục một chút, chính là thuốc tráng dương.

Thuốc này trong cung bị cấm chế, mỗi lần lấy dùng đều có số lượng hạn chế, đã vậy còn bị ghi chép vào sổ sách.

Bên trong một cái hà bao nho nhỏ kia lại có đến năm sáu viên như vậy.

Tiêu Dặc nhàn nhạt nói: “Nàng nếu tham hơn một chút, đựng bên trong đến mười viên, ngày mai trăm liền bắt đắc kỳ tử mà chết.”

Triệu công công nghe vậy, sợ tới mức lập tức quỳ xuống, nói: “Phi phi phi, Hoàng Thượng hồng phúc tề thiên, hiện giờ lại có Dương cô nương mang đến phúc vận, làm sao sẽ..... Làm sao sẽ.....” Triệu công công nói hai lần, cũng không thể nói ra bốn chữ “Chết bắt đắc kỳ tử” được.

Mà hai cung nữ đang quỳ gối gần đó đã sợ hãi.

Hai cung nữ sắc mặt trắng bệch, tay chân các nàng cứng đờ giống như rối gỗ, cứng ngắt đập đầu, mở miệng xin tha: “Nô tỳ không biết, nô tỳ cái gì cũng đều không hiểu..... Xin Hoàng Thượng tha mạng.....”

“Đề các nàng ra ngoài quỳ đi.” Tiêu Dặc nhú mày nói.

trên người hai người này chắc cũng có huân hương, mùi hương vào mũi, làm Tiêu Dặc cảm thấy khó chịu buồn nôn.

Nếu còn để các nàng ở lại đây, hẳn hẳn là ngủ cũng thể ngủ được.

Triệu công công gật đầu, vội sai người túm các nàng kéo ra ngoài.

Trong phòng chớp mắt lại yên tĩnh trở lại.

Tiêu Dặc đứng dậy đi tắm.

Cung nữ bên cạnh hầu hạ, khi nhìn thoáng qua hạ thân của Hoàng Thượng, không tự giác mà đỏ mặt.

Chỉ là chuyện kính sự trai đưa cung nữ đến khi này còn chưa có giải quyết xong, các nàng cho dù có ý tưởng, cũng đều phải đề trở lại vào đáy lòng.

Chờ đến khi tắm gội xong, Tiêu Dặc mới lại lần nữa nằm xuống.

hắn luôn luôn cảnh giác, ít ngủ, hôm nay sau khi nằm xuống, ngược lại rất nhanh liền ngủ say.

Sau nửa đêm, Tiêu Dặc lại nằm mộng.

Lúc này trong mộng, hắn cầm lấy tay Dương yêu Nhi, Dương yêu Nhi ngồi ngay ngắn ở trên đùi hắn, thân thể căng chặt, giống như vô cùng khấn trương, hắn cúi đầu một chút, liền có thể vui đầu ở bên cổ của nàng.

Nhưng hắn không có cúi đầu, hắn cũng chỉ kéo nàng qua, ở trên giấy Tuyên Thành viết xuống một chữ lại một chữ.

một lúc sau, trên giấy đã đầy đặc “Tiêu Dặc”, “yêu Nhi”.....

Có một phần nét mực bị nhòe.

Làm tên dính lại thành một chỗ, giống như là từ một bút viết ra vậy.

.....

Chờ hán tỉnh lại lần nữa, đã là sáng sớm ngày thứ hai.

Tiểu Dặc thong thả chớp mắt, mới xác nhận bản thân mình đã từ trong mộng tỉnh lại.

hán chậm rãi đứng dậy, cúi đầu nhìn nhìn ngón tay của mình, ngón tay hán mờ ra, hơi cong, giống như chỉ cần muốn bắt, thì cái gì cũng đều có thể bị hán bắt lấy.....

Từ sau khi yển nạp thái qua đi, bá thiếp cùng thiếp mời đưa tới Dương trạch lại nhiều lên.

Trong đó liền không thiếu Mạnh gia, nhà Quân Định Hầu phủ, chẳng qua tất cả đều viết tên của các phu nhân đương gia. Mà không phải danh nghĩa của bọn tiểu bối.

Dương yêu Nhi rời giường dùng cơm, ngồi ở trước bàn viết chữ, Lư ma ma liền ngồi ở nơi đó chậm rãi phân thiếp, đem hữu dụng lấy ra tới, vô dụng thì quăng ra ngoài.

Lư ma ma phân loại bắt tri bắt giác ước chừng đã được một canh giờ, Liên Quế liền tới thay thế nàng.

Nàng đứng dậy đi tới gần chỗ Dương yêu Nhi, thấp giọng hỏi: “cô nương muốn dùng chút trà bánh sao?” Lời nói dứt, Lư ma ma mới phát hiện Dương cô nương ngồi ở chỗ đó, lại chính là ngồi yên đấy, ngay cả bút trong tay cũng đã hạ xuống.

Lư ma ma trong lòng lộp bộp một chút, vội hỏi: “cô nương như thế nào lại ngầy người? Hay là hôm qua thấy ác mộng?”

Dương yêu Nhi do dự gật đầu, chậm rãi nói: “Ngủ mơ, ăn ta.”

Lư ma ma hơi há hốc mồm: “cô nương mơ thấy có người ăn người?”

Dương yêu Nhi lại gật gật đầu, lại khó có được mà thờ dài, trong lúc nhất thời Lư ma ma trái lại cũng không rảnh lo cái khác, nàng chuyển buồn thành vui, nói: “cô nương lúc trước ngay cả thờ dài cũng đều không có, hiện giờ ngược lại đã học được cái này.....”

Dương yêu Nhi mờ mịt mà nhìn chăm chăm nàng, cũng không biết than thờ có gì nghiêm trọng.

Dương yêu Nhi không cảm giác được.

Nàng cũng không biết được, lúc trước nàng đối với thế giới bên ngoài hết thảy đều chậm chạp, tốt hay xấu, đều cũng không có biểu đạt. hiện giờ có vui vẻ, cũng có lo lắng, lúc này mới thuyết minh cảm giác của nàng đối với thế giới bên ngoài đang dần dần trở nên sâu hơn.

trên mặt Lư ma ma hiện lên nụ cười, nàng nói: “cô nương trước dùng trà một chút, một bên ăn, một bên cô nương lại cùng lão nô nói chuyện, nói xem mơ thấy cái gì.”

Dương yêu Nhi đang muốn gật đầu, thì quân gia đi tới ngoài cửa, thần sắc sợ hãi nói: “Dương cô nương, ma ma, có cô cô từ trong cung tới, nói là tới tặng vài thứ cho cô nương.”

Lư ma ma đứng thẳng dậy, nói: “Cho nàng lại đây.”

“Dạ.”

không đến chốc lát, một tiểu cung nữ cùng đi theo quân gia ra ngoài, mang theo một nữ tử đã đến tuổi ba mươi vào cửa.

Nàng kia cúi người với Dương yêu Nhi một cái.

Lư ma ma nhìn chăm chăm nàng nói: “Lúc trước như thế nào chưa từng gặp qua người?”

Nàng kia cười nói: “Ma ma chưa thấy qua ta, ta lại gặp qua ma ma rất nhiều lần. Ta đang làm việc ở kính sự trai, hôm nay phụng mệnh tiến đến, là để tặng đồ cho cô nương.”

nói, hai tay nàng trình lên một cái hộp nhỏ.

Lư ma ma nhận lấy, ước lượng một chút, sau đó mới trình cho Dương yêu Nhi.

Dương yêu Nhi tò mò nhìn chăm chăm, lại không có duỗi tay nhận.

Lư ma ma liền đem nắp để xuống ở trước mặt nàng.

Dương yêu Nhi lúc này mới vươn ngón tay ra, đẩy cái khóa nhỏ vẫn chưa khóa lại đang khó khăn treo ở bên ngoài ra, cái khóa nhỏ kia lạch cạch rút xuống dưới, Dương yêu Nhi mở nắp ra nhìn, liền thấy bên trong đựng thứ giống như sách, còn có hai cái hà bao nhỏ.....

Dương yêu Nhi không có chạm vào hà bao.

Bởi vì treo bên hông nàng còn đẹp mắt hơn, tất nhiên liền không thể hấp dẫn được lực chú ý của nàng.

Nàng chỉ mở quyển sách ra, khẽ ngón tay lật trang.....

Trong giấy lát, Dương yêu Nhi liền hơi tròng lón mắt.

Tranh thật thú vị.

Dương yêu Nhi nghĩ, lại dùng đầu ngón tay chọc chọc tranh ở trên.

Như vậy, nàng trước giờ chưa từng gặp qua.

Lư ma ma quay đầu nhìn, thấy âm tọa liền.

Tức khắc mặt gà đỏ lên.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tiểu hoàng đế: xem tranh tôn thương thân thể (? __?)

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Lý Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53

Lưu ma ma ở trong cung tất nhiên đã nhìn thấy nhiều, nhưng dù là như vậy, khi nhìn thấy Dương yêu Nhi nghiêm túc lật xem tranh trên tị hóa đồ, còn muốn dùng ngón tay chọc chọc về vẽ, Lưu ma ma cũng bất giác mà mặt đỏ. Thân sắc Dương yêu Nhi càng thiên chân vô tà thì nàng lại càng đỏ mặt.

Lưu ma ma đi chuyển ánh mắt, liền dứt khoát mang hai cái hà bao còn dư lại trong tráp, đều lấy ra tới.

“Đổi cho cô nương? Hay là cùng đeo lên?” Lưu ma ma hỏi.

Dương yêu Nhi đang cầm thấy tranh sách trong tay mới lạ, nhìn vô cùng chăm chú, làm sao mà nghe được Lưu ma ma đang nói cái gì. Lưu ma ma bất đắc dĩ cười, đành phải tự đuổi tay tháo túi thêu vốn đang treo bên hông Dương yêu Nhi xuống. Dương yêu Nhi hình như cảm giác được, eo cứ vặn vẹo, né tránh tay của Lưu ma ma. Nàng một tay khép tranh sách lại, vội cúi đầu nhìn bên hông.

“không đổi.” Dương yêu Nhi nói.

nói, nàng còn đuổi tay sờ sờ túi hương còn dư lại bên hông kia.

Nàng còn nhớ mơ hồ, lần trước Hoàng Thượng đã cùng nàng nói qua, không thể để người khác nhìn thấy túi thêu của nàng.

Lưu ma ma liền đem hai cái hà bao kia cầm trong lòng bàn tay, nói: “Vậy lão nô đổi lại cho cô nương.”

nói, Lưu ma ma lại xoay người sờ đến vật cứng bên trong, tròn xoe, giống như là thuốc viên gì đó. Lưu ma ma nhú mày, suy nghĩ cẩn thận, mở hà bao ra nhìn. Liền thấy bên trong thật đúng là đựng thuốc viên.

Sắc mặt Lưu ma ma chợt thay đổi, vội đem thuốc viên bên trong đều đổ ra ngoài.

Nàng nâng thuốc viên đến gần ngửi ngửi, không có mùi gì đặc biệt, nhưng nhìn hình dạng lại có vài phần quen mắt.

Nàng buông thuốc viên xuống, lại mở cái hà bao khác, ở bên trong đổ ra một nắm hoa khô, mùi hương vô cùng thơm kia, Lưu ma ma ngửi một cái liền biết đây là mùi gì.

Sắc mặt nàng chợt trầm xuống.

“Người kia không phải là do Hoàng Thượng phái tới.”

Lưu ma ma làm sao còn dám để Dương yêu Nhi tiếp tục cầm tranh sách kia nhìn.

Thủ đoạn này ở trong cung rất khó mà phòng bị, dùng được huân, hay là đem độc trộn lẫn vào trong mực..... thật sự có quá nhiều.

Lưu ma ma vội lấy đi tị hóa đồ.

Dương yêu Nhi tất nhiên tỏ vẻ có chút không ổn.

Nàng còn chưa có xem đủ đâu.

Lưu ma ma thấy thế, nói: “Hôm nay cái này không tốt, ngày khác cô nương lại từ chỗ Hoàng Thượng lấy cái tốt hơn.”

Dương yêu Nhi gật gật đầu, xem như tin lời Lưu ma ma nói.

Lúc đang nói chuyện, Liên Quế đẩy cửa từ bên ngoài đi vào. Nàng khom người quý gối hành lễ với Dương yêu Nhi, sau đó thẳng lưng nói: “Vừa rồi vị cô cô mang đồ tới kia, đã bị ta chế trụ.”

Lưu ma ma đầu tiên là kinh ngạc, sau đó mừng rỡ: “Liên Quế cô nương quả nhiên lợi hại.”

Liên Quế trái lại cũng không kể công, nàng lắc đầu nói: “Cái này không thể coi là lợi hại.”

Lưu ma ma cười một cái, ngữ khí ôn hòa, nhưng lời nói ra lại làm người cảm thấy lạnh lẽo, nàng nói: “đi đi, hiện tại mới là lúc xem thử bản lĩnh, nhất định phải từ miệng nàng hỏi ra kết quả.”

Liên Quế gật đầu.

Lưu ma ma để lại tiểu cung nữ ở trong phòng, liền cùng Liên Quế đi ra ngoài.

Qua chừng non nửa một canh giờ, Lưu ma ma lại trở về, Liên Quế vốn đi theo phía sau nàng, chỉ là đang đi tới thì đột nhiên dừng bước.

Lưu ma ma hỏi nàng: “Sao lại không đi nữa?”

Liên Quế ôn nhu cười cười, nói: “một thân mùi như vậy, làm sao có thể chạm vào cô nương? Vẫn nên là tắm gội đổi một thân y phục mới tốt.”

Lưu ma ma cười nói: “Đúng vậy đúng vậy, vẫn là Liên Quế cô nương suy nghĩ chu đáo, nên đi đổi một thân y phục mới phải.”

Dứt lời, hai người lại cùng nhau đi thay y phục, mới lại về đến trước mặt Dương yêu Nhi hầu hạ. Dương yêu Nhi gần sát vào, cái mũi động động.

Lưu ma ma lập tức khắc khắn trương lên, hỏi: “Cô nương nghe thấy cái gì sao?”

Dương yêu Nhi nói: “Thơm, mùi thơm.”

Lưu ma ma lúc này mới cười: “Đây là y phục đã huân qua đàn hương, cô nương nếu như thích, lần tới cũng huân cho cô nương.”

Dương yêu Nhi gật đầu.

Lưu ma ma cùng Liên Quế liếc nhau, đều không hề nhắc đến vị cô cô kia, cũng càng không nói bên trong hà bao kia có cái gì.

Nếu như đã gặp qua vẻ đẹp thanh khiết.

thì làm sao có thể nguyện ý nhìn màu sắc khác làm bản nó chứ?

Chuyện xảy ra bên này của Dương trạch, không bao lâu liền truyền vào trong cung.

Tiêu Dặc nhắm mắt nghe thuộc hạ bẩm báo xong.

Các cung nhân đều cho rằng Hoàng Thượng sắp phát hỏa, ai biết hần chỉ chậm rãi mở mắt, hỏi: “Đại chính lễ chuẩn bị sao rồi?”

Triệu công công nói: “Lễ Bộ đang muốn báo lại, đang chờ ở bên ngoài.”

“không cần báo, thúc giục bọn họ mang lễ đến trước hèm Tĩnh Ninh. hiện tại, trẫm muốn đi một chuyến đến Vĩnh An Cung. Thái Hậu tình dưỡng nhiều ngày, trẫm còn chưa có đến thăm, chẳng lẽ để người khác nói trẫm bất hiếu?”

Triệu công công vội gật đầu, đi xuống phân phó.

Chỉ chốc lát sau, ngự liễn của hoàng đế liền đi tới Vĩnh An Cung.

Bên ngoài Vĩnh An Cung vẫn canh gác nghiêm ngặt như cũ.

Cấm quân ngoài cửa thấy thân ảnh của Hoàng Thượng, liền lập tức quỳ xuống đất hành lễ.

Cung nhân của Vĩnh An Cung vẫn là lần đầu nhìn thấy trận thế lớn như vậy, nhìn những binh sĩ đeo đao kiếm đỏ làm lòng người rụt rè, liên quan đến Hoàng Thượng nhìn qua đều có chút uy thế áp người.

Trong đoạn thời gian này, người của Vĩnh An Cung không được tùy ý ra vào, lúc đầu bọn họ còn sinh lòng oán giận, nhưng đến lúc sau, toàn bộ oán giận đều đã là bị mài mòn, chỉ còn lại có sự sợ hãi thấp thoáng, một chút sợ hãi kia chôn sâu dưới đáy lòng từng chút một bành trướng ra. Cho đến giờ khắc này, bọn họ đều vô thức quỳ xuống đất hành lễ. trên mặt đã không còn là cung nhân kiêu căng ngạo mạn của Vĩnh An Cung nữa, mà lại mang theo một chút hoảng sợ.

Tiêu Dặc cũng không thèm nhìn tới bọn họ, hần lập tức đi lên bậc thang, bước vào trong điện.

hần hỏi cung nhân quý gối bên cạnh cửa: “Gần đây Thái Hậu mạnh khỏe không?”

Biểu tình trên mặt cung nhân tựa như khóc mà cũng không phải khóc, đại khái là bởi vì cảm xúc dao động đến cực đại, liền sinh ra một cái biểu tình vận vẹo quý dị, nàng đáp: “Thái Hậu nương nương gần đây. Rất nhớ Hoàng Thượng.”

nói là nhớ Hoàng Thượng.

Chi bằng nói là mỗi ngày cũng đều nhớ Hoàng Thượng.

Chi là lời này không phải là lời nàng có thể nói.

Tiêu Dặc cũng hoàn toàn không để ý những lời này.

Cung nhân kia nếu nói như vậy, vậy chứng tỏ Thái Hậu mấy ngày nay sống quả thực không tốt lắm.

hần lập tức vào cửa, nhàn nhạt nói: “Tất cả thất thần làm cái gì? Trẫm nếu như đã tới, còn không đi mời Thái Hậu?”

một phòng cung nhân lúc này mới cả kinh như chim thú chạy tán loạn.

Bọn họ đi mời Thái Hậu, nhưng một mặt lại sợ hãi cẩn thận ngăn đầu, đánh giá Hoàng Thượng.

Từ khi tân đế kế vị tới nay, phần lớn cũng chỉ ở Dưỡng Tâm Điện, cũng không hề rời khỏi Dưỡng Tâm Điện. Bọn họ cũng đã từng có người đến Hàm Xuân Thất Dưỡng Tâm Điện tham kiến một lần, trở về còn cảm thấy hoảng hốt ngủng. không phải vì hần, mà là vì không khí bên trong Hàm Xuân Thất kia không thông thuận, khiến người cảm thấy chủ nhân bên trong cũng giống như bất cứ lúc nào cũng có thể chết.

Hơn nữa trên dưới cả triều Đại Tán đều biết, tân đế thân thể không tốt, thường xuyên bệnh nặng, cho nên mới có quẻ bói của Khâm Thiên Giám.

Nhưng hôm nay thì sao?

hiện tại Hoàng Thượng đang đứng ở trong Vĩnh An Cung, thân hình thon dài thẳng tắp, mắt hần như điểm son, mày như vẽ, khuôn mặt ngày thường lại trắng bệch. Lộ ra một khuôn mặt tái nhợt, mắt nhắm đen, môi đỏ như thế. Bên trong tuần mỹ lại hiện ra một tia âm tà yếu dị.

Làm người không dám nhìn thẳng.

Lúc này cuối cùng cũng có người ra tới.

Là Liên Kiều cô nương luôn luôn được trọng dụng ở Vinh An Cung.

Liên Kiều nói: “Hoàng Thượng, Thái Hậu nương nương thân thể không khoẻ, sợ là không thể đứng dậy.”

Liên Kiều nói chuyện, ngược lại còn mạnh dạn nhìn Hoàng Thượng. Trong cung này, Ngoại trừ thị vệ, thái giám, còn có Hồ Bí quân làm người chán ghét bên ngoài cửa cung kia, thì chỉ có Việt Vương Tiêu Chính Đình thường xuyên đến đây. Nhưng hôm nay có Hồ Bí quân gác, Việt Vương đã lâu không vào cửa. Lúc này đột nhiên nhìn thấy Hoàng Thượng, Liên Kiều không khỏi nhìn nhiều thêm hai lần, thậm chí còn vô thức đỏ mặt.

Tiêu Dặc ngay cả nhìn đều không nhìn nàng, giọng điệu của hắn vẫn thản nhiên như trước, nói: “Vậy thì trầm đi gặp Thái Hậu.”

Dứt lời, hắn cất bước đi vào trong phòng.

Liên Kiều ngăn ra, mới nhanh chóng chạy theo, chỉ là sau đó, thì lưng nàng cũng không nhận được mà phát lạnh. Bản thân nàng không được nhìn mà buồn bực. Tân đế này tuổi so với với nàng còn nhỏ hơn, lại là một ma óm, chẳng lẽ chính mình nhìn thấy hắn, còn cảm thấy sợ hãi sao?

Tiêu Dặc đi qua bình phong, bước vào phòng trong.

Người bên trong nghe thấy tiếng bước chân, tức khắc luống cuống tay chân, Thái Hậu dĩ nhiên là không có ngủ, nàng đang ngồi ở trên trường kỷ, nghiêng người dựa vào, tư thái cao ngạo. Chờ khi nhìn thấy Tiêu Dặc tiến vào, nàng cũng không vì lời nói dối bị chọc thủng mà đỏ mặt.

Nàng chỉ nhú mày, sau đó trầm mặt xuống, nói: “Hoàng Thượng hết bệnh rồi?”

Tiêu Dặc không trả lời nàng, mà nói: “Thái Hậu sai người tặng đồ đến hẻm Tĩnh Ninh? Bên ngoài có Hồ Bí quân canh gác, Thái Hậu cũng còn có thể truyền lời ra ngoài.” Tiêu Dặc gạt đầu, dùng giọng điệu phán xét nói: “Quả thật là cũng có một phần bản lĩnh.”

Thái Hậu cực kỳ chán ghét giọng điệu như vậy của hắn.

hắn nếu như tức hộc máu, trong lòng nàng còn cảm thấy sáng khoái một chút, cố tình khẩu khí của Tiêu Dặc bình thản, trong lời nói càng giống như khinh thường các loại hành vi của nàng.

Bây giờ bị khó chịu lại là chính Thái Hậu.

Nàng nói: “Như thế nào? Có gì không ổn sao? Hoàng Thượng sắp sửa đại hôn. Ai gia thân là mẫu hậu của Hoàng Thượng, tất nhiên phải vì Hoàng Thượng mà suy nghĩ, lệnh cho trên dưới kính sợ trai không được chậm trễ.”

Tiêu Dặc nói: “Thái Hậu thần thông như vậy, nhưng đã biết tình trạng hiện giờ bên ngoài của Lý gia là gì sao?”

Thái Hậu hồ nghi hỏi: “Lý gia nào?”

“Tất nhiên là Đông Lăng Lý gia.”

Thái Hậu lạnh lùng nói: “Hoàng Thượng đây là có ý gì?”

Tiêu Dặc đập tiểu thái giám bên người một cái: “Tôi, nói cho Thái Hậu biết.”

Tiểu thái giám kia mặt lộ vẻ kinh hoàng, quỳ xuống đất, khó khăn nói cho Thái hậu nghe, ngay cả tranh chấp của Lý gia cùng Liễu gia cũng nói, nói bên ngoài đều nói Lý gia chính là đại gia tộc ra về đạo mạo!

Thái Hậu dĩ nhiên tức giận đến muốn dứt hơi.

Nàng cười lạnh nói: “thì đã sao? Chẳng qua là một ít sâu bọ mà thôi, làm sao có thể lay động được đại thụ?”

Tiểu thái giám lại cúi đầu nói: “hiện tại. hiện tại từ cô nương Lý gia phải gả đến cho Liễu gia.”

Thái Hậu cao giọng ngắt lời hắn: “không có khả năng! Liễu gia kia đã suy tàn. Làm sao có thể kết thân với Lý gia?”

Tiêu Dặc không nhanh không chậm nói: “Chính là từ lúc bắt đầu, đem Lý gia kéo vào cuộc, cũng không phải là Liễu gia. Hai cái phế vật kia của Liễu gia làm sao có thể có bản lĩnh như vậy?”

Thái Hậu nhìn thẳng hắn, cắn chặt răng nói: “..... Chẳng lẽ là Hoàng Thượng?”

Tiêu Dặc lại không có trả lời câu hỏi của nàng.

hắn lại nói: “một khi Lý gia có cô nương đầu tiên gả đến Liễu gia, còn lại, cũng đều không có giá trị tốt như trước.”

Sắc mặt Thái Hậu lúc xanh lúc trắng.

Nàng biết, Tiêu Dặc nói không sai.

Ai cũng sẽ nói, Lý gia cùng Liễu gia vì đại nghĩa mà liên hôn, nhưng nếu như thật sự gả đi, trên cơ bản cũng liền đoạn tuyệt đường đi của các cô nương Lý gia còn lại.

Trong nhà có một người gả cao, thì dư lại tất nhiên đều sẽ gả đến chỗ tốt.

Nếu như cô nương tốt nhất lại gả thấp, còn dư lại cũng không gả được vào nhà cao cửa rộng.

Thái Hậu rất có mặt mũi, đặc biệt là sau khi làm chủ Vinh An Cung, mặt mũi của nàng cũng ngày càng lớn hơn.

Để Tiêu Dặc một lần liền lột sạch trần trụi như vậy, Thái Hậu gần như cắn răng, nàng yên lặng nhìn Tiêu Dặc, nói: “Hoàng Thượng long thể suy yếu, lại còn không tiếc vì một đũa ngọc từ sơn dã nông thôn tôi lo lắng lao lực, ngược lại cũng không sợ làm tổn hại đến thân thể.”

Tiêu Dặc lại ngắt lời nàng: “không phải đứa ngọc. Là Hoàng Hậu.”

Sắc mặt hân lạnh băng, ngữ khí âm u: “Đó là Hoàng Hậu của trăm, Hoàng Hậu của Đại Tấn.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tiểu hoàng đế: Chỉ có trăm mới có thể gọi nàng là đứa nhỏ ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Lý Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Lúc này có tiểu thái giám khiêng ghế dựa tới, Tiêu Dặc ngồi xuống đối diện Thái Hậu, thông thả hỏi: “Thái Hậu đưa tị hỏa đồ cùng túi tiền tới Dương trạch, là muốn làm gì? Là muốn dùng thuốc bên trong hại chết trăm? Hay nghĩ là, trăm chán ghét nhất là người dùng mị dược lên mình, nên mưu tính khiến trăm ghét bỏ tân hậu, nhào ra chuyện Đế hậu không hợp, để người trong thiên hạ nhạo báng?”

Thái Hậu tất nhiên sẽ không thừa nhận.

Nàng ngày thường ở Vĩnh An Cung, thời điểm nói chuyện không suy nghĩ tuy nhiều, nhưng thật sự tới trước mặt Tiêu Dặc, nàng lại quyết định im lặng.

Chỉ là lửa giận vừa nãy vẫn còn đang chong chóng trong ngực nàng, lòng ngực Thái Hậu trên dưới phập phồng, nàng tức giận đến mức giờ tay vuốt ve ngực, lúc này mới lạnh lùng nói: “Hoàng Thượng nói gì vậy? Chuyện như vậy cần gì ai gia ra tay? Hoàng Thượng lập một thôn phụ, một đứa ngọc làm hậu, cũng đã đủ khiến người trong thiên hạ nhạo báng.”

Tiêu Dặc nhìn nàng, nở nụ cười, nụ cười kia mang theo chút tà lệ cùng châm chọc, hần nói: “Mười mấy năm trước, đạo nhân nói một câu, khiến cho người đi tìm Tiêu Chính Đình tới nhận làm nhi tử. Cứ quốc trên dưới đều không có dị nghị, hiện tại có Khâm Thiên Giám bói toán, người trong thiên hạ sao lại nhạo báng? Ngược lại còn cung phụng nàng như quý nhân, ngong trọng nàng vì Đại Tấn mang đến vận mệnh hưng thịnh quốc gia!”

Thái Hậu nghe lời này, càng cảm thấy có một ngum máu ghen ở cổ họng.

Bọn họ mang Dương cô nương vào cung, vốn là muốn nhục nhã Tiêu Dặc, để hần lại bị quản chế. Nhưng hôm nay, hần không chỉ không chịu quản chế, ngược lại còn đem chuyện này biến thành một chuyện tốt.

Sớm biết như thế, nàng lúc trước liền ngăn cản. Cũng không đến mức hiện tại, chi có thể luân lạc đến mức như thịt cá nằm trên thớt, mặc người xâu xé.

Chỉ là đến giờ phút này, Thái Hậu cũng không hiểu được, Tiêu Dặc sao lại có bản lĩnh như vậy.

hần làm thế nào lay động được triều thần?

Làm sao điều động được Hồ Bí quân? Chẳng lẽ binh phù Hồ Bí quân ở trong tay hần? Nhưng tiên đề lúc trước không phải đã ném từ lâu rồi sao? Khi đó tiên đế lòng tràn đầy phẫn uất, cho rằng là việc làm của gian thần trong triều, vì thế từ đó về sau càng thiếu chí khí, ngay cả chỉ huy cấm vệ cũng không tự tin.

Là bởi vì hần bỗng nhiên bị người ám sát một chuyện?

Cho nên hần liền đạt được mấy mục đích này?

Giờ khắc này, dưới đáy lòng Thái Hậu một mặt hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, một mặt lại rất nhớ Tiêu Chính Đình.

Tiêu Chính Đình không có bản lĩnh, nhưng phỏng đoán lòng người lại là nhất đẳng! hần nếu như ở đây, tất nhiên có thể nhìn thấu những mưu tính này của tiểu hoàng đế!

Thái Hậu trong lòng càng bức bối, tuy nàng mạnh miệng, nhưng trong lòng nàng cũng biết, hiện tại có thể bước ra khỏi Vĩnh An Cung hay không, còn phải xem Tiêu Dặc. Nếu như hôm nay để cho Tiêu Dặc cứ như vậy mà đi, còn không biết phải chờ đến khi nào.

Thái Hậu liền lên tiếng nói: “Gần đây Hoàng Thượng không có bị ám sát nữa chứ? Theo như ai gia thấy. Nàng ta chỉ sợ không phải là phúc tinh của Hoàng Thượng, mà là tai tinh của Hoàng Thượng. Nếu như không thì sao trước giờ đều đang tốt, hiện tại lại gặp phải cái gì mà ám sát này? Ai lại có lá gan lớn như vậy dám đến ám sát Hoàng Thượng chứ?”

Nàng chính là đang chờ Tiêu Dặc vì thanh danh của đứa ngọc kia, nói gì mà gần đây thân thể đã bình phục, không có gặp mấy chuyện như vậy nữa.

Như vậy nàng liền có thể thuận lý thành chương mà yêu cầu, để cho Tiêu Dặc rút Hồ Bí quân về, khôi phục lại yên bình của Vĩnh An Cung.

Nhưng Tiêu Dặc làm sao lại theo như kịch bản của nàng an bài mà nói?

hần nhàn nhạt nói: “Đúng là bởi vì có tân hậu, trăm mới không có gì trở ngại. Nếu như không có nàng, trăm chỉ sợ đã chết từ lần đầu độc đó rồi.”

Thái Hậu thiếu chút nữa liền phun một ngụm máu ra ngoài.

Nàng lúc trước sao lại không phát hiện, Tiêu Dặc lại có tài hùng biện như vậy, trái phải đều bị hần nói cho có lý.

“Vậy theo ý của Hoàng Thượng, khi nào mới có thể để Hồ Bí quân rút lui? hiện giờ ai gia bên người cũng không có nguy hiểm” Thái Hậu cố nén không khòe, hỏi.

“Trong cung đột nhiên tàn mạn xuân đan cùng hoa thối tình khắp nơi, rõ ràng là có kẻ trộm ở sau lưng mưu đồ gây rối, vì an nguy của Thái Hậu, tất nhiên là phải tiếp tục canh gác, chờ sau đại hôn của trăm, cũng không thể tùy tiện thu hồi. Ngày mai trăm sẽ nói cho chư vị triều thần, cũng để cho bọn họ chú ý nhiều hơn. Kẻ trộm kia ở trong tối, ai biết được hần đang đánh chủ ý gì.” Tiêu Dặc nhàn nhạt nói.

Thái Hậu: “.....”

nói đi nói lại, cuối cùng vẫn vòng lại chuyện hai túi tiền kia!

hắn chính là đang ép nàng nhận sai.....

Nhưng nàng là Thái Hậu, là mẫu thân, sao nàng có thể nhận sai trước mặt hắn được chứ? Hắn lại dám coi đây là lý do, đem thời gian giam lỏng trên dưới Vĩnh An Cung kéo dài hơn?

Cái gì mà “Chờ đến sau đại hôn của trẫm, cũng không thể tùy tiện thu lại.”..... Thái Hậu cảm thấy ngum máu trong cổ họng mình sắp không nhin được mà phun ra.

“Ai gia đã nói qua, ai gia đưa tị hỏa đồ cùng túi tiền đến, là vì suy nghĩ cho Hoàng Thượng.....”

Tiêu Dặc đánh gãy lời nàng: “Vậy chắc chắn là có người ở trước mặt Thái Hậu, mê hoặc lòng người, cho nên mới lừa Thái Hậu hạ mình làm chuyện như vậy. Là kẻ nào làm chuyện này?” Tiêu Dặc quay đầu, đầu tiên nhìn thẳng vào Liên Kiều: “Là người này sao?” Dứt lời, hắn lại nhìn về phía mấy cái lão ma ma khác, những người này đều là người đã hầu hạ bên người Thái Hậu đã lâu, hắn hỏi: “Là các nàng sao?”

Thái Hậu tức giận đến trên mặt không còn huyết sắc, nàng vốn dĩ đang nhân hạ dựa ở nơi đó, nhưng lúc này đã biến thành vô lực mà dựa vào.

Mặt nàng trầm xuống, nói: “Hoàng Thượng cần gì phải đánh giết người hầu hạ bên người ai gia?”

Tiêu Dặc chậm rãi lắc đầu, động tác ưu nhã nói không nên lời, nhưng hắn lại mở miệng nói: “Thái Hậu bảo vệ bọn họ như vậy, nhưng bọn họ lòng dạ khó lường, trẫm làm sao dám lưu bọn họ ở lại bên cạnh Thái Hậu.....”

Thái Hậu tức giận đến mức nói không nên lời.

Nàng đột nhiên nhớ tới mấy năm trước, khi đó Huệ Đế bệnh nặng, cung nhân hầu hạ trong cung Tiêu Dặc không tận tâm, nàng liền gióng trống khua chiêng, làm ra vẻ là một từ mẫu, đem đổi toàn bộ người trong cung Tiêu Dặc đi.

Khi đó Tiêu Dặc thân thể suy nhược, lại không thể cáo trạng với Huệ Đế.

Tất nhiên trên dưới hậu cung đều do nàng làm chủ.

Sau khi nàng đem toàn bộ người đều đổi đi, lại đi ra ngoài kiêu căng ngạo mạn, đêm đó còn uống hai ly rượu. Nàng dưới gối chỉ có nữ nhi, không có hoàng tử, trong lòng đã sắp ghen đến điên rồi, nàng còn cười nói với cung nhân hầu hạ mẹ đẻ Tiêu Dặc: “Nàng sinh hạ hoàng tử duy nhất cho Hoàng Thượng thì như thế nào? Đáng tiếc phúc mỏng, lúc trước chết trong cung còn có ai nhớ tới nàng? Ngay cả con trai của nàng, tương lai cũng sẽ chịu sự quản chế của bốn cung.”

Khi đó nàng oai phong biết bao.

Cho dù là sau này tiểu hoàng đế đăng cơ.

Tiểu hoàng đế trong tay không có quyền, nàng cũng vẫn tùy thời phái người tới Dưỡng Tâm Điện, nhúng tay vào việc của Dưỡng Tâm Điện.

Nàng tùy ý mà đem Tiêu Dặc đưa bốn trong lòng bàn tay.

Nhưng trước mắt.....

Trước mắt bọn họ phảng phất như bị đảo ngược.

Nàng trở thành cái người tay trái gà không chặt kia, cho dù có phản kháng kêu gào như thế nào, cũng không có ai nghe thấy.

Thái Hậu cắn môi, nói: “Hoàng Thượng hôm nay uy phong, ngày sau có thể bảo vệ được tiểu Hoàng Hậu của ngươi.”

Tiêu Dặc trên mặt không hề có một tia sợ hãi, chỉ là đáy mắt hắn nhanh chóng lướt qua một tia khóe mũi, hắn hỏi lại: “Thái Hậu lại muốn dùng thủ đoạn giống hệt như năm đó sao?”

Thái Hậu tất nhiên không sợ bị hắn chọc thủng cái này.

Năm đó nàng hại chết cung phi, mưu hại hài tử trong bụng các nàng, khi đó Huệ Đế cũng không xử trí nàng, hiện giờ Huệ Đế đã mất, người duy nhất có thể xử trí nàng người đã không còn, thì còn có gì đáng sợ chứ?

Tiêu Dặc từ trên ghế đứng dậy.

hắn thân hình vẫn đơn bạc như cũ, đây chính là hậu quả khi tuổi nhỏ quanh năm suốt tháng chịu đựng những mưu kế lưu lại, chỉ là thân hình bất tri bất giác đã cao lên, hắn ngồi ở chỗ kia, bỗng dưng lại có vài phần khí thế cao lớn uy nghiêm. Hắn không giống như Huệ Đế.....

Thái Hậu ngơ ngác nghĩ.

hắn giống với Văn Đế.

Văn Đế là thúc tở phụ của Tiêu Dặc, thúc thúc của Huệ Đế.

Văn Đế tuy danh hiệu là “Văn”, nhưng thực tế lại là một hoàng đế thủ đoạn cực kỳ cường hãn. Hắn thời trẻ hành sự, gặp không ít lên án. Sau vì khắp nơi chinh chiến, cho tới khi trung niên lại bị bệnh nặng, chỉ có thể nằm ở trên giường. Mà khi đó Hoàng Hậu vì khó có thai, nên không có con cái. Văn Đế không hề nghe theo ý kiến triều thần, nhanh chóng nạp thêm một ít cung phi, lưu lại huyết mạch.

hắn chỉ chọn cháu trai của mình vào cung, bồi dưỡng làm Thái Tử.

Tiếc là rốt cuộc cũng không phải được nuôi dưỡng dưới gối từ nhỏ, suy cho cùng vẫn thiếu mất khí phách cùng tâm trí. Huệ Đế lúc nhỏ từng tưởng tượng sẽ làm ra một phen đại sự, chỉ là khi đó triều thần mới thoát được từ sức ép của Văn Đế, lúc này xúc động bản ngược, liền nghĩ bắt chẹt hoàng đế tuổi nhỏ, đem toàn bộ đại quyền nắm trong lòng bàn tay.

.....

..... Mà hiện giờ Tiêu Dặc ngồi ở chỗ kia, thân hình khuôn mặt giống như Huệ Đế, khí thế cùng biểu tình lại tựa như Văn Đế.

Tựa như khi Thái Hậu còn nhỏ chỉ gặp mặt một lần, liền sợ Văn Đế tới mức toàn thân run bần bật.

Ký ức dưới đáy lòng Thái Hậu bị gọi lên, nhất thời càng cảm thấy xấu hổ buồn bực.

Tiêu Dật kém xa Văn Đế biết bao nhiêu?

Cho dù hẳn thật có thể giống như Văn Đế, dựa vào thân thể đơn bạc của hắn, chỉ sợ còn chết sớm hơn cả Văn Đế..... Để đứa ngốc kia làm Hoàng Hậu, cũng chưa chắc có thể sinh được con nối dòng tốt gì.....

Thái Hậu mím môi, trong đầu nhanh chóng lướt qua đủ loại suy nghĩ, nàng lúc này mới không cam lòng nói: “Vậy theo Hoàng Thượng thấy, thì nên làm thế nào?”

Nàng khuyên nhủ chính mình, thôi, bây giờ không vội, lúc này gây chuyện cùng Tiêu Dật, chẳng phải là cho Tiêu Dật lý do để phát tác sao?

Tiêu Dật sớm đã đoán được Thái Hậu sẽ đầu hàng.

Lúc này hắn mới không nhanh không chậm nói: “Hôn kỳ đã được định, không lâu lắm, chính là mười ngày sau. Chờ đến ngày đại hôn, Thái Hậu hẳn là đã biết phải làm như thế nào.”

Thái Hậu tròn mắt, nhưng vẫn phải cắn chặt răng, nói: “Ai gia chính là mẫu hậu của Hoàng Thượng, một lòng suy nghĩ vì Hoàng Thượng. Hoàng Thượng muốn như thế nào, chỉ cần nói với ai gia là được.”

trên mặt Tiêu Dật không có biểu lộ về vừa lòng, hắn lại nói: “Trong lúc này, Thái Hậu nếu muốn ra khỏi Vĩnh An Cung, thì còn cần phải cùng trăm đồng tâm hiệp lực bắt được kẻ trộm lên lút đằng sau kia mới được.”

Kỳ thật ngụ ý là, nếu muốn ra khỏi đây sớm một chút, thì phải xem biểu hiện của nàng.

Thái Hậu nắm chặt khăn trong tay, nở nụ cười, nói: “..... Hoàng Thượng yên tâm, hiện giờ ai gia đang ở trong Vĩnh An Cung, không thể phân thân, nhưng ai gia sẽ để cho trên dưới Lý gia hỗ trợ.”

“Như vậy thì tốt.” Tiêu Dật đứng dậy, sau đó cau mày, làm như cực kỳ chán ghét vỗ vỗ vạt áo, hắn chỉ Liên Kiều: “Vậy để người này đưa trăm ra ngoài đi.”

Thái Hậu ánh mắt âm trầm nhìn thoáng qua Liên Kiều, nói: “đi thôi Liên Kiều, đây chính là phúc phận của ngươi.”

Liên Kiều mờ mịt lại kinh hoàng gật đầu: “..... Dạ, dạ.”

Liên Kiều cúi đầu, đi theo ra ngoài.

Thân ảnh Tiêu Dật dần dần đi xa.

Thái Hậu bây giờ mới xé rách khăn trong tay, nàng đột nhiên đứng dậy, khí sắc âm tình bất định hỏi Từ ma ma bên người: “Ai gia trước đây chưa từng gặp qua đứa ngốc họ Dương kia, đứa ngốc này lớn lên như thế nào? Thế nhưng lại đáng giá để cho Hoàng Thượng tính toán vì nàng như vậy?”

Mọi việc hôm nay, cho tới cuối cùng, cũng chỉ là cố ý tới gõ nàng, để nàng trong ngày đại hôn không cần mắc sai lầm, còn phải cho vị tân hậu kia đủ thể diện mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Cảm Lý Tiểu Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.